Bestseller *New York Times* şi *USA Today*

LA JUMĂTATEA DRUMULUI SPRE MORMÂNT

SERIA

VÂNĂTOARE NOCTURNĂ

JEANIENE FROST

JEANIENE FROST

LA JUMÃTATEA DRUMULUI

SPRE MORMÂNT

SERIA
VÂNÃTOARE NOCTURNA

Traducere din limba engleză şi note de

L
I
G
I
A
C
A
R
A
N
F
I
L

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Aceasta este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt produse ale imaginaţiei autoarei, sau sunt folosite în mod fictiv şi nu trebuie considerate reale. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizaţii ori persoane, în viaţă sau decedate, este cu totul întâmplătoare.

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Jeaniene Frost
HALFWAY TO THE GRAVE

ISBN: 978-973-102-548-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FROST, JEANIENE
Vânătoare nocturnă / leaniene Frost;
trad.: Ligia Caranfil. — Bucureşti: Leda, 2012
3 vol.
ISBN 978-973-102-545-2
Vol. 1: La jumătatea drumului spre mormânt – 2012
ISBN 978-973-102-548-3

I. Caranfil, Ligia (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Mamei mele
care a crezut mereu în mine,
chiar şi atunci când eu nu am făcut-o.

Mulțumiri

Mai întâi, trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit o imaginaţie şi un simţ al umorului atât de ciudate. De vreme ce le am pe amândouă de când mă ştiu, nu mai pot da vina pe altcineva.

Cea mai adâncă recunoştinţă o simt faţă de uimitorul meu agent literar, Rachel Vater, care şi-a dat silinţa să citească un manuscris total necizelat şi a spus: „E bun. Fă-l şi mai bun.” Fără neobositele sale eforturi şi încurajări, romanul meu n-ar mai fi apucat niciodată să vadă lumina tiparului.

Recunoştinţă mai simt şi faţă de redactorul meu, Erika Tsang, ale cărei sprijin şi incredibil entuziasm mi-au dat posibilitatea să aştern pe hârtie aceste mulţumiri, mai înainte de orice. Îţi mulţumesc tare mult, Erika. Ai făcut ca un vis al meu să devină realitate.

Mulţumiri din toată inima ţin să aduc şi familiei mele, pentru că joacă un rol atât de important în viaţa mea. Şi, nu în ultimul rând, îi sunt recunoscătoare soţului meu, pentru mult mai multe lucruri decât aş putea eu înşira aici.

Unu

Am înţepenit la vederea luminilor roşii şi albastre care pâlpâiau în oglinda mea retrovizoare, fiindcă nu puteam găsi nicio explicaţie pentru ceea ce se găsea în spatele camionetei mele. Am tras pe dreapta, cu respiraţia tăiată, pe când şeriful se apropia de geam.

— Bună! S-a întâmplat ceva? am spus pe cel mai inocent ton, în timp ce mă rugam să nu fie nimic neobişnuit cu ochii mei.

Controlează-te! Ştii ce se întâmplă când îţi ieşi din fire, mi-am spus în gând.

— Mda! Aveţi un far din spate defect. Carnetul şi actele maşinii, vă rog!

Ce porcărie! Trebuie să se fi stricat când am încărcat platforma. Viteza fusese prioritatea mea cea mai mare în momentul acela, nu grija să nu stric ceva.

I-am dat carnetul meu real de şofer, nu pe cel fals. El îşi plimbă lanterna de la actul de identitate la chipul meu.

— Catherine Crawfield. Fiica lui Justine Crawfield, nu-i aşa? De la Livada de vişini Crawfield?

— Da, domnule, i-am răspuns plină de politeţe şi detaşare, de parcă n-aş fi avut nicio grijă pe lumea asta.

— Ei bine, Catherine, este aproape patru dimineaţa. De ce nu eşti în pat la ora asta?

I-aş fi putut spune adevărul despre activităţile mele, dar nu doream să-mi bat singură cuie în talpă, ori să mă trezesc, pentru multă vreme de acum încolo, închisă în vreo rezervă capitonată de spital psihiatric.

— Nu pot să dorm şi m-am hotărât să fac o plimbare cu maşina prin împrejurimi.

Spre disperarea mea, îşi proiectă lumina lanternei înspre platforma camionetei.

— Ce-ai aici în spate?

Ah, nimic special. Doar un mort sub câţiva saci şi un topor.

— Saci de vişine din livada bunicilor mei, i-am răspuns, dar dacă inima mi-ar fi bătut mai tare, l-ar fi asurzit.

— Zău? se miră el şi împunse cu lanterna într-un morman de plastic. Îţi curge unul din ei.

— Ah, nu-i nimic, l-am liniştit aproape ţipând. Aşa se-ntâmplă mereu. De-asta îi car în maşina asta veche. Mi-au pătat toată podeaua.

M-am simţit uşurată când l-am văzut renunţând la cercetarea lui şi revenind în dreptul geamului meu.

— Şi te plimbi cu maşina aşa de târziu pentru că nu poţi să dormi? mă întrebă cu un surâs atotştiutor, iar privirea îi alunecă peste maieul meu mulat şi părul ciufulit. Chiar te-aştepţi să te cred?

Aluzia era aproape ostentativă şi am fost cât pe ce să-mi ies din fire. Credea că ieşisem să mă culc cu unul şi cu altul. O acuză nerostită plutea între noi, veche de aproape douăzeci şi trei de ani. *La fel ca maică-ta, nu-i aşa?* Nu era uşor să fii copil din flori într-un orăşel atât de mic, oamenii încă-şi mai aminteau acest amănunt despre tine. În societatea de azi, n-ai fi crezut să conteze, dar Licking Falls, din Ohio, avea propriile sale reguli arhaice, ca să vorbim eufemistic.

Cu mare efort, mi-am reţinut indignarea. Când mă înfuriam, aveam tendinţa să mă scutur de omenescul din mine ca de o piele de care năpârleam.

— Nu vreţi să rămână secretul nostru, domnule şerif? i-am propus, cu o privire ingenuă în ochi, capcană în care căzuse şi mortul din camionetă. Vă promit să nu mai fac.

Îşi trecu un deget prin curea în vreme ce mă cântărea din ochi. Cămaşa îi pocnea peste pântecul

mare, dar m-am ferit să fac vreun comentariu privitor la burta bărbatului sau la faptul că duhnea a bere. Într-un târziu, îmi zâmbi, scoţând la vedere un dinte strâmb din faţă.

— Du-te acasă, Catherine Crawfield, şi vezi, repară-ţi farul din spate!

— Da, domnule!

Bucuroasă că scăpasem atât de uşor, am apăsat pe acceleraţie şi am luat-o din loc. Fusese cât pe ce. Va trebui să fiu mai atentă data viitoare.

Oamenii se plângeau că în familiile lor existau taţi absenţi şi secrete adânc ascunse. Pentru mine, ambele erau adevărate. Ei, să nu mă înţelegeţi greşit, n-am ştiut dintotdeauna adevărul despre mine. Mama, singura care-mi ştia secretul, nu mi-a spus nimic până la şaisprezece ani. Am crescut cu abilităţi pe care alţi copii nu le aveau, dar când mă duceam la ea să-i cer explicaţii, se supăra pe mine şi-mi interzicea să le mai pomenesc. M-am învăţat să păstrez toate acele lucruri în sinea mea şi să-mi ascund diferenţele faţă de ceilalţi. Pentru oricine altcineva, nu eram decât o ciudată. Neprietenoasă. Îmi plăcea să mă plimb la ore bizare şi aveam o piele neobişnuit de palidă. Nici măcar bunicii mei nu ştiau ce zace în mine, dar, repet, nici cei pe care-i urmăream.

Acum îmi făcusem un anumit obicei pentru weekenduri. Cutreieram cluburile aflate la o distanţă de trei ore de mers cu maşina, în căutare de aventură. Nu de tipul celei în care credea bunul şerif că mă bag, ci de un cu totul alt soi. Turnam alcool în mine şi aşteptam să fiu acostată de cineva mai special, pe care speram să-l pot îngropa în curtea din spate, dacă nu reuşea să mă omoare el mai întâi. Deja erau şase ani de când făceam asta. Poate că-mi doream moartea. Destul de bizar, într-adevăr, având în vedere că, în realitate, eram pe jumătate moartă.

Iată de ce faptul că puţin a lipsit să fiu prinsă în flagrant delict de omul legii nu m-a împiedicat să ies vinerea următoare. Cel puţin ştiam că în acest fel izbuteam să fac pe cineva fericit. Pe mama. Ei, avea tot dreptul să fie plină de ranchiună. Nu-mi doream decât să nu se răzbune pe mine.

Decibelii muzicii de club mă izbiră ca un furtun cu apă, iar ritmul ei îmi acceleră pulsul. Mi-am croit drum cu grijă prin mulţime, în căutarea acelor inconfundabile vibraţii. Locul era înţesat de lume, o seară tipică de vineri. După ce m-am învârtit cam o oră, am simţit primii fiori ai dezamăgirii. Se părea că erau numai oameni aici. Cu un oftat, m-am aşezat la bar şi am comandat un gin tonic. Primul bărbat care a încercat să mă omoare îmi comandase unul. Acum era băutura mea preferată. Cine a spus că nu eram sentimentală?

Bărbaţii mă agăţau periodic. Ceva din faptul că eram o tânără singură îi făcea să se simtă datori să mi-o tragă. Le respingeam avansurile cu sau fără politeţe, în funcţie de cât de insistenţi erau. Nu veneam aici să mă întâlnesc cu băieţi. După ce-am păţit cu primul meu prieten, Danny, nu mai doream să ies cu nimeni. Dacă tipul respira, nu mă interesa. Nici nu era de mirare că nu mă puteam lăuda cu o viaţă amoroasă.

După încă trei pahare, m-am hotărât să mai dau încă o raită prin club, de vreme ce nu avusesem noroc nici ca momeală. Era aproape de miezul nopţii şi până acum nu găsisem nimic în afară de alcool, droguri şi dans.

Separeurile erau înghesuite în colţul îndepărtat al clubului. Pe când treceam prin faţa lor, am simţit un pic de electricitate în aer. Cineva sau *ceva* era pe aproape. M-am oprit şi m-am învârtit încet în cerc, încercând să depistez locaţia.

Printre umbre, am zărit creştetul unui bărbat cu capul aplecat înainte. Părul îi era aproape alb sub luminile intermitente, dar nu se vedea niciun rid pe pielea lui. Umbre şi contururi se preschimbară în

trăsături ale feţei când ridică privirea şi mă văzu fixându-l. Sprâncenele îi erau mult mai închise la culoare decât părul, care părea să fie de un blond deschis. Ochii erau şi ei întunecaţi, prea adânci ca să le ghicesc culoarea. Pomeţii păreau sculptaţi în marmură, iar de sub gulerul tricoului i se zărea pielea fără cusur, de o strălucire alb-satinată.

Bingo.

Cu un zâmbet fals, m-am apropiat de el nonşalantă, cu mersul legănat al cuiva beat, şi m-am trântit pe celălalt scaun.

— Salut, frumosule! i-am zis pe cel mai îmbietor ton al meu.

— Nu acum! mi-a răspuns, pe un ton repezit, cu un accent britanic.

Am clipit prosteşte o clipă, crezând că poate *chiar* am băut prea mult şi nu l-am înţeles bine.

— Poftim?

— Sunt ocupat.

Părea nerăbdător şi uşor iritat.

Nedumerirea mă copleşi. Să mă fi înșelat? Ca să mă asigur, i-am trecut uşor un deget peste mână. Forţa aproape că-i ieşea prin porii pielii. Nu era deloc om.

— Mă întrebam, ăăă…

Bâlbâindu-mă şi negăsindu-mi cuvintele, căutam o frază ademenitoare. Sincer, aşa ceva nu mi se mai întâmplase până atunci. De obicei, tipii de teapa lui erau o pradă uşoară. Nu ştiam cum să abordez situaţia ca o adevărată profesionistă.

— Vrei să ne-o punem?

Cuvintele-mi zburară de pe buze şi imediat am fost îngrozită că îndrăznisem să le pronunţ. Abia m-am abţinut să nu-mi dau o palmă peste gură, căci nu mai folosisem niciodată cuvinte fără perdea.

El îmi aruncă o privire peste umăr cu un surâs amuzat pe buze, pentru că-mi întorsese spatele după ce mă refuzase de două ori. Ochii lui întunecaţi mă cântăriră apreciativ:

— Ţi-ai ales prost momentul, scumpi. Fii o păsărică de treabă şi ia-ţi acum zborul. Te găsesc eu mai târziu.

Cu o fluturare a mâinii, mă concedie. Năucită, m-am ridicat de pe scaun şi m-am îndepărtat, clătinând din cap la întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Cum să-l mai omor *acum?*

Buimacă, m-am dus la toaleta femeilor ca să văd cum arătam. Părul îmi stătea bine, cu toată nuanţa lui şocantă de roşu aprins, şi purtam maieul meu norocos, care-i dăduse gata pe ceilalţi doi de dinainte. Apoi mi-am dezvelit dinţii în oglindă. Erau de un alb ireproşabil. Până la urmă, mi-am ridicat braţul şi mi-am adulmecat subsuoara. Nu, nu miroseam urât. Ce n-a mers atunci? Un gând îmi trecu prin minte. Să fie gay?

Am cântărit în minte posibilitatea. Orice se putea. Eu eram dovada. Poate mai bine îl urmăream oriunde s-ar fi dus să agaţe pe cineva, fie bărbat sau femeie. Hotărârea fiind luată, am ieşit din toaletă cu o siguranţă reînnoită.

Plecase. Masa la care stătuse era goală, iar el parcă se evaporase în aer. Cu o îngrijorare crescândă, l-am căutat prin bar, pe ringul de dans şi în alte separeuri. Nimic. Probabil că zăbovisem prea mult în baie. Înjurându-mă singură, m-am întors la bar şi am cerut iar de băut. Deşi alcoolul nu-mi adormea simţurile, îmi umplea timpul. Mă simţeam total neproductivă.

— Femeile frumoase n-ar trebui să bea singure! se auzi o voce lângă mine.

Întorcându-mă să-i refuz avansurile, m-am oprit când am observat că admiratorul meu era la fel de mort ca şi Elvis. Păr blond, cu vreo patru nuanţe mai închis ca al celuilalt, cu ochii de un albastru verzui ca turcoaza.

Ei drăcie, era noaptea mea norocoasă!

— De fapt, nu-mi place deloc să beau singură!

El zâmbi, scoţând la vedere o dantură splendidă, regulată. *Am cu ce te muşca, drăguţa mea!*

— Ai venit aici singură?

— Aşa vrei să fiu? am cochetat, fluturând din gene.

Ăsta n-avea să-mi mai scape printre degete, zău!

— Aşa vreau foarte mult să fii!

Acum vocea lui era mai joasă, surâsul mai adânc. Doamne, dar grozavă intonaţie mai au! Majoritatea lor ar putea fi operatori la linia erotică.

— Ei bine, aşa am fost până acum. Dar de-acum sunt cu tine.

Mi-am lăsat capul într-o parte cu un gest cochet, care îmi dezgoli gâtul. Ochii lui îmi urmăriră mişcările, iar cu limba îşi linse buzele. *Ah, bun, uite unul înfometat.*

— Cum te numeşti, fată frumoasă?

— Cat Raven[1].

Unul dintre diminutivele de la Catherine, alături de culoarea de păr a primului care a încercat să mă omoare. Vedeţi? Sunt o sentimentală.

Zâmbetul i se lăţi pe faţă:

— Ce nume neobişnuit!

El se numea Kevin. Avea douăzeci şi opt de ani şi era arhitect, sau aşa pretindea. Kevin se logodise de curând, dar logodnica lui îl părăsise, iar el îşi căuta acum o iubiţică de treabă ca să se aşeze la casa lui. Ascultându-i cuvintele, am reuşit să-mi ascund amuzamentul şi să nu mă înec cu băutura. Ce tâmpenii mai vorbea! Urma să mai scoată nişte fotografii din portofel cu o casă înconjurată de un gard văruit în alb. Sigur că nu mă putea lăsa să chem un taxi, şi câtă lipsă de consideraţie din partea fictivilor mei amici care chipurile plecaseră fără mine. Cât de drăguţ din partea lui să se ofere să mă ducă acasă cu maşina şi, oh, apropo, chiar avea să-mi arate ceva. Ei bine, exact asta voiam şi eu.

Experienţa mă învăţase că era mult mai uşor să te debarasezi de o maşină în care nu se petrecuse nicio crimă. De aceea, am reuşit să deschid portiera Volkswagenului său şi am luat-o la fugă

urlând din rărunchi, prefăcându-mă îngrozită, la prima lui mişcare. Alesese o zonă pustie, la fel cum făceau cei mai mulţi dintre ei, aşa încât nu trebuia să duc grija vreunui bun samaritean care mi-ar fi auzit ţipetele.

El m-a urmat cu paşi măsuraţi, încântat de mersul meu împleticit. Prefăcându-mă că mă împiedic, am scâncit pentru efect, în vreme ce el se apleca peste mine. Chipul i se preschimbase, iar acum îi oglindea adevărata natură. Un zâmbet sinistru îi dezgolea colţii de sus, acolo unde nici nu fuseseră înainte, iar ochii lui, înainte albaştri, mă săgetau acum cu îngrozitoare raze verzi. M-am zbătut, ascunzând privirilor lui mâna care mi se afunda în buzunar.

— Nu-mi face rău!

El îngenunche, apucându-mă de ceafa.

— N-o să doară decât o clipă!

În acel moment am lovit. Mâna mea a fulgerat cu o mişcare exersată, iar arma pe care o ţineam i-a pătruns în inimă. I-am învârtit cuţitul în rană până când a închis gura şi i s-au stins luminile din ochi. Cu o ultimă răsucire, i-am scos arma din piept, l-am împins şi mi-am şters de pantaloni mâinile pătate de sânge.

— Ai avut dreptate! am rostit, cu respiraţia tăiată de efort. N-a durut decât o clipă.

Mult mai târziu, când am ajuns acasă, fluieram o melodie. Până la urmă, nu-mi irosisem noaptea în zadar. Unul îmi scăpase, dar celălalt n-avea să mai vâneze pe întuneric niciodată. Mama dormea în camera pe care o împărţeam amândouă. Aveam să-i povestesc a doua zi de dimineaţă. Era prima întrebare pe care mi-o punea la fiecare sfârşit de săptămână. *Ai prins vreo chestie de-aia, Catherine?* Ei bine, da! Iar eu am ieşit teafără şi nevătămată. Cine-ar putea cere mai mult?

De fapt, eram într-o dispoziţie atât de bună, încât m-am decis să mai încerc încă o dată acelaşi

club în seara următoare. La urma urmei, bântuia o lipitoare periculoasă prin zonă şi eu trebuia s-o opresc, nu-i aşa? Aşadar, m-am întors la treburile mele gospodăreşti de zi cu zi, aşteptând cu nerăbdare să vină seara. Mama şi cu mine trăiam în casa bunicilor. Erau proprietarii unui modest imobil de două etaje, care odinioară fusese de fapt un hambar. Proprietatea lor, aşa izolată cum era, se dovedise foarte avantajoasă. Pe la nouă seara, ieşeam pe uşă.

Era din nou aglomerat, fiindcă era sâmbătă seara. Muzica urla la fel de tare, iar figurile erau la fel de inexpresive. La prima raită prin club nu m-am ales cu nimic şi mi-a mai scăzut entuziasmul. Am înaintat spre bar şi n-am detectat energia explozivă din aer, până nu i-am auzit glasul:

— Sunt gata să ne-o punem acuma.

— Poftim?

M-am răsucit pe dată indignată, pregătită să-i rup urechile neobrăzatului necunoscut, când am încremenit. Era *el.* Am roşit când mi-am amintit ce-i spusesem noaptea trecută. Se pare că nici el nu uitase.

— Ah, da, mă rog… Cum să-i răspund mai exact la asta? Ăăă, nu vrei să bem ceva mai întâi? Bere sau…?

— Nu te mai obosi, îmi întrerupse el gestul cu care-l chemam pe barman şi îşi trecu degetul peste obrazul meu. Hai să mergem.

— Acum?

M-am uitat în jur, prinsă cu garda jos.

— Mda, chiar acum. Te-ai răzgândit, scumpi?

În ochii lui vedeam o provocare şi o licărire pe care nu le puteam descifra. Nedorind să risc să-l mai pierd o dată, mi-am luat geanta şi am făcut un gest spre uşă:

— Ieşi tu primul!

— Nu, nu, mi-o întoarse el, cu un zâmbet până la urechi ce-ţi dădea fiori, doamnele mai întâi!

Uitându-mă de mai multe ori peste umăr, am mers înaintea lui până la parcare. Odată ajunşi afară, el mă privi întrebător.

— Ei, ia-ţi maşina şi hai să plecăm!

— Maşină? Eu… eu n-am aşa ceva. Unde-i maşina *ta*?

M-am luptat să-mi păstrez calmul, dar în sinea mea eram tulburată. Ce se întâmpla nu intra defel în rutina mea zilnică şi nu-mi plăcea.

— Eu am venit cu o motocicletă până aici. Ţi-ar plăcea să mergi pe ea?

— Pe motocicletă?

Nu, nu era cazul. Nu avea portbagaj în care să-i pun trupul, şi nu aveam de gând să-l car pe ghidon. În plus, nici nu ştiam să merg pe aşa ceva.

— Ăăă, atunci o să luăm vehiculul meu. E acolo. Când am pornit-o spre camionetă, mi-am amintit să mă clatin. Speram ca el să creadă că alcoolul mi se urcase la cap.

— Parcă n-aveai maşină, mi-a strigat el din urmă. M-am oprit, întorcându-mă cu faţa la el. Ce tâmpenie, chiar spusesem asta!

— Am uitat că era aici, asta-i tot, am minţit cu uşurinţă. Cred c-am băut prea mult. Conduci tu?

— Nu, mersi, veni imediat răspunsul lui.

Dintr-un motiv anume, accentul lui britanic puternic m-a enervat. Am încercat din nou, cu un zâmbet strâmb, să-l conving. Trebuia să conducă el. Îmi ţineam arma în cracul drept de la pantaloni, de vreme ce mereu am ocupat locul pasagerului.

— Pe bune, cred că tu ar trebui să conduci. Mă simt ameţită. Nu vreau să ne izbim de-un copac.

N-a mers.

— Dacă vrei, o putem lăsa pe altă dată…

— Nu!

Atâta disperare se auzea în vocea mea, încât îl făcu să-şi ridice o sprânceană.

— Vreau să zic că arăţi atât de bine şi…

Ce altceva mai zice lumea?

— … chiar vreau, *pe bune, s-o* facem.

Se abţinu să râdă, iar ochii întunecaţi îi sclipiră. Avea aruncată nonşalant pe umeri, peste tricoul cu guler, o geacă din denim. La lumina felinarelor, pometţii păreau încă mai pronunţaţi. Nu mai văzusem niciodată trăsături atât de perfect cizelate. Mă măsură cu privirea din cap până-n picioare şi îşi plimbă limba peste buza de jos.

— Bine atunci. Hai să mergem. Tu conduci!

Fără alte cuvinte, urcă în camionetă pe locul pasagerului. Nemaiavând de ales, m-am aşezat la volan şi m-am pus în mişcare, îndreptându-mă către şosea. Minutele se scurgeau, dar eu nu ştiam ce să zic. Tăcerea mă irita. El nu vorbea, dar îi simţeam ochii plimbându-se pe trupul meu. Până la urmă, n-am mai suportat şi i-am pus prima întrebare care mi-a trecut prin minte:

— Cum te cheamă?

— Are vreo importanţă?

Mi-am întors privirea spre dreapta şi i-am văzut ochii. Erau de un căprui atât de întunecat încât păreau negri. Aveau o expresie provocatoare şi detaşată totodată, aproape o instigare tăcută. Era deconcertant, ca să nu spun mai mult. Toţi ceilalţi avuseseră chef de vorbă.

— Am vrut doar să ştiu. Pe mine mă cheamă Cat.

Am ieşit de pe şosea şi am intrat pe un drumeag cu pietriş care ducea pe malul lacului.

— Cat, ai? De unde te privesc eu acum, aduci mai mult a Pisoiaş.

Tresărind, am întors capul spre el cu o smucitură şi i-am aruncat o privire indignată. Oh, avea să-mi placă să-l omor, cum să nu!

— Mă cheamă Cat, i-am repetat cu fermitate. Cat Raven.

— Cum zici tu, Pisoiaş vagabond!

Brusc am trântit o frână:

— Ai vreo problemă, domnule?

Sprâncenele negre i se ridicară:

— Niciuna, puiule. Ne-am oprit aici de tot? Ăsta-i locul în care vrei tu să ţi-o pui?

Lipsa lui de pudoare mă făcu iar să roşesc de ruşine.

— Ăăă, nu. Puţin mai sus. E mai drăguţ acolo, am spus, intrând şi mai adânc în pădure.

El scoase un chicotit în surdină:

— Te cred, scumpi.

Când camioneta se opri în locul meu preferat de rendez-vous, i-am aruncat o privire. Şedea exact în acelaşi loc, nemişcat. N-aveam cum să-mi scot surpriza pentru el, ascunsă în cracul pantalonilor. Dregându-mi vocea, am făcut un gest spre copaci.

— Nu vrei să ieşi de-aici şi… să ne-o punem?

Era o expresie bizară, dar oricum mai eufemistică decât verbul *a se regula.*

Un surâs îi fulgeră pentru o clipă pe chip înainte de a-mi răspunde:

— Vai, nu. Vreau aici. Ador s-o fac într-o camionetă.

— Păi…

Fir-ar să fie! Acum ce mă fac? N-o să meargă.

— Nu prea e loc, am remarcat.

Triumfătoare, am dat să-mi deschid portiera. El nu s-a mişcat câtuşi de puţin.

— Ba e destul loc, Pisoiaş. Eu rămân aici.

— Nu-mi mai spune Pisoiaş, am ripostat cu un glas mai aspru decât dictau regulile nescrise ale unei relaţii amoroase, dar eram foarte indignată.

Cu cât era mai repede mort, cu atât mai bine. El se făcu că nu mă aude.

— Dă-ţi jos hainele de pe tine, să vedem ce ai!

— Poftim?

Era prea mult.

— Păi n-o să ţi-o pui cu mine cu toate boarfele alea pe tine, nu-i aşa, Pisoiaş? mă ironiză el. Bănuiesc că-i de ajuns să-ţi scoţi doar chiloţeii, atunci. Haide odată! Doar n-o să mă ţii toată noaptea!

Oh, aveam să-l fac să-i pară rău. Speram să-l doară ca dracu! Cu un zâmbet plin de superioritate, mi-am întors privirile spre el:

— Tu primul.

Îmi răspunse cu un surâs larg, dezvelindu-şi pentru o clipă dinţii egali.

— Măi, dar sfioasă mai eşti! N-aş fi crezut că eşti genul, după ce m-ai agăţat şi practic mi-ai cerşit să te regulez. Hai s-o facem în acelaşi timp, ce zici?

Ticălosul. Era cel mai urât cuvânt care-mi venea în minte, şi l-am scandat în sinea mea, în vreme ce-l fixam cu circumspecţie şi mă descheiam la jeanşi. El îşi scoase cu nonşalanţă cureaua, îşi desfăcu fermoarul la pantaloni şi îşi trase peste cap tricoul. Scoase la iveală un pântec plat şi palid, fără păr până la vintre.

Mersesem mult mai departe decât îmi permisesem în alte dăţi. Îmi era atât de ruşine, încât îmi tremurau degetele cu care-mi scoteam pantalonii de pe mine, în timp ce mi le afundam în crac.

— Ia uite aici, scumpi, ce am eu pentru tine.

Mi-am coborât ochii şi l-am văzut cuprinzându-se cu mâna. Am privit repede în lături. Aproape că-mi găsisem ţepuşa, nu mai aveam nevoie decât de o secundă…

Propria-mi pudoare mi-a făcut felul. Când am întors capul ca să nu-i văd bărbăţia, nu i-am mai observat mâna care se strângea în pumn. Pumnul m-a izbit în cap incredibil de repede. Am văzut un fulger de lumină, am simţit cum mă săgetează durerea, după care s-a lăsat tăcerea.

Doi

Ceva părea să-mi sape adânc în creier. Cu o încetineală agonizantă, am deschis ochii, mijiţi din cauza lămpii fără abajur din apropiere. Soarele părea să pălească în comparaţie cu lumina ei puternică. Mâinile îmi erau ridicate, mă dureau încheieturile, iar durerea de cap m-a făcut imediat să mă aplec şi să vărs.

— Am chejut că văj o pişicuşă!

Vocea batjocoritoare îmi alungă durerea într-o secundă cu un fior de teroare. Când l-am văzut pe vampir atât de aproape, m-am cutremurat.

— Ba *da!* Ba *da!* Chiar am văjut o pişicuşă!

Terminând cu maimuţăreala, îmi dărui un zâmbet nesuferit. Am încercat să mă trag înapoi, dar mi-am dat seama că mâinile îmi erau legate cu un lanţ de perete. Ambele picioare îmi erau prinse în cătuşe. Pantalonii şi maieul îmi dispăruseră. Rămăsesem doar în sutien şi în chiloţi. Îmi lipseau până şi mănuşile care erau marca mea. *Oh, Doamne!*

— Ei, acum, scumpi, hai să trecem la lucruri serioase!

Tonul îi deveni grav, iar ochii îi erau la fel de duri şi de întunecaţi precum calcarul negru.

— Pentru cine lucrezi?

Întrebarea lui mă surprinse atât de tare, încât am avut nevoie de un moment ca să-i răspund:

— Nu lucrez pentru nimeni.

— Aberaţii!

Pronunţă cuvântul cu atâta greutate, încât nici nu mai trebuia să ştiu ce înseamnă ca să-mi dau seama că nu mă credea. M-am ghemuit când s-a apropiat mai mult.

— Pentru cine lucrezi? repetă întrebarea pe un ton mai ameninţător.

— Pentru nimeni.

Capul mi se smuci pe spate când mă plesni. Ochii mi se umplură de lacrimi, dar nu le-am lăsat să curgă. Aveam să-mi pierd viaţa, dar n-aveam să mă înjosesc.

— Du-te dracului!

Imediat îmi pocniră iar urechile. De data asta am simţit sânge în gură.

— Încă o dată, pentru cine lucrezi?

Scuipând cuvintele, mi-am ridicat sfidătoare ochii care-mi ardeau în cap:

— Pentru nimeni, scârbă!

Clipi surprins, apoi se legănă pe călcâie şi izbucni într-un hohot de râs atât de puternic încât îmi ţiuiră urechile. Recăpătându-şi cumpătul, se apropie atât de mult, încât aproape că-mi atinse faţa cu gura. Colţii îi sticliră în lumină.

— Ştiu că minţi.

Îmi vorbea în şoaptă. Îşi lăsă capul în jos până când gura lui îmi atinse gâtul. M-am încordat, rugându-mă la Dumnezeu să-mi dea puterea să nu-i cerşesc lui viaţa. I-am simţit pe gât respiraţia răcoroasă.

— Ştiu că minţi. Pentru că ieri-seară căutam un gagiu. Când l-am găsit, l-am zărit în mrejele aceleiaşi frumoase roşcovane care se frecase de mine mai înainte. A plecat cu ea. L-am urmărit, gândindu-mă să mă furişez şi să-i cad în spate pe când se ocupa de tine. În schimb, te-am văzut împlântându-i o ţepuşă în inimă, şi încă ce ţepuşă!

În faţa ochilor mei uluiţi, flutură triumfător arma mea modificată.

— Lemn pe dinafară, argint pe dinăuntru! Acum, *asta* e fabricată în America! Tii, ce chestie! Totuşi, nu te-ai oprit acolo. L-ai băgat în portbagaj, l-ai dus până la camioneta ta, unde i-ai retezat capul şi l-ai îngropat tăiat în bucăţele. Pe urmă te-ai întors acasă fluierând o melodie veselă. Cum dracului ai putut să faci aşa ceva, hmmm? Nu lucrezi pentru nimeni? Atunci de ce, când te

adulmec – îşi lipi nasul de clavicula mea – simt un miros care nu e uman? Slab, dar inconfundabil. Izul de *vampir.* Trebuie să ai un şef, sigur ai unul. Te hrăneşte cu sângele lui, nu-i aşa? Te face mai puternică şi mai rapidă, dar tot mai eşti umană. Noi, bieţii vampiri, nici măcar nu ştim ce ne aşteaptă. Tot ce vedem noi e… hrană. Cu un deget, îmi apăsă uşor pulsul accelerat. Acum, pentru ultima oară, până nu-mi ies din fire, spune-mi *cine-i* şeful tău.

M-am uitat la el, ştiind că faţa lui era ultima pe care aveam s-o mai văd. Mă străbătu un val de amărăciune, dar am reuşit să mi-l reprim. N-aveam să mă plâng. Poate, poate că lumea avea să fie un loc mai bun după cele făptuite de mine. Era tot ce îmi mai puteam dori, aşa că aveam să mor rostind adevărul în faţa călăului meu.

— N-am niciun şef. Rosteam fiecare cuvânt încărcat de otravă, nu era nevoie de nicio politeţe. Vrei să ştii de ce miros şi a om, şi a vampir? *Pentru că asta sunt.* Cu ani în urmă, mama mea s-a întâlnit cu un tip pe care l-a crezut de treabă. S-a dovedit că era un vampir, care a violat-o. După cinci luni m-am născut eu, prematur dar pe deplin dezvoltată, cu o serie întreagă de abilităţi bizare. Când, într-un târziu, mi-a povestit de tata, i-am promis că o să ucid fiecare vampir pe care o să-l întâlnesc, în compensaţie. Ca să mă asigur că nimeni n-o să mai treacă prin ce-a trecut ea! Îi e teamă să mai iasă din casă de atunci! Eu vânez ca s-o răzbun, şi singurul lucru pentru care regret că mor acum e că nu te pot târî cu mine în mormânt.

Tonul vocii mi se ridică până când i-am urlat ultimele cuvinte în faţă. Am închis ochii şi m-am pregătit în tăcere pentru lovitura mortală.

Şi nu veni nimic. Niciun sunet, nicio lovitură, nicio durere. După o clipă, l-am privit printre gene şi am văzut că nu se mişcase din loc. Îşi lovea uşor bărbia cu degetul şi mă privea cu o expresie îngândurată.

— *Ei?*

Frica şi resemnarea îmi încordau glasul până la punctul de frângere.

— Omoară-mă odată, sugător nenorocit ce eşti!

N-am căpătat de la el decât o privire amuzată:

— Scârbă. Sugător. Cu gura asta spurcată o săruţi tu pe maică-ta?

— Să nu-ndrăzneşti tu să vorbeşti de mama, ucigaşule! Cei de teapa ta nici n-au dreptul s-o pomenească măcar.

Umbra unui surâs îi apăru pe buze:

— Râde ciob de oală spartă, nu-i aşa? Eu te-am văzut pe *tine* ucigând. Şi dacă tot ce-mi spui tu e adevărat, atunci eşti de aceeaşi teapă cu mine.

Am scuturat din cap, în semn că nu.

— N-am nici în clin, nici în mânecă cu cei de-o teapă cu tine. Voi sunteţi toţi nişte monştri care-i vânează pe nevinovaţi şi cărora puţin le pasă de vieţile pe care le distrug. Vampirii pe care i-am omorât eu m-au atacat mai întâi. Ghinionul lor că m-au găsit pregătită pentru tot ce era mai rău. S-ar putea să-mi curgă ceva din sângele lor blestemat prin vene, dar măcar eu m-am folosit de el pentru a…

— Oh, mai taci, mă întrerupse pe un ton enervat cu care, de obicei, este certat un copilaş. Mereu pălăvrăgeşti atâta? Nu-i de mirare că iubiţeii tăi îţi săreau direct la beregată. N-aş zice că nu le dau dreptate.

Rămasă fără cuvinte, m-am holbat la el. Cu o claritate absolută, am înţeles semnificaţia sintagmei: *a adăuga insulte la lezare.* Mai întâi îmi trăsese câteva palme zdravene, acum avea de gând să mă discrediteze înainte de a mă ucide.

— Regret că trebuie să-ţi întrerup discursul plin de compasiune pentru ceilalţi vampiri ucişi de mine, dar ai de gând să mă omori mai repede, sau ce?

Vorbe îndrăzneţe, mi-am zis în gând. Cel puţin, nu mă smiorcăiam.

Nici n-am mai apucat să clipesc, că gura lui se şi lipi de vena mea jugulară, în care pulsul bătea nebuneşte. Totul înlăuntrul meu încremeni când am simţit ascuţimea colţilor lui. *Rogu-te, Doamne, nu mă lăsa să implor! Dă-mi puterea să nu implor.*

Dintr-odată, îşi îndreptă spinarea, lăsându-mă tremurând toată de uşurare şi de frică. Se uita la mine cu o sprânceană ridicată.

— Eşti aşa grăbită să mori? Nu te omor până nu-mi mai răspunzi la câteva întrebări.

— Ce te face să crezi c-o să-ţi răspund?

Un surâs abia schiţat îi precedă răspunsul:

— Crede-mă, n-o să-ţi pară rău dac-o să-mi răspunzi.

Mi-am dres glasul şi am încercat să-mi domolesc bătăile inimii. Nu mai era nevoie să-i tot amintesc că urma să mă aibă la cină:

— Ce vrei să ştii? Poate-o să-ţi spun.

Zâmbetul afectat i se lăţi pe faţă. Era bine de ştiut că măcar unul dintre noi se amuza copios.

— Eşti un pisoiaş viteaz, trebuie să recunosc. Bun. Să zicem că te cred că eşti odrasla unei femei oarecare şi a unui vampir. Eu, unul, aşa ceva n-am mai auzit, dar o să ne întoarcem noi acolo. Pe urmă, hai să zicem că te cred pe cuvânt, cum că ai colinda cluburile de noapte ca să ne vânezi pe noi, răii cei morţi, pentru a-ţi răzbuna mămica. Se pune întrebarea: cum de-ai ştiut cu ce ne poţi distruge complet? Nu este chiar un secret ştiut de toţi. Majoritatea oamenilor cred că un lemn oarecare ne-ar da gata. Nu şi tu. Vrei să-mi zici că n-ai mai avut niciodată de-a face cu vampiri înainte, decât ca să-i ucizi?

În toiul a toate câte mi se întâmplau atunci, pe când toată viaţa de până acum mi se perinda pe dinaintea ochilor în aşteptarea unei morţi oribile, am rostit primele cuvinte care mi-au trecut prin minte:

— N-ai ceva de băut pe-aici? Nimic cu celule roşii în el, sau tot ce intră în categoria 01 cu RH

negativ, sau B3 cu RH pozitiv. Hm?

— Ţi-e sete, scumpi? lăsă el să-i scape un fornăit de amuzament. Ce coincidenţă! Şi mie!

Cu aceste cuvinte înfiorătoare, scoase din geacă o sticluţă plată şi îmi lipi gura ei de buze, înclinând-o. Cum nu-mi puteam folosi mâinile legate cu lanţuri, am apucat-o strâns cu dinţii şi am dat capul pe spate. Era whisky şi am simţit o uşoară arsură pe măsură ce-mi aluneca pe gâtlej, dar am continuat să-l beau până la ultima picătură. Cu un suspin, am dat drumul sticlei şi am lăsat-o să-i cadă iar în mână. El o întoarse cu fundul în sus, vădit surprins că o golisem.

— Dacă te ştiam aşa o beţivană, îţi dădeam ceva mai ieftin.

Am ridicat din umeri pe cât mă lăsau braţele înlănţuite deasupra capului.

— Care-i problema ta? Mi-am stricat aroma? Sigur am să mă răsucesc în mormânt de teamă că nu ţi-am plăcut la gust. Sta-ţi-ar în gât sângele meu, bestie!

— Eşti într-o formă de zile mari, Pisoiaş, râse el şi mai tare. Dar destul cu trăncăneala. De unde ai ştiut ce să foloseşti, dacă nu ţi-a spus un vampir?

— N-am ştiut, i-am răspuns cu o altă ridicare din umeri anevoioasă. Oh, am citit peste o sută de cărţi despre teapa noastră… adică a ta, după ce am auzit cine a fost tata. Toate ofereau soluţii variate. Unele indicau cruci, lumina soarelui, lemn sau argint. A fost norocul meu chior, pe bune. Într-o noapte, un vampir m-a agăţat într-un club şi pe urmă m-a luat cu maşina. Sigur, a fost plin de drăgălăşenii, până când a încercat să mă mănânce de vie. M-am hotărât să-l omor, sau să mor încercând să-i iau viaţa, şi pumnalul meu în formă de cruce era singura armă pe care o aveam la mine. A mers, deşi nu mi-a fost uşor. Deci, *presto*, am ştiut de argint. Mai târziu am descoperit că lemnul nu avea niciun efect. M-am ales cu o drăguţă de cicatrice pe coapsă, dovada vie a experienţelor

mele. Vampirul ăla a râs când mi-a văzut ţepuşa. Clar că nu se speria de lemn. Mai apoi, pe când făceam mere trase în caramel, mi-a trecut prin minte să ascund lama de argint în ceva care vampirilor să li se pară cu totul inofensiv. N-am crezut că e chiar imposibil! Cei mai mulţi dintre voi rămâneţi cu ochii la gâtul meu, încât nici nu vă mai uitaţi când îl scot pe amicul meu cu vârf ascuţit. Acum ţi-am răspuns la întrebare.

El clătină încet din cap, ca şi cum n-ar fi priceput nimic. Într-un târziu, mă sfredeli cu privirea şi izbucni:

— Vrei să zici că blestematele de mere în caramel şi cărţile ţi-au arătat cum să distrugi vampirii? Asta vrei tu să zici? Începu să se plimbe cu paşi mici şi iuţi prin jur. Ce bine că generaţiile mai tinere sunt aproape analfabete, altfel am fi cu toţii la mare ananghie. Drace! Dându-şi capul pe spate, se porni pe un râs puternic. E cea mai tare chestie pe care am auzit-o de decenii! Chicotind încă, se întoarse şi se apropie din nou de mine: Cum de-ai ştiut că era vampir când l-ai văzut? Ai ştiut dinainte, sau n-ai ştiut nimic până n-a încercat să se distreze cu arterele tale?

Să se distreze cu arterele mele? Mă rog, era un mod de a vorbi.

— Ca să fiu sinceră, nici nu ştiu cum de-am ştiut. Pur şi simplu am ştiut. În primul rând, toţi cei de teapa ta arată altfel. Toţi. Pielea voastră pare… aproape eterică. Vă mişcaţi altfel, mai hotărât. Şi când mă apropii de voi, o simt în aer, parc-ar fi electricitate statică. Eşti fericit acum? Ai auzit ce-ai vrut din gura mea?

Cu disperare, încercam să mă agăţ de ce-mi mai rămăsese din curaj, dar toată discuţia asta mi-l alunga. Impertinenţa era tot ce-mi mai rămăsese.

— Aproape. Câţi vampiri ai omorât? Să nu mă minţi, că te citesc.

Ţuguindu-mi buzele, m-am gândit să mint, în ciuda avertismentului său. Era mai bine dacă-i

spuneam că nu distrusesem decât câţiva? Poate că nici nu conta. Dacă-şi putea da seama că minţeam, probabil că nu s-ar mai mulţumi doar să mă omoare. Sunt atâtea lucruri mai rele decât moartea…

— Şaisprezece, cu prietenul tău de azi-noapte, am recunoscut.

Sinceritatea câştigase.

— Şaisprezece? repetă neîncrezător, măsurându-mă încă o dată din priviri de sus până jos. Şaisprezece ai distrus de una singură, doar cu ţepuşa şi decolteul tău? Mi se face ruşine de teapa mea, zău aşa.

— Şi aş fi ucis mai mulţi dacă n-aş fi prea tânără ca să intru în baruri, de vreme ce sunt terenul predilect al vampirilor, ca să nu mai spun de câte ori a trebuit s-o las pe altă dată când bunicului i s-a făcut rău, am izbucnit furioasă.

Cam asta fusese toată încercarea mea să nu-l supăr şi mai tare.

Cât ai clipi din ochi dispăru, lăsându-mă cu privirea aţintită asupra locului în care stătuse. Cu siguranţă se mişca rapid. Mai rapid decât orice vampir pe care-l văzusem. Mi-am blestemat nerăbdarea de mai devreme. Dac-aş fi aşteptat până-n weekendul viitor ca să vânez din nou…

Rămasă singură, mi-am întins gâtul ca să văd mai bine unde mă găseam. Cu o tresărire de uimire, mi-am dat seama că eram într-o peşteră. Se auzea de undeva sunetul apei care picura şi era întuneric chiar şi pentru ochii mei. Singurul bec chior lumina doar în preajma mea. Restul era cufundat într-o beznă la fel de neagră ca şi coşmarurile mele. Din depărtare răzbăteau până la mine slabe ecouri ale acţiunilor lui, dar la ce distanţă se afla habar nu aveam. Ca să nu ratez şansa, mi-am încleştat degetele de verigile lanţului de care eram legată şi am tras în jos cu toată puterea. Picături de transpiraţie mi se iviră pe

frunte, picioarele mi se încordară de efort, şi mi-am canalizat fiecare muşchi către acel unic scop.

Se auzi un scrâşnet de metal pe piatră, zăngănitul lanţurilor care se ciocnesc unele de altele, şi apoi singura lumină se stinse brusc. Râsetele lui din întuneric mă făcură să mă dau bătută.

— Vai, îmi pare rău! Astea nu cedează. N-or să plece nicăieri – şi nici tu, de altfel. E bine c-ai încercat, totuşi. Nu-mi place să cred că deja ţi-am tăiat aripile. Nu m-aş mai distra la fel de mult ca până acum.

— Te urăsc, i-am strigat şi, ca să nu mă audă scâncind, mi-am întors faţa şi am închis ochii.

Tatăl nostru, Carele eşti în Ceruri, sfinţească-se numele Tău…

— A sosit clipa, scumpi!

Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta…

Stăteam cu ochii închişi, dar l-am simţit că vine mai aproape, până când s-a lipit de trupul meu. Neputând să-l împiedic, am început să respir gâfâit. Mâinile lui îmi ridicară părul de pe ceafa.

Precum în Cer aşa şi pe pământ…

Gura i se lipi ca o ventuză de gâtul meu şi i-am simţit limba trasând cerculeţe pe vena mea jugulară pulsând de viaţă. O făcea intenţionat. Spatele mi se împingea cu putere în peretele de piatră, şi mi-am dorit ca roca să mă înghită cu totul, însă calcarul rece şi tare nu-mi oferea nicio scăpare. Am simţit ascuţimea colţilor lui care-mi apăsau artera expusă şi vulnerabilă. Mă molfăia aşa cum molfăie un leu înfometat o gazelă.

— Ultima şansă, Pisoiaş. Pentru cine lucrezi? Spune-mi adevărul şi te las în viaţă.

— Ţi-am spus tot adevărul, am protestat cu un glas şoptit şi ascuţit ce nu putea fi al meu.

Sângele care îmi bubuia în urechi mă asurzea. Mai aveam încă ochii închişi? Nu. Printre gene puteam întrezări o slabă strălucire verzuie în întuneric. Ochi de vampir.

— Nu te cred…

Cuvintele erau spuse pe un ton blând, dar aveau greutatea unui topor.

Amin…

— Fir-ar a dracu'! Uită-te la ochii tăi!

Atât de adânc mă cufundasem în rugăciunea mea plină de fervoare, încât nici nu l-am simţit când s-a tras de lângă mine. Se holba la mine uluit, cu gura căscată din care i se iţeau colţii, cu faţa lucindu-i în lumina flăcărilor verzi ce-mi ţâşneau din ochi. Şi ochii lui căprui-închis căpătaseră acum aceeaşi nuanţă. Raze de smarald se întreţeseau în vreme ce ne priveam, amândoi în stare de şoc.

— *Ia uite ce ochi afurisiţi ai!*

Mi-a apucat capul între palmele lui de parcă îi era frică să nu dispară. Încă slăbită de cât tremurasem în pragul morţii, am mormăit un răspuns:

— Nu-mi trebuie să mă mai uit la ei, i-am văzut deja. Se schimbă din cenuşii în verzi când îmi ies din fire. Mulţumit? O să-ţi par cu atât mai gustoasă?

Îmi dădu drumul, de parcă l-ar fi ars capul meu. M-am lăsat moale în lanţuri, simţind cum adrenalina mi se scurge din trup şi o ameţeală letargică îi ia locul.

Sunetul paşilor lui se izbea de pereţii din piatră.

— Afurisito, spui adevărul. Asta trebuie să fie adevărul. Îţi bate inima, dar numai ochii vampirilor aruncă raze verzi. E de necrezut!

— Mă bucur că-ţi place.

M-am uitat la el prin părul care-mi căzuse iar pe umeri. În bezna aproape totală l-am văzut aproape emoţionat, păşind mai vioi şi mai plin de energie, iar ochii îi redeveniseră aproape negri.

— Oh, păi e perfect! De fapt, nici nu putea să fie mai convenabil!

— Ce poate să-ţi convină? Ori mă omori, ori mă laşi în pace. Hai c-am obosit!

El se roti în jur, cu un surâs luminos, şi aprinse din nou lampa. Arunca aceeaşi lumină aspră ca şi mai înainte, prelingându-se ca apa peste trăsăturile lui. Îi dădea o frumuseţe fantomatică, făcându-l să arate ca un înger căzut.

— Ce-ai zice să şi faci ce spui?

— Poftim?

Să spun că eram nedumerită ar fi o figură de stil. Cu numai o clipă în urmă mă aştepta veşnicia, iar acum voia să ne jucăm de-a ghici ghicitoarea mea.

— Te-aş putea ucide sau te-aş putea lăsa în viaţă, dar dacă te las să trăieşti, atunci îţi pun nişte condiţii. Tu alegi, tu hotărăşti. Nu te pot lăsa să pleci fără să-ţi pun condiţii, o să-ncerci imediat să înfigi o ţepuşă în mine.

— Măi, da’ ce deştept eşti tu!

Sincer, nu credeam c-o să mă lase să plec. Trebuia să fie vreo şmecherie la mijloc.

— Vezi tu, continuă el, de parcă n-aş fi spus nimic, suntem în aceeaşi barcă, scumpi. Tu vânezi vampiri, *eu* vânez vampiri. Fiecare dintre noi are motivele lui, şi fiecare are problemele lui. Un alt vampir mă poate simţi când mă apropii de el, şi asta face să-mi fie al dracului de greu să-l înjunghii fără ca el să nu se aştepte la mişcarea asta din partea mea şi s-o ia la fugă. *Tu,* pe de altă parte, îi faci să stea complet liniştiţi cu artera aia a ta zemoasă, dar nu eşti destul de puternică pentru a termina cu peştii cei mari. Ei, poate că ai dat tu gata vreo câţiva tinerei, probabil nu mai bătrâni de douăzeci de ani. Boboci, abia ieşiţi din găoace. Dar pe un Maestru vampir… ca mine…

Vocea lui coborî până la şoaptă.

— … pe mine nu m-ai putea doborî nici cu ambele ţepuşe în flăcări. Te-aş înghiţi în câteva minute. De aceea, îţi propun o afacere. Poţi continua să faci ce-ţi place mai mult pe lumea asta, să ucizi vampiri. Dar îi vânezi numai pe cei pe care-i caut eu. Fără excepţie. Tu eşti momeala. Eu sunt cârligul. E o idee genială!

Am crezut că visez. Un vis foarte, foarte urât, reacţia unui ficat otrăvit de prea mult gin tonic. Iată-mă pe punctul de a încheia un pact cu diavolul. La ce preţ îmi vindeam sufletul? El mă urmărea nerăbdător şi ameninţător totodată. Dacă spuneam nu, ştiam ce mă aştepta. Lasă paharul, fetiţo, beau direct din sticlă! Ora veselă, când gâtul meu devenea robinet. Dacă spuneam da, consimţeam să leg tovărăşie cu dracul gol.

El bătea din picior.

— N-am toată noaptea la dispoziţie. Cu cât te hotărăşti mai greu, cu atât mi se face mai foame. M-aş putea răzgândi în câteva minute!

— Bine, fie, îmi zburară cuvintele de pe buze pe negândite. Dacă aş mai fi stat mult pe gânduri, nu le-aş mai fi rostit. Dar am şi eu o condiţie de pus.

— Zău? izbucni el din nou în râs. (Uau, ce tip râzăreţ.) Păi nu prea eşti în măsură să pui condiţii.

Mi-am împins bărbia în faţă. Mândrie sau pieire, luaţi-o cum vreţi!

— Nu vreau decât să te provoc să faci *tu,* la rândul tău, ce spui. Te-ai lăudat că nu ţi-aş putea rezista niciun minut în luptă, chiar şi cu amândouă armele mele. Te contrazic. Scoate-mă din lanţuri, dă-mi lucrurile mele, şi hai s-o facem. Învingătorul ia totul.

Acum i-am citit în ochi o scânteie clară de interes şi zâmbetul ăla viclean i se întoarse iar pe buze.

— Şi ce vrei dacă învingi?

— Să te omor, i-am zis pe şleau. Dacă te pot bate, n-am nevoie de tine. După cum ai spus chiar tu, dacă-ţi dau drumul ai să vii după mine. Dacă tu învingi, am să joc după cum îmi cânţi tu.

— Ştii ceva, puiule, spuse el tărăgănat, că tot te am în lanţuri, aş putea pur şi simplu să trag o înghiţitură zdravănă din gâtul tău şi pe urmă să mă întorc la treburile mele obişnuite. Îţi forţezi norocul un pic cam prea tare, ca să fiu sincer.

— Nu prea pari tipul care să se mulţumească doar să bea plictisit dintr-o arteră înlănţuită, am ripostat cu îndrăzneală. Pari mai degrabă genul căruia-i place primejdia. Altfel de ce-ar vâna un vampir ca tine alţi vampiri? Aşa-i? Accepţi condiţia mea, sau refuz eu pactul tău?

Mi-am ţinut respiraţia. Era momentul adevărului.

S-a apropiat încet, lăsându-şi privirea să alunece pe trupul meu. Cu o sprânceană ridicată, a scos o cheie de metal şi mi-a fluturat-o pe sub nas. Pe urmă a băgat-o hotărât între cătuşele mele şi a răsucit-o. S-au deschis cu un clinchet.

— Ia să vedem ce ai, spuse el într-un târziu.

Pentru a doua oară în acea noapte.

Trei

Stăteam amândoi, faţă în faţă, în mijlocul unei peşteri largi. Pământul de sub picioarele noastre era denivelat, numai bolovani şi glod. Eram din nou îmbrăcată, fără mănuşi, în mâini cu ţepuşa şi cu pumnalul meu special, în formă de crucifix. El râsese din nou când îmi cerusem hainele înapoi, argumentând că jeanşii mei sunt strâmţi şi neelastici şi mi-ar putea lua din flexibilitate. I-am răspuns cu acreală că, flexibilă sau nu, n-aveam de gând să mă lupt cu el în chiloţi.

Erau mai multe lumini aprinse în jurul nostru. În ce fel reuşea să facă rost de electricitate în văgăuna aia nu înţelegeam, dar era ultima mea grijă. Cum ne găseam sub pământ, habar n-aveam ce oră era. Poate că deja se iviseră zorile, sau mai era încă noapte adâncă. M-am întrebat pentru o fracţiune de secundă dacă o să mai apuc să văd vreodată lumina soarelui.

El purta aceleaşi haine şi, din câte-mi dădeam seama, nu-şi punea problema flexibilităţii. Ochii îi scânteiau de nerăbdare pe când îşi pocnea nodurile degetelor şi îşi rotea capul şi umerii. Palmele îmi asudaseră din cauza agitaţiei. Poate c-ar fi fost o idee bună să-mi pun totuşi mănuşile.

— Bine, Pisoiaş. Pentru că sunt un domn, te las pe tine să dai prima lovitură. Haidem. Hai s-o facem.

Nu m-am lăsat rugată de două ori şi m-am şi repezit la el, mişcându-mă cât am putut de repede, cu ambele arme ţintindu-l criminal. El se învârti într-un semicerc, lăsându-mă să trec ca o vijelie pe lângă el, iar chicotitul lui mă înfurie şi mai tare.

— Faci jogging, puiule?

M-am oprit şi m-am uitat urât la el peste umăr. Dumnezeule mare, dar rapid mai era! Abia-i mai

puteam distinge mişcările pe lângă mine. Adunându-mi curajul, m-am prefăcut că-l atac spre dreapta, deasupra capului. Când a întins un braţ ca să-mi pareze lovitura, cu mâna stângă l-am izbit scurt sub centură şi l-am crestat, înainte de a primi la rândul meu un şut devastator în stomac. Îndoindu-mă de la mijloc, l-am văzut examinându-şi hainele uşor încruntat.

— Îmi plăcea cămaşa asta. Acuma te-ai apucat tu să mi-o rupi.

L-am încercuit din nou, respirând încet ca să-mi domolesc durerea din stomac. Cât ai clipi, se repezi la mine şi-mi dădu un pumn în tâmplă, îndeajuns de tare încât să mă facă să văd stele verzi. M-am apărat fără să mai stau pe gânduri, împărţind şuturi, pumni şi pumnale în toate direcţiile. Ripostele au căzut asupra mea rapide şi grele. Abia mai respiram şi vedeam ca prin ceaţă, când m-am năpustit cu toată puterea de care mai eram în stare. Deodată încăperea începu să se învârtească cu mine când am fost azvârlită pe spate, şi am simţit cum bolovanii ascuţiţi îmi intră în piele.

El rămase în picioare la vreo trei metri de locul în care mă prăbuşisem. Era clar că în lupta corp la corp era mai bun. Mă simţeam de parc-aş fi căzut de pe o stâncă, iar el n-avea aproape nicio zgârietură. Cu o bruscă străfulgerare de inspiraţie, am aruncat spre el pumnalul în formă de cruce, care zbură cu o viteză incredibilă şi i se împlântă în piept, dar prea sus, vai, prea sus!

— Fir-ai tu să fii, femeie! Mă doare! mârâi surprins, smulgându-şi-l din piept.

Sângele îi ţâşni din rană, dar apoi se opri brusc, de parcă s-ar fi închis un robinet. Contrar a ceea ce se crede îndeobşte, sângele vampirilor este roşu. M-am descurajat văzând că rămăsesem doar cu o singură armă şi nici măcar nu reuşisem să-l fac să încetinească. Adunându-mi curajul, am sărit în picioare, înaintând cu paşi grei.

— Ţi-ajunge? spuse, întorcându-se cu faţa la mine şi trăgând o dată aer în piept.

Am clipit năucă, fiindcă nu mai văzusem până acum vreun vampir respirând. Gâfâiam furioasă. Sudoarea îmi picura de pe frunte.

— Nu încă.

Se iscă un alt vârtej de mişcări neclare şi m-am trezit cu el deasupra mea. I-am parat lovitură după lovitură şi am încercat să-i dau şi eu câteva de-ale mele, dar era prea iute. Pumnii lui mă izbeau cu brutalitate. Disperată, îmi înfigeam ţepuşa oriunde puteam, dar n-am reuşit să-i nimeresc inima. După vreo zece minute şi mai bine care mi s-au părut o eternitate, am căzut la pământ pentru ultima oară. Nemaiputând să mă mişc, m-am holbat la el printre pleoapele umflate. *Nu mai trebuie să-mi pese de condiţiile lui,* mi-am zis în gând fără putere. Aveam să mor din cauza rănilor.

El se aplecă deasupra mea. Nu mai vedeam decât o ceaţă roşiatică în faţa ochilor.

— Acum ţi-ajunge?

Nu mai puteam vorbi, nu mai puteam încuviinţa din cap, nu mai puteam gândi. Drept răspuns, mi-am pierdut cunoştinţa. Era singurul lucru de care mai eram în stare.

Simţeam ceva moale sub mine. Pluteam, pluteam pe un nor şi mă afundam în puful lui. M-am ghemuit şi mai mult în el, până când îmi vorbi pe un ton iritat:

— Dacă ai de gând să-mi iei toate aşternuturile, ai face mai bine să dormi pe podea!

Ce? De când putea un nor să fie iritat, ba să mai şi vorbească în *engleză*?

Când am deschis ochii, am văzut cu groază că mă găseam în pat cu vampirul. Şi da, se părea că mă înfăşurasem cu toată pătura. Sărind în sus ca arsă, m-am izbit pe dată cu capul de tavanul scund.

— Auuu…

Frecându-mi locul dureros, am aruncat în jur o privire încărcată de spaimă şi revoltă. Cum am ajuns aici? De ce nu mă aflam într-o comă provocată de bătaie? De fapt, mă simţeam… bine. În afară de mica suferinţă pe care tocmai mi-o provocasem singură.

M-am ghemuit cât am putut mai mult într-un colţ. Nu părea să se vadă nicio ieşire din această mică încăpere din calcar.

— De ce nu sunt într-un spital?

— Te-am vindecat eu, îmi răspunse pe un ton afabil, de parcă am fi discutat despre ceai.

Amorţită de frică, mi-am verificat pulsul. Dumnezeule, doar nu mă transformase în vampir, nu-i aşa? Nu, inima încă-mi mai bătea cu putere.

— Cum?

— Cu sânge, fireşte. Altfel cum?

Se întinse, sprijinindu-se în coate, şi mă privi nerăbdător şi plictisit. Îşi schimbase cămaşa, din câte am putut observa. Nici măcar nu voiam să ştiu ce se afla sub cearşaf.

— Spune-mi ce mi-ai făcut!

Dându-şi ochii peste cap în faţa isteriei mele, îşi bătu perna cu palmele, apoi o strânse în braţe. Era un gest atât de omenesc, încât mi s-a părut anormal la el. Cine să ştie că vampirilor le păsa dacă aveau pernele umflate?

— Ţi-am dat câţiva stropi din sângele meu. Mi-am închipuit că n-o să ai nevoie de mai mult, având în vedere că eşti o corcitură de vampir. Probabil că de obicei te vindeci repede, dar ai fost puţin cam snopită în bătaie. E numai vina ta, bineînţeles, pentru că tu ai propus meciul ăla tâmpit. Acum, dacă nu te superi, e ziuă, iar eu sunt mort de oboseală. Nici măcar n-am apucat să pun ceva în gură, după toate astea.

— Sângele de vampir *vindecă*?

— Adică tu chiar nu ştiai? replică el, închizând ochii. Drace! Dar ce ignorantă eşti în privinţa tepei tale.

— Eu nu sunt de teapa ta.

El nici măcar nu se clinti:

— Cum zici tu, Pisoiaş!

— Prea mult sânge m-ar transforma în vampir? Cam cât ar fi prea mult?

Deschise un ochi şi mă privi urât.

— Uite ce-i, şcoala s-a terminat, scumpi. Eu am să dorm şi tu ai să taci din gură. Mai târziu, după ce mă trezesc, o să trecem prin toate amănuntele astea, în timp ce te pregătesc pentru pactul nostru. Până atunci, lasă-mă să mă odihnesc puţin.

— Arată-mi pe unde să ies, şi te las să dormi cât vrei.

Am căutat din nou cu privirea o ieşire, dar n-am văzut nimic. El pufni batjocoritor.

— Sigur că da. Ce-ar fi să-ţi dau înapoi şi armele, pe urmă eu n-am decât să închid ochii, iar tu ai să mi le înfigi direct în inimă? Nu prea cred. Ai să rămâi aici până când am să-ţi dau eu drumul. Nu te mai obosi să evadezi, n-ai să reuşeşti niciodată. Acum îţi sugerez să te odihneşti, pentru că dacă ai să mă ţii prea multă vreme treaz, s-ar putea să-mi vină cheful să iau micul dejun, înţelegi? încheie el, închizând hotărât ochii.

— Eu nu dorm cu tine în pat, am declarat pe un ton plin de indignare.

Se foi puţin prin pat, apoi un cearşaf mă izbi direct în faţă.

— Dormi pe podea, atunci. Şi aşa îmi iei toată pătura.

Cum altă alternativă nu mai aveam, m-am întins pe podeaua rece de piatră. Cearşaful nu prea-mi ţinea de cald, şi nici nu mă ferea de duritatea pietrei. M-am tot sucit şi m-am răsucit, încercând în zadar să-mi găsesc un loc mai moale, pentru ca pe urmă să renunţ şi să-mi pun capul pe braţe. Aşa cel puţin era mai bine decât să fiu în pat cu creatura aia. Mai degrabă dormeam pe cuie. Tăcerea din odaie mă mai liniştea oarecum. Un

lucru era sigur, vampirii nu sforăiau. După un timp, am adormit.

Puteau să fi trecut şi ore, dar mie mi-au părut doar câteva minute. O mână nu prea blândă mă scutură de umeri, apoi vocea aceea înfiorătoare îmi răsună în urechi:

— Scoală-te, nu mai lâncezi. Avem treabă!

Oasele îmi trosniră zgomotos când m-am ridicat şi m-am întins. Sunetul lor îl făcu să rânjească.

— O meriţi din plin, pentru c-ai încercat să mă omori. Ultimul individ care a mai făcut asta s-a ales cu ceva mai rău decât doar un gât înţepenit. Ai un noroc chior că-mi eşti de folos, altfel te haleam de mult.

— Da, aşa sunt eu, o norocoasă, am bravat, deşi nu simţeam decât amărăciune, sechestrată într-o peşteră cu un vampir criminal.

— Nu te mai amărî, îmi făcu el cu degetul. O să primeşti o educaţie de primă mână în *nosferatu.* Crede-mă, nu sunt mulţi oameni care să aibă privilegiul să primească o asemenea învăţătură. Dar iarăşi, de fapt nu eşti om.

— Nu mai spune asta. Sunt mai om decât… creatură.

— Da, mă rog, vedem noi imediat cât de mult eşti. Mişcă-te de la perete.

M-am supus, neavând de ales în acea cămăruţă mică şi nedorind să stau lângă el. El se apropie de zidul de piatră unde dormisem eu şi apucă roca de ambele laturi. Ca pe un fulg ridică lespedea de la pământ şi o puse alături, scoţând la vedere o deschizătură prin care se putea trece. Deci aşa intrasem în acest mormânt.

— Haide, îmi aruncă peste umăr, păşind prin ea. Nu mai pierde vremea.

Pe când mă strecuram prin gaura îngustă, un junghi brusc în vezica mea urinară îmi aminti că încă mai eram foarte dependentă de organele mele.

— Mmmm, ăăă, nu cred că…

Să le ia dracu de politeţuri.

— Există vreo baie pe aici înăuntru? Unuia dintre noi încă îi mai funcţionează rinichii.

Se opri brusc, ridicându-şi o sprânceană la mine. Raze subţiri de lumină se furişau prin fisurile tavanului de calcar, încrucişându-se prin toată caverna. Aşadar, era ziuă.

— Dar unde te crezi, într-un afurisit de hotel? Data viitoare o să-mi ceri şi un bideu?

Cu ruşine şi indignare, am ripostat:

— Dacă nu-ţi place să-ţi fac mizerie, îţi propun să-mi oferi o alternativă, şi încă repede!

Scoase un sunet care aducea foarte mult cu un oftat:

— Urmează-mă. Vezi să nu te împiedici sau să aluneci. Dracu' să mă ia dacă te car în braţe! Hai să vedem ce putem găsi. Afurisită femeie!

Pe când mă căţăram în urma lui, m-am consolat imaginându-mi-l cum se zbătea neputincios sub ţepuşa mea. Imaginile din minte îmi erau atât de clare, încât aproape zâmbeam când ne-am apropiat de susurul apei.

— Acolo! îmi arătă un grup de bolovani ce păreau suspendaţi deasupra unui mic pârâiaş. Apa aia curge la vale. Poţi să te caţeri pe steiurile alea şi să-ţi faci treaba.

M-am grăbit intr-acolo, iar el mi-a strigat pe un ton tăios:

— Că tot veni vorba, dacă ai de gând să sari şi să scapi de aici înot, nu-i o idee bună. Apa aia are cam cinci grade şi şerpuieşte vreo trei kilometri până să iasă din grotele astea. O să intri în hipotermie cu mult înainte să ieşi de-aici. Nu-i o stare prea plăcută, să rătăceşti tremurând prin beznă, cu halucinaţii. Şi-apoi, ai rupe înţelegerea noastră. Te-aş găsi şi aş fi tare, tare supărat.

Nota sumbră din vocea lui făcu să sune cuvintele sale mai letal decât declicul unei arme de foc. Mă apucă disperarea. Chiar *mă gândisem* la asta.

— Ne vedem peste un minut!

Se întoarse şi se depărtă puţin, cu spatele la mine. Cu un suspin, m-am căţărat pe stâncile alea şi mi-am ţinut echilibrul în vreme ce răspundeam inoportunei chemări a naturii.

— Presupun că nici nu se pune problema de hârtie igienică, nu? i-am strigat cu insolenţă.

Drept răspuns, se auzi un hohot de râs ca un lătrat:

— Am să mi-o trec pe lista de cumpărături, Pisoiaş!

— Nu-mi mai zice Pisoiaş. Mă cheamă Cat.

Am terminat şi m-am lăsat în jos până când m-am găsit din nou pe un teren solid.

— Pe tine cum te cheamă, apropo? Nu mi-ai spus până acum. Dacă tot e să… lucrăm împreună, atunci ar trebui să ştiu şi eu măcar cum îţi zice. Dacă nu cumva preferi să răspunzi la înjurături, sigur că da.

Când s-a întors iar cu faţa la mine, avea acelaşi surâs viclean care-i arcuia buzele. Picioarele îi erau îndepărtate, iar şoldurile uşor înclinate înainte. Părul aproape alb, vălurit, îi încadra faţa. Sub razele subţiri de lumină, pielea îi lucea ca mătasea.

— Numele meu e Bones[2].

— Să începem cu începutul, scumpi. Dacă vrei într-adevăr să fii o foarte bună ucigaşă de vampiri, atunci trebuie să afli mai multe despre ei.

Şedeam amândoi pe câte un bolovan, unul în faţa celuilalt. Lumina slabă din peşteră, care venea de la soarele ce pătrundea prin deschizăturile înguste din tavan, avea un vag efect de bliţ electronic. Asta era, de departe, cea mai stranie clipă a vieţii mele, şezând în faţa unui vampir şi discutând calm cele mai eficace căi de a omorî pe altul.

— Soarele nu ne poate face mai mult rău decât să ne dea o arsură zdravănă. N-or să ne ţâşnească flăcări din piele aşa cum vedem prin filme, şi nici

nu ne prefacem în bucăţele carbonizate. Totuşi, preferăm să dormim ziua, pentru că noaptea suntem mai puternici. Ăsta-i un punct important pe care nu trebuie să-l uiţi. În timpul zilei suntem mai înceţi, mai slabi şi mai puţin vigilenţi. *Mai ales* în zori. În zori, majoritatea vampirilor sunt vârâţi în orice consideră ei a fi pat, iar din ceea ce ţi-ai putut şi tu da seama azi-noapte, nu-i neapărată nevoie să fie un coşciug. Sigur, unii dintre cei de modă veche nu vor să doarmă decât în sicrie, dar cei mai mulţi se culcă în tot ce găsesc ei că e mai confortabil. De fapt, unii vampiri chiar îşi etalează un coşciug în bârlog, pentru ca vreun fraier ce se crede Van Helsing[3] să se ducă la el prima dată şi să-i cadă pradă vampirului. Şi eu am recurs la trucul ăsta o dată sau de două ori. Aşadar, dacă-ţi închipui că o să mă dai gata ridicând storurile ca să laşi lumina soarelui să năvălească înăuntru, las-o baltă… Apoi crucile. Dacă nu sunt ca a ta, ne fac să râdem înainte să vă mâncăm. Se pare că ăsta e un lucru pe care îl cunoşti şi tu, aşa că trecem mai departe. Lemnul, după cum ştii, ne-ar putea răni şi înfuria, dar nu ne-ar putea opri să vă sfâşiem gâtul. Apa sfinţită… hai să zicem că mi-a pricinuit mai mult rău cineva care a aruncat doar cu noroi în mine. Toată propaganda religioasă nu-i atinge cu nimic pe cei de teapa mea, pricepi? Singurul tău avantaj e că atunci când un vampir îţi vede ţepuşa aia specială, n-o să se simtă descurajat.

— Nu ţi-e teamă că o să folosesc toate informaţiile astea împotriva ta? l-am întrerupt. Adică, de ce te-ai încrede în mine?

Cu toată seriozitatea de care era în stare, se aplecă înainte. M-am lăsat pe spate, nedorind să-l las să se apropie prea mult de mine.

— Uite ce-i, puiule. Noi doi trebuie să avem încredere unul într-altul, ca să ne atingem obiectivele. Şi am să-ţi dau o explicaţie foarte, foarte simplă: numai dacă te uiţi la mine cruciş şi îmi *trece cumva prin cap* că s-ar putea să mă

trădezi, te omor. Acum, asta s-ar putea să nu te sperie, fiindcă eşti aşa o fată vitează, dar nu uita un lucru, că te-am urmărit până acasă alaltăieri noapte. Ai pe cineva la care ţii în hambarul ăla de casă? Pentru că dacă ai, atunci îţi sugerez să fii drăguţă cu mine şi să faci ce-ţi zic. Dacă mă superi, n-o să mai apuci decât să-ţi vezi casa arsă din temelii cu toată lumea înăuntru. Prin urmare, dacă vrei să încerci să mă omori, asigură-te că m-ai distrus complet, înţelegi?

Înghiţind cu noduri, am încuviinţat din cap. Înţelegeam. Oh, Doamne, chiar aşa.

— De altfel – şi vocea i se învioră ca o zi de primăvară – pot să-ţi dau ceea ce vrei.

— Cum ai putea tu să ştii ce vreau eu? am spus cu îndoială.

— Vrei ce vrea orice copil abandonat. Vrei să-ţi găseşti tatăl. Dar nu-ţi doreşti o reuniune fericită, nu, nu tu. Vrei să-l omori.

Am căscat ochii la el. Rostise cu glas tare ceea ce eu nu îndrăzneam nici măcar să recunosc în sinea mea, şi avea dreptate. Era celălalt motiv pentru care îi vânam pe vampiri, ca să-l omor pe cel ce-mi era tată. Mai mult decât orice, voiam să fac asta de dragul mamei mele.

Dacă reuşeam, aş fi simţit că într-o măsură cât de mică mă răscumpăram faţă de ea pentru circumstanţele naşterii mele.

— Tu… Abia puteam vorbi cu toate gândurile care-mi zburau prin minte. Tu ai putea să mă ajuţi să-l găsesc? Cum?

Ridică din umeri.

— În primul rând, s-ar putea să-l cunosc. Ştiu o groază de morţi vii, pe bune. Recunoaşte – fără mine, ai căuta acul în carul cu fân. Chiar dacă nu-l cunosc personal, tot ştiu mai multe despre el decât tine.

— Ce? Cum? Ce?

El ridică o mână ca să mă oprească din bâlbâit:

— Cum ar fi vârsta lui, de pildă. Ai douăzeci şi unu, nu-i aşa?

— Douăzeci şi doi, l-am corectat în şoaptă, clătinându-mă încă. Luna trecută.

— Zău? Atunci ţi-ai trecut altă vârstă, nu numai adresă, pe actele alea falsificate.

Trebuie să-mi fi cotrobăit prin geantă. Mă rog, era logic: tot el mă şi dezbrăcase când îmi pierdusem cunoştinţa.

— De unde ştii *tu* că-i fals?

— Nu ţi-am mai spus o dată? Îţi ştiu adresa reală, şi nu e cea de pe carnetul ăla de şofer.

Of, fir-ar! În felul ăsta îmi dejuca scopul pentru care obţinusem carnetul ăla fals de şofer, în cazul în care mă înfrângea vreodată un vampir, iar dacă el îmi umbla prin lucruri, nu doream să poată ajunge la familia mea. Aşa mă gândisem, în orice caz. Proasta de mine, nu mă aşteptasem ca un vampir să mă urmărească până acasă.

— Dacă stăm bine să ne gândim, puiule, eşti o mincinoasă, deţinătoare de acte de identitate false, şi o criminală.

— Şi tu ce vrei? l-am repezit.

— Ca să nu mai spunem că eşti o pisăloagă, continuă el, de parcă nici nu m-ar fi auzit. Şi mai ai şi o gură spurcată. Mda, tu şi cu mine o să ajungem un cuplu faimos.

— Aberaţii, i-am tăiat-o scurt.

Drept răspuns, îmi zâmbi cu gura până la urechi.

— Imitaţia este cea mai sinceră formă de flatare. Dar să ne întoarcem la subiect. Mi-ai zis că mămica ta te-a purtat cam, cât, vreo patru luni? Cinci?

— Cinci. De ce?

Eram destul de curioasă să-i prind raţionamentul. Ce-are asta a face cu câţi ani avea tata, sau de cât timp era mort viu?

El se apleacă înainte.

— Vezi tu, lucrurile stau cam aşa. După transformare, unele funcţii fiziologice ale

organismului uman încetează complet abia peste câteva zile. Ei, bătăile inimii se opresc imediat, la fel şi respiraţia, dar alte câteva chestii durează ceva mai mult. Canalele lacrimare mai funcţionează încă normal în prima sau a doua zi, după care începi să plângi numai cu lacrimi roz din cauza raportului dintre apă şi sânge din organism. Ba chiar s-ar putea să mai urinezi o dată sau de două ori ca să-ţi goleşti rinichii. Dar principalul este că încă mai avea neicuşori în boaşe.

— *Poftim*?

— Hai că ştii, scumpi. *Spermă,* dacă vrei să vorbim în termeni consacraţi. Încă mai avea spermă vie în zeama lui. Acum, asta-i posibil numai dacă se schimbase recent. Cel mult cu o săptămână în urmă. De aici rezultă direct că poţi calcula exact ce vârstă are, în calendarul biologic al vampirilor. Mai adaugă şi câţiva tipi decedaţi în preajma datei respective şi a locului respectiv care să se potrivească descrierii sale, şi *bingo!* Iată-ţi tatăl.

Am rămas cu gura căscată. Aşa cum promisese, în câteva clipe îmi dăduse mai multe informaţii decât aflase mama de când mă ştiam. Poate că, totuşi, dădusem peste o mină de aur. Dacă prin el puteam afla mai multe despre tata *şi* despre cum să-i distrug pe vampiri, iar tot ce dorea în schimb era să aleagă el ţintele… ei bine, puteam să suport asta. Dacă trăiam suficient de mult.

— De ce vrei să m-ajuţi să-mi găsesc tatăl? De fapt, de ce omori tu alţi vampiri? Ei sunt de teapa ta, la urma urmei.

Bones se uită lung la mine un moment înainte de a-mi răspunde:

— Am să te ajut să-ţi găseşti tatăl pentru că presupun că îl urăşti mai mult decât pe mine, şi-atunci asta o să te motiveze să faci ce-ţi zic eu. Cât despre de ce vânez eu alţi vampiri… deocamdată nu-i nevoie să te preocupe chestia asta. Ai tu destule pe cap. E suficient să-ţi spun doar că unii

pur şi simplu simt nevoia să ucidă, şi asta-i valabil şi la vampiri, nu numai la oameni.

Tot nu aflasem de ce dorea să lucreze cu mine în primul şi în primul rând. Şi apoi, poate că totul era o minciună, iar el doar pândea o clipă prielnică în care să-mi sfâşie gâtul exact când mă aşteptam mai puţin. N-aveam niciun pic de încredere în creatura asta; deocamdată, însă, nu aveam de ales, trebuia să joc după cum îmi cânta. Ca să aflu unde duceau toate astea. M-aş mira să mai trăiesc încă o săptămână.

— Să ne întoarcem la oile noastre, scumpi. Nici armele de foc n-au vreun efect asupra noastră. Există doar două excepţii de la regulă. Una ar fi dacă individul are destul noroc să tragă în gât şi să ni-l despice, în aşa fel încât să ne cadă capul de pe umeri. Decapitarea *ne termină.* Nu sunt multe vieţuitoare care să supravieţuiască fără cap, iar capul este singura parte din trupul unui vampir care nu mai creşte la loc, odată retezat. A doua ar fi să se tragă în pieptul nostru cu destule gloanţe din argint încât să ne distrugă inima. Dar asta nu este chiar aşa de simplu pe cât pare. Niciun vampir n-o să stea să-ţi pozeze ca ţintă. Mai probabil o să sară pe tine şi-o să-ţi bage arma-n cur înainte să mai apuci tu să-i faci cu adevărat vreun rău. Dar gloanţele alea de argint provoacă durere, aşa că le-ai putea folosi ca să îngreunezi mişcările unui vampir şi apoi să-l străpungi cu ţepuşa. Şi ai face bine să mânuieşti cât mai rapid argintul ăla, pentru că o să ai de-a face cu un vampir înnebunit de furie. Strangularea, înecul, nimic din toate astea nu ajută. Nu respirăm decât o dată la o oră, de preferinţă, şi putem s-o ducem la nesfârşit fără oxigen. Doar mai luăm o gură de aer din când în când, ca să ne mai băgăm puţin oxigen în sânge, şi n-avem nici pe dracu. Versiunea noastră de hiperventilaţie este să respirăm o dată la câteva minute. Ăsta-i un semn că un vampir oboseşte. O să-nceapă să respire un pic ca să se mai înviorează.

Electrocutarea, gazul toxic, otrăvurile, narcoticele… niciuna dintre ele nu ne face vreun rău. Ai priceput? Acum ne cunoşti slăbiciunile.

— Eşti sigur că nu putem verifica unele dintre teoriile astea?

— Nici să nu te gândeşti, îmi făcu el cu degetul, mustrător. Tu şi cu mine suntem parteneri, ai uitat? Dacă nu poţi ţine minte amănuntul ăsta, atunci ai face bine să-ţi aminteşti că lucrurile despre care ţi-am spus ar funcţiona foarte bine în cazul tău.

— A fost o glumă, am minţit eu.

El îmi aruncă o privire care îmi dădu de înţeles că ştia mai bine.

— Ideea principală, a continuat, este că suntem foarte greu de distrus. Cum ai reuşit *tu* să îngropi şaisprezece dintre noi mă depăşeşte, dar se pare că lumea nu duce lipsă de proşti.

— Hei! Simţindu-mă jignită, mi-am apărat talentele. Te-aş fi făcut bucăţi dacă nu m-ai fi obligat să conduc şi nu mi-ai fi dat un pumn pe neaşteptate, când nu eram atentă.

El râse iar. Abia atunci mi-am dat seama că râsul îi transforma fizionomia într-una foarte frumoasă. Mi-am întors privirea, nedorind să-l văd altfel decât ca pe un monstru. Unul primejdios.

— Pisoiaş, de ce crezi că te-am pus să conduci? Te-am mirosit în cinci secunde după ce-am stat de vorbă cu tine. Erai o novice, un copilaş cu caş la gură şi, odată scoasă din rutină, neajutorată ca o bebeluşă. Sigur că ţi-am tras un pumn când te aşteptai mai puţin. Există un singur fel de a te lupta, şi ăla e murdar. Lupta cinstită, ca la carte, n-o să te ducă nicăieri, decât la moarte, şi încă repede. Profită de orice vulnerabilitate, de orice lovitură sub centură, *pur şi simplu* loveşte-i pe oameni când sunt la pământ, şi poate atunci tu o să fii cea care rămâne în picioare. Nu uita asta. Te lupţi cu moartea. Ăsta nu-i un meci de box. N-ai să câştigi prin acumulare de puncte.

— Am înţeles.

Oricât de groaznic era, chiar pricepusem. În privinţa asta era corect. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte ori de câte ori înfruntam un vampir. Inclusiv pe cel din faţa mea.

— Dar ne-am îndepărtat de subiect. Am vorbit despre slăbiciunile noastre. Să trecem acum la puterile noastre, şi avem o mulţime. Viteză, văz, auz, miros, forţă fizică – toate sunt superioare faţă de cele omeneşti. Te putem mirosi înainte să te vedem, şi-ţi auzim bătăile inimii de la un kilometru. Mai adaugă şi că noi toţi deţinem un soi de control al minţii asupra oamenilor. Un vampir îţi poate suge un litru de sânge din vene şi câteva secunde mai târziu nici n-o să-ţi aminteşti măcar să fi văzut vreunul. În colţii noştri există un strop infim de substanţă halucinogenă care, în combinaţie cu forţa noastră, vă poate face să reacţionaţi la orice sugestie. Cum ar fi, de exemplu, nu că cineva ţi-a supt sânge din vena jugulară, ci te-ai întâlnit cu un tip, aţi stat de vorbă, iar acum ţi-e somn. Cam aşa se hrănesc majoritatea dintre noi. Câte un pic de ici, câte un pic de colo, fără să ştie nimeni nimic. Dacă orice vampir ar ucide ca să se hrănească, am fi fost daţi la iveală cu multe secole în urmă.

— Poţi să-mi controlezi mintea?

Simplul gând mă îngrozea.

Ochii lui căprui se făcură deodată verzi, iar privirea o sfredeli pe a mea.

— *Vino la mine,* şopti el, deşi cuvintele păreau să-mi răsune în cap.

— Nici prin gând nu-mi trece, am spus, înfiorată de subitul impuls de-a o face.

Dintr-odată, ochii lui deveniră din nou căprui şi îmi zâmbi vesel, cu gura până la urechi:

— Nu, se pare că nu. Asta-i bine pentru tine, o să-ţi fie de folos. Nu trebuie să ai mintea vraişte şi să uiţi de scopurile noastre, nu-i aşa? Probabil că ţine de originea ta. Chestia asta nu funcţionează şi asupra altor vampiri. Sau asupra oamenilor care

beau sânge de vampir. Bănuiesc că e destul de mult sânge de-al nostru în tine. Şi unii oameni sunt imuni la asta, dar numai într-un procent foarte mic. Trebuie să ai un autocontrol extraordinar sau rezistenţă naturală ca să nu ne laşi în mintea ta, să-ţi umblăm pe acolo. MTV-ul şi jocurile video au rezolvat problema asta în ceea ce-i priveşte pe cei mai mulţi oameni. Astea şi teveul, printre altele.

— Teveul?

Cine mai e şi ăsta?

— Televizorul, bineînţeles, mormăi el amuzat. Tu nu vorbeşti engleză?

— Tu sigur nu, am murmurat eu.

Scuturând din cap, se încruntă la mine.

— Să nu pierdem vremea, scumpi. Avem multe de discutat. Am vorbit despre simţuri şi controlul minţii, dar să nu uităm de puterile noastre. Sau de dinţii noştri. Vampirii sunt destul de puternici să te rupă în două şi să te ridice bucăţi într-un singur deget. Putem să-ţi aruncăm maşina-n cap dacă vrem. Şi te sfâşiem cu colţii noştri. Întrebarea e, câte dintre puterile noastre zac în tine?

Ezitând, am început să-mi înşir anomaliile:

— Am vederea foarte bună şi întunericul n-o afectează. Văd la fel de bine noaptea ca şi ziua. Sunt mai iute decât oricine, adică faţă de alţi oameni. Aud de la mare distanţă, poate nu atât de departe ca tine. Uneori, noaptea, din camera mea, îmi aud bunicii la parter vorbind în şoaptă despre mine…

M-am oprit, dându-mi seama, după privirile lui, că-i dezvăluisem prea mult din problemele mele personale.

— Nu cred să pot controla mintea cuiva. Nici n-am încercat vreodată, dar cred că de-aş fi fost în stare, oamenii m-ar fi tratat altfel.

Fir-ar să fie! Iarăşi îmi deschideam sufletul în faţa lui!

— În orice caz, am continuat, ştiu că sunt mai puternică decât o persoană obişnuită. Când aveam

paisprezece ani, am bătut trei băieţi, şi toţi erau mai vânjoşi ca mine. Ăla a fost momentul când n-am mai putut nega că ceva era foarte în neregulă cu mine. Mi-ai văzut ochii. Sunt altfel. Trebuie să mi-i controlez când mă supăr, pentru ca oamenii să nu le vadă strălucirea. Cred că am dinţi normali. Niciodată nu mi-au părut ciudaţi, în orice caz.

I-am aruncat o privire printre gene. Nu mai vorbisem cu nimeni până acum de ciudăţeniile mele, nici măcar cu mama mea. Se supăra numai ştiindu-le, darămite să mai şi discute despre ele!

— Stai să văd dac-am înţeles bine. Spui că la paisprezece ani ţi-ai dat seama cu adevărat cât de unică eşti. N-ai aflat ce-i cu tine mai devreme? Ce ţi-a spus mama ta în copilărie despre tatăl tău?

Era un subiect foarte dureros şi am simţit cum mă cutremur numai la amintirea lui. N-aş fi crezut vreodată să stau de vorbă despre asta cu un vampir.

— Niciodată nu pomenea de tata. Dacă o întrebam, aşa cum făceam când eram mică, schimba subiectul sau se supăra. Dar ceilalţi copii nu tăceau. Mi-au zis corcitură de când mă ştiu.

Am închis ochii preţ de o clipă. Ruşinea încă mă mai durea.

— După cum ţi-am zis, la pubertate am început să mă simt… încă şi mai altfel decât ceilalţi. Mult mai mult decât în copilărie. Mi-era tot mai greu să-mi ascund ciudăţeniile, aşa cum îmi cerea mama. Noaptea îmi plăcea tot mai mult. Mă plimbam ore în şir prin livadă. Uneori nu închideam ochii până la ziuă. Dar până nu m-au încolţit băieţii ăia, nu mi-am dat seama cât de grav era.

— Ce ţi-au făcut? mă întrebă el, şi glasul îi suna mai dulce, aproape blând.

Le-am revăzut figurile în minte atât de clar, de parcă i-aş fi avut chiar acum în faţa ochilor.

— S-au luat din nou de mine. M-au îmbrâncit, m-au înjurat, ce fac ei de obicei. Nu asta m-a scos din fire. Se întâmpla aproape zilnic. Dar pe urmă, unul dintre ei, nu mai ţin minte care, a făcut-o pe

mama stricată, şi mi-am pierdut cumpătul. Am aruncat cu un bolovan în el şi i-am scos dinţii. Ceilalţi s-au repezit la mine şi i-am bătut. N-au spus nimănui ce s-a întâmplat. În cele din urmă, când am împlinit şaisprezece ani, mama a decis că eram suficient de mare ca să ştiu tot adevărul despre tata. N-am vrut s-o cred, dar în adâncul inimii am ştiut că era adevărat. A fost prima noapte când mi-am văzut ochii strălucind. Mi-a ţinut ea oglinda, după ce m-a înjunghiat în picior. Nu din răutate a făcut-o. A vrut să mă înfurie ca să-mi pot vedea ochii în starea asta. Şase luni mai târziu, am ucis primul meu vampir.

Lacrimi nevărsate îmi ardeau ochii, dar m-am abţinut să plâng. *Nu puteam* plânge în faţa acestei creaturi care mă făcuse să vorbesc despre lucruri pe care încercasem să le uit.

Mă privea într-un mod foarte curios. Dacă n-aş fi ştiut adevărul, aş fi zis că citesc înţelegere în ochii lui. Dar asta era imposibil. El era un vampir, iar vampirii nu ştiu ce este compasiunea.

Brusc, m-am ridicat în picioare.

— Că tot vorbim de mama, trebuie s-o sun. Cred că-i bolnavă de îngrijorare. M-am mai întors târziu acasă, dar niciodată n-am lipsit atât de mult. O să creadă că unul dintre voi, sugătorii de sânge, mi-aţi luat viaţa.

La auzul acestor cuvinte, sprâncenele lui se ridicară.

— Mămica ta ştie că tu ademeneşti vampiri cu promisiunea că le-o tragi ca pe urmă să-i omori? Şi te lasă s-o faci? Ptiu, drăcia dracului! Am crezut că glumeşti când mi-ai zis că ştie că ne decimezi. Dacă ai fi copilul *meu*, te-aş încuia în camera ta pe timp de noapte. Nu-i mai înţeleg pe oamenii din ziua de azi, îşi lasă copiii să facă tot ce vor.

— Ia nu mai vorbi tu despre ea aşa! am răbufnit eu. Ştie bine că fac ce trebuie! De ce nu m-ar sprijini?

Ochii lui îi sfredeliră pe ai mei fără să clipească, cu apele lor limpezi şi cafenii. Pe urmă înălţă din umeri:

— Cum zici tu!

Deodată se ridică în picioare în faţa mea. Nici n-am avut timp să clipesc, atât de repede o făcu.

— Ai o ţintă bună când arunci cu lucruri. Am văzut asta azi-noapte când m-ai săgetat cu crucea aia a ta. Ia gândeşte-te, să mă fi nimerit numai puţin mai jos, acum mi-ai fi sădit margarete pe mormânt, rânji el, amuzat parcă de imaginea mintală. O să lucrăm să-ţi optimizăm viteza şi acurateţea. O să ai mai multă siguranţă dacă înveţi să ucizi de la distanţă. Eşti mult prea vulnerabilă de aproape.

Mă apucă de antebraţe. Am încercat să mă smucesc din strânsoarea lui, dar el nici nu se clinti. Nişte bare de fier ar fi cedat mai uşor.

— N-ai prea multă forţă. Eşti mai puternică decât un bărbat obişnuit, dar probabil la fel de slabă ca şi cel mai slab dintre vampiri. Şi aici mai trebuie să lucrăm. De asemenea, flexibilitatea ta e de rahat, şi nu-ţi foloseşti deloc picioarele în luptă. Ele sunt nişte arme de nădejde şi trebuie tratate ca atare. Cât despre viteza ta, mă rog… s-ar putea să fie fără speranţă. Dar tot o să facem o încercare. Cam cum văd eu lucrurile, avem vreo şase săptămâni până să te putem scoate pe teren. Mda, cinci de antrenament la greu şi o săptămână să lucrăm la înfăţişare.

— Înfăţişarea mea? am exclamat, indignată.

Cum îndrăzneşte un mort să mă critice pe mine?

— Ce-are înfăţişarea mea?

Bones zâmbi cu condescendenţă.

— Oh, nu se poate spune c-arăţi *groaznic,* dar tot mai e câte ceva de îndreptat înainte să te trimitem pe teren.

— Tu…

— La urma urmei, mergem să prindem nişte peşti mai mari, scumpi. Jeanşii lălâi şi o înfăţişare

comună n-or să te-ajute. N-ai şti cum să te îmbraci sexy nici dacă te-ar mânca în cur.

— Dumnezeule, am să…

— Termină cu flecăreala. N-ai vrut să-ţi suni mămica? Vino cu mine. Mobilul meu e în spate.

În mintea mea i-am supus trupul, legat şi neputincios, celor mai mari torturi, dar în realitate mi-am muşcat limba şi l-am urmat mai adânc în peşteră.

Patru

Antrenament la greu. Aşa denumea el chinurile brutale, agonizante şi aproape mortale la care niciun militar nu şi-ar fi supus nici pe cei mai încercaţi soldaţi.

Bones m-a alergat prin pădure la o viteză pe care nici măcar maşinile n-ar fi putut-o menţine. M-am împiedicat de copaci căzuţi, bolovani, buturugi şi hârtoape până am ajuns atât de epuizată încât nu mai aveam putere nici să mai vomit. Nici măcar leşinul nu m-a scutit de sarcini. Pur şi simplu îmi arunca întruna cu apă rece ca gheaţa pe faţă până când îmi veneam în simţiri. Am exersat azvârlind cuţite de mi-au crăpat şi mi-au sângerat falangele. Reacţia lui? Să-mi arunce cu indiferenţă un tub de unguent cu antibiotic, sfătuindu-mă să nu mă dau pe palme, pentru că n-o să mai pot apuca nimic cu ele. Versiunea lui de a ridica greutăţi? Să ridic în repetate rânduri bolovani şi să sporesc treptat mărimea şi greutatea lor. Stepper? Însemna la el să mă caţăr pe zonele în pantă abruptă din peşteră cu bolovani mari legaţi în spinare.

După o săptămână, am respins toate obstacolele lui artificiale şi am refuzat să merg mai departe, declarând sus şi tare că dacă aş fi ştiut de la început ce intenţii are, aş fi ales cu bucurie moartea. Bones nu făcu altceva decât să-mi zâmbească cu colţii dezgoliţi şi să-mi ceară să-i dovedesc. Văzând că vorbeşte serios, mi-am adunat puterile şi am continuat să mă târăsc ostenită după el.

De departe, totuşi, cea mai epuizantă activitate a fost să-l înfrunt de aproape. Îmi întindea membrele până când îmi curgeau lacrimile pe faţă, reproşându-mi în acelaşi timp lipsa de flexibilitate.

Pe urmă, în cursul luptei noastre corp la corp, mă aducea într-o stare de inconştienţă din care nu mă mai trezea nicio apă de pe lume mai rece decât gheaţa. Îmi reveneam cu gustul sângelui său în gură, numai pentru a o lua din nou de la capăt. N-ar fi destul să spun că mă vedeam în minte omorându-l în fiecare secundă a fiecărei zile. Cu toate astea, am devenit mai bună. N-am avut de ales. Cu Bones, ori te perfecţionai, ori mureai.

Prima dovadă de călire a apărut după a doua săptămână de antrenament. Bones şi cu mine ne-am luat la trântă, iar eu chiar n-am mai leşinat. Tot m-a bătut zdravăn, dar nu mi-am mai pierdut nicio clipă cunoştinţa. A fost o binecuvântare cam echivocă. Mi-am păstrat demnitatea de a nu mai face nani-nani în toiul luptei noastre, dar asta însemna şi să rămân trează când m-a hrănit cu sângele lui.

— Ce scârbos, am scuipat după ce mai întâi m-a luat cu binişorul, apoi m-a obligat prin ameninţări să-l las să-mi bage degetul lui însângerat în gură. Cum puteţi voi să vă hrăniţi cu aşa ceva?

Cuvintele mi-au zburat din gură pe negândite, la fel ca multe altele înaintea lor.

— Necesitatea este mama tuturor poftelor. Ceea ce-ţi trebuie ca să supravieţuieşti, ajungi să îndrăgeşti, îmi răspunse el concis.

— Sper ca tot sângele ăsta să nu mă preschimbe într-un vampir. Asta *nu* intră în pactul nostru.

Nu mă simţeam deloc în largul meu vorbind cu degetul lui în gură şi mi-am dat capul pe spate, până când a ieşit ud de salivă. A fost aproape un gest sexual. Am roşit de îndată ce gândul ăsta îmi trecu prin minte. Lui nu-i scăpă îmbujorarea mea. Fără îndoială, nici motivul pentru care roşeam, dar nu făcu altceva decât să-şi şteargă mâna de cămaşă.

— Crede-mă, scumpi, n-ai nici pe departe destul sânge cât să te transformi într-un vampir. De vreme ce tot timpul te agiţi pe chestia asta, am să-

ţi spun totuşi cum stau lucrurile. Mai întâi, ar trebui să-ţi beau aproape tot sângele, până eşti pe punctul de a muri. E o şmecherie aici, trebuie să iei destul sânge, dar nu prea mult. Pe urmă, pe deplin îndestulat cu sângele tău, mi-aş deschide eu artera pentru tine şi te-aş lăsa să-l bei direct din mine. Pe tot, şi apoi încă ceva pe deasupra. Şi aici e un şpil. Trebuie să fii puternic ca să-i faci pe alţii vampiri, altfel aşa-zisul tău *protégé* o să-ţi sugă tot sângele şi o să te omoare în timpul transformării sale. Pe noii vampiri mai greu îi poţi ţine departe de o arteră decât pe un prunc înfometat de un sân plin cu lapte. Picăturile astea infime de sânge pe care ţi le dau nu fac nimic mai mult decât să-ţi vindece rănile. Probabil că nici măcar nu sunt de-ajuns pentru a-ţi spori puterile. Acum, nu vrei să încetezi să te mai plângi ori de câte ori trebuie să lingi şi să sugi câţiva stropi din mine?

Ceea ce iar mă făcu *realmente* să roşesc la imaginea care-mi fulgeră prin subconştient. Văzându-mă, el îşi trecu exasperat o mână prin păr.

— Ei, ăsta e un alt lucru pe care ar trebui să încetezi să-l mai faci. Devii roşie ca sfecla la cea mai mică aluzie fără perdea. Tu trebuie să joci rolul unei femei agresive, *în călduri!* Niciun gagiu n-o să te creadă când el o să zică *pfui!* şi tu o să leşini de ruşine. De la virginitatea asta o să ţi se tragă moartea.

— Nu sunt virgină, l-am contrazis, şi pe urmă am fost cât pe ce să leşin, aşa cum îmi prezisese.

Sprâncenele lui negre se ridicară. M-am întors cu spatele, bolborosind:

— Nu vrei să schimbăm subiectul, te rog frumos? Nu suntem două prietene la o petrecere în pijamale. Nu vreau să discut chestia asta cu tine.

— Ei, ei, *ei,* zise el tărăgănat, ignorându-mi rugămintea. Pisoiaşul a umblat pe-acoperişuri, ai? Mă surprinde, după cum te porţi. Te-o fi aşteptând vreun amic răbdător să-ţi termini antrenamentul?

Trebuie să fie un flăcău pe cinste, ca să te preia gata încinsă. Sigur, nu te-am crezut genul de femeie cu experienţă, dar dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar mi-ai dat o oarece idee despre tine la prima noastră întâlnire. Mă faci să mă întreb acum dacă aveai de gând să-mi înfigi ţăruşul înainte sau *după* ce-ţi stingeai focul cu mine. Cum rămâne cu ceilalţi vampiri? Au murit cu un zâmbet pe…

I-am tras o palmă. Sau aşa am intenţionat. M-a prins de încheietura mâinii şi mi-a ţinut-o strâns. M-a prins şi de cealaltă când mi-am repezit palma stângă spre obrazul său.

— Să nu îndrăzneşti tu să vorbeşti cu mine aşa, am auzit destule mizerii de-astea în copilărie. Numai pentru că mama nu era măritată când m-a avut, idioţii noştri de vecini, cu ideile lor învechite, şi-au închipuit că era o stricată, şi, implicit, la fel eram şi eu. Şi nu că ar fi treaba ta să ştii, de vreme ce probabil că ai violat sate întregi de femei la viaţa ta, dar n-am fost decât cu un singur bărbat. M-a părăsit ca pe un obicei prost dup-aia. A fost de-ajuns ca să mă lecuiască de orice dorinţă să mai adaug şi eu câteva la nenumăratele escapade ale semenilor mei. Acum, vorbesc foarte serios, nu vreau să mai discut nimic pe tema asta!

Furia înăbuşită pe care el mi-o trezise redeschizând, fără să ştie, o veche rană îmi tăia răsuflarea. Bones îmi dădu drumul la mâini, iar eu mi-am frecat încheieturile acolo unde degetele lui îmi lăsaseră urme pe piele.

— Pisoiaş, începu el pe un ton conciliator, îmi cer iertare. Dar numai pentru că vecinii tăi ignoranţi ţi-au arătat prejudecăţile lor, sau că un adolescent cu faţa plină de coşuri a avut cu tine o aventură de-o noapte…

— Încetează! l-am întrerupt, temându-mă să nu mă apuce plânsul. Opreşte-te numai. Pot să-mi fac treaba, pot să mă prefac că-s sexy, orice. Dar nu mai discutăm despre asta.

— Uite ce-i, scumpi…, încercă el din nou.
— Mă laşi? l-am repezit, apoi m-am îndepărtat de el.
De data asta, m-a ascultat şi nu m-a mai urmat.

La începutul celei de-a patra săptămâni, Bones mă anunţă că urma să ieşim pe teren. Fireşte, nu era vorba de o plimbare de după-amiază la muzeul local. Nu, m-a pus să conduc pe un drumeag îngust, la miezul nopţii, fără ca eu să am habar încotro ne îndreptam. Mi-a dat cele mai vagi indicaţii posibile – întoarce aici, întoarce acolo etc. — iar eu eram agitată. Ne găseam într-o zonă rurală, fără niciun fel de lumini de-a lungul drumului. Dacă voiai să seci de sânge pe cineva şi să-i arunci cadavrul, aici era un loc ideal.
Şi totuşi, dac-ar fi vrut să mă sece de sânge şi să-mi arunce cadavrul, peştera era un loc la fel de ideal. Luând în considerare toate momentele în care am zăcut inconştientă după fiecare meci de antrenament, m-ar fi putut avea la cină şi mai înainte dacă ar fi vrut. N-aş fi fost în stare să-l opresc. Drace, n-aş fi fost în stare să-l opresc nici trează. Mai aveam încă ceva până să-l înving măcar într-o singură rundă, spre amărăciunea mea. Bones era atât de puternic şi de iute, încât să mă lupt cu el era ca şi cum aş fi încercat să pun un fulger în lesă.
— Întoarce aici la stânga, spuse el, smulgându-mă din gândurile mele.
Am citit numele de pe indicator: Peach Tree Road[4]. Nu părea să ducă nicăieri.
— Ştii ceva, *partenere,* am zis pe când întorceam, eşti foarte secretos. Când ai de gând să-mi spui şi mie ce-i cu ieşirea asta pe teren? Bănuiesc că nu-i vorba doar de vreun imbold subit pentru aventuri nocturne.
El pufni:
— Nu, nu pot spune asta. Am nevoie de nişte informaţii de la un tip care locuieşte pe-aici.

Felul în care a spus-o lăsa să se înţeleagă că persoana respectivă n-avea să se bucure prea tare să-l vadă.

— Uite ce-i, nu vreau să iau parte la asasinarea niciunui om. Deci dacă tu crezi că ai să-l interoghezi pe tip şi pe urmă ai să-l îngropi, te înşeli.

M-am aşteptat ca Bones să mă provoace ori să se înfurie pe mine, dar el începu să râdă.

— Vorbesc serios! i-am atras atenţia, apăsând tare pe pedala frânei pentru a sublinia ce-am spus.

— Ai să pricepi poanta imediat, scumpi, replică el. Dar lasă-mă să te liniştesc. Mai întâi, promit să nu mă ating de niciun fir de păr din capul tipului, iar în al doilea rând, tu ai să fii cea care ai să stai de vorbă cu el.

Am rămas surprinsă. Nici măcar nu ştiam cine era individul, ca să nu mai vorbesc de întrebările pe care trebuia să i le pun. El mă privi cu o sprânceană ridicată:

— N-ai de gând să porneşti la drum odată?

Aha. Am ridicat piciorul de pe frână şi am apăsat iar pe acceleraţie, făcând camioneta să se hurducăie înainte.

— Nu-mi dai mai multe detalii? Cum ar fi, câte ceva despre el şi ce ai dori tu să ştii?

— Sigur că da. Winston Gallagher a lucrat la căile ferate prin anii ’60. Mai avea şi o a doua sursă de venit din fabricarea whisky-ului ilegal. Într-o zi, un tip a cumpărat băutură de la Winston, după care a doua zi a fost găsit mort. S-ar putea ca Winston să fi greşit reţeta lotului respectiv, ori beţivanul a consumat prea mult. Oricum era, rezultatul s-a dovedit acelaşi. Winston a fost găsit vinovat de crimă şi condamnat la moarte.

— Asta-i ceva odios! am exclamat. Fără motive sau vreo dovadă de premeditare?

— Mă tem că judecătorul, John Simms, nu prea era adeptul prezumţiei de nevinovăţie. Tot el a jucat şi rolul călăului. Chiar înainte ca Simms să-l

spânzure, totuşi, Winston s-a jurat să-i alunge pentru totdeauna pacea nopţii. Şi din acea zi, judecătorul nu şi-a mai găsit liniştea.

— L-a spânzurat? am repetat. Pe omul cu care vrei tu să vorbesc?

— Opreşte la indicatorul ăla de PROPRIETATE PRIVATĂ, Pisoiaş, mă dirijă Bones.

Am făcut ce mi-a cerut, cu gura căscată, nevenindu-mi a crede.

— Winston n-o să vrea să stea de vorbă cu mine, de vreme ce neamurile noastre nu se au bine. Totuşi, cu tine o să discute. Dar te previn, e cam la fel de binedispus pe cât eşti tu în clipa asta.

— Ce parte din povestea asta nu pricep eu? l-am repezit pe un ton înţepat. (Sunt eu a dracului?) Ai zis sau n-ai zis că judecătorul ăla l-a spânzurat?

— L-a atârnat chiar de copacul care se înalţă deasupra acelui stei, afirmă Bones. Dacă te uiţi bine, încă mai poţi zări urme de frânghie pe scoarţa lui. O mulţime de oameni şi-au pierdut viaţa atârnaţi de crengile alea, dar nu te obosi să vorbeşti cu vreunul dintre ei. Sunt inutili. Winston, nu.

Mi-am ales cuvintele cu grijă:

— Vrei tu să spui că Winston e… o fantomă?

— Fantomă, spectru, stafie, cum vrei să-i zici. Ce-i mai important la el este că-i simţitor, lucru rar. Majoritatea nălucilor nu sunt decât palide ecouri ale sinelui lor din timpul vieţii. Nu sunt în stare să interacţioneze, fac acelaşi lucru la nesfârşit, ca un disc stricat de patefon. Drace! Îmi trădez vârsta! Am uitat că nimeni nu mai ascultă acum discuri. Chestia e că Winston a fost aşa de furios când a murit, încât i-a rămas o parte din conştiinţă după moarte. Mai e şi din cauza locului. Ohio are o graniţă mai subţire de separare a lumii naturale de cea supranaturală, aşa încât îi vine mai uşor unui suflet să rămână în urmă decât să treacă dincolo. Zona asta, în special, este ca un radiofar de aterizare. Cinci cimitire care formează o

pentagramă – chiar aşa, ce-a fost în mintea lor? E ca o hartă a drumurilor pentru spirite, asta e. Graţie eredităţii tale, ar trebui să le poţi vedea, ceea ce majoritatea oamenilor nu pot. Ar cam trebui să le şi simţi de-acum. Energia lor e percepută ca o tensiune în aer.

Avea dreptate. Simţisem o vibraţie invizibilă de îndată ce intrasem pe drumul ăsta, dar am crezut că îmi amorţise piciorul.

— Ce fel de informaţie ar putea lua un vampir de la o fantomă?

— Nume, răspunse Bones scurt. Vreau ca Winston să-ţi spună numele tuturor fetelor tinere decedate de curând prin părţile noastre. Nu-l lăsa nici să spună că nu ştie – şi nu mă interesează decât decesele din cauze nefireşti, nu din accidente de maşină sau în urma unor boli.

Nu părea să se ţină de glume, dar tot l-am întrebat:

— Asta e un soi de glumă?

Bones scoase un sunet care aducea cu un oftat.

— Aş vrea eu să fie, dar nu-i.

— Vorbeşti serios? Vrei să intru într-un cimitir şi să întreb o *fantomă* de tinere moarte?

— Haide, Pisoiaş, ţi-e chiar aşa de greu să crezi în fantome? În definitiv, eşti pe jumătate vampir. Nu cred că stafiile ţi-ar cere un efort chiar aşa mare de imaginaţie.

Din perspectiva asta, avea foarte mare dreptate.

— Iar stafiilor nu le plac vampirii, deci bănuiesc că nu trebuie să suflu o vorbă despre originea mea amestecată. Pot să ştiu şi de ce fantomelor nu le plac vampirii, că tot veni vorba?

— Sunt geloase, de vreme ce noi suntem la fel de morţi ca şi ele, dar putem face ce vrem, pe când ele sunt veşnic blocate într-o aparenţă ceţoasă. Asta le face irascibile mai tot timpul, şi apropo… Bones îmi puse în mână o sticlă cu ceva limpede în ea. Ia asta, o să ai nevoie.

Am ridicat-o şi am clătinat lichidul din ea:

— Ce-i asta? Apă sfinţită?

El râse.

— Pentru Winston, asta e. Whisky pur de contrabandă, scumpi. Cimitirul Simms este chiar dincolo de pâlcul ăla de copaci, şi trebuie să faci ceva zgomot ca să-i atragi atenţia lui Winston. Stafiile au tendinţa să moţăie mai tot timpul, dar odată ce l-ai trezit, arată-i negreşit sticla. O să-ţi spună tot ce vrei să ştii.

— Stai să văd dac-am înţeles bine. Tu vrei să mă fâţâi printr-un cimitir fluturând o sticlă de whisky ca să trezesc din morţi un spirit fără odihnă, pentru ca să-l pot interoga?

— Ai înţeles bine. Şi nu uita de pix şi de hârtie. Notează-ţi numele şi vârsta fiecărei fete despre care o să-ţi povestească Winston. Dacă poate include şi felul în care şi-au găsit moartea, cu atât mai bine.

— Ar trebui să refuz, am mormăit. Pentru că interogarea unei stafii *nu* intra în pactul nostru.

— Dacă nu mă înşel, informaţiile astea ne-ar putea duce la un grup de vampiri, iar vânarea vampirilor *face* obiectul pactului nostru, nu-i aşa?

Am clătinat doar din cap, în vreme ce Bones îmi dădea un pix, un mic carneţel cu spirală şi sticla de alcool ilegal. Un vampir mă trimitea să umblu prin beznă şi să scol morţii din morminte. Cred că era o bună dovadă că nu eram medium, căci dacă cineva mi-ar fi spus cu patru săptămâni în urmă că aveam să fac asta, n-aş fi crezut o iotă.

Cimitirul Simms la miezul nopţii nu era un loc prea liniştitor. Nu se vedea de pe drum, ascuns de tufişuri stufoase, arbori şi stâncă. La fel ca în descrierea lui Bones, un copac încă se mai ridica deasupra râpei, şi mai exista şi un pin uriaş în mijlocul pietrelor dărăpănate de mormânt. Văzând câteva dintre date, am înţeles comentariul lui că Winston lucrase la căile ferate prin anii şaizeci. Se referise la anii 1860. Nu la secolul trecut.

O vedenie în spatele meu mă făcu să mă întorc brusc cu un mic ţipăt, cu mâna pe cuţit.

— Ai păţit ceva? strigă Bones imediat.

El aştepta ascuns vederii, la marginea cimitirului, şi-mi explicase că în acest fel nimeni dintre cei morţi *morţi* n-ar fi dat cu ochii de el. Ideea că vampirii şi fantomele nu se înţelegeau între ele mi se părea mult prea stranie. Până şi în viaţa de apoi, tot nu se puteau înţelege ca lumea diferitele specii?

— Nu… am spus după o secundă. N-a fost nimic.

De fapt, fusese ceva, dar n-aveam nevoie de ajutor.

O formă cu glugă trecu pe lângă mine ca o umbră, plutind literalmente peste ţărâna rece. Se duse până la muchia stâncii, apoi se făcu nevăzută cu un sunet slab, ca un ţipăt în şoaptă. Am urmărit fascinată cum, câteva clipe mai târziu, se întorcea de nicăieri şi o lua pe aceeaşi cărare, culminând cu un alt vaiet fantomatic.

La stânga mea, silueta neclară a unei femei stătea aplecată asupra unei alte pietre de mormânt, plângând în hohote. Hainele ei nu aparţineau epocii contemporane, din câte am putut desluşi, şi pe urmă şi ea dispăru. Am aşteptat preţ de câteva minute, apoi silueta ei apăru din nou învăluită în ceţuri. Ţipete slabe, aproape inaudibile, se auzeau de la ea, până când se făcu încă o dată nevăzută.

„Un disc stricat de patefon”, mi-am spus în gând, cu amărăciune. Mda, Bones îmi făcuse o descriere exactă a ceea ce vedeam.

Într-un colţ al cimitirului răsări o piatră de mormânt cu litere gravate, abia lizibile, dar am identificat un W şi un T la numele mic, în vreme ce numele de familie începea cu G.

— Winston Gallagher! am strigat tare, ciocănind în piatra rece pentru a întări apelul. Ieşi afară!

Nimic. O adiere mă făcu să mă înfăşor şi mai strâns în geacă, în timp ce-mi târşâiam picioarele

şi aşteptam.

— Cioc, cioc, cine-i acolo? am mai spus, simţind din plin absurditatea a ceea ce făceam.

Ceva se mişcă la marginea copacilor din spatele meu. Nu fantoma în pelerină, care încă mai parcurgea acelaşi traseu neschimbat, ci o umbră aproape estompată. Poate că nu erau decât tufişurile care foşneau în vânt. Mi-am întors atenţia la mormântul de la picioarele mele.

— Ah, Winssstonnnnnn… am gângurit, şi degetele mele apucară sticla ascunsă în jachetă. Am ceva pentru tineee!

— Ah, codană vie, blestemată şi insolentă! şerpui o voce prin aer. Ia să vedem cât de repede poate să fugă!

Am înţepenit. Nu semăna cu nimeni întâlnit vreodată. Aerul din preajma mea se făcu imediat mai rece chiar pe când mă întorceam în direcţia acelui glas. Umbra pe care o observasem mai înainte se întinse şi se schimbă, căpătând formă, scoţând la iveală un bărbat la vreo cincizeci şi ceva de ani, cu o burtă ca un butoi, ochi saşii, păr castaniu care încărunţea, şi favoriţi lăsaţi să crească în voie.

— Ai auzit asta, nu?

Scoase un alt vaier ciudat, cu un ecou macabru. Imaginea lui tremură pentru o secundă, iar apoi frunzişul din apropierea locului unde plana el se împrăştie sub răbufnirea concentrării de aer.

— Winston Gallagher? am întrebat.

Stafia aruncă efectiv o privire peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva în spatele său.

Am apăsat pe cuvânt:

— *Ei?*

— Ea nu mă poate vedea… zise el, vorbind parcă cu sine.

— Pe dracu' nu! M-am apropiat de el uşurată, nerăbdătoare să ies din locul ăla înfiorător. Asta-i

piatra ta de mormânt? Dacă răspunsul e da, atunci noaptea asta-i noaptea ta norocoasă.

Ochii ăia saşii se îngustară şi mai mult:

— Poţi să mă vezi?

A fost la fel de tont şi când trăia? m-am întrebat, lipsită de respect.

— Mda, văd morţi. Cine a ştiut? Acum hai să stăm de vorbă. Caut câteva decedate de dată recentă şi am auzit că mi-ai putea fi de ajutor.

Era aproape amuzant să observi cum acele trăsături transparente treceau de la neîncredere la beligeranţă. Nici nu mai trebuie să spun că nu mai avea muşchi faciali. Oare doar amintirea lor îl făcea să se încrunte?

— Ieşi mai repede de-aici, altfel mormântul o să te înghită şi *n-ai să mai pleci în veci!*

Mamă, ce ameninţător o spuse! Dacă ar fi avut cum să-mi facă rău, m-aş fi speriat.

— Nu mi-e teamă mie de mormânt. M-am născut pe jumătate în el. Dar dacă vrei să mă duc de aici – şi m-am întors parcă gata de plecare – bine, dar va trebui să arunc asta în cel mai apropiat coş de gunoi.

Din geaca mea ieşi sticla cu whisky. Aproape c-am râs când ochii lui se aţintiră asupra ei ca sub puterea unei vrăji. Ăsta trebuia să fie Winston, într-adevăr.

— Ceeeeeeee ai acolo, domniţă?

Lungi primul cuvânt cu un şuierat plin de dorinţă. Am scos dopul, fluturând sticla acolo unde părea să-i fie nasul.

— Whisky de contrabandă, amice.

Încă nu eram sigură cum se gândise Bones că trebuia eu să-l mituiesc cu asta. Să-i torn puţin pe mormânt? Să ţin sticla înăuntrul formei sale lipsite de trup? Sau să-l stropesc?

Winston scoase un alt vaier care i-ar fi dat fiori oricui destul de aproape ca să-l audă.

— Te rog, domniţă!

Dus era tonul lui ostil de adineauri, înlocuit în schimb de unul plin de disperare.

— Te rog, bea-l! Dă-l pe gât!

— Eu? am întrebat mirată. Eu nu vreau niciun pic din el.

— Vai, lasă-mă să-l gust prin tine! mă implora el.

Să-l guste prin mine. Acum mi-am dat seama de ce Bones nu-mi precizase mai dinainte cum să-l ademenesc pe Winston. Cu asta mă alegeam pentru că avusesem încredere într-un vampir chiar şi în cele mai mărunte lucruri! I-am aruncat stafiei o privire iritată, în vreme ce-mi promiteam să mă răzbun cu vârf şi îndesat pe o anumită creatură a nopţii cu pielea palidă şi lipsită de viaţă.

— Bun. Am să beau ceva, dar pe urmă ai să-mi spui numele unor fete care au murit pe-aici prin împrejurimi. Nu în accidente de maşină sau de boală. Doar omorâte.

— Uită-te-n ziar, domniţă, de ce ai nevoie de mine pentru asta? lătră el. Acum bea.

N-aveam chef să-mi spună un alt mort ce să fac.

— Cred că te-am prins într-o noapte proastă, i-am spus pe un ton prietenesc. Am să te las în pace şi am să-mi văd de drum…

— Samantha King, şaptesprezece ani, moartă noaptea trecută într-o baie de sânge, trâmbiţă el. *Te rog!*

Nici măcar nu-i cerusem să-mi precizeze cauza morţii. Trebuie să-şi fi dorit lichidul ăla cu ardoare. Am trecut datele în carneţelul meu şi apoi am dus sticla la gură.

— Doamne Dumnezeule! m-am înecat câteva clipe mai târziu, fără să observ cum întreaga formă a lui Winston se afundă în gâtlejul meu de parcă ar fi ţâşnit dintr-o puşcă. Puah! Parc-ar fi gaz lampant!

— Vai, ce dulceaţă! se auzi răspunsul lui extaziat, pe când îmi ieşea din gât pe la ceafă. Daaaa*! Mai dă-mi!*

Încă mai tuşeam şi simţeam cum mă arde gâtlejul, fie din pricina băuturii, fie a stafiei, creadă oricine ce vrea.

— Alt nume, am reuşit să spun. Atunci o să beau mai mult.

Winston nu mai aşteptă să i se zică a doua oară:

— Violet Perkins, de 22 de ani, a murit joia trecută strangulată. A plâns tot drumul până aici.

Nu părea să-i pară prea rău de ea. O mână cu conturul înceţoşat flutură nerăbdătoare prin faţa ochilor mei:

— Haide!

Am respirat adânc şi mai mult alcool îmi curse pe gâtlej. Am tuşit la fel ca şi mai înainte, cu ochii înotând în lacrimi.

— De ce-ar da banii cineva pe o asemenea poşircă?

Am gâfâit când am reuşit iar să respir. Gâtlejul îmi pulsa când Winston ieşi din el şi rămase iar, plutind, în faţa mea.

— Ai crezut c-o să-mi iei băuturica pe vecie, nu-i aşa, Simms? îi strigă Winston fantomei cu glugă care tocmai trecea pe acolo.

Aceasta nu-i dădu niciun răspuns.

— Ei bine, uite cine trage la măsea în vreme ce tu eşti condamnat pe vecie să te învârţi în jurul stâncii. Asta-i o duşcă în cinstea ta, bătrâne John! Carmen Johnson, 27 de ani, a sângerat până la moarte acum zece zile. Mai bea, domniţă! Şi de data asta, dă pe gât ca o femeie, nu mai suge ca un bebeluş!

L-am privit uimită. Dintre toate lucrurile de pe lumea asta, cel mai tare părea să-i lipsească băutura.

— Tot beţiv ai rămas şi după moarte. Asta-i aşa de absurd!

— Un târg tot un târg rămâne, răcni el. Mai bea!

— Ticălosule! am mormăit, uitându-mă cu tristeţe la sticlă.

Băutura aia făcea ca ginul să pară, faţă de ea, doar apă cu zahăr. *Are să mi-o plătească Bones pentru asta,* mi-am jurat în gând. *Şi nu doar cu o ţepuşă de argint. E prea puţin pentru el.*

Douăzeci de minute mai târziu, carneţelul meu se umpluse cu încă treisprezece nume, sticla era goală, iar eu mă clătinam pe picioare. Dacă n-aş fi fost aşa de ameţită, aş fi fost uimită de câte fete fuseseră ucise în ultimele luni. Nu cumva se lăudase la televizor noul guvernator cât de mult scăzuse rata criminalităţii? Numele de pe lista mea cu siguranţă indicau exact contrariul. Dacă le-ar fi spus cineva acelor biete fete că rata criminalităţii era scăzută, pot să pariez că n-ar fi fost niciuna de acord.

Winston zăcea la pământ, cu mâinile pe burtă, şi când îmi scăpă un râgâit prelung, surâse de parcă şi lui i s-ar fi uşurat diafragma.

— Ah, domniţă, eşti un înger. Sigur n-a mai rămas niciun strop? Poate că mi-aş mai aminti de înc-o fată…

— Lua-te-ar dracu'! i-am trântit-o în faţă, scoţând un alt râgâit. E goală. Ar trebui chiar şi aşa să-mi spui numele ăla, după ce m-ai pus să beau toată mizeria asta.

Winston îmi dărui un surâs prefăcut:

— Întoarce-te c-o sticlă plină şi ai să-l afli.

— Fantomă egoistă, am mormăit şi m-am îndepărtat împleticindu-mă pe picioare.

Tocmai înaintasem câţiva paşi, când am simţit iar acea senzaţie clară de furnicături, numai că de data asta nu în gâtlej.

— Hei!

Am lăsat ochii în jos tocmai la timp ca să văd forma străvezie şi zâmbăreaţă a lui Winston cum îmi iese din pantaloni. Chicoti chiar şi atunci când m-am pocnit singură cu furie şi am început să ţopăi mânioasă.

— Porc beţiv şi împuţit! m-am stropşit la el. Ticălosule!

— Şi să ai şi matale o seară bună, domniţă! strigă el în urma mea, în vreme ce începea să se destrame în aer. Întoarce-te cât de curând!

— Sper să-ţi colcăie de-a pururi viermii pe cadavru! i-am răspuns.

O fantomă tocmai îşi permisese să mă pipăie în pantaloni. Puteam coborî mai jos de-atât?

Bones ieşi din spatele tufişurilor, la vreo cincizeci de metri de mine:

— Ce s-a-ntâmplat, Pisoiaş?

— Tu! M-ai tras în piept! Nu mai vreau să te văd nici pe tine, *nici* sticla aia de arsenic lichid câte zile oi mai avea!

Şi am aruncat în el cu sticla goală. Sau cel puţin am încercat. Sticla a ajuns la vreo trei metri de el.

O ridică nedumerit:

— Ai băut toată drăcia aia? Nu trebuia decât să iei câteva guri!

— Păi, mi-ai zis tu ceva? Mi-ai zis?

Mă prinse exact în clipa în care am simţit că pământul începe să se încline.

— Nu mi-ai zis nimic. Am luat numele alea, aşa că asta-i tot ce mai contează, da' voi, bărbaţii… sunteţi toţi o apă şi-un pământ. Vii, morţi sau morţi vii. Toţi nişte perverşi! M-am trezit c-un beţiv pervers în pantaloni. Ştii cât de neigienic poate fi asta?

Bones mă ridică în picioare. Aş fi protestat, dar nu-mi mai aminteam cum se face.

— Ce zici? mă întrebă.

— Winston şi-a făcut de lucru în chiloţii mei, asta zic! l-am anunţat cu un sughiţ răsunător.

— Poftim? Stafie infamă şi libidinoasă ce eşti! urlă Bones în direcţia cimitirului. Dacă mi-ar mai funcţiona rinichii, m-aş duce să mă uşurez pe mormântul tău!

Mi s-a părut că aud un hohot de râs. Sau poate că a fost doar vântul.

— Las-o baltă! M-am agăţat de geaca lui, lăsându-mă greoi pe el. Ori mă sprijineam de el,

ori cădeam pe jos. Cine au fost fetele alea? Ai avut dreptate, cele mai multe au fost ucise de vampiri.

— Aşa am bănuit şi eu.

— Ştii cine-a făcut-o? am bolborosit. Că nu-i Winston. El doar ştia cine erau şi cum au murit.

— Nu mă întreba mai multe, fiindcă n-o să-ţi spun nimic, şi înainte măcar să-ţi treacă prin minte să mă întrebi, *nu,* n-am avut nimic de-a face cu asta.

În lumina lunii, pielea lui părea şi mai albă. Încă mai rămăsese cu ochii pierduţi în depărtare şi, cum stătea cu maxilarul încleştat, arăta feroce şi foarte frumos în acelaşi timp.

— Ştii ceva? Deodată m-am pornit pe chicotit, într-un mod total nepotrivit. Eşti frumuşel. Eşti *aşa* de frumuşel!

Bones îmi aruncă iute o privire:

— Fir-ar să fie! Ai să te urăşti mâine-dimineaţă pentru ce mi-ai zis acum. Tre' să fii beată turtă.

I-am răspuns cu un alt chicotit. Mă amuza.

— Nu, nu mai sunt.

— Bine.

Mă ridică în braţe. Frunzele foşneau mărunt sub picioarele lui, în vreme ce mă ducea.

— Dacă n-ai fi pe jumătate moartă, ce-ai băut te-ar fi omorât pe loc. Haide, puiule. Să te ducem acasă.

De mult nu mai fusesem în braţele unui bărbat. Sigur, se prea poate ca Bones să mă fi purtat în braţe şi când fusesem inconştientă, dar asta nu se punea la socoteală. Acum simţeam pieptul lui tare lipit de al meu, cu câtă lejeritate mă ţinea, şi cât de *bine* mirosea. Nu era apă de colonie, nu-şi dădea niciodată cu aşa ceva. Era un iz de curăţenie, numai al lui, şi era… ameţitor.

— Crezi că sunt drăguţă? m-am trezit întrebându-l.

O expresie pe care n-o puteam desluşi îi trecu ca un fulger pe faţă.

— Nu, nu cred că eşti drăguţă, spuse. Cred că eşti cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

— Mincinosule, am murmurat. Dac-ar fi fost aşa, nu mi-ar fi făcut el asta. Nu m-ar fi părăsit pentru *ea*.

— Cine?

L-am ignorat, cufundată-n amintiri.

— Poate că a ştiut. Poate că în *străfundurile* inimii lui a simţit că eram rea. Tare-mi doresc să nu mă fi născut aşa. Tare-mi doresc să nu mă fi născut vreodată!

— Tu ascultă la mine, Pisoiaş, mă întrerupse Bones, de a cărui prezenţă aproape că uitasem în reveria mea. Nu ştiu despre cine vorbeşti, dar *nu* eşti rea. Nicio bucăţică din tine nu-i rea. Nu-i nimic rău la tine, şi blestemat să fie cel care nu vede asta.

Capul mi se bălăbănea pe braţul lui. După un minut, îmi trecu deprimarea şi m-am pus din nou pe chicotit.

— Lui Winston i-a plăcut de mine. Atâta timp cât am whisky de contrabandă, pot mereu să-mi dau întâlnire cu o stafie!

— Îmi pare rău să ţi-o spun, scumpi, dar tu şi Winston n-aveţi niciun viitor împreună.

— Cine zice? am râs eu, observând că arborii se înclinau pe marginea drumului şi păreau să se şi rotească.

Bones îmi înălţă capul. Am clipit. Copacii erau din nou verticali. Pe urmă tot ce-am mai putut vedea era chipul lui de foarte aproape.

— Eu zic.

Părea că şi el se învârtea. Poate că totul se învârtea. Aşa mi se părea.

— Sunt beată, nu?

De vreme ce nu mă îmbătasem niciodată înainte, aveam nevoie de lămuriri. Fornăitul lui îmi gâdilă faţa.

— Tare beată.

— Să nu-ndrăzneşti cumva să-ţi înfigi colţii în mine, l-am prevenit, observând că gura lui era foarte aproape de gâtul meu.
— Nu-ţi face griji. Ăsta-i ultimul lucru la care m-aş gândi.
Camioneta se ivi înaintea noastră. Bones mă duse până la locul pasagerului şi mă depuse pe scaun. M-am prăbuşit, simţind subit oboseala.
Portiera se închise şi motorul se trezi la viaţă vibrând. Mă tot foiam în căutarea unei poziţii cât mai comode, dar camioneta mea nu avea cabină dublă şi în interiorul ei era foarte mare înghesuială.
— Uite-aşa, îmi zise Bones după câteva minute, trăgându-mi capul pe coapsa lui.
— Porcule! am strigat, smucindu-mă în sus atât de repede, încât mi-am lovit obrazul de volan.
Se porni să râdă:
— Nu-i aşa că te gândeşti numai la porcării? Te-ai grăbit să-l faci pe Winston beţiv pervers, dar râde ciob de oală spartă, dacă mă întrebi pe mine. Doar am avut cele mai onorabile intenţii, pot să te asigur.
I-am privit piciorul şi apoi portiera extrem de inconfortabilă a camionetei, cântărindu-mi în gând opţiunile. Apoi m-am lăsat la loc, mi-am pus capul pe coapsa lui şi am închis ochii.
— Trezeşte-mă când ajungem la mine acasă.

Cinci

Era a cincea săptămână. M-am târât în peşteră, dorindu-mi doar ca Bones să mă bată până leşinam din nou, decât ceea ce ştiam că avea să urmeze. Cosmetizarea mea, prin bunăvoinţa unui vampir.

Nu l-am găsit cocoţat pe bolovanul lui obişnuit. Poate încă mai dormea. Venisem cu zece minute mai devreme. De această dată nu mi-a mai luat atât de mult să-i trântesc mamei ultima dintr-o lungă serie de minciuni în privinţa locului în care mă duceam. În primele săptămâni, i-am povestit că îmi luasem o slujbă de chelneriţă, dar cum eram mereu în pană de bani, am ştiut că trebuia să fiu ceva mai inventivă. Până la urmă, m-am hotărât s-o mint că m-aş fi înscris la un program intensiv de antrenament pentru o tabără de instrucţie. Se înspăimântase la gândul că o să am de-a face cu militarii, dar am liniştit-o, asigurând-o că tot ce doream era ca antrenamentul să-mi ajute la activităţile mele extracurriculare. Activităţi foarte extracurriculare, de vreme ce omorârea vampirilor nu intra în nicio programă analitică de colegiu, din câte citisem.

— Bones? l-am strigat, pătrunzând mai adânc în grotă.

O rafală de aer se iscă deasupra mea. Am pivotat pe un picior şi am izbit puternic cu celălalt, lovindu-mi lateral adversarul. Apoi m-am aplecat la timp ca să mă feresc de pumnul care ţâşnea în direcţia craniului meu şi m-am răsucit îndărăt, ieşind din raza următorului pumn fulgerător.

— Foarte bine! se auzi vocea încântată a antrenorului meu mort viu.

M-am relaxat.

— Mă pui la încercare, Bones? De unde ai apărut?

— De acolo, răspunse, arătându-mi în sus.
I-am urmărit privirea şi am zărit o crăpătură mică în stâncă la vreo treizeci de metri mai sus. Cum, Doamne, reuşise să se caţere pe acolo?
— Aşa, răspunse întrebării mele nerostite, şi se propulsă singur în sus, de parcă ar fi fost tras de o sfoară.
Am rămas cu gura căscată. Trecuseră cinci săptămâni şi el nu mai făcuse niciodată nimic de genul ăsta.
— Uau, drăguţ truc! Ceva nou?
— Nu, scumpi, zise el, plonjând înapoi cu graţie. Ceva la fel de vechi ca şi mine. Ţine minte, numai pentru că un vampir nu-ţi stă dinainte, nu înseamnă că nu-ţi stă chiar deasupra.
— Am priceput, am murmurat.
Acum cinci săptămâni aş fi roşit ca dracu'. Acum nici măcar n-am clipit la posibila aluzie murdară.
— Hai să trecem la faza noastră finală. Să te transformăm într-o seducătoare. Probabil că va fi cea mai dificilă probă de până acum.
— Vai, mersi.
Ne-am dus până în livingul improvizat, care arăta destul de normal, dacă făceai abstracţie de pereţii din calcar şi de stalagmite. Bones fura electricitatea de la un transformator aflat în apropiere şi o redirecţiona cu inteligenţă prin peşteră. Astfel, avea lămpi, un computer şi un televizor conectate la o priză de lângă canapea şi fotolii. Ba avea chiar un radiator, când se mai sătura de temperatura în mod firesc scăzută a cavernei. Atârnase câteva tablouri, mai adăugase câteva perne decorative şi putea figura ca un exemplu de amenajare subterană în *House Beautiful*[5].
Bones îşi luă geaca din denim şi mă conduse înapoi spre intrarea în peşteră.
— Vino. O să mergem la un salon de cosmetică şi mă aştept ca asta să ne ia ceva timp.

— Cred că glumeşti!

M-am uitat cu un amestec de repulsie şi neîncredere la imaginea mea din oglinda înaltă pe care Bones o sprijinise de perete. Cinci ore petrecute la *Hot Hair Salon* mă făcuseră să înţeleg exact ce însemna să treci prin maşina de spălat cu uscător. Am fost spălată, epilată, pensată, tunsă, uscată cu uscătorul de păr, mi s-au făcut manichiura şi pedichiura, exfoliere şi ondulare, am fost îmbrăcată la patru ace, apoi acoperită cu straturi de machiaj. Nici măcar n-am vrut să mă uit în oglindă atunci când Bones s-a întors să mă ia şi am refuzat să-i vorbesc în drum spre peşteră. Într-un târziu, vederea rezultatului final mă determină să rup tăcerea.

— Sub nicio formă n-am de gând să ies în lume în halul ăsta!

Se pare că, în timp ce mă torturau la salon, Bones făcuse ceva cumpărături. Nu l-am întrebat de unde are bani, imaginile unor bătrâni cu gâturi tăiate şi portofele lipsă îmi dansau prin minte. Adusese cizme, cercei, sutiene push-up, fuste şi nişte textile despre care el se jura că erau rochii, dar care arătau doar ca nişte bucăţi de rochii. Acum purtam una dintre ele, una de un verde strălucitor cu argintiu, care se oprea la o palmă deasupra genunchilor şi era *mult* prea decoltată în faţă. Asta, în combinaţie cu noua mea pereche de cizme din piele, părul cârlionţat şi machiajul, mă făcea să mă simt ca o paraşută de doi bani.

— Arăţi trăsnet! zâmbi el cu gura până la urechi. Abia mă pot abţine să nu-ţi smulg hainele de pe tine.

— Crezi că-i amuzant, nu-i aşa? Pentru tine nu-i decât o mare… distracţie *afurisită*!

El se repezi înainte:

— Nu-i o glumă, dar e un joc. Cine câştigă umflă potul. Ai nevoie de toate avantajele pe care le poţi obţine. Dacă vreun nenorocit de mort viu e

prea ocupat să se uite la astea – şi ridică de rochia mea ca să arunce o privire înainte să-i trag una peste mână – atunci nu se mai uită după asta.

Ceva tare era lipit de stomacul meu. L-am apucat cu amândouă mâinile şi mi-am îndreptat umerii:

— Asta-i o ţepuşă, Bones, sau doar te bucuri de noua mea rochie?

Îmi oferi un surâs mai plin de subînţelesuri porcoase decât o oră de conversaţie.

— În cazul ăsta-i o ţepuşă. Dar poţi oricând pipăi în jur, poate găseşti ceva mai bun. Vezi ce-ţi iese-n cale.

— Asta mai bine ar face parte din antrenamentul pentru discuţii obscene, altfel o să încercăm pe tine ţepuşa asta nouă.

— Ei, puiule, asta nu prea e o replică romantică. Concentrează-te! Da, arăţi nemaipomenit, că tot veni vorba. Sutienul ăla face minuni pentru decolteul tău.

— Scârbosule! am exclamat, rezistând tentaţiei de a-mi coborî privirea şi a mă vedea şi singură.

Mai târziu, când el n-avea să se mai uite la mine, aveam să mă verific.

— Hai să ne mişcăm, Pisoiaş. Pune-ţi ţepuşa în cizmă. Ai să găseşti în ea o agăţătoare specială pentru asta.

M-am aplecat şi am găsit un cerculeţ de piele în fiecare dintre cizme. Ţepuşa se potrivi exact înăuntru, ascunsă şi totuşi foarte la îndemână. Chiar mă întrebam unde puteam ascunde aşa o armă într-o rochiţă atât de mulată pe corp.

— Pune-o şi pe cealaltă bine, mă instrui el.

Ascultându-l, aranjată cum eram, devenisem Cat, Târfa Ucigaşă de Vampiri.

— Agăţătoarea aia a fost o mare idee, Bones.

Complimentul îmi scăpă de pe buze şi l-am regretat imediat. Nu să-l laud avea el nevoie. Nu eram într-o relaţie de prietenie, ci într-un parteneriat de afaceri.

— Am recurs şi eu la aşa ceva o dată sau de două ori. Hmmmm, tot nu e bine, lipseşte ceva…

Se plimbă în cerc în jurul meu. Am rămas nemişcată pe când el mă scruta din fiece unghi. Mă călca pe nervi, ca să nu spun mai mult.

— M-am prins! declară deodată, pocnind din degete triumfător. Dă-ţi chiloţii jos.

— Ce?

Chiar a spus ce-am înţeles eu?

— Chiloţii. Ştii tu, bikinii, lenjeria intimă…

— Ai înnebunit? l-am întrerupt. Aici spun eu stop! Ce-au *chiloţii* mei cu toate astea? Doar n-am… n-am să-mi arăt crăpătura în faţa nimănui, indiferent ce spui tu!

Îşi întinse mâinile spre mine într-un gest împăciuitor:

— Uite ce-i, nu trebuie să arăţi nimic nimănui. Crede-mă, un vampir o să ştie imediat, fără să-i arăţi tu ceva, că n-ai cutiuţa acoperită.

Alungându-mi din minte neobrăzata imagine înainte să explodez, m-a luat gura pe dinainte:

— Şi mai exact, cum ar trebui să ştie asta? Nu s-ar mai vedea dunga de la chiloţi prin rochie?

— După miros, puiule, răspunse el imediat.

Până aici mi-a fost. Trebuie să fi roşit în toate nuanţele de roşu.

— Niciun vampir din lume nu se poate înşela în privinţa asta. Sunteţi ca iarba mâţei pentru o pisicuţă. Tipul vă adulmecă de nu vă…

— Nu vrei să taci? m-am răţoit la el, luptându-mă să-mi alung sentimentul intens de ruşine. M-am prins care-i ideea! Nu mă mai pisa, OK? Dumnezeule, dar eşti… eşti… obscen!

Cum indignarea îmi dădea curaj, m-am putut uita iar în ochii lui.

— Nu prea văd de ce mai e nevoie şi de asta. M-ai îmbrăcat în ţoalele astea de curvă, m-ai coafat şi machiat, şi-o să le ard urechile cu limbajul meu de maidan. Dacă toate astea nu-s de ajuns ca să-i

convingă să mă ia în maşina lor, atunci totul e zadarnic.

Rămăsese nemişcat, în felul vampirilor, stană de piatră. Mă speria foarte tare când făcea asta, pentru că mă lăsa să văd cât de diferite erau speciile noastre. Eram şi eu pe jumătate contaminată. Sângele de vampir curgea pe jumătate în venele mele. Chipul îi era îngândurat, de parcă am fi discutat despre vreme. Lumina de deasupra capului îi reliefa umerii obrajilor. Tot mai era cel mai frumos bărbat din câţi văzusem.

— Uite cum stau lucrurile, scumpi, îmi răspunse într-un târziu. Arăţi foarte apetisantă cu noile tale ţoale, dar să zicem că un individ preferă blondele? Sau brunetele? Ori le plac cu ceva mai multă cărniţă pe cur? Ăştia nu mai sunt sugaci în căutarea unei artere la îndemână. Ăştia sunt maeştri vampiri cu gusturi fine. S-ar putea să ne trebuiască ceva în compensaţie. Gândeşte-te la asta ca la… un anunţ publicitar. Ţi-e chiar aşa de greu? Ştii, cu nasul pe care-l au vampirii prin natura lor, te miros din prima clipă. Ei drăcie, pot să-ţi spun exact când îţi vine ciclul, cu sau fără chiloţi. Unele lucruri doar…

— Bine!

Inspiră încet, expiră încet. Nu-i arăta ce şoc ţi-a produs spunându-ţi că te poate mirosi la ciclu.

— Am înţeles. Bine, am s-o fac, când o să ieşim vineri. Nu mai înainte. În privinţa asta nu mai negociez.

— Cum vrei.

Părea înţelegător, dar nu era decât o minciună. Totul se făcea cum dorea el. Doar se prefăcea că mă lasă să câştig câteva bătălii.

— Acum, hai să ne întoarcem la limbajul murdar.

Ne-am aşezat la o masă unul în faţa celuilalt. Bones mi-a ţinut mâinile într-ale lui, în ciuda protestului meu, argumentând că dacă tresăream şi

mă foiam în mod repetat, m-aş fi dat de gol singură. Între expresiile şi mişcările mâinii mele, el avea propriul detector de minciuni. Pentru fiecare înroşire sau tresărire de-a mea, aveam să alerg zece mile în pădure, fugărită de el. Eram hotărâtă să nu ajung la acel cros de iad.

— Arăţi delicios, puiule. Singurul lucru care ţi-ar face gura încă şi mai frumoasă ar fi sula mea în ea. Pun pariu c-ai putea să-mi faci din nou inima să bată. Mi-ar plăcea să te îndoi doar ca să aud cât de tare poţi ţipa. Pun pariu că-ţi place amorul sălbatic, ţi-ai dori să te sfâşii până când nu m-ai mai putea implora că mai vrei.

— Măi, măi, cineva nu şi-a mai tras-o de mult, l-am ironizat, mândră că încă nu părăsisem în goană încăperea.

Nu erau doar cuvintele lui, sau micile cerculeţe pe care mi le trasa în palmă cu degetul mare. Ochii îi erau întunecaţi şi fierbinţi de parcă ar fi fost aprinşi din interior, aţintiţi în ochii mei cu o căutătură de cunoscător care făcea ca fiecare cuvânt din gura lui să pară încă mai intim, plin de promisiuni şi de ameninţări. Îşi trecu limba pe buza de jos, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă el chiar îşi imagina tot ce-mi spunea. Îmi trebui toată puterea voinţei ca să-i susţin privirea.

— Am să-ţi iau ţâţele în gură, am să-ţi ling sfârcurile până când or să se facă roşu-întunecat. Aşa se fac, scumpi. Cu cât le sug şi le molfăi mai mult, cu atât mai mult se întunecă la culoare. O să-ţi spun un secret de-al vampirilor – noi ne direcţionăm sângele prin corp acolo unde dorim să fie, atâta timp cât îl dorim acolo. Abia aştept să văd ce gust ai, şi n-ai să mai vrei să mă opresc nici după ce o să te sleiesc cu totul. Ai să crezi c-ai luat foc, aşa de tare o să-ţi frigă pielea. Am să-ţi sug toate sevele din tine. Şi pe urmă am să-ţi beau sângele.

— Ah…

L-am înţeles abia la ultimele două rânduri şi în mintea mea se formă subit o imagine în care el îmi făcea mie *toate lucrurile alea.*

În clipa următoare o roşeaţă îmi pârjoli obrajii. Ruşinată, mi-am smuls mâinile dintr-ale lui şi m-am ridicat în picioare atât de brusc, încât se răsturnă scaunul. Un hohot de râs batjocoritor răsună în urma mea.

— Vai, Pisoiaş, te descurcai atât de bine! Cred că pur şi simplu n-ai putea face faţă unei plimbări plăcute prin pădure! E o noapte frumoasă, numai bună pentru aşa ceva, simt în aer că vine o furtună. Şi te mai întrebi de ce te-am luat drept o inocentă. Am întâlnit călugăriţe mai promiscue decât tine. Ştiam că chestia cu sexul oral o să te dea gata, aş fi pariat cu viaţa.

— Tu n-ai viaţă, eşti mort.

Încercam să nu uit acest amănunt. Dar îmi venea greu să-l ţin minte când el îmi descria în detaliu tot ce mi-ar putea face – nu că l-aş fi *lăsat* vreodată, bineînţeles! Am scuturat din cap, încercând să-mi alung din minte imaginile care-mi dansau dinaintea ochilor.

— E o chestiune de opinie. De fapt, dacă e să judecăm după simţuri şi reflexe, sunt la fel de viu ca orice om normal, doar cu câteva upgradări.

— Upgradări? Tu nu eşti computer, tu eşti un ucigaş.

Se lăsă pe spate, pe două picioare ale scaunului, legănându-se cu uşurinţă. Purta un pulover cenuşiu-închis, strâns pe umeri, al cărui guler urma linia claviculei. Întotdeauna purta pantaloni negri. Mă întrebam dacă mai avea şi alţii de alte culori. Culorile întunecate îi scoteau şi mai mult în evidenţă părul deschis la culoare şi paloarea pielii, făcându-le să pară încă mai incandescente. Nu din pură întâmplare, ştiam bine. Totul era intenţionat la Bones. Cu acei pometi incredibili şi trupul suplu, era uluitor. Şi periculos, deşi nu-mi mai era atât de frică de el.

— Şi tu eşti o ucigaşă, scumpi, sau ai uitat? Ştii, cei care trăiesc sub un clopot de sticlă n-ar trebui să arunce cu piatra. Chiar aşa, Pisoiaş, de ce te sfieşti atât când vine vorba despre subiectul de mai adineauri? Nu te-a sărutat mai întâi peste tot nemernicul care te-a cordit? Nu-mi zice că nenorocitul a trecut peste preludiu.

— Nu, dacă ai considera *preludiu* momentul în care şi-a scos hainele.

Să-l ia dracu' pe Bones, ca şi pe Danny Milton. Poate că într-o zi am să mă pot uita înapoi fără să mă mai doară.

— N-am putea sări peste subiect? Nu prea reuşeşte să-mi dea o dispoziţie potrivită.

Ceva rece îi fulgeră pe chip, dar după glas păru binedispus:

— Nu mai suferi pentru el, puiule. Dacă-l văd, îl rup în două pentru tine. Nu, n-o să mai vorbim despre el. Acum eşti gata să te întorci la masă? Sau mai ai nevoie de câteva minute să te calmezi?

Îmi vorbea din nou pe acel ton insinuant, care prefăcea cuvintele simple în imagini grăitoare.

— Sunt gata. Nu eram pregătită înainte, l-am asigurat, aşezându-mă din nou la masă şi punându-mi mâinile într-ale lui. Continuă. Dă tot ce poţi din tine.

El zâmbi cu gura până la urechi, buzele i se arcuiră încet, senzual, iar focul îi reveni în ochi.

— *Mă-nnebunesc* să dau tot ce pot din mine. Lasă-mă numai să-ţi spun cum o să fac…

***

Două ore mai târziu, nu-mi mai simţeam urechile de cât îmi ardeau, şi îi datoram vreo şaizeci şi cinci de kilometri. Bones era în toane bune. De ce n-ar fi? Atâta mă regulase în mod ipotetic, că nu mai pricepeam o iotă. După ce a terminat, l-am întrebat înţepată dacă nu vrea o ţigară. M-a informat, râzând, că s-a lăsat de fumat.

Auzise că dăuna sănătăţii. Dumnezeule, omul râdea singur de propriile-i glume.

Am folosit una dintre micile nişe ale peşterii pentru a mă schimba de haine, ca să ies din rochiţa aia de stricată şi să-mi reiau ţinuta de jogging. Bones întotdeauna avea grijă să-şi încaseze pariul câştigat, chiar dacă în acel moment era furtună afară. Aveam să ieşim pentru mica noastră alergare pe potecile şerpuite din pădure. Cu părul strâns într-un coc, pentru a evita să mi se lipească de faţă, m-am strecurat afară printre stânci. L-am găsit aşteptându-mă. Mă cântări din priviri şi zâmbetul arogant îi arcui din nou buzele.

— Uite Pisoiaşul pe care-l ştiu şi-l iubesc. M-am simţit de parcă ai fi plecat o vreme, atât de diferită arătai. Eşti gata pentru o zbenguială prin ploaie?

— Hai să terminăm odată cu asta. E aproape nouă şi aş vrea să merg acasă. După seara asta, simt că trebuie să mă spăl.

— Ei bine, scumpi (ajunsesem la gura peşterii şi ploaia curgea torenţial), am să-ţi fac pe plac. Tocmai ai să faci un duş.

Crosul a fost brutal, aşa cum mă aşteptasem. A avut chiar tupeul să râdă în spatele meu tot timpul cât am alergat. Când am urcat în camioneta mea, eram udă leoarcă şi epuizată. Drumul până la peşteră îmi lua în fiecare zi o oră şi jumătate, iar camioneta înghiţea enorm de multă benzină. Bones trebuia să înceapă să contribuie la cheltuielile mele de transport, pentru că nu mai aveam de gând să arunc prea mulţi bani din bursa mea de colegiu pe benzină.

Luminile erau stinse în casă când am parcat, iar ploaia se prefăcuse în burniţă. Mi-am scos pantofii, apoi m-am dus direct la baie. Odată intrată, mi-am scos toate hainele de pe mine şi am umplut cada cu apă caldă.

M-am cufundat în apă şi am închis ochii. Toate mă dureau de la alergat. Am stat nemişcată preţ de

câteva clipe, ca să mă destind. Aburul apei îmi umezi buza de sus. M-am şters, dar am tresărit când atingerea degetelor mele îmi stârni pe neaşteptate o încordare în stomac.

Am încercat din nou, cum nu mai făcusem niciodată aşa ceva, şi imaginându-mi că sunt degetele altcuiva. Am simţit cum pielea mi se face de găină şi mi se întăresc sfârcurile.

Pe urmă mi-am cuprins sânii în palme, icnind la intensitatea senzaţiei. Simţeam că şi apa mă mângâia acum, în cele mai intime părţi ale corpului. Mi-am atins uşor coapsele, uluită de valurile de plăcere care urmară. Apoi mi-am trecut o mână de-a lungul părţii lor interioare, m-am oprit pentru o clipă cu un sentiment de vinovăţie, pe urmă am urcat mai sus.

Îmi scăpă un geamăt uşor. Cu ochii închişi, cu gura deschisă, respirând aerul cald şi umed, mi-am lăsat degetele să se mişte din ce în ce mai iute…

…să-ţi simt cutiuţa umedă înfăşurându-mă strâns, trăgându-mă mai adânc în tine…

Cuvintele lui Bones îmi trecură prin minte şi mi-am smuls mâna din mine ca arsă.

— Fir-ar al dracu'!

Am sărit din cadă, am alunecat pe gresia udă şi am căzut cu o bufnitură la pământ.

— Porcu' dracului! am ţipat.

Bun, asta avea să lase o urmă. Aveam să mă aleg cu o vânătaie mare cât prostia mea.

— Catherine, ce-ai păţit?

Mama era la uşa băii. Bufnetul sau strigătul meu trebuie s-o fi trezit din somn.

— N-am nimic, mamă. Doar am alunecat. Sunt bine. Apoi m-am şters cu un prosop, ocărându-mă în şoaptă: Ce prostie să te gândeşti la un vampir. Ce-i cu tine? Ce-i cu tine?

— Cu cine vorbeşti?

Se pare că mama încă mai era la uşă.

— Cu nimeni. (Cu nimeni inteligent, fireşte.) Du-te şi te culcă.

După ce mi-am pus o pijama pe mine, am coborât cu hainele mele murdare şi le-am băgat în maşina de spălat, gândindu-mă să nu uit să-i dau drumul mâine-dimineaţă. Când am intrat în camera pe care o împărţeam cu mama, am găsit-o stând în patul ei în capul oaselor.

Ceva nu era în regulă. De obicei se culca în fiecare seară de la nouă.

— Catherine, trebuie să stăm de vorbă.

Nu putea să aleagă un moment mai prost, dar mi-am înăbuşit căscatul şi am întrebat-o ce vrea de la mine.

— Vreau să discutăm despre viitorul tău, bineînţeles. Ştiu că ai aşteptat doi ani până să intri la colegiu, ca să ne ajuţi când bunicul Joe a făcut infarct, şi ai mai strâns bani încă alţi doi ani ca să te poţi transfera la Universitatea de Stat din Ohio de la colegiul comunităţii de aici. Dar în curând ai să-ţi iei zborul. Ai să fii pe picioarele tale, şi-mi fac griji pentru tine.

— Mamă, nu-ţi face griji, am să fiu atentă…

— Nu poţi uita că-n tine zace un monstru, mă întrerupse ea.

Mi se încleştă gura. Dumnezeule, îşi alesese un moment *nemaipomenit* să aducă în discuţie subiectul ăsta! „În tine zace un monstru, Catherine.” Astea au fost cuvintele pe care ea le-a folosit când a început să-mi dezvăluie cine eram, la şaisprezece ani.

— M-am temut pentru tine de când m-am trezit însărcinată, continuă ea.

Lumina era stinsă, dar nu aveam nevoie de lumină ca să văd încordarea de pe chipul ei.

— Din ziua în care te-ai născut, mi-ai amintit de taică-tău. Zi de zi am observat cum ţi se dezvoltă anomaliile, pe măsură ce creşti. Curând ai să-ţi iei zborul şi eu n-o să-ţi mai fiu alături, ca să am grijă de tine. Numai tu o să poţi să te păzeşti singură ca să nu devii la fel ca monstrul care ţi-e tată. Nu poţi îngădui să se întâmple asta. Termină-ţi şcoala, ia-ţi

licenţa. Mută-te din oraş, fă-ţi nişte prieteni, o să-ţi prindă bine. Dar fii foarte atentă. Să nu uiţi niciodată că nu eşti la fel ca toţi ceilalţi. Ei nu au un rău în ei care încearcă mereu să răbufnească, aşa cum e în cazul tău.

Pentru prima oară în viaţa mea, am vrut să mă cert cu ea. Să-i spun că, poate, nu era niciun rău în mine. Că tatăl meu poate a fost rău încă *dinainte* de a se transforma într-un vampir, iar ciudăţeniile mele mă făceau diferită, dar nu pe jumătate malefică.

Chiar în clipa în care mă pregăteam s-o contrazic, mi-am înghiţit cuvintele. Remarcasem că relaţia noastră se ameliorase simţitor de când începusem să omor vampiri. Mă iubea, ştiam, dar înainte de asta, simţisem mereu că într-un colţ al sufletului ei existau resentimente atât pentru circumstanţele naşterii mele, cât şi pentru repercusiunile ei.

— N-am să uit, mamă, a fost tot ce-am rostit. N-am să uit, îţi jur!

Trăsăturile i se îmblânziră şi, văzând asta, m-am bucurat că nu m-am certat cu ea. N-aveam de ce s-o mâhnesc. Femeia asta crescuse singură, în acest orăşel, fetiţa violatorului ei, şi fusese marginalizată doar pentru că avusese un copil din flori. Nimeni n-a ştiut oribilul adevăr ce-l ascunsese sarcina ei. Şi pe lângă toate astea, eu nu prea fusesem un copil normal. N-avea nevoie să-i vorbesc eu despre bine şi rău.

— De fapt, am continuat, am de gând să ies iar vineri la vânătoare. Probabil c-am să mă întorc acasă târziu. Am… am presimţirea c-am să dau peste unul.

Chiar aşa. N-am dat eu peste unul zdravăn?

Ea zâmbi:

— Eşti pe drumul cel bun, iubito.

Am încuviinţat din cap, înghiţindu-mi vinovăţia. *Dacă află de Bones, n-o să mă ierte-n veci. N-ar*

înţelege cum m-am putut întovărăşi cu un vampir, indiferent care-ar fi motivul.

— Ştiu.

Ea se întinse în patul ei. M-am băgat şi eu într-al meu, unde m-am străduit s-adorm. Dar spaima căn viitor aveam să mă preschimb şi gândul la cine purta răspunderea pentru asta îmi alungară somnul.

Șase

În sfârşit veni şi ziua de vineri. În ultimele cinci zile, am experimentat cu diverse stiluri de machiaj şi coafuri, ca să mă prefac într-o momeală cât mai apetisantă. Trusa de accesorii de la Salonul Hot Hair era plină de cosmetice, geluri, fixative, agrafe de păr, lacuri de unghii, de toate. Bones îmi mai cumpărase şi el ondulatoare şi bigudiuri. După ce mă aranjam, mă luam la trântă cu el în echipamentul meu complet de dezmăţată, pregătindu-mă să mă bat într-o rochiţă mini.

Acum Bones mă aştepta la intrarea în peşteră, lucru rar. După cum arăta, era deja îmbrăcat pentru seara care urma. Cămaşă neagră cu mâneci lungi, pantaloni negri, cizme negre. Cu pielea lui pală şi părul platinat, arăta ca un arhanghel mânjit cu cărbune.

— Acum ţi-s clare toate detaliile, aşa-i? Tu n-ai să mă vezi, dar eu am să te supraveghez. Când ai să pleci cu el, am să te urmăresc. Oriunde pe afară e bine, dar, îţi repet, să nu-l laşi să te bage în nicio clădire. Dacă încearcă să te oblige să intri în vreuna, ce faci?

— Bones, pentru numele lui Dumnezeu, am repetat asta de-o mie de ori.

— Atunci ce faci?

N-avea de gând să cedeze.

— Te sun pe pagerul din ceasul de la mână, domnule Bond, James Bond. Ai să vii alergând. Cină-n doi.

El zâmbi cu gura până la urechi, strângându-mă de umăr:

— Pisoiaş, m-ai înţeles total greşit. Dacă sar la gâtul tău, n-am nicio intenţie să te împart.

Deşi n-aş fi recunoscut niciodată, faptul că aveam o mică plasă de siguranţă ca aceea mă făcea

să mă simt mai bine. În ceasul de la mână era montat un pager minuscul care n-avea alt rol decât să-i transmită lui Bones o serie de bipuri, dar dacă se strica, atunci eram în pericol.

— N-ai de gând să-mi spui şi mie odată după cine mă trimiţi? Sau aflu ceva mai târziu, după ce-mi înfig ţepuşa într-un tip inofensiv? Ai fost destul de secretos în privinţa identităţii. Ţi-e frică să nu te torn?

Zâmbetul i se şterse de pe faţă şi deveni foarte serios:

— A fost mai bine pentru tine să nu ştii dinainte, puiule. Aşa am evitat orice scăpări accidentale. Cuvântul nu se poate răspândi dacă nu e rostit, nu-i aşa?

M-a urmat în locul parţial acoperit unde-mi păstra ţoalele şi accesoriile de paraşută. Era uimitor câte unghere se găseau într-o grotă. Pe cât îmi puteam da seama, aceasta avea o lungime de vreo opt sute de metri.

Am intrat în cabina improvizată şi am aşezat paravanul la locul lui cu o privire plină de înţeles. N-aveam de gând să mă schimb în faţa lui. Paravanul, totuşi, nu ne împiedica să conversăm, aşa că-i răspundeam pe măsură ce mă dezbrăcam.

— Mă amuză spaimele tale în legătură cu scăpările mele freudiene. Poate nu m-ai auzit bine când ţi-am mai zis şi altă dată că n-am niciun fel de prieteni. Nu stau de vorbă decât cu mama, iar pe ea n-am de gând s-o amestec în chestia asta.

Îndată ce-am rostit cuvintele astea, un sentiment de goliciune îmi umplu inima. Era adevărat, mult prea adevărat. Aşa aiurea cum era situaţia, Bones aducea cel mai mult cu un prieten. Poate că se folosea de mine, dar măcar nu-mi ascundea asta. Nu era viclean şi prefăcut cum fusese Danny.

— Bine, scumpi. Numele lui e Sergio, deşi s-ar putea să se prezinte altfel. Are cam un metru optzeci şi cinci, păr negru, ochi cenuşii, piele tipică de vampir. Limba lui maternă e italiana, dar

vorbeşte fluent în alte trei limbi, aşadar engleza lui are un uşor accent. Nu-i foarte corpolent. De fapt, s-ar putea să-ţi pară chiar fragil, însă tu să nu te laşi păcălită de aparenţe. Are aproape trei sute de ani şi e mult mai puternic decât îţi poţi imagina. Mai e şi sadic, îi plac tinerele, foarte tinere. Spune-i că eşti încă minoră şi te-ai strecurat cu o carte de identitate falsă, o să-i pari şi mai interesantă. Nici nu-l poţi omorî imediat, pentru că mai întâi trebuie să scot eu nişte informaţii de la el. Asta-i tot. Ah, şi valorează cincizeci de mii de dolari.

Cincizeci de mii de dolari. Cuvintele îmi răsunară în minte. Şi când te gândeşti că eram pregătită să mă ciondănesc cu Bones pentru câţiva firfirici de buzunar. Cuvintele lui continuau să mi se învârtească în cap şi, odată cu ele, un detaliu important care nu-mi mai fusese destăinuit până atunci.

— Pentru bani. Deci *de-asta* vânezi tu vampiri. Eşti un ucigaş plătit!

Am fost atât de uluită de această informaţie, încât am deschis paravanul, cât încă mai eram în sutien şi chiloţi.

Privirea lui alunecă încet de-a lungul trupului meu, de sus până jos, înainte de a mă privi în ochi.

— Mda, ai dreptate. Asta fac. Dar nu te agita. Ai putea spune la fel de bine că sunt un vânător de recompense. Uneori, clienţii mei îi vor vii.

— Uau. Şi eu care credeam că-i urmărim pe cei care te-au călcat pe bătătură!

— Şi asta era de ajuns pentru tine ca să omori, cineva care s-ar fi uitat la mine cruciş? Drace, dar nu eşti deloc pretenţioasă. Şi dac-aş urmări o fiinţă dulce şi drăgălaşă care n-a omorât nici măcar o muscă? Ar mai fi în regulă?

Am închis paravanul la loc şi m-am trezit că-mi zboară din gură exact cuvintele mamei:

— Niciunul dintre voi nu sunteţi nişte fiinţe dulci şi drăgălaşe. Toţi sunteţi asasini. Iată de ce n-a contat. Arată-mi un vampir şi am să încerc să-l

omor, pentru că la un moment dat au făcut ceva ca să merite asta.

Tăcerea era atât de adâncă dincolo de paravan încât m-am întrebat dacă nu cumva plecase. Când m-am uitat pe furiş, el mai era încă în locul unde stătuse mai înainte.

O scânteie de emoţie îi fulgeră pe faţă, apoi chipul îi redeveni iar impenetrabil. Simţindu-mă deodată stânjenită, m-am retras după paravan, ca să mă îmbrac în rochiţa care mă dezbrăca.

— Nu orice vampir e ca aceia care le-au luat viaţa fetelor de care ţi-a povestit Winston. Doar că ai tu ghinionul să trăieşti în Ohio exact în momentul ăsta. Se întâmplă lucruri de care nu ştii.

— Winston se înşela, că tot veni vorba, l-am înştiinţat, încântată de mine. Am verificat numele fetelor ălora a doua zi şi niciuna nu era moartă. Nici măcar nu erau date dispărute. Una dintre ele, Suzie Klinger, locuia în oraşul vecin, dar părinţii ei au zis că s-a mutat ca să studieze actoria. Ce nu ştiu eu e de ce ar inventa Winston una ca asta, dar departe de mine gândul să înţeleg ce-i în mintea unei stafii.

— La dracu'! aproape că strigă Bones. Cu cine ai mai vorbit în afară de părinţii lui Suzie Klinger? Cu poliţia? Cu alte familii?

N-am înţeles de ce se ambala atât. În definitiv, nu avusese loc vreo omucidere multiplă.

— Cu nimeni. Am căutat numele lor în computerul de la bibliotecă şi când n-a apărut nicio informaţie, am căutat în câteva ziare locale, pe urmă i-am sunat pe părinţii lui Suzie dându-mă drept telemarketer. Asta a fost tot.

O parte din tensiune îi dispăru. Cel puţin nu-şi mai încleşta pumnii.

— Să nu mai faci niciodată altfel decât îţi spun eu să faci, spuse pe un ton foarte calm.

— La ce te aşteptai? Să uit că peste o duzină de tinere fete au fost ucise de vampiri pentru că aşa mi-ai *spus* tu? Vezi, tocmai despre asta vorbesc! O

fiinţă omenească n-ar acţiona aşa! Numai un vampir poate fi atât de rece.

Bones îşi încrucişă braţele.

— Vampiri există de milenii şi, deşi orice pădure are uscăturile ei, majoritatea dintre noi doar ce am luat câte o sorbitură de ici şi de colo, dar toată lumea supravieţuieşte. De altfel, şi neamul tău a făcut atâta rău pe lumea asta. Hitler n-a fost vampir, nu-i aşa? Ştii bine câtă dreptate am. Oamenii pot fi la fel de răi ca noi, să nu uiţi asta.

— Ei, haide, Bones!

De-acum mă îmbrăcasem. Am dat paravanul la o parte şi am început să-mi pun bigudiuri în păr.

— Nu mă aburi. Tu-mi zici mie că niciodată n-ai omorât pe cineva nevinovat? N-ai secat pe cineva de sânge când ţi-a fost foame? N-ai forţat niciodată o femeie care te-a refuzat? Drace, singurul motiv pentru care nu mi-ai luat *mie* viaţa în noaptea în care ne-am întâlnit e că mi-ai văzut ochii strălucind, aşa că du-te şi găseşte-ţi altă proastă!

Mâna lui fulgeră spre mine. M-am ferit, dar el nu făcu decât să prindă un bigudiu care-mi cădea din păr. Fără să clipească, mi-l puse la loc.

— Crezi că te-aş lovi? Chiar că nu ştii atât pe cât pretinzi. În afară de faptul că te-am învăţat cum să te baţi, nu te-am atins nici cu un deget. Cât despre noaptea în care ne-am întâlnit, ai făcut tot ce-ai putut ca să mă omori. Am crezut c-ai fost pusă de cineva, aşa încât te-am plesnit şi te-am ameninţat, dar n-aveam de gând să te ucid. Nu, ţi-aş fi supt sânge din gât şi te-aş fi torturat cu razele verzi ale ochilor mei până când mi-ai fi dezvăluit cine se afla în spatele tău. Apoi te-aş fi lăsat în drum cu membrele zdrobite în semn de avertizare, dar crede-mă – în niciun caz nu te-aş fi violat. Îmi pare rău, Pisoiaş, dar orice femeie care a fost a mea m-a dorit ca bărbat. Dac-am mai ucis şi creaturi nevinovate la viaţa mea? Da, am făcut-o. Când ajungi să trăieşti atât de mult ca mine, mai şi greşeşti. Dar încerci să înveţi din greşeli. Şi n-ar

trebui să te grăbeşti să mă judeci. Fără îndoială că şi tu ai luat vieţile unor nevinovaţi.

— Singurii pe care i-am ucis au fost vampirii care au încercat să mă omoare, am ripostat, tulburată de apropierea lui.

— Da? vorbi el încet. Nu fi atât de sigură. Pe indivizii distruşi de tine, i-ai aşteptat să te muşte mai întâi? Sau doar ai presupus, fiindcă erau vampiri şi te-au prins singură, c-ar fi avut intenţia să te omoare? Ignorând marea probabilitate ca ei să fie acolo pentru c-au crezut că o fată frumoasă era gata să şi-o tragă cu ei. Spune-mi, pe câţi ai terminat înainte chiar să-ţi arate colţii?

Gura mi se închise chiar în clipa în care negaţia îmi răsuna în creier: *Nu, nu. Toţi au încercat să-mi ia viaţa. Aşa a fost. Aşa a fost?...*

— Că şi-au arătat colţii sau nu, asta nu schimbă cu nimic faptul că vampirii sunt malefici, şi mi-este destul.

— Fir-ai a dracu să fii de muiere căpoasă! mormăi el. Atunci, dacă toţi vampirii sunt păcătoşi precum spui, de ce nu-ţi deschid chiar acum picioarele, ca să-mi deşert şi-n tine răul din mine?

Era prea puternic pentru mine ca să-l opresc, dacă s-ar fi hotărât să-mi facă aşa ceva. Mi-am căutat ţepuşele din priviri, dar erau prea departe de mine, zvârlite undeva pe podea. Lui Bones nu-i scăpă privirea mea şi pufni într-un râs sardonic:

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Ţi-am mai spus, nu intru nicăieri neinvitat. Acum grăbeşte-te. Ai un alt inamic ucigaş de omorât.

Dispăru de lângă mine într-un vârtej de aer, lăsându-mă să tremur ca o frunză în vânt. *Super, mi-am jignit partenerul. Deştept. Foarte deştept.*

Am plecat separat, pentru a evita să fim văzuţi împreună. De fapt, nu l-am mai văzut deloc după mica noastră ciondăneală la măsuţa de toaletă. Mi-a lăsat un bilet în care-mi scria că avea să mă supravegheze, şi să acţionez conform planului. În

drum spre club, eram inexplicabil de mâhnită de ce se întâmplase. La urma urmei, ce spusesem era adevărat, nu? Bine, poate că nu orice vampir pe care l-am ucis ar fi sărit la gâtul meu, e adevărat. Unii dintre ei au dat o foarte mare atenţie decolteului meu, de fapt. Dar ar fi încercat să-mi ia viaţa, nu-i aşa? Poate că Bones ar face altceva, dar toţi vampirii sunt nişte ticăloşi.

Oare?

Muzica mă întâmpină cu ritmul ei puternic şi cadenţat. Aceleaşi vibraţii, alte cântece. Potrivit lui Bones, Sergio avea să apară probabil cam într-o oră. M-am aşezat la bar, într-un colţ de unde puteam să văd bine uşa de la intrare, şi am comandat gin tonic. Lăsând deoparte alcoolul de contrabandă, băuturile tari păreau mai mult să mă calmeze decât să mă îmbete. Bones zicea că asta se datora sângelui care-mi curgea în vene. El ar trebui să ştie ce vorbeşte – dădea gata sticle de whisky şi n-avea nici pe dracu. Un avantaj era că imaginea mea de femeiuşcă neajutorată era mai convingătoare dacă păream beată. Trecuse ceva vreme de la ultimul meu pahar de gin tonic, aşa încât i-am comandat imediat încă unul grijuliului barman. Ochii lui mă dezbrăcau şi de puţinul care mă acoperea încă de când intrasem. Era clar că Bones ştia ce face când venea vorba de a alege o ţinută ademenitoare. Să vedem dacă avea acelaşi efect şi asupra monştrilor.

Pe măsură ce ora abia se târa, devenea tot mai evident că barmanul nu era singurul căzut în admiraţie faţă de noua mea înfăţişare. După ce-am refuzat invitaţie după invitaţie la un pahar sau la dans, am trecut de la o stare de flatare la una de iritare. Dumnezeule, sigur arătam uşor de agăţat. Nu mai puţin de treisprezece mi-au făcut avansuri.

Vampirul intră pe uşă, strecurându-se sinuos, aşa cum numai un mort viu ar fi putut s-o facă. Judecând după înălţime şi părul negru, trebuia să fie Sergio. Chiar dacă nu era musculos sau

extraordinar de frumos, graţia şi aura pe care i-o dădea siguranţa de sine făcură ochii multor femei să se întoarcă după el pe când îşi croia drum prin mulţimea de oameni. Cu nonşalanţă, am sorbit din pahar şi mi-am întins picioarele. Apoi mi le-am încrucişat, frecându-mi o gambă de alta. Barul la care şedeam era unul înalt şi se vedea încă de la intrare, aşa încât am intrat în raza privirilor lui peste capetele altor bărbaţi. Cu colţul ochiului l-am observat cum s-a oprit, s-a holbat şi a schimbat direcţia. Acum se îndrepta direct spre bar.

Locul de lângă mine era ocupat de un tip mai în vârstă care nu-şi mai lua ochii de la rochia mea, dar vampirul nu ezită deloc. Cu o fluturare a mâinii, Sergio îl alungă de pe taburetul lui.

— Du-te de aici, îi porunci el.

Celălalt se îndepărtă cu ochii sticloşi. Controlul minţii. Bones mă avertizase despre asta.

— Mersi, am rostit. Dacă mai saliva mult, barmanul ar fi trebuit să şteargă podeaua cu mopul.

— Cine-l poate învinui?

Vocea lui catifelată, cu accent străin, îmi mângâie urechile.

— Nici eu nu-mi pot lua ochii de la tine.

Am surâs şi am luat o sorbitură bună din pahar, lăsând lichidul să mi se plimbe prin gură înainte de a-l înghiţi. Lui nu-i scăpă nimic din tot ce făceam.

— Se pare că mi-am terminat paharul.

M-am uitat la el cu speranţă. El îi făcu un semn barmanului şi paharul mi se umplu din nou.

— Cum te numeşti, frumoaso?

— Cat, i-am răspuns, de data asta plimbându-mi limba pe marginea paharului înainte de a lua o altă înghiţitură mare.

— Cat. Ce coincidenţă! Îmi plac pisicuţele[6].

Aluzia fără perdea era atât de îndrăzneaţă, încât m-am bucurat că Bones mă supusese testului de vorbe murdare, altfel chiar în clipa aceea m-aş fi trezit roşind. În schimb, am ridicat o sprânceană,

imitând perfect gestul care-l definea pe mentorul meu.

— Şi tu cine eşti, amice iubitor de pisicuţe?

Spre lauda mea, nici urmă de roşeaţă în obraji.

— Roberto, Cat. Trebuie să recunosc că arăţi mult prea tânără pentru a înfrumuseţa locul ăsta.

M-am aplecat spre el într-un gest conspirativ, iar decolteul meu se lăsă şi mai mult, descoperind o mare parte din trup:

— Poţi să păstrezi un secret? Adevărul e că nici n-am douăzeci şi unu de ani. De fapt, am numai nouăsprezece. O prietenă mi-a împrumutat cartea ei de identitate, arătăm oarecum la fel. N-ai să mă spui, nu-i aşa?

După expresia feţei, mi-am dat seama că era super-încântat.

— Dar fireşte c-am să-ţi păstrez secretul, dulceaţă. Eşti cu prietena ta astă-seară?

Întrebarea părea inocentă, dar eu mi-am dat seama ce voia să însemne. O *să te caute cineva dacă dispari?*

— Nu. Trebuia să ne întâlnim aici, dar n-a apărut încă. Poate că a cunoscut pe cineva, ştii cum e. Uiţi de tot ce te-nconjoară.

El mi-a acoperit mâna cu a lui, iar mie aproape că mi s-a tăiat răsuflarea. Încă zece puncte pentru Bones. Forţa lui Sergio aproape că mi se impregnă în braţ. Niciunul dintre ceilalţi vampiri, în afară de unul, nu mă mai făcuse să simt puterea asta, şi iată unde mă prinsese.

— Ştiu ce vrei să spui, mă asigură, strângându-mi mâna.

I-am oferit un surâs seducător şi i-am strâns-o şi eu pe a lui:

— Cred că şi eu.

În mai puţin de treizeci de minute ieşeam împreună pe uşă. Făcusem în aşa fel încât să dau multe pahare de gin pe gât mai înainte, astfel încât aveam toate motivele să mă clatin pe picioare în ochii lui. Sergio continuă să reverse asupra mea un

şir neîntrerupt de aluzii porcoase la pisicuţe, lipăit şi smântână care m-ar fi şocat de-aş fi rupt-o la fugă, dacă n-ar fi fost prevederea lui Bones. Naiba să-l ia, se părea totuşi că-mi fusese de mare ajutor.

Sergio conducea un Mercedes. Cum niciodată nu mai urcasem într-unul, i-am oferit o serie de complimente sugestive despre cât de mult îmi plăcea interiorul maşinii lui. Mai ales bancheta din spate. Atât de spaţioasă.

— Pielea asta-i minunată, am tors eu, frecându-mi obrazul de tetiera de la scaunul pasagerului. De-asta port mănuşi şi cizme. Îmi place să le simt pe piele.

Sfârcurile sânilor stăteau să-mi iasă din push-up. Sergio zâmbi cu gura până la urechi, scoţând la iveală un dinte din faţă strâmb, pe care reuşise să-l ascundă la bar.

— Nu mai face chestia asta, pisicuţo, că n-o să mai fiu în stare să conduc. Ce-ar fi să mergem mai bine la mine acasă decât la clubul ăla de care ţi-am zis?

Eram avertizată.

— Nu, am murmurat, primind în schimb o privire urâtă.

Era clar că nu se aştepta la un refuz din partea mea, dar sub nicio formă nu aveam să ajungem acolo. Gândind în mare viteză, m-am agăţat de braţul lui:

— Nu vreau să am atâta de aşteptat. Trage şi tu undeva. Pisicuţa are nevoie de o spălătură cu limbuţa.

„Îh!” am protestat în mintea mea, dar ca imbold, mi-am frecat stomacul cu mâinile şi apoi mi le-am trecut pe coapse. El a căzut în cursă pe de-a-ntregul. Cu atât mai bine.

Sergio continua să şofeze cu o mână pe volan, în timp ce pe cealaltă şi-o trecu peste piciorul meu, mai sus pe coapsă şi tot mai adânc, urmărindu-şi neabătut ţinta. Aşa cum fusesem instruită, nu aveam chiloţi. Gândul că degetele lui mă puteau

atinge acolo îmi dădu un fior de repulsie. I-am prins iute mâna şi i-am băgat-o în schimb în decolteul meu. Mai bine acolo decât în altă parte.

— Nu încă.

Neliniştea îmi tăiase respiraţia. Din fericire, el credea că era dorinţă.

— Opreşte. Opreşte acum.

Cu cât îmi înfigeam mai repede ţepuşa în el, cu atât mai bine. Mâna lui părea fericită acolo unde se afla, dar pentru orice eventualitate, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi am trecut pe locul din spate. El îmi aruncă o privire surprinsă. L-am prins în braţe pe la spate, lingându-i lobul urechii. *De două ori îh!*

— Te aştept, Roberto! Vino şi ia-mă!

Maşina viră către marginea drumului. Fir-ar să fie, nici măcar nu intrasem încă în pădure. Speram să nu treacă pe acolo vreo altă maşină în timp ce-l decapitam. Ar fi fost mai greu de găsit o explicaţie.

— Vin imediat, pisicuţo! îmi promise Sergio, apoi îşi înfipse dinţii în încheietura mâinii mele.

— Ticălosule!

Cuvântul îmi ţâşni de pe buze ca un strigăt de durere la muşcătura sălbatică.

— Îţi place, pisicuţo? mârâi el, sugându-mi sângele care-mi ţâşnea din braţ. Curvă. Târâtură.

Furioasă, mi-am scos ţepuşa cu mâna liberă şi i-am împlântat-o în gât.

— Nu te-a învăţat maică-ta să nu vorbeşti cu gura plină?

Scoase un urlet şi-mi dădu drumul ca să apuce ţepuşa. Mi-am smuls mâna din gura lui, sfâşiind-o şi mai tare, şi am dat să scot şi cealaltă ţepuşă. Într-o clipă, el se mută pe bancheta din spate. Se apleca peste mine, dar l-am izbit tare şi i-am direcţionat o lovitură direct în vintre. Un alt răget de durere zgudui maşina.

— Căţea! O să-ţi rup gâtul şi-o să ţi-o trag în gâtlej!

Nedorind să ajungă el la grumazul meu, mi-am adus genunchii la piept, folosindu-i ca barieră când se aruncă peste mine. Am reuşit să scot şi cealaltă ţepuşă şi să i-o înfig în spate.

Sergio zbură din maşină, ieşind prin portiera închisă de parcă ar fi fost din hârtie. M-am luat după el, din nevoia de a-mi recupera una dintre cele două arme. O lovitură mă aruncă într-o parte, îndată ce am închis portiera în urma mea. M-am rostogolit ca să evit lovitura care-mi ţintea capul şi am sărit în picioare.

Sergio se aruncă din nou asupra mea – şi atunci fu smucit înapoi de vampirul care păru să se materializeze în spatele lui.

— Era şi timpul, am mormăit eu.

— Bună, Sergio! îl salută vesel Bones, smucind cu răutate de ţepuşa înfiptă în grumaz.

Sergio scoase câteva horcăituri greţoase, apoi bălmăji:

— Ticălos împuţit, cum m-ai găsit?

Mă uimea cum mai putea vorbi cu gâtul spintecat pe jumătate. Pe urmă, Bones îl apucă strâns de ţepuşa care-i străpungea spatele, împingând-o mai adânc, până îi atinse inima celuilalt vampir.

— Văd că mi-ai cunoscut prietena. Nu-i aşa că-i minunată?

Sângele îmi şiroia din mână. Mi-am rupt o mânecă şi am înfășurat-o în jurul rănii care-mi pulsa. Chiar şi aşa, am simţit o satisfacţie cruntă la vederea expresiei lui Sergio când mă privi iar în ochi.

— Tu. Mi-ai întins o cursă.

I se simţea neîncrederea în voce.

— Aşa e, *pisicuţule.* Cred că până la urmă n-o să mă mai speli pe blăniţă, am remarcat.

O parte din mine era uluită de răceala de care dădeam dovadă, o altă parte, însă, exulta.

— E delicioasă, nu-i aşa? continuă Bones. Ştiam eu că nu poţi trece indiferent pe lângă o fată

frumoasă, beţivan nenorocit. Nu-i drept ca acum tu să fii cel ademenit într-o capcană? Ce, ai rămas chiar atât de lefter încât să trebuiască să-ţi cauţi singur hrana în loc s-o comanzi în cameră?

Sergio încremeni.

— Nu ştiu ce vrei să zici.

Din expresia lui se putea citi că ştia foarte bine. Ei bine, eu habar n-aveam despre ce era vorba.

— Ba sigur că ştii. Eşti cel mai bun client al lui, din câte aud. Acum, am o singură întrebare pentru tine şi ştiu c-ai să-mi răspunzi cinstit la ea, pentru că altfel – mai răsuci o dată ţepuşa din spatele lui Sergio – am să mă supăr îngrozitor de tare. Ştii ce se întâmplă când sunt supărat? Mă mănâncă palmele.

— Ce? Ce? Am să-ţi spun! Am să-ţi spun!

Accentul lui parcă era şi mai evident, aproape că-l făcea incoerent.

Bones îi dărui un surâs cu adevărat înfricoşător:

— Unde-i Hennessey?

Chipul lui Sergio deveni ca de piatră. Dacă era posibil, se făcu şi mai alb decât albeaţa lui naturală de vampir.

— O să mă omoare Hennessey! Dacă-l trădez, n-o să mai am zile ca să mă pot lăuda cu asta! Nici nu ştii ce-o să-mi facă dacă vorbesc! Iar tu oricum o să mă ucizi, chiar dacă-ţi spun.

— Vezi tu, colega – ţepuşa se suci, se răsuci, se mai smuci o dată – promit să nu te omor dacă-mi spui. Asta-ţi mai dă o şansă ca să fugi din calea lui Hennessey. Dar îţi jur că, dacă nu-mi spui unde e – o nouă răsucire a ţepuşei şi Sergio scoase un vaiet piţigăiat – aici or să-ţi putrezească oasele. Alegerea ta. Fă-o acum.

Nu avea de ales, se citea clar pe figura vampirului damnat. Înfrânt, îşi lăsă capul în jos şi o singură propoziţie mai rosti gura lui însângerată:

— Chicago Heights, în partea de sud a oraşului.

— Mii de mulţumiri, colega. Cu o sprânceană ridicată, Bones îşi întoarse atenţia la mine: Asta-i

ţepuşa ta, scumpi?

O smulse pe cea din spatele lui Sergio şi mi-o aruncă. Am prins-o cu o mână în aer şi l-am privit în ochi, înţelegându-l perfect.

— Ai promis! Ai promis!

Sergio scânci când mă văzu apropiindu-mă, ţinându-mi braţul sfâşiat la piept. Era uluitor cât de tare îl înspăimânta gândul propriei morţi, când, cu câteva minute mai înainte, fusese încântat să o grăbească pe-a mea.

— Eu, da! Ea nu! Ai ceva să-i spui, Pisoiaş?

— Nu, am răspuns şi i-am înfipt lui Sergio ţepuşa drept în inimă.

Mâna mea intră odată cu ţepuşa în pieptul lui, şi m-am tras înapoi, scuturându-mă cu dezgust de sângele gros şi negru.

— Nu mai am ce vorbi cu el, am adăugat.

Şapte

Bones era mult mai expeditiv decât mine când venea vorba să se debaraseze de un cadavru. Îl înfăşură pe Sergio într-un plastic şi-l vârî în portbagaj în câteva minute, fluierând în tot acest timp ca pentru sine. În vremea asta, eu stăteam aşezată cu spatele rezemat de maşină, apăsând pe încheietura mâinii. După ce închise portbagajul cu o bufnitură, se lăsă pe vine lângă mine.

— Lasă-mă să mă uit, îmi zise, întinzând mâna către mine.

— E bine, l-am liniştit cu un glas ascuţit de tensiune şi durere.

Bones îmi ignoră spusele. Îmi dezlipi degetele de pe rană şi-mi îndepărtă bandajul improvizat.

— Urâtă muşcătură, ţi-a sfâşiat carnea în jurul venei. Ai nevoie de sânge pentru asta.

Scoase un briceag din buzunar şi începu să-i apese vârful de palmă.

— Nu face asta. Ţi-am zis că-i bine.

El doar îmi aruncă o privire enervată şi îşi trecu tăişul de-a lungul palmei. Sângele ţâşni pe dată, iar el mi-o lipi de braţ, în ciuda rezervelor mele.

— Nu fi iraţională. Cât sânge ţi-a luat?

Chiar am simţit furnicături în încheietura mâinii pe când sângele lui se amesteca cu al meu. Magia vindecării, în timp real. Cumva, părea la fel de intim ca atunci când a trebuit să-i ling sângele de pe degete.

— Cam vreo patru sorbituri mari, cred. L-am înjunghiat imediat în beregată, ca să-i iau gândul de la asta. Tu unde erai? N-am văzut nicio maşină în spatele nostru.

— Asta şi era ideea. Am mers cu motocicleta mea, dar v-am urmărit cât mai la distanţă, ca Sergio să nu mă simtă. Mi-am lăsat-o ceva mai

departe de aici, pe şosea. Bones arătă cu capul spre copacii din apropiere. În ultima parte, am alergat prin pădure, ca să fac mai puţin zgomot.

Capetele noastre erau foarte apropiate, iar genunchii lui erau lipiţi de ai mei. Jenată, am încercat să mă dau repede înapoi, dar portiera automobilului nu-mi lăsa loc.

— Cred că maşina-i stricată. Uşa din spate-i ţăndări.

Chiar aşa şi era. Sergio o distrusese într-un mod incredibil. Numai o minge de demolare i-ar fi putut provoca o asemenea stricăciune.

— De ce s-a mulţumit numai cu încheietura mâinii, dacă tot eraţi amândoi pe bancheta din spate? N-a putut ajunge la gâtul tău?

— Nu, am răspuns, blestemând în gând amintirea. Se înfierbântase pe locul din faţă şi a încercat să-mi umble pe sub fustă, mulţumită ţie şi ideii tale de a nu-mi pune chiloţi. N-aveam de gând să-l las s-o facă, aşadar că m-am mutat pe banchetă şi l-am prins pe la spate cu braţele, ca să nu devină suspicios. Proasta de mine, îmi dau seama acum, dar nici nu m-am gândit la încheieturile mâinilor mele. Toţi ceilalţi vampiri s-au repezit întotdeauna la gâtul meu.

— Mda, inclusiv eu, nu-i aşa? Maşina a ieşit aşa de repede din drum, încât mi-am imaginat că voi deja vă tăvăleaţi înăuntru. Ce l-a făcut să oprească atât de ciudat, atunci?

— I-am spus să vină să mă ia, am răspuns pe un ton frivol, dar cuvintele m-au durut.

Venise să mă ia, sigur că da. Deodată, o întrebare îmi răsări în minte:

— El e-n regulă acolo în portbagaj?

Bones chicoti.

— Vrei să-i ţii de urât?

I-am răspuns cu o privire urâtă.

— Nu, dar chiar e terminat? Eu întotdeauna le-am tăiat capetele ca să fiu mai sigură.

— Îmi critici opera? Da, e mort cu adevărat. Dar acum trebuie s-o ştergem de aici, până când n-apare vreun şofer băgăreţ care să tragă pe dreapta şi să ne-ntrebe dacă n-avem nevoie de ajutor.

Îmi dădu drumul la încheietură şi îmi examină rana. Carnea deja se închisese de parcă ar fi fost cusută cu aţă invizibilă. Nici pe mâna lui nu mai rămăsese nici măcar vreo urmă.

— O să treacă. Trebuie să mutăm vehiculul ăsta.

M-am ridicat în picioare şi am mai aruncat o privire maşinii distruse. Nu numai că portiera se mai ţinea în câteva bucăţi de metal, dar toată partea din faţă era mânjită cu sângele curs din încheietura mea şi din gâtul lui Sergio.

— Cum să merg în rabla asta? Orice poliţai care vede maşina o s-o oprească.

El rânji, cu surâsul ăla neobrăzat al lui.

— Nu-ţi face griji. Am aranjat eu tot. Scoase un celular din geacă: Eu sunt. Am terminat. Se pare că până la urmă o să am nevoie să mă aduni de pe drumuri, colega. O să-ţi placă grozav maşina, e un Benz. O să ai însă ceva de lucru cu portiera. Suntem pe Planter's Road, chiar la sud de club. Aşa că dă-i drumul, bine?

Fără să-şi ia la revedere, închise şi îşi întoarse atenţia la mine:

— Stai cuminte, Pisoiaş. O să vină cineva să ne ia într-un minut. Nu-ţi face griji, e pe-aproape. I-am spus că mi-ar fi de folos astă-seară. Sigur, credea probabil că o să fie ceva mai târziu. Se opri, aruncându-mi o privire de cunoscător. Ai plecat cu el imediat, nu-i aşa? Tre' să fi fost foarte încântat de tine.

— Mda, foarte. Sunt flatată. Vorbind serios, Bones, chiar dacă cineva o să-ţi remorcheze maşina, tot e prea mult sânge în ea. Şi n-ai vrut să mă asculţi când ţi-am zis să luăm la noi ceva de curăţat. Măcar am fi putut-o şterge cât de cât.

El se apropie de mine şi-mi luă braţul ca să mai examineze încă o dată rana. Acum nu mai era

decât o cicatrice subţire, roşie, pe pielea deja vindecată, dar după ce-l mulţumi starea în care se afla braţul meu, tot nu-mi dădu drumul. Chiar dacă îmi feream privirea de a lui, tot o simţeam aţintită asupra mea.

— Ai încredere în mine, scumpi. Ştiu că nu ai, dar ar trebui. Ai făcut o treabă nemaipomenită în noaptea asta, că tot veni vorba. Ţepuşa aia din spate era cât pe ce să-i nimerească inima. L-a încetinit, la fel ca şi cea din gât. L-ai fi dovedit chiar dacă n-aş fi fost cu tine. Eşti tare, Pisoiaş. Fii bucuroasă.

— Bucuroasă? Nu e chiar cuvântul pe care l-aş rosti. Uşurată? Aş putea spune aşa. Sunt uşurată că sunt încă în viaţă şi că există un criminal mai puţin care să le pândească pe tinerele fete naive. Dar bucuroasă? Aş fi bucuroasă să nu-mi fi curs niciodată sângele ăsta prin vene. Aş fi bucuroasă dacă aş avea doi părinţi normali şi o gaşcă de prieteni, şi singurul lucru pe care l-aş omorî ar fi timpul. Sau dacă măcar *o dată* în viaţă aş fi fost şi eu la un club numai ca să dansez şi să mă distrez, în loc să ajung să înjunghii pe cineva care a încercat să mă omoare. Aia înseamnă să fii bucuros. Asta înseamnă doar să… exişti. Până data următoare.

Mi-am tras mâna dintr-a lui şi m-am dat câţiva paşi înapoi ca să pun o distanţă între noi. Un val de melancolie mă străbătu când m-am gândit la toate acele lucruri pe care le pomenisem şi care n-aveau să-mi aparţină niciodată. Uneori era înspăimântător să te simţi bătrână la numai douăzeci şi doi de ani.

— Aiurea.

Cuvântul rupse tăcerea.

— Poftim?

Cât de tipic unui vampir, să nu aibă compasiune!

— Am zis aiurea. Îţi joci cartea care ţi-e dată, exact ca oricine altcineva pe lumea asta

nenorocită. Ai daruri pentru care alţi oameni ar face orice ca să le aibă, chiar dacă tu le dispreţuieşti. Ai o mamă care te iubeşte şi un cămin drăguţ unde să te întorci. Dă-i naibii pe vecinii ăia troglodiţi şi ignoranţi, care se uită la tine de sus pentru că n-ai un tată. Lumea asta-i mare şi tu ai un rol important de jucat în ea. Crezi că restul trec prin viaţă fluierând cu mâinile-n buzunare? Crezi că oamenii au vreo putere să-şi aleagă ei soarta pe care o vor? Îmi pare rău, scumpi, dar lucrurile nu stau deloc aşa. Îi păstrezi în apropierea ta pe cei la care ţii şi porţi bătăliile pe care le poţi câştiga, Aşa-i făcută lumea, Pisoiaş!

— Ce ştii tu despre asta?

Amărăciunea îmi dăduse curaj, iar cuvintele îmi zburară pe negândite de pe buze.

În mod surprinzător, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, după care mă apucă de umeri, apropiindu-se atât de tare încât buzele lui mai că le atinseră pe ale mele:

— Tu… n-ai… nici cea mai… *vagă idee*… prin ce-am trecut eu la viaţa mea… aşa că nu-mi… spune tu… mie… ce ştiu şi ce nu!

Se simţea o vagă ameninţare în felul în care rostise în mod deliberat accentuat fiecare silabă. Inima începu să-mi bată şi am ştiut că el putea s-o audă. Strânsoarea în care mă ţinea slăbi şi acum degetele lui nu mi se mai înfigeau în piele, dar nu-şi retrase mâinile. Doamne, cât de aproape era… atât de aproape! Fără să-mi dau seama ce fac, mi-am lins buzele şi m-am înfiorat din cap până-n picioare când i-am văzut ochii urmărindu-mi gestul. Aerul dintre noi era încărcat cu scântei, fie datorită energiei lui naturale de vampir… fie din altă cauză. Încetişor, limba i se furişă afară din gură şi îşi linse şi el buza de jos. Era fascinant să-l priveşti.

Urletul unui claxon mă făcu să tresar speriată. Inima mi se opri-n gâtlej când un camion cu remorcă încetini şi opri exact în faţa noastră.

Zgomotul frânelor şi al motorului oprit răsună aproape asurzitor în brusca tăcere a nopţii.
— Bones…!
Speriată de ce vedeam, am fost cât pe ce să-i spun mai multe, când el se apropie de vehicul şi îl salută pe şofer.
— Ted, şnapane, bravo, ai ajuns foarte repede!
Poate că eram subiectivă, dar mi s-a părut că detectez o notă de nesinceritate în tonul lui. Cât despre mine, îmi venea să-l iau în braţe pe acest Ted, să-i mulţumesc pentru întreruperea a ceea ce ar fi putut fi un moment foarte periculos.
Un bărbat înalt şi ciolănos coborî din remorcă şi răspunse tot numai zâmbet:
— Pierd emisiunile mele TV preferate din cauza ta, amice. Sper că n-am întrerupt nimic între tine şi fătuca asta. Amândoi arătaţi groaznic de intimi.
— Nu! lăsă să-mi scape. Nu-i nimic între noi.
Ted izbucni în râs şi se plimbă pe lângă automobilul stricat, băgându-şi capul înăuntru şi strâmbând din nas la vederea sângelui.
— Sigur… pot să văd şi eu.
Bones ridică o sprânceană şi se uită la mine provocator, în tăcere, făcându-mă să-mi întorc privirea. Pe urmă-şi bătu prietenul pe umăr:
— Ted, bătrâne, maşina-i a ta. Doar că trebuie să scot ceva din portbagaj, după care am terminat. Ia-ne cu maşina până acolo, şi o să terminăm atunci.
— Sigur, amice. O să vă placă în spate. Am aer condiţionat. Găseşti nişte cutii pe care să staţi, sau puteţi urca în maşină. Haide acuma, hai să culcăm bebeluşa.
Ted deschise uşa din spatele remorcii. Era echipată cu cleme de stabilizare pentru a fixa înăuntru un automobil. Am clătinat din cap în semn de admiraţie. Bones chiar că se gândise la toate.
Când Ted coborî rampa din oţel de la spate, Bones sări în Mercedes şi o aduse înăuntru direct

în cleme. După câteva ajustări, maşina era fixată în siguranţă. Pe urmă, Bones ieşi ca să-şi ia motocicleta şi se întoarse după câteva minute ca să o urce în remorcă, aşezată pe-o parte. Când termină, îmi zâmbi cu gura până la urechi:

— Haide, Pisoiaş. Taxiul te aşteaptă.

— Mergem în spate?

Adevărul e că mă speria gândul de a mă afla singură cu el într-un spaţiu închis, şi nu arterelor mele le duceam eu grija.

— Mda, aici. Bătrânul Ted nu vrea să rişte să fie văzut în compania mea. Ţine la sănătatea lui, pe bune. Păstrează secretul prieteniei noastre. E un tip deştept.

— Deştept, am mormăit, în vreme ce mă urcam în remorcă.

Ted închise portiera cu un declic hotărât şi se auzi răsucirea unei chei.

— Îl invidiez pentru asta, am adăugat.

Am refuzat să mă aşez în maşina cu scaunele pătate de sângele meu şi al cărei portbagaj ascundea un cadavru, în schimb, m-am ţinut pe atât de departe de Bones pe cât mi-a permis interiorul strâmt al remorcii. Ceva mai în faţă erau nişte lăzi, pline cu Dumnezeu ştie ce, iar eu m-am ghemuit pe una dintre ele. Bones se cocoţă cu un aer mulţumit pe o altă ladă, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta.

— Ştiu că pe tine nu te interesează, dar e destul oxigen aici înăuntru?

— O groază de aer, atâta timp cât nimeni nu respiră greu.

Sprânceana i se arcui în timp ce vorbea, iar privirea lui îmi spunea cât se poate de limpede că nu-i scăpase nicio clipită din momentul nostru împreună de adineauri.

— Ei, atunci sunt în siguranţă. Absolut în siguranţă.

Să-l ia naiba pentru expresia atotştiutoare care-i arcuia acum buzele, drept răspuns. Ce m-aş fi făcut dacă mai înainte ar fi venit şi mai aproape de mine? Dacă ar fi trecut de acel ultim milimetru dintre buzele noastre? L-aş fi pălmuit sau…

— Rahat!

Hopa, am spus-o cu glas tare.

— S-a-ntâmplat ceva?

Zâmbetul încă îi mai juca pe buze, dar căutătura îi era serioasă. Inima începu să-mi bată din nou mai repede. Aerul păru să se strângă în jurul nostru şi, disperată, am căutat o cale de a risipi tensiunea.

— Şi cine-i Hennessey ăsta de care întrebai?

Expresia îi deveni prudentă.

— Cineva periculos, îmi răspunse.

— Mda, asta am priceput şi eu. Sergio părea cam speriat de el, aşa încât nu mi-a trecut prin cap c-ar fi vreun cercetaş. Presupun că-i următoarea noastră ţintă?

Bones făcu o pauză înainte de a răspunde. Părea că-şi alege cuvintele:

— E cineva pe care-l caut, da, dar am să-l urmăresc de unul singur.

Mi-a sărit imediat muştarul:

— De ce? Nu crezi că m-aş putea descurca? Sau încă n-ai încredere în mine c-aş putea păstra secretul? Am crezut c-am depăşit treaba asta!

— Cred că de anumite lucruri e mai bine să te ţii departe, ripostă el evaziv.

Am schimbat tactica. Cel puţin subiectul ăsta îmi alunga starea ciudată de dinainte.

— Ai zis ceva cum că Sergio e cel mai bun client al lui Hennessey. Cum adică? Ce i-a făcut Hennessey indiferent cui te plăteşte pe tine? Ştii, sau ai acceptat să-l omori fără să mai întrebi?

Bones scoase un sunet moale:

— Din cauza unor astfel de întrebări n-am de gând să-ţi spun mai multe pe tema asta. E suficient să-ţi spun că există un motiv pentru care Ohio e un loc atât de riscant pentru tinerele fete în ultima

vreme. De-aia nu vreau să vânezi vampiri fără mine. Hennessey nu e doar un ticălos care varsă sângele cuiva de câte ori are prilejul să scape basma curată. Mai departe, nu mă mai întreba.

— Măcar îmi poţi spune de cât timp eşti pe urmele lui? Asta nu poate fi secret de stat.

El îmi surprinse insolenţa incisivă din ton şi se încruntă. Nu m-a deranjat. Mai bine să ne ciondănim decât… mă rog… *orice* altceva.

— Vreo unsprezece ani.

Am fost cât pe ce să cad de pe lada mea.

— Dumnezeule mare! Trebuie să aibă un preţ cu *adevărat* frumuşel pe capul lui. Haide, ce-a făcut? A ofticat vreun bogătan, e clar.

Bones îmi aruncă o privire pe care n-am putut-o descifra:

— Nu la bani se rezumă totul.

După ton, îmi dădeam seama că n-aveam să mai scot nimic de la el. Bun. Dacă el voia să joace în felul ăsta, în regulă. Aveam să încerc mai târziu.

— Cum ai ajuns vampir? a fost următoarea mea întrebare, care mă surprinse chiar şi pe mine.

I se arcui o sprânceană:

— Vrei să iei un interviu unui vampir, scumpi? Reporterul din film n-a sfârşit-o prea bine.

— N-am văzut filmul. Mama a zis că-i prea violent, am murmurat, dar în aceeaşi clipă comicul situaţiei mă făcu să râd.

Bones zâmbi şi el larg, apoi aruncă o privire grăitoare în direcţia maşinii.

— Înţeleg. E bine că nu l-ai văzut, atunci. Dumnezeu ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla.

După ce-mi trecu râsul, mi-am dat seama că eu chiar doream să ştiu, aşa că m-am uitat la el insistent până când a cedat cu un oftat.

— Bine, am să-ţi spun, dar pe urmă va trebui să-mi răspunzi şi tu la una din întrebările mele. Şi-aşa avem o oră de pierdut.

— Ah, deci îţi dau ca să-mi dai, nu, doctore Lecter? l-am luat în bătaie de joc. Bun, dar nu prea

văd ce rost are. Deja ştii totul despre mine.

Îmi aruncă o privire arzătoare şi-şi coborî vocea până la şoaptă:

— Nu totul.

Uuuh! Într-o secundă am revenit la acea stare de jenă. Gâtul mi s-a uscat dintr-odată şi mi-am dres glasul, foindu-mă şi făcându-mă şi mai mică.

— Când s-a-ntâmplat? Când ai fost transformat?

Te rog, vorbeşte doar. Te rog, nu te mai uita aşa la mine.

— Stai să văd, eram în 1790 şi mă aflam în Australia. I-am făcut o favoare unui individ, iar el a crezut că mă răsplăteşte transformându-mă într-un vampir.

— *Cum?* Eram şocată. Eşti australian? Am crezut că eşti englez.

El surâse, dar fără veselie.

— De fapt, sunt puţin din amândouă. M-am născut în Anglia. Acolo mi-am petrecut tinereţea, dar în Australia am fost preschimbat. Asta mă face şi australian, nu numai englez.

Acum eram fascinată, şi uitasem de teama mea de mai devreme.

— Trebuie să-mi dai mai multe detalii, am spus.

El se rezemă cu spatele de peretele remorcii, cu picioarele întinse şi desfăcute în faţa lui.

— Aveam douăzeci şi patru de ani. S-a întâmplat la doar o lună după ziua mea de naştere.

— Dumnezeule! Avem aproape aceeaşi vârstă!

Îndată ce-am rostit cuvintele, mi-am dat seama de absurditatea lor. El pufni:

— Sigur, plus sau minus vreo două sute şaptesprezece ani.

— Ăăă… ştii ce vreau să spun. Arăţi mai mare de douăzeci şi patru de ani.

— Veşnice mulţumiri, râse el de evidenta mea stânjeneală, dar mă şi consolă: Erau alte vremuri. Oamenii îmbătrâneau mult mai repede. Voi, ticăloşilor, nici nu ştiţi ce bine vă e.

— Mai spune-mi, l-am îndemnat grăbită când l-am văzut şovăind. Te rog!

Bones se aplecă înainte, de-acum foarte serios.

— Nu-i prea frumos, Pisoiaş, nu-i la fel de romantic ca-n filme sau în cărţi. Ţi-aduci aminte când mi-ai povestit că i-ai cotonogit pe băieţii ăia pentru că ţi-au făcut mama târfă? Ei bine, mama chiar *a fost* târfă. Se numea Penelope. Avea cincisprezece ani când m-a făcut. A fost un noroc că ea şi madama bordelului erau prietene, pentru că altfel niciodată nu mi s-ar fi permis să trăiesc acolo. Numai fetiţele erau păstrate în bordel, din motive evidente. Când eram mic, nu ştiam că era ceva neobişnuit cu locul în care trăiam. Toate femeile mă răsfățau, şi eram pus la treburile casei şi la altele asemenea, până m-am făcut mai mare. Madama, pe numele ei Lucille, m-a întrebat mai târziu dacă nu vreau să intru şi eu în afacerea de familie. Mai mulţi clienţi ai casei cu înclinaţii de acest soi mă observaseră, căci eram un flăcăiaş chipeş. Dar când madama mi-a făcut oferta, ştiam destule cât să-mi dau seama că nu doream să fac aşa ceva. Pe atunci, cerşitul era o ocupaţie obişnuită la Londra. Hoţia, la fel, aşa încât, pentru a-mi câştiga traiul, am început să fur. Pe urmă, când am împlinit şaptesprezece ani, mama s-a stins de sifilis. Avea treizeci şi trei de ani.

Mă albisem la faţă în vreme ce-l ascultam povestind, dar voiam să aflu şi restul.

— Zi mai departe!

— Lucille m-a informat la două săptămâni după aceea că trebuia să mă mut. Nu-i aduceam destule lovele ca să-mi justific spaţiul pe care-l ocupam. Nu din cruzime o făcea, ci pentru că era pur şi simplu practică. O altă fată se putea muta în camera mea şi să aducă de trei ori mai mulţi bani. Din nou mi-a oferit o alternativă: în loc să plec şi să înfrunt viaţa pe străzi, să rămân şi să-i servesc clienţii. Totuşi s-a dovedit generoasă cu mine. Erau câteva femei de familie bună pe care le cunoştea,

cărora le vorbise despre mine şi care erau interesate. Puteam să aleg să mă vând unor femei, nu bărbaţilor. Şi asta am şi făcut. Fetele din casă m-au instruit la început, fireşte, şi s-a dovedit că aveam ceva talent la meseria asta. Lucille făcea în aşa fel încât să fiu mereu solicitat, şi curând îmi făcusem câteva cliente fidele din rândul celor cu sânge albastru. Una dintre ele a reuşit, până la urmă, să-mi salveze viaţa. Vezi tu, nu mă lăsasem nici de hoţii. Într-o zi fără noroc, i-am smuls punga unui papiţoi chiar în faţa unui gabor. În clipa următoare, m-am trezit în lanţuri dinaintea unuia dintre cei mai răi judecători din Londra. Una dintre clientele mele a auzit de necazul meu şi i s-a făcut milă de mine. L-a convins pe judecător, oferindu-şi trupul, că cea mai bună pedeapsă pentru mine ar fi să mă trimită în noile colonii-penitenciar. Trei săptămâni mai târziu m-au îmbarcat împreună cu alţi şaizeci şi doi de nenorociţi pentru South Wales.

Ochii i se înnegurară şi îşi trecu, gânditor, o mână prin păr, apoi continuă:

— N-am să-ţi spun nimic despre călătoria pe mare, decât că a depăşit orice mizerie pe care ar trebui s-o îndure vreun om. Odată ajunşi în colonie, ne munceau literalmente până cădeam ca morţi. M-am apropiat mai mult de trei băieţi – Timothy, Charles şi Ian. După câteva luni, Ian a reuşit să evadeze. Pe urmă, la aproape un an, s-a întors.

— De ce s-a mai întors? am întrebat. N-ar fi fost pedepsit pentru c-a fugit?

Bones mormăi:

— Într-adevăr, ar fi fost, dar lui Ian nu-i mai era frică de pedeapsă. Eram pe câmpuri, măcelărind vite pentru piele şi carne, când am fost atacaţi de aborigeni. I-au ucis pe paznici şi pe ceilalţi deţinuţi, în afară de Timothy, Charles şi de mine. Atunci a apărut şi Ian în mijlocul lor, dar era schimbat. Îţi poţi închipui cum. Era vampir de-acum, şi m-a schimbat şi pe mine în aceeaşi

noapte. Charles şi Timothy au fost schimbaţi şi ei de alţi doi vampiri. Deşi toţi trei ne-am transformat, doar unul dintre noi a cerut schimbarea. Timothy a vrut ce-i oferea Ian. Charles şi cu mine, nu. Ian ne-a schimbat totuşi, crezând că aveam să-i mulţumim mai târziu. Am rămas cu aborigenii vreo câţiva ani şi am jurat să ne întoarcem în Anglia. Ne-a luat aproape douăzeci de ani să ajungem acolo în cele din urmă.

Se opri şi închise ochii. La un moment dat, în vreme ce povestea, mă ridicasem de pe ladă din poziţia ghemuită în care stăteam, şi rămăsesem aşezată, privindu-l uimită. Avea într-adevăr dreptate, era o poveste urâtă şi habar n-avusesem prin ce trecuse el la viaţa lui.

— E rândul tău, deschise el ochii pe care şi-i fixă într-ai mei. Spune-mi ce s-a întâmplat cu ticălosul care ţi-a făcut rău.

— Doamne, Bones, nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-am strâns umerii, ca şi cum aş fi vrut să mă feresc de amintire. E umilitor.

Privirea lui întunecată rămase aţintită asupra mea.

— Tocmai ţi-am povestit că am fost pe vremuri hoţ, cerşetor şi târfă masculină. Este drept ca tu să nu-mi răspunzi acum la întrebare?

Exprimată în acest fel, obiecţia lui avea temei. Ridicând din umeri, ca să-mi ascund durerea încă vie, mi-am rezumat povestea pe un ton sec:

— E o istorie oarecare. Un băiat întâlneşte o fată, fata-i naivă şi proastă, băiatul o foloseşte, după care dispare.

Nu făcu altceva decât să-şi arcuiască o sprânceană şi să aştepte. Mi-am fluturat mâinile într-un gest de lehamite:

— Bun. Vrei detalii? Am crezut că el chiar ţinea la mine. Aşa mi-a spus, şi m-am încrezut total în minciunile lui. Am ieşit împreună de două ori, pe urmă, a treia oară, mi-a zis că trebuie să ne oprim la el acasă, să ia ceva, înainte să mergem la un club

oarecare. Când am ajuns acolo, a început să mă sărute, să-mi spună cât de specială eram eu pentru el şi alte tâmpenii de-astea… Mi-am încleştat degetele şi după o clipă am continuat: I-am spus că-i prea devreme. Că ar trebui să mai aşteptăm, să ne cunoaştem mai bine, că pentru mine era prima oară. El n-a fost de acord. Eu… eu ar fi trebuit să-l lovesc sau să mă smulg din braţele lui. Puteam, eram mai puternică decât el. Dar… – mi-am lăsat ochii în jos – … doream să-l fac fericit. Chiar îmi plăcea. Şi cum el n-a vrut să se oprească, am rămas doar locului şi am încercat să nu mă mişc. Nu durea la fel de tare dacă nu mă mişcăm…

Dumnezeule, aveau să-mi dea lacrimile. Am clipit repede şi m-am forţat să iau o gură de aer, respingând amintirea:

— Cam asta a fost tot. O singură dată nenorocită, după care el nu m-a mai căutat. La început am fost îngrijorată – am crezut că poate i s-a întâmplat ceva rău. Am râs cu amărăciune: în weekendul următor l-am găsit grămadă peste o altă fată la acelaşi club unde trebuia noi să mergem. Mi-a spus atunci că niciodată nu m-a plăcut cu adevărat şi să fug acasă, că trecusem de ora de culcare. În aceeaşi noapte, am omorât primul meu vampir. Într-un fel, asta i-o datorez faptului că s-a folosit de mine. Am fost aşa de supărată, încât am vrut ori să mor eu, ori să ucid pe cineva. Cel puţin, dacă o creatură încerca să-mi sfâşie gâtul, îmi garanta fie una, fie alta.

Bones nu mai scoase niciuna dintre obişnuitele lui remarci batjocoritoare. Când am îndrăznit din nou să-l privesc în ochi, pur şi simplu se uita la mine, fără ca figura lui să trădeze dispreţ sau că m-ar fi judecat. Tăcerea se prelungi, secundele transformându-se în minute şi umplându-se de ceva inexplicabil, pe măsură ce continuam să ne privim în ochi.

Brusca zdruncinătură a remorcii rupse transa în care ne aflam când vehiculul se opri huruind.

Scuturându-se uşor, Bones sări de la locul său şi se duse în spatele maşinii.

— Aproape c-am ajuns, spuse el, şi încă mai avem treabă de făcut. Ţine deschis sacul ăla pentru mine, Pisoiaş.

Revenise la tonul lui normal, nonşalant. Nedumerită de momentul anterior, l-am urmat la coada camionului.

Bones îl desfăcu pe Sergio din giulgiul său de plastic ca un copilaş care smulge hârtia de ambalaj de pe cadourile de Crăciun. Eu ţineam în mâini un sac menajer de mărimea celor de bucătărie, întrebându-mă ce avea de gând să facă.

Nu mi-a luat mult să aflu. Cu mâinile lui, desprinse capul lui Sergio de pe trup, sucindu-i gâtul ca şi cum ar fi fost dopul unei sticle de apă gazoasă. Se auzi un scârţâit greţos, după care craniul scofâlcit dispăru direct în sacul de gunoi.

— Puah! I-am pus sacul înapoi în braţe. Ia-l tu!

— Eşti sensibilă? Craniul ăla în putrefacţie face cincizeci de mii de dolari. Sigur nu vrei să-l legeni puţin în braţe?

Îmi dărui zâmbetul lui batjocoritor, care deja îmi devenise familiar. Era iarăşi el însuşi.

— Nu, mersi!

Erau lucruri pe care banii nu le puteau cumpăra, cum ar fi ca eu să pierd mai multă vreme cu ţeasta lui Sergio.

Uşa din spate a camionului se deschise cu un scârţâit şi Ted apăru în lumina artificială.

— Am ajuns, amice. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

Îi sticliră ochii când îşi plimbă privirea între noi doi.

— Stăteam de *vorbă,* am devenit eu brusc defensivă.

Ted rânji cu gura până la urechi şi l-am văzut pe Bones zâmbind pe sub mustaţă, în timp ce se întorcea spre amicul său:

— Haide, colega. Am mers – cât?… Cincizeci de minute? Nu prea-i timp destul.

Au izbucnit amândoi în râs. Eu nu, căci nu vedeam nimic amuzant aici.

— Aţi terminat?

Venindu-şi în fire, Bones scutură din cap:

— Mai rămâi un minut în camion. Am ceva de rezolvat.

— Ce?

Curiozitatea a omorât pisica, dar eu speram în rezultate mai bune.

— Treburi. Am un cap de predat şi prefer ca tu să nu te bagi în chestia asta. Cu cât ştiu mai puţin oamenii despre tine, cu atât mai bine.

Avea dreptate. M-am aşezat pe marginea remorcii, legănându-mi picioarele, apoi mi-am desfăcut bandajul ca să-mi inspectez din nou încheietura mâinii. Rana se vindecase complet, pielea mi se refăcuse fără urmă de cicatrice. Era aşa o mare diferenţă între vampiri şi oameni, chiar şi pentru cei doar pe jumătate vampiri ca mine. Nici măcar nu făceam parte din aceeaşi specie. Şi atunci de ce i-am spus lui Bones lucruri pe care nu le-am mai mărturisit nimănui altcuiva? Mama nu ştia ce se petrecuse între mine şi Danny, de pildă. Nu m-ar fi înţeles. N-ar fi înţeles ea *multe* despre mine, de fapt. Ca să fiu cinstită, mai multe îi ascundeam decât îi spuneam, şi totuşi, dintr-un motiv anume, i-am dezvăluit lui Bones lucruri pe care ar fi trebuit să le ţin secrete.

După vreo treizeci de minute în care am meditat la chestia asta şi mi-am cojit oja de pe unghii, Bones îşi făcu din nou apariţia. Sări în camion, îşi luă motocicleta şi o coborî cu o singură mână pe asfalt.

— Urcă-te în spate, puiule. Am terminat.

— Cum rămâne cu maşina? Sau cu restul cadavrului?

M-am urcat în spatele lui, încolăcindu-mi braţele în jurul mijlocului său ca să mă ţin bine.

Era deconcertant să mă văd lipită atât de strâns de el, după ce aproape că-i cedasem mai devreme, dar nu doream să mă adun de pe asfalt în cazul în care cădeam. Măcar mie îmi dăduse o cască, deşi el nu purta niciuna. Unul dintre avantajele de a fi deja mort.

— O ia Ted. Are un cimitir de maşini pe care-l administrează pentru ei. Din asta-şi câştigă existenţa, nu ţi-am spus?

Nu, nu-mi spusese, nu că ar fi contat.

— Şi leşul?

Acceleră, lăsându-mă să mă agăţ strâns de el din cauza vitezei, pe când motocicleta o pornea în zigzag pe şosea.

— Face parte din înţelegere. O să-l îngroape pentru mine. Ne scuteşte pe noi de muncă. Ted e un tip deştept, îşi ţine gura şi îşi vede de treabă. Nu-ţi face griji pentru el.

— Nici nu-mi fac, am strigat în bătaia vântului.

Adevărul era că obosisem. Fusese o noapte lungă.

A urmat un drum de două ore până la peşteră, şi am ajuns pe la trei şi ceva. Camioneta mea era parcată ca de obicei la vreo patru sute de metri de intrare, de vreme ce vehiculul nu avea cum să ajungă mai aproape. Bones trase lângă ea, iar eu am sărit de pe motocicletă imediat ce opri. Motocicletele mă făceau să mă simt agitată. Mi se păreau aşa un mijloc nesigur de călătorie! Vampirii, fireşte, nu se temeau la fel ca mine de un gât rupt, sau fracturi de membre, ori de pielea jupuită de asfalt. Celălalt motiv al grabei mele era simplu: să stau cât mai departe de Bones. Înainte de a mă prosti de tot.

— Pleci aşa de curând, puiule? Noaptea abia a început.

Se uita la mine cu o sclipire în ochi şi un surâs drăcesc pe buze. Eu doar mi-am recuperat cheile

din ascunzătoarea lor de sub un bolovan şi m-am târât sleită până la camionetă.

— Poate pentru tine, dar eu mă duc acasă. Du-te şi caută-ţi un gât dulce pe care să-l sugi.

Imperturbabil, se dădu jos de pe motocicletă.

— Te duci acasă cu rochia pătată toată de sânge? Mămica ta s-ar putea speria dacă te vede în halul ăsta. Poţi intra să te schimbi. Promit să nu mă uit pe furiş.

La ultimele cuvinte îmi clipi exagerat din ochi, ceea ce-mi smulse un zâmbet, în ciuda prudenţei mele.

— Nu, am să mă schimb la o staţie de benzină, sau ceva în genul ăsta. Apropo, de vreme ce ne-am terminat treaba, când mai trebuie să mă întorc aici? Fac şi eu o pauză?

Speram să fac o pauză nu numai de instruire, dar şi de stat în compania lui. Poate că aveam nevoie să mă caut la cap, şi ceva vreme fără el mi-ar fi permis asta.

— Îmi pare rău, Pisoiaş. Mâine-seară treci iar la treabă. După asta zbor până la Chicago să dau de bătrânul meu amic Hennessey. Dacă am noroc, joi sunt înapoi, fiindcă vineri am altă misiune pentru noi…

— Mda, am priceput, am zis cu dezgust. Mă rog, numai să nu uiţi că săptămâna viitoare încep colegiul, aşa că va trebui să-mi dai ceva răgaz. Om avea noi o înţelegere, dar am aşteptat deja prea mult ca să-mi iau diploma.

— Absolut, puiule. Umple-ţi mintea cu volume de informaţii care n-or să-ţi ajute nicicând în viaţa reală. Numai ţine minte că fetiţele moarte nu mai dau examene, aşa că nici să nu te gândeşti c-ai să-ţi neglijezi instrucţia. Nu-ţi face griji, totuşi. O să ne descurcăm noi. Că tot veni vorba, ia-ţi partea!

Bones scoase o pungă mare de plastic opacă din geaca lui, care arăta mai umflată ca de obicei, dacă stăteam să mă uit mai bine. Cotrobăi prin ea preţ

de o clipă, după care trase un teanc de verzişori şi mi-l întinse:

— Partea ta!

Ce? M-am holbat la grămada de sute din mâna lui cu o neîncredere care se prefăcu în suspiciune.

— Ce-i asta?

El clătină din cap:

— Drace, dar dificilă mai eşti! Nu-ţi poate da omul bani fără să protestezi. *Asta*, scumpi, este douăzeci la sută din preţul pe capul lui Sergio. Este pentru contribuţia ta la faptul că omul şi-a *pierdut* capul. Vezi, mă gândesc că, de vreme ce tot nu plătesc nimic la fisc, aş putea să-ţi dau ţie şi partea lor. Moarte şi impozite. Merg mână în mână!

Uluită, căscam ochii la bani. Era mai mult decât puteam eu câştiga în şase luni de muncă în livezi sau ca ospătăriţă. Şi când te gândeşti că-mi făcusem griji că economiile se duceau pe benzină. Înainte să se poată el răzgândi, am băgat teancul în torpedou.

— Ăăă, mersi!

Ce se mai zice? Rămăsesem pentru moment fără cuvinte. El zâmbi larg:

— I-ai meritat, puiule!

— Dar şi tu te-ai ales cu o droaie de mărunţiş. În sfârşit te muţi din peşteră?

— De-asta crezi că stau eu aici? chicoti Bones. Din lipsă de fonduri?

Faptul evident că se amuza mă făcu defensivă:

— Dar din ce alt motiv? Nu e vreun Hilton. Trebuie să-ţi furi curentul electric şi te speli într-o apă rece ca gheaţa. N-am crezut c-ai făcut asta doar din plăcerea de a vedea cum ţi se zbârcesc mădularele.

Ultima remarcă îl făcu să râdă de-a binelea:

— Îţi faci griji pentru mădularele mele, nu? Pot să te asigur că sunt bine mersi. Bineînţeles, dacă nu mă crezi pe cuvânt, ai putea oricând să…

— Nici să nu te gândeşti!

El se opri din râs, dar tot îi mai rămăsese o sclipire în priviri:

— Prea târziu pentru asta, dar să ne întoarcem la întrebarea ta. Locuiesc în peşteră pentru că e mai sigur, în primul şi în primul rând. Te pot auzi pe tine sau pe oricine venind de la o milă depărtare, şi o ştiu ca-n palmă. I-ar fi dificil cuiva să mă prindă într-o ambuscadă, fără ca eu să nu-i cad în spate. Totodată, am linişte. Sunt sigur că de multe ori zgomotul de fond de la tine din casă te-a ţinut trează. Şi de altfel, locuinţa asta mi-a fost dăruită de un amic, aşa că am grijă de ea cât sunt în Ohio şi mă asigur că totul e în regulă, aşa cum i-am promis.

— Un prieten ţi-a dăruit peştera? Cum să-i *dai* cuiva o peşteră?

— Poporul lui a descoperit-o cu secole în urmă, aşa că le aparţine tot atât de mult ca orice altceva pe care cineva şi l-ar putea revendica atunci când dă peste acel ceva. Pe vremuri a fost o reşedinţă de iarnă a indienilor Mingo, un trib mărunt al irochezilor, iar ei au fost printre ultimii dintre indienii irochezi care încă se mai găseau în stat în momentul promulgării Legii privitoare la izgonirea indienilor din 1830. Tanacharisson mi-a fost tovarăş, şi a preferat să nu se ducă în rezervaţie. S-a ascuns în grotă când ultimii din tribul lui au fost alungaţi cu forţa. Timpul a trecut, şi-a văzut poporul şi cultura iremediabil distruse, şi a decis că s-a săturat. Şi-a pictat trupul pentru luptă şi a pornit într-o misiune sinucigaşă împotriva Fortului Meigs. Înainte de a o face, însă, m-a rugat pe mine să am grijă de locuinţa lui. Să mă asigur că nimeni n-o s-o devasteze. Se mai găsesc oase de-ale străbunilor lui în străfundurile peşterii. N-a vrut ca albii să vină să le pângărească.

— Ce groaznic, am murmurat, gândindu-mă cum acel indian singuratic opusese o ultimă rezistenţă după ce pierduse tot ce iubea.

Bones îmi studie chipul.

— A fost opţiunea lui, spuse. Nu mai avea niciun control asupra niciunui lucru, în afară de felul în care murea, iar indienii Mingo au fost foarte mândri. Pentru el, a fost o moarte bună. Una pe măsura moştenirii lăsate de neamul său.

— Poate. Dar când moartea e singurul lucru care ţi-a mai rămas, e trist, indiferent cum ai lua-o… S-a făcut târziu, Bones. Eu plec.

Atunci îmi atinse braţul şi chipul lui era foarte serios.

— Cât despre ce mi-ai povestit tu mai devreme, vreau să ştii că n-a fost din vina ta. Un individ ca ăla i-ar fi făcut acelaşi lucru oricărei alte fete, şi fără îndoială că asta a făcut şi înainte, şi după tine.

— Vorbeşti din experienţă?

Cuvintele îmi scăpară din gură înainte să le pot opri. Bones lăsă să-i cadă braţul şi se dădu un pas înapoi, aruncându-mi o altă privire impenetrabilă.

— Nu. Nu m-am purtat în felul ăsta cu nicio femeie şi, mai ales, cu vreo virgină. După cum ţi-am mai spus, nu trebuie să fii uman ca să nu te cobori la o anumită purtare.

N-am ştiut ce să-i răspund la asta, aşa că am pornit motorul şi am luat-o din loc.

Opt

M-am trezit în dimineața următoare cu câteva ore bune în care n-aveam nimic de făcut şi cu mulţi bani de cheltuit. Nu mai avusesem niciodată parte de cele două în combinaţia asta. Entuziasmată de acest gând, am urcat în goană scările, pentru un alt duş şi ca să mă îmbrac. În ultima vreme nu mai făceam decât duşuri, de vreme ce băile se dovediseră puţin cam periculoase.

După o binecuvântată plimbare la mall, m-am speriat când m-am uitat la ceasul de la mână şi am văzut că trecuse bine de ora şase. Mamă, cum mai zbura timpul când nu omoram nimic. Era prea târziu să mă mai duc până acasă ca să-i ofer mamei o scuză pentru astă-seară, aşa că m-am hotărât să-i dau un telefon. Am minţit-o – din nou – şi i-am povestit că m-am întâlnit întâmplător cu o prietenă, că aveam să vedem un film şi să luăm pe urmă cina. Speram ca indiferent ce avea să se întâmple astă-seară să nu dureze prea mult. Măcar o dată ar fi fost drăguţ să mai petrec şi eu un sfârşit de săptămână la mine acasă.

În mare viteză, chit că oricum eram în întârziere, am sărit din camionetă imediat ce am ajuns aproape de peştera cea familiară. Paranoică, îmi luasem şi cumpărăturile cu mine. Numai mie mi se putea întâmpla ca să-mi spargă camioneta cineva şi să-mi fure pachetele, chiar şi la marginea pădurii. Când am ajuns în fugă la intrarea în peşteră, deja gâfâiam. Bones mă aştepta lângă gura grotei, încruntat.

— Văd că ţi-a luat ceva timp. Oh, dar presupun că tot ce ai în pungile alea e pentru mine, aşa că te-am iertat. Cred că nu trebuie să mai întreb unde ai fost.

Ups. Brusc îmi trecu prin cap că gestul de a sosi cu braţele pline de cadouri cumpărate din banii lui, fără să mă fi gândit şi la el, ar putea fi considerat o obrăznicie. Ascunzându-mi greşeala, mi-am îndreptat umerii, cu prefăcută indignare:

— De fapt, chiar ţi-am adus ceva. Uite. Este pentru… ăăă… dureri musculare.

I-am întins aparatul pentru masaj pe care-l luasem pentru bunicul, dându-mi seama prea târziu de stupiditatea gestului meu. Vampirii *nu aveau* dureri musculare. El se uită la cutie cu interes:

— Măi, măi! Cinci viteze. Căldură şi masaj. Acţiune profundă, penetrantă. Sigur nu-ţi aparţine?

Sprânceana lui brună se arcui cu mii de subînţelesuri, niciunul terapeutic. I l-am smuls din mână.

— Zi aşa dacă nu-l vrei. Nu trebuie să fii atât de neobrăzat.

Bones îmi aruncă o privire plină de înţeles:

— Păstrează-l şi dăruieşte-l bunicilor tăi, aşa cum ai avut intenţia. Drace, dar ce prost ştii să minţi! Mare lucru că reuşeşti să-ţi ştergi urmele.

Deja exasperată, l-am fixat cu o privire caustică:

— Nu vrei să trecem la lucruri mai serioase? Cum ar fi să-mi dai detalii despre seara asta?

— Ah, da, spuse în vreme ce coboram mai adânc în peşteră. Hai să vedem, gagiul tău are peste două sute de ani, păr castaniu natural, dar îşi schimbă culoarea periodic, vorbeşte cu accent şi este foarte agil în luptă. Vestea bună e că-ţi poţi păstra chiloţii pe tine. O să se îndrăgostească de tine la prima vedere. Alte întrebări?

— Cum îl cheamă?

— Probabil o să-ţi spună un nume inventat, majoritatea vampirilor fac aşa, dar de fapt pe el îl cheamă Crispin. Ia-mă când eşti gata. Mă duc să mă uit la televizor.

Bones mă lăsă în cabina mea improvizată, iar eu am cotrobăit prin vreo duzină de haine-momeală pe care el mi le cumpărase, până când am dat peste

o rochie cu bretele prinse pe după gât, care aproape că-mi ajungea până la genunchi. Tot prea strâmtă, dar măcar sânii şi fundul nu-mi mai ieşeau din ea.

După o oră de bigudiuri şi machiaj, şi încălţată cu cizme înalte, eram gata. Bones se tolănise de-a curmezişul pe fotoliul uzat de vreme, şi urmărea avid *Court TV.* Era înnebunit după canalul ăsta. Într-un fel, mă tulbura vederea unui criminal care se distra atât de bine urmărind acele programe. Comentariul lui favorit era că victimele n-aveau nici jumătate din drepturile de care se bucurau călăii lor.

— Îmi pare rău să te smulg din faţa televizorului, dar sunt gata. Ştii tu, tre' să ajungem în nişte locuri etc.

Îşi ridică privirea uşor enervat:

— Asta-i o parte interesantă. Tocmai trebuie să se dea un verdict.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Îţi faci griji pentru un verdict într-un caz de crimă, când tocmai suntem şi noi pe cale să comitem una! Nu ţi se pare puţin cam ironic?

Dintr-odată m-am trezit cu el în faţa mea, ridicându-se cu o viteză pe care chiar şi un şarpe cu clopoţei pus pe atac ar fi invidiat-o.

— Da, chiar aşa, puiule. Hai să mergem!

— Nu plecăm separat?

Niciodată nu mergeam împreună în acelaşi vehicul, ca să evităm ca lumea să facă vreo legătură între noi. El ridică din umeri.

— Crede-mă, n-ai găsi niciodată locul ăla. E un soi mai deosebit de club, foarte special. Haide, să nu-l facem pe domn să aştepte.

„Soi mai deosebit de club”, cel mai mare eufemism pe care l-am auzit vreodată. Era foarte departe de autostradă, de-a lungul unui drum lateral şerpuit, care nu prea părea frecventat, şi înăuntrul unui depozit industrial izolat fonic.

Pentru observatorul extern, nu era altceva decât o altă clădire industrială, muncitorească.

Parcarea se făcea prin spate, cu o singură alee îngustă de intrare şi ieşire printre copacii înalţi care formau o poartă naturală.

— Ce-i aici?

Am căscat ochii încă înainte de a ne apropia de uşă. Oamenii care aşteptau să intre formau o coadă lungă. Bones pur şi simplu trecu pe lângă ei, târându-mă după el până la femeia de la uşă despre care am presupus că era namila angajată să scape clubul de scandalagii. Era tot atât de înaltă şi cu umeri tot atât de laţi ca un fundaş, cu o figură care ar fi putut fi frumoasă, doar că era preponderent masculină.

— Trixie, mi-a fost dor de tine, o salută Bones.

Ea trebui chiar să se lase în jos ca să-i planteze un pupic pe obraz.

— A trecut ceva vreme, Bones. Auzisem c-ai plecat de prin locurile astea.

— Nu pune preţ pe tot ce auzi, îi zâmbi el larg, iar ea îi întoarse zâmbetul, dezvelindu-şi incisivii din aur (drăguţ!). Aşa încep să se răspândească zvonurile.

Am intrat pe uşă, spre consternarea celor care aşteptau afară. Înăuntru era întuneric, cu raze slabe de lumină care dansau pe tavan. Imediat mi-am dat seama despre ce soi „deosebit” de club era vorba. Vampirii mişunau peste tot.

— Ce dracu’ e asta? am şoptit indignată, iar cuvintele mele abia dacă se auziră, pentru că o groază de alte lucruri îţi luau auzul.

Bones cuprinse întreaga încăpere într-un singur gest indiferent cu mâna:

— *Asta,* scumpi, e un club al vampirilor. Nici măcar nu poartă vreun nume, deşi localnicii îi spun „Muşcă”. Toate soiurile de creaturi trec pe aici, ca să se combine şi să se încrucişeze în voie, căci nu mai trebuie să-şi ascundă adevărata natură. Uite, chiar acolo vezi nişte fantome la bar.

Mi-am întors privirea unde-mi arăta cu mâna. A naibii să fiu dacă nu zăream trei bărbaţi transparenţi aşezaţi pe taburete de bar, arătând pentru toată lumea ca nişte clienţi obişnuiţi de la *Cheers*[7]. Mă rog, *Cheers Macabru,* poate. Energia emanată de cei trei clienţi neumani îmi făcea întregul trup să se simtă de parcă s-ar fi atins de un fir sub tensiune.

— Dumnezeule!… mulţi mai sunt…

Şi erau. Pe puţin vreo două sute.

— Nu ştiam că există atâţia vampiri pe *lume*…, am continuat, neîncrezătoare.

— Pisoiaş, începu Bones cu răbdare, cam cinci la sută din populaţie sunt morţi vii. Ne găseşti în fiecare stat, în fiece naţiune, şi existăm de foarte multă vreme. Acuma, trebuie să-ţi spun că există anumite regiuni unde ne găseşti mai frecvent. Ohio, întâmplător, este una dintre ele. Ţi-am mai spus că are o graniţă mai subţire între normal şi paranormal, aşa că întreaga regiune trădează o uşoară încărcătură de supranatural. Tinerii se înnebunesc după asta. Găsesc că-i înviorător.

— Zici că statul meu este… un loc predilect al vampirilor?

El încuviinţă din cap.

— Nu te simţi prea ghinionistă. Sunt cu zecile pe tot globul.

Ceva se frecă de mine în trecere şi îmi dădu peste cap radarul. Mi-am întins gâtul să văd cine sau ce se strecurase pe lângă mine.

— Ce-a fost asta? am întrebat în şoaptă, trebuind să-mi lipesc buzele de urechea lui ca să mă poată auzi.

— Ce? aruncă el o privire în direcţia în care căscam eu ochii.

— Aia, l-am lămurit nerăbdătoare. Lucrul… ăla. Nu e un vampir, pot să-mi dau seama, dar în niciun caz omenesc nu e. Ce-i?

Mă refeream la cineva de sex masculin, deşi nu puteam fi sigură de nimic, şi arăta a om deşi nu

chiar.

— Ah, el. E un zombi. Devorator de carne. Ştii tu, ca-n *Noaptea morţilor vii*[8], doar că nu păşeşte atât de bizar şi nu arată atât de hidos.

Devorator de carne. Stomacul mi se întoarse pe dos numai la gândul ăsta.

— Uite, îmi arătă cu degetul spre bar.

Lângă stafii (sau poate că termenul corect ar fi tipi cu dizabilităţi de vieţuire?), se găsea un loc liber.

— Aşteaptă acolo, ia-ţi ceva de băut. Muşteriul tău se va ivi curând.

— Eşti nebun?

Mintea mea nu procesa îndeajuns de repede toate motivele pentru care să nu fac ce-mi spunea.

— Locul ăsta mişună de monştri! Nu vreau să ajung aperitivul lor!

— Ai încredere în mine, Pisoiaş! râse el pe înfundate. Vezi cum aşteaptă toţi oamenii ăia de-afară să intre aici? Ăsta-i un loc special, după cum ţi-am zis. Majoritatea vampiri şi vârcolaci, dar şi oameni. Ăsta-i şi şpilul. Oamenii care vin aici sunt aleşi pe sprânceană, altfel nici n-ar şti de locul ăsta. Vin să se combine cu morţii vii şi chiar să li se extragă ceva sânge. Crede-mă, sunt unii care câştigă binişor din asta. Toată povestea cu Dracula, ştii tu. Aici, însă, există o etichetă strictă. Fără niciun fel de violenţă înăuntru şi doar donări voluntare. Se pot mândri cluburile de noapte ale oamenilor cu aşa ceva?

Acestea fiind zise, Bones se făcu nevăzut prin mulţime, lăsându-mă fără altă alternativă decât să mă aşez acolo unde-mi arătase şi să-mi aştept victima. Cum puteam să-l identific în locul ăsta? Părea o combinaţie între *Creepshow*[9] şi Studio 54[10]. Barmanul, un vampir, mă întrebă ce mi-ar face plăcere.

— Să plec, m-am răstit, pe urmă mi-am dat seama cât de obraznică eram. Ăăă, scuze… mmm, ai gin tonic? Ştiţi tu… pentru oameni normali?

Tot ce-mi mai lipsea acum era vreun coctail din carne de om, sau un Bloody Mary al cărui gust să nu-l mai uit cât oi trăi, ca să-mi strice noaptea complet.

Barmanul râse, arătându-şi dinţii ce nu aduceau câtuşi de puţin a colţi.

— Prima oară aici, drăguţă? Nu te ambala, eşti în deplină siguranţă. Decât dacă te duci cu cineva, bineînţeles. Atunci eşti de capul tău.

Ce consolare! După ce m-am asigurat că băutura nu conţinea nimic altceva decât gin şi apă tonică – barmanul îmi arătă sticlele ca să-mi alunge suspiciunile – am dat-o pe gât de parcă ar fi fost un elixir magic ce ar fi putut face tot acel loc să dispară. Era delicios, de fapt mai bun decât tot ce servisem până atunci. Barmanul, pe nume Logan, zâmbi când l-am complimentat pentru asta şi mă informă că după o sută de ani, ajungi să te pricepi la o treabă.

— Eşti barman de un secol? Am zgâit ochii la el, apoi am mai luat o înghiţitură zdravănă. Doamne Dumnezeule, dar de ce?

— Îmi place meseria, mă lămuri, ridicând din umeri. Întâlneşti feţe noi, stai de vorbă mult şi nu trebuie să-ţi baţi capul. Despre câte profesii poţi spune aşa ceva?

Într-adevăr, nu erau multe. În niciun caz a mea.

— Cu ce te ocupi, domnişoară? mă chestionă politicos.

Omor vampiri.

— Ah, eu merg la şcoală. Vreau să zic, colegiu.

Nervozitatea mă făcea să vorbesc aiurea. Iată-mă purtând o conversaţie destinsă cu un vampir într-un club plin de creaturi diavoleşti. Unde greşisem în viaţă?

— Ah, colegiu. Înveţi la greu, cheia succesului.

Cu acest sfat şi un alt surâs abia schiţat, se întoarse să preia o comandă de la un zombi aflat de cealaltă parte a tejghelei. Totul era prea bizar.

— Bună seara, fată frumoasă!

Vocea mă făcu să mă întorc. Doi tineri îmi zâmbeau larg, prietenos. După înfăţişarea şi bătăile inimii lor, mi-am dat seama că erau oameni. Uau, ce uşurare!

— Bună, ce faceţi?

Mă simţeam ca o persoană aflată într-o ţară străină care se întâlnea cu un concetăţean. Mă bucuram prea mult la vederea unora care aveau puls. Se strânseră lângă mine, câte unul de-o parte şi de alta a scaunului meu.

— Cum te cheamă? El e Martin – îmi arătă către brunetul cu surâs de băieţandru – iar eu sunt Ralphie.

— Eu sunt Cat.

Zâmbitoare, le-am strâns mâna amândurora. Îmi priviră paharul cu interes.

— Ce bei?

— Gin tonic.

Ralphie avea cam înălţimea mea, un metru şaizeci şi şapte, nu era înalt pentru un bărbat şi zâmbea dulce.

— Un alt gin pentru domnişoara! îi strigă el plin de importanţă lui Logan, care dădu din cap şi îmi aduse un alt pahar.

— Mersi de trataţie, băieţi, dar eu cam… aştept pe cineva.

Oricât de mult îmi plăcea să-i am în jurul meu pe semenii mei, aveam o treabă de făcut, iar ei puteau să-mi încurce planurile.

Amândoi gemură teatral.

— Haide, un singur pahar! Ne e greu să fim singurii suculenţi pe aici, trebuie să stăm împreună.

În rugămintea lor se regăseau atât de clar propriile mele gânduri, încât am cedat cu un alt zâmbet.

— Un singur pahar. Atât, OK? Că tot veni vorba, ce faceţi voi doi pe aici?

Amândoi păreau de vârsta mea şi mult prea inocenţi.

— Ah, ne place aici, e palpitant.

Martin îşi ridică şi coborî capul la fel ca o pasăre, în vreme ce Ralphie îi ceru cu un gest lui Logan să-mi mai umple o dată paharul.

— Mda, destul de palpitant să vă treziţi omorâţi, i-am avertizat eu.

Lui Martin îi scăpă portofelul pe jos în vreme ce se căuta după bani ca să-mi plătească mie ginul, iar eu m-am aplecat să-l ajut să şi-l ridice. Păreau mult prea creduli. Chicotind, Ralphie îmi puse în faţă băutura cu o fluturare a mâinii.

— *Tu* eşti aici. Nu poţi să nu ne înţelegi.

— Nu vreţi să ştiţi de ce sunt aici, am mormăit, mai mult pentru mine decât pentru ei.

Cu un mic gest de închinare, am ridicat paharul:

— Mulţumesc pentru băutură. Acum mai bine plecaţi.

— Nu-l dai pe gât? mă întrebă Ralphie cu o dezamăgire aproape copilărească.

Am deschis gura să-i răspund, dar un glas familiar mi-o luă înainte.

— Ştergeţi-o de aici, labagiilor!

Bones se ivi ameninţător în spatele lor, iar ei îi aruncară o privire speriată, după care o luară la sănătoasa. El se aşeză pe taburetul de lângă mine, după ce-l împinse la o parte pe cel care-l ocupa. Tipul plecă, fără să pară ofensat. Bănuiesc că nu era pentru el ceva atât de neobişnuit.

— Ce faci aici? Dacă vine *el* tocmai acum? l-am mustrat într-un şuierat în surdină, prefăcându-mă că nu mă uit la el, în caz că cineva ne urmărea.

El pufni pur şi simplu în chicotitul lui enervant şi îmi întinse o mână:

— Noi nu ne-am cunoscut. Mă cheamă Crispin.
M-am făcut că nu-i văd mâna întinsă spre mine şi i-am şoptit furioasă din colţul gurii:

— Nu ştiu de ce nu mă amuză.

— Nu vrei să dai mâna cu mine, nu-i aşa? Asta nu-i frumos din partea ta. Nu te-a învăţat mămica ta cum să te porţi?

— Vrei să-ncetezi? Depăşisem furia şi intrasem într-o stare de turbare. Nu te mai juca! Am o treabă de făcut. Adevăratul Crispin o să vină aici şi o să-l îndepărtezi cu flecăreala ta! Doamne, n-ai şi tu un pic de bun-simţ?

Uneori era mult prea insolent.

— Dar nu te mint, puiule. Mă *cheamă* Crispin. Crispin Phillip Arthur Russell al III-lea. Ultima parte a fost doar o mică fantezie din partea mamei mele, de vreme ce era limpede că habar n-avea cine mi-e tatăl. Totuşi, a crezut că adăugând un număr numelui meu îmi va da puţină demnitate. Biata femeie, drăguţa de ea, niciodată n-a vrut să vadă care era realitatea.

Îmi trecu prin minte cu o nelinişte crescândă că poate nu glumea deloc.

— *Tu* eşti Crispin? Tu? Dar numele tău…

— Ţi-am zis, mă întrerupse. Majoritatea vampirilor îşi schimbă numele când nu mai sunt oameni. Crispin mă numeam când eram fiinţă omenească, aşa cum ţi-am spus. Nu mai îmi zic aşa, pentru că individul ăla a murit. Când Ian m-a transformat în vampir, m-a îngropat în cimitirul aborigenilor până când m-am ridicat din morţi. De secole îşi îngropau morţii în acelaşi loc, şi nu prea adânc. Când am deschis ochii pentru prima oară ca vampir, tot ce am văzut în jurul meu erau oase. Atunci am ştiut cine eram, căci dintre oase m-am ridicat şi Bones am devenit, totul în noaptea aia.

Imaginea era obsedantă, totuşi am insistat:

— Atunci ce fel de joc pui la cale? Vrei ca eu să încerc să te omor, asta e?

— Drace, nu, râse el cu indulgenţă. De fapt, e numai din vina ta.

— Din vina mea? Cum aş putea să am eu de-a face cu… M-am uitat în jur, şi nu mai găseam cuvintele potrivite…*Asta?*

— Ai zis aseară, când te plângeai de viaţă, că n-ai intrat niciodată într-un club doar ca să te distrezi şi să dansezi. Ei bine, puiule, iată-te. Astă-seară tu

şi cu mine o să bem şi o să dansăm fără să mai omorâm absolut pe nimeni. Consider-o seara ta liberă. Tu o să fii Cat şi eu o să fiu Crispin, şi ai să mă trimiţi acasă cu gura uscată şi cu dureri în boaşe, aşa cum ai face-o dacă nu ne-am şti dinainte.

— A fost doar o şmecherie ca să ies cu tine?

Încruntată, mi-am băut ginul oferit cu atâta curtoazie de cei doi băieţi umani, pe care o singură privire urâtă îi pusese pe goană. Ochii lui aruncau raze întunecate şi surâsul ironic i se reîntoarse pe buze.

— Te-am lăsat totuşi cu chiloţii pe tine, nu? Nici măcar nu poţi să apreciezi micile favoruri, pur şi simplu nu eşti în stare. Haide, scumpi, termină-ţi băutura şi hai să dansăm. Promit să fiu un gentleman perfect. Doar dacă tu nu-mi ceri altceva.

Mi-am aşezat paharul pe tejghea.

— Îmi pare rău, *Crispin,* dar eu nu dansez. Nu m-a învăţat nimeni. Ştii tu, o lipsă totală de viaţă socială şi multe altele.

— N-ai dansat niciodată? se miră el cu sprâncenele ridicate. Ăla care te-a deflorat nu te-a scos nici măcar o dată la dans? Ticălos nenorocit.

Amintirea lui Danny continua să mă doară.

— Nu. Nu ştiu să dansez.

Îmi aruncă o privire atentă.

— Acum ştii.

Practic mă trase în picioare, ignorându-mi protestele şi încercările zadarnice de a-i scăpa din strânsoare. Când am pătruns în hoarda de dansatori umani şi neumani, mă răsuci până mă întoarse cu spatele la el. Mă cuprinse cu un braţ de talie, în vreme ce cu mâna cealaltă mă ţinea de mână. Trupul îi era strâns lipit de al meu, iar şoldurile ni se atingeau într-un mod intim.

— Jur că dacă încerci ceva…

Ameninţarea mea se pierdu în muzica sacadată şi larma din jurul nostru.

— Relaxează-te, n-am de gând să te muşc.

Amuzat de propria-i glumă, începu să se legene în ritmul muzicii. Umerii şi şoldurile lui se frecau de ale mele.

— Haide, e simplu. Mişcă-te la fel ca mine, începem încet.

Cum nu aveam de ales, decât să stau acolo ca proasta, m-am luat după unduirile trupului său, imitându-i mişcările. Ritmul sacadat părea să tragă de extremităţile nervilor mei ca de nişte sfori invizibile, şi curând mă unduiam odată cu el din proprie voinţă. Avea dreptate, era uşor. Şi al dracului de sexy. Acum ştiam cum se simţea un şarpe la auzul unui flaut, legănându-se robit de sunetul muzicii. Bones mă învârti până mă întoarse cu faţa la el. Încă îmi mai strângea mâna de parcă îi era frică să n-o iau la fugă.

N-avea de ce să se mai teamă. În mod ciudat, mă distram de minune. Luminile şi sunetele începeau să se îmbine, estompându-se. Toate trupurile care ne atingeau în trecere mă îmbătau cu energia lor colectivă. Era o senzaţie ameţitoare să-mi las trupul să se mişte în voie, condus de ritm şi de nimic altceva. Mi-am ridicat braţele şi mi-am dat capul pe spate, lăsându-mă pradă acelei senzaţii. Lui Bones îi alunecară mâinile pe mijlocul meu, strângându-mă uşor, şi un impuls poznaş mă copleşi. Mă şantajase, mă bătuse şi mă forţase să trec prin încercări incredibile ca să mă antreneze. Era timpul să-i plătesc cum se cuvine poliţa.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, l-am văzut făcând ochii mari, şi l-am strâns mai aproape până când trupurile ni se atinseră şi sânii mi se frecară de el. Pe urmă mi-am legănat uşor şoldurile, mişcându-le lipite de ale lui, aşa cum văzusem la o altă dansatoare.

Braţele lui mă strânseră mai tare, trăgându-mă lângă el până când aproape că ne contopeam unul

în celălalt. Cu o mână îmi dădu capul pe spate, şi i-am zâmbit cu îngâmfare.

— Ai dreptate. E simplu. Şi eu învăţ repede.

Trupul încă îmi mai era încolăcit de al lui, aţâţându-l. Aşa nu-mi stătea în fire, dar simţeam că ceva pusese stăpânire pe mine. Temerile mele de mai înainte nu mai erau decât nişte vagi amintiri la care nici nu merita să mă mai gândesc. Luminile îi săpau adâncituri adânci sub umerii obrajilor, făcându-i să pară şi mai pronunţaţi. Fierbinţeala privirii lui ar fi trebuit să mă facă să mă smulg din braţele sale şi să fug, dar mai rău mă întărâtă.

— Te joci cu focul, Pisoiaş?

Îmi atinse în treacăt obrazul cu gura. Am simţit răcoarea buzelor lui pe pielea încinsă. Capul mi se învârtea, simţurile îmi erau aţâţate, şi drept răspuns i-am lins gâtul cu limba.

Un fior îi străbătu tot corpul. Bones mă strânse atât de tare în braţe, încât aproape că mă strivi de trupul său, îmi dădu capul pe spate trăgându-mă de păr şi atunci ochii ni se întâlniră. Ceea ce începuse ca un joc devenea acum o adevărată provocare, dar şi o ameninţare directă. Toate astea ar fi trebuit să mă sperie, însă mă simţeam ca şi cum nu mai eram în stare să gândesc raţional. El era un vampir, un ucigaş plătit, şi aproape că mă omorâse… dar nimic nu mai conta pentru mine decât să-l simt aproape. Mi-am lins buzele şi nu m-am tras înapoi. Lui nu i-a trebuit mai mult ca să se simtă invitat.

Gura i se lipi de a mea, limba lui mi se strecură printre buze fără dificultate, căci am gemut de la prima atingere. Trecuse atâta timp, *atâta timp* de când nu mai sărutasem pe cineva fără să mă prefac. Ultima oară fusese cu Danny, şi slaba dorinţă pe care o simţisem atunci nu se putea compara cu valul de căldură toridă care urca acum în mine. Limba lui îmi dezmierdă buzele în treacăt, după care se învârti în jurul limbii mele, sondându-mi adâncimile cu o nemiloasă senzualitate. Inima-mi bătea atât de tare, încât am ştiut că-i simţea

bătăile în gura mea, în vreme ce-i răspundeam trăgându-l mai aproape şi înfigându-mi unghiile în spatele lui. Bones îşi adânci sărutul şi mai mult, până când începu să-mi sugă limba. Totul înăuntrul meu începu să palpite de dorinţă. I-am întors gestul cu mai multă forţă, sugându-i limba cu o lăcomie erotică. L-am simţit întărindu-se pe când îşi freca şoldurile de ale mele, şi asta îmi produse o încordare chinuitoare în vintre.

Se trase îndărăt doar ca să se răstească la cineva când am fost îmbrânciţi cu obrăznicie pentru că nu mai dansam, lăsându-mi posibilitatea să respir din nou. Îmi simţeam picioarele ca de cauciuc şi în ochi îmi jucau lumini colorate. Bones mă împinse până la peretele îndepărtat, scoţându-mă din ringul de dans atât de repede, încât părul îmi veni în ochi. El mi-l dădu înapoi pe spate ca să mă sărute iar, şi sărutul ăsta se dovedi şi mai bun decât cel de dinainte. Parcă întregul lui trup se revărsase în gura sa fierbinte. Într-un târziu, se trase la o parte, dar nu se îndepărtă.

— Pisoiaş, trebuie să iei o decizie. Fie rămânem aici şi suntem cuminţi, fie plecăm şi îţi promit – vocea îi scăzu şi mai mult, şi i-am simţit cuvintele pe buze – dacă plecăm, *n-am să mai fiu cuminte.*

Gura i se lipi încă o dată de a mea, iar buzele şi limba lui treziră cu dibăcie o reacţie. Autocontrolul meu dispăruse de mult, şi braţele mi se încolăciră în jurul gâtului său pentru că pur şi simplu mai voiam. Se sprijinea cu spatele de perete şi o mână era în părul meu, în timp ce cealaltă periculos de jos pe spatele meu. Degetele lui îmi frământau carnea prin pânza subţire a rochiei, ţinându-mă atât de strâns, încât mă mângâia din orice mişcare. După alte câteva minute ameţitoare, întrerupse sărutul ca să-mi şoptească aproape cu asprime în ureche:

— Hotărăşte-te acum, scumpi, fiindcă n-am să mai rezist mult aşa, şi-o să te fac eu să te decizi, luându-te pe sus de aici.

Vedeam încăperea ca prin ceaţă, mai slab luminată, iar în minte auzeam un zgomot îndepărtat. Cu toate astea, nimic nu mi se mai părea important în afară de Bones. Îi simţeam trupul la fel de dur şi de viguros ca al unui cal de curse, iar gura lui lipită de a mea mă făcea să vreau să ţip de dorinţă. Nici o singură părticică din mine nu-şi mai dorea să fie nicăieri decât lângă el.

— Bones…

Nu reuşeam să-mi articulez dorinţa.

Pe neaşteptate, trupul i se crispă, şi el privi peste umărul meu, iar încordarea părea să emane din el.

— Fir-ar al dracului să fie, ce caută aici?

Părea că încremenise în braţele mele, chipul i se înăspri, de parcă devenise de piatră. Confuză, m-am răsucit ca să mă uit în spate.

— Cine? Cine-i aici?

— Hennessey.

Nouă

Mintea mea nu părea să țină pasul cu evenimentele.

— Parcă Sergio a zis c-ar fi în Chicago. Trebuia să fie-n Chicago! am spus.

Bones mormăi o înjurătură murdară şi îşi îndreptă spinarea, învârtindu-se cu mine până ajunse cu spatele spre uşă.

— Crezi că Sergio ne-a minţit? am insistat.

Scutură din cap de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Uită-te bine la el, scumpi. Păr negru. Mustaţă, barbă rară, piele oacheşă, înalt. Poartă o cămaşă albă. Îl vezi?

Mi-am lăsat capul pe umărul lui Bones şi am căutat printre chipuri până l-am găsit pe cel care se potrivea descrierii:

— L-am găsit.

— Sergio n-a minţit, îmi răspunse Bones posomorât la întrebare. Asta înseamnă că Hennessey a prins cumva de veste că nu mai e de găsit. Ştia că Sergio hălăduia prin zona asta, aşa că a venit să caute pe aici nişte răspunsuri. Fără îndoială e îngrijorat pe bună dreptate de ceea ce Sergio i-ar fi putut destăinui oricui l-ar fi făcut să dispară.

— Mă rog, indiferent de motiv, e aici. Hai să-l terminăm.

— Nu.

Unicul cuvânt mă surprinse.

— Nu? De ce nu? Tocmai ne-a căzut în poală!

— Pentru că e un ticălos sângeros şi trădător, iar eu nu te vreau defel prin preajma lui, mă lămuri el, cu un chip de gheaţă şi vocea în surdină. Te duci direct acasă, imediat ce se depărtează el de uşă. Am să mă descurc singur.

Mă dezmeticisem destul de mult ca să mă enervez.

— Ştii ceva, pentru cineva care-mi tot repetă să am încredere în el, cu siguranţă nu-mi răspunzi în acelaşi fel. Am crezut că astă-seară era o treabă obişnuită, aşa că sunt gata pregătită cu arme şi bagaje să acţionez. M-am luat de vampiri înainte de tine, ai uitat? De una singură şi fără să mă ţină cineva de mână. Acum am antrenament şi sprijin, iar tu tot mai vrei să-mi iau coada la spinare şi să fug? Nu mă mai săruta ca pe-o femeie dacă vrei să mă tratezi ca pe-o copilă.

— Nu-i vorba că te tratez ca pe-o copilă, îşi coborî Bones iritat privirea spre mine. E clar că nu te văd aşa. Uite, ţi-am mai zis că Hennessey nu-i doar un gagiu care iese în oraş ca să înhaţe o fată când îi chiorăie stomacul. Joacă-n altă ligă, Pisoiaş. E un tip foarte rău.

— Atunci nu mai parlamenta şi hai să-l atacăm, l-am mustrat blând dar ferm. Pare exact tipul de persoană pe care-mi place s-o nimicesc.

Bones nu mai răspunse nimic preţ de o clipă, pe urmă se resemnă cu un oftat.

— Nu-mi place asta, absolut deloc, dar… bine. O să ne luăm de el. Cam asta a fost toată seara noastră liberă. Dacă ceva nu iese bine, indiferent ce, apeşi pe butonul de alarmă. Acum, uite ce-o să facem…

Schiţă repede planul, şi mi-am ales un loc lângă bar, exact acolo unde stătea Hennessey, postându-mă în raza privirii lui. De fapt, tot mă mai simţeam puţin ameţită, însă nu-i spusesem nimic lui Bones. Ar fi oprit cu siguranţă totul dacă ştia. Dumnezeule, oare trecuse chiar atâta vreme de când n-am mai fost sărutată, de vreme ce fuseseră de ajuns câteva pupăceli ca să mă dea peste cap? Dar ca să fiu mai sigură, totuşi, am comandat o coca-cola, în loc de obişnuitul meu gin tonic. Poate că rezistenţa mea la alcool nu era pe atât de mare pe cât crezusem.

După vreo cinci minute, Hennessey se apropie. Mă uimea să văd cât de atraşi păreau să fie vampirii de mine. Cu siguranţă mai erau şi alte tinere umane drăguţe prin jur, cu vene la fel de mari şi de suculente ca ale mele. Bones mi-a spus odată că pielea mea avea ceva care atrăgea privirile, o oarecare strălucire încă omenească, dar şi puţin vampirică. Mi-a zis că era ca un semnal radio.

— Nu te-am mai văzut pe aici, roşcato. Îmi permiţi să mă aşez?

Uau, ce maniere elegante! De obicei, vampirii se trânteau lângă mine, fie că-mi plăcea, fie că nu. După ce am încuviinţat uşor din cap, se aşeză lângă mine, privindu-mă cu ochii lui albaştri, cu pleoape grele.

— Pot să-ţi ofer un pahar? mă întrebă.

Hmmm, doi pe doi la politeţe. Cu un regret prefăcut, i-am răspuns zâmbind:

— Îmi pare rău, dar de fapt sunt aici cu cineva. N-aş vrea să fiu nepoliticoasă.

— Ah, înţeleg. Se lăsă pe spate în scaun, dar nu făcu niciun gest să-l elibereze. Soţul, poate?

Ideea că eram măritată cu Bones mă făcu aproape să mă înec cu cola.

— Nu. Adevărul e că ne întâlnim prima oară.

Hennessey zâmbi şi îşi întinse braţele într-o manieră inofensivă:

— Primele întâlniri. Pot fi chiar interesante, nu-i aşa? Ori parfum, ori otravă, de obicei fără altă posibilitate. Spune-mi, dacă nu sunt indiscret, pentru tine ce e?

Cu o expresie uşor jenată pe chip, m-am aplecat puţin spre el:

— Dacă ar trebui să dau acum un răspuns, aş zice otravă. E puţin cam… arogant. Plin de el. Urăsc chestia asta, tu nu?

Surâsul meu era tot numai inocenţă, în vreme ce în sinea mea râdeam, bucuroasă de şansa de a-l bârfi pe cel care avea să-i ia viaţa vampirului din

faţa mea cu prima ocazie. Hennessey dădu aprobator din cap:

— Poate fi supărător. E întotdeauna mai bine să vorbeşti mai puţin şi nu despre tine, nu eşti de acord?

— Cum să nu. Cum ai zis că te cheamă?

Ăsta trebuia tratat cu delicateţe, fără măscări şi obrăznicii cu el. Nenică, pentru cineva pe care Bones mi-l descrisese ca fiind dracul în persoană, Hennessey părea aproape… fermecător. El surâse:

— Zi-mi Hennessey.

— Nu mă supăr dacă-ţi zic, colega. A trecut ceva vreme, nu-i aşa?

Bones apăru în spatele meu, aplecându-se să mă sărute pe obraz. M-am dat înapoi, din pură obişnuinţă, şi a fost perfect. Imaginea sindromului primei întâlniri proaste. Cu colţul ochiului, am observat cum lui Hennessey i se încleştează gura.

— Bones. Ce neaşteptată… surpriză! Tânăra asta încântătoare nu poate fi cu tine. E mult prea bine educată.

Ei bine, un punct câştigat de băiatul cel rău.

Bones îi aruncă lui Hennessey o privire încărcată de ameninţare.

— Stai pe locul meu, remarcă.

— Bones, l-am certat, prefăcându-mă îngrozită, eşti nepoliticos. Domnul ăsta drăguţ îmi ţinea de urât când tu nu erai.

— Da, toarse Hennessey, uitându-se la Bones cu o licărire în ochi. Nu te poţi aştepta să laşi singurică prea multă vreme o făptură atât de drăguţă, bătrâne. Vreun monstru chiar ar putea s-o… înhaţe.

— E nostim că tocmai tu spui asta, remarcă Bones cu un glas în care se simţea o sugestie prevestitoare de rele, pe care nu i-l mai auzisem. Indiferent ce se petrecuse între ei doi, Bones *chiar* nu-l plăcea. Aud că asta ţi-e specialitatea, adăugă.

Ochii lui Hennessey se îngustară. Tensiunea dintre ei se înteţi.

— Ei, de unde-ai fi putut auzi una ca asta? zise el.

— Ai fi uimit să afli câte pot afla oamenii dacă sapă destul de adânc, îi zâmbi Bones cu răceală.

M-am uitat la amândoi. Se părea că-n orice clipă erau gata să treacă de la altercaţia verbală la atacul fizic direct.

Logan se aplecă peste tejghea şi bătu uşor cu degetele pe marginea paharului meu uitat. Se pare că şi el observase vibraţiile lor răuvoitoare.

— Nu aici, domnilor, spuse. Ştiţi care-s regulile.

Hennessey se uită la Logan şi flutură o mână.

— Da, ştiu. Nesuferit regulament, dar trebuie să respecţi regulile casei când eşti în vizită.

— Ia mai lasă-mă cu pălăvrăgeala ta fiţoasă, i-o tăie Bones înţepat. Nu ţi se potriveşte. Ăsta-i scaunul meu şi ea e cu mine, aşa că dă-te la o parte!

— Scuză-mă. Simulând la perfecţie indignarea, m-am ridicat în picioare şi l-am înfruntat pe Bones. Nu ştiu cum obişnuieşti să vorbeşti cu alte fete, dar nimeni să nu se refere la mine la persoana a treia, de parcă eu n-aş fi aici! Nu sunt proprietatea ta, suntem doar la prima noastră întâlnire. Şi nici măcar n-aş fi ieşit astă-seară cu tine dacă nu m-ai fi implorat atât.

M-am abţinut să nu zâmbesc cu gura până la urechi, în vreme ce Bones se albea de furie.

— Întâlnirea noastră s-a *încheiat,* am adăugat. Am să chem un taxi. Între timp, poţi să te cari de aici!

— Ai auzit ce-a zis doamna! râse Hennessey. Ştii regulile. Numai companii dorite, iar ea e limpede că nu te doreşte. După cum ţi-a spus şi ea, cară-te!

Bones nu prea reuşi să-şi ascundă mânia.

— Hai să ne purtăm ca nişte bărbaţi în chestia asta! De ce n-am ieşi afară să lămurim problema, tu şi cu mine? N-am mai făcut-o de multă vreme!

Lui Hennessey îi sticliră ochii.

— Oho, păi o să lămurim problema, ţine minte ce-ţi spun. Nu chiar acum, dar în curând. De prea multă vreme te amesteci unde nu-ţi fierbe oala.

Ce-a vrut să spună? m-am întrebat în sinea mea. Trebuia să nu uit să întreb mai târziu.

— Vai, tremur în ghetuţele mele, îl luă în râs Bones. Altă dată, în altă parte, atunci. Abia aştept!

Cu aceste ultime cuvinte de ameninţare, o luă din loc.

Prefăcându-mă că tremur de indignare, mi-am luat poşeta şi am început să arunc bani pe tejghea. Hennessey mă opri, punându-şi o mână pe braţul meu cu un gest rugător:

— Te rog, mai rămâi puţin şi bea un pahar cu mine! Mă simt vinovat pentru ce s-a întâmplat, dar trebuie să-ţi spun că tot răul spre bine. Ăla-i un om fără milă!

Ca şi cum m-aş fi codit, m-am aşezat la loc.

— OK, un pahar. Oricum, cred că ţi-l datorez pentru că m-ai scăpat de ticălosul ăla. Mă cheamă Cat, apropo. Bones a uitat să ne facă cunoştinţă.

Am schiţat un zâmbet şovăielnic pentru efect. El îmi sărută mâna:

— E o adevărată plăcere, Cat.

Hennessey mă convinse să comand iar alcool şi aşa am mai cerut un gin tonic. După încă alte trei, l-am rugat să mă scuze, pentru că aveam nevoie să mă duc la toaletă, şi l-am lăsat la bar. Încă mă mai simţeam ameţită. Totul în jurul meu arăta uşor schimbat, aproape cu contururile înceţoşate. Era timpul să mă întorc din nou la coca-cola.

Toaleta se afla în cealaltă parte a clubului, şi odată ce am ieşit din ea l-am zărit pe Bones în balcon. Stătea cu spatele lipit de peretele de sticlă ce ne despărţea. Am vrut să-l ţin la curent cât mai aveam această şansă, aşadar mi-am iuţit pasul şi mi-am făcut loc printre oameni, până am ajuns în faţa unei uşi aflată în cealaltă parte a balconului faţă de cea în care stătea el.

O femeie se afla în faţa lui. Braţele îi atârnau moi pe lângă trup, iar Bones o ţinea de umeri. Gura îi era lipită de gâtul ei, iar ochii săi aruncau străluciri verzi. Am îngheţat, încremenită, şi am urmărit cum i se mişca grumazul când înghiţea. Fata nu se zbătea. De fapt, se sprijinea de el pe jumătate.

Ochii lui se ridicară deodată ca să se uite drept la mine. Neputând să-mi iau privirea de la el, m-am uitat mai departe, în vreme ce el a continuat să se hrănească. După câteva clipe, îşi dezlipi gura de gâtul ei. Surprinzător, nu era decât foarte puţin mânjită cu sânge. Probabil că ştia să se hrănească într-un fel elegant. Cu privirea aţintită într-a mea, îşi tăie degetul mare cu un colţ şi apoi îl duse la gâtul ei. Cele două găuri se închiseră pe dată, apoi dispărură.

— Pleacă, îi ceru el.

Cu un surâs letargic, ea se supuse, trecând chiar pe lângă mine fără să clipească.

— Nu te-a învăţat mămica ta ce urât e să te holbezi la cineva când mănâncă?

Tonul nonşalant al glasului său mă trezi din amorţeală.

— Fata aia… n-a păţit nimic?

Cu siguranţă nu arăta pe moarte, secătuită de sânge, dar totuşi eu nu eram expertă.

— Absolut nimic. E obişnuită cu asta. De-asta şi sunt aici cele mai multe dintre ele, ţi-am spus doar. Ele sunt meniul nostru, pe picioare.

Bones se apropie de mine, dar eu m-am tras în spate. El observă şi se încruntă:

— Care-i problema? Uite, fata-i bine mersi. Doar ştiai dinainte că sunt vampir. Chiar ai crezut că nu mă hrănesc niciodată?

Gândul îmi provoca atâta repulsie încât niciodată nu mai zăbovisem asupra lui în niciun fel. Faptul că tocmai acum fusesem martoră la scena de adineauri a fost găleata cu apă rece de care aveam atâta nevoie.

— Am venit să-ţi spun că ne înţelegem bine. Probabil că-n vreo douăzeci de minute plecăm, l-am înştiinţat, frecându-mi capul cu un aer absent, dat fiind că iar îl simţeam învârtindu-mi-se pe umeri.

— Te simţi bine?

Absurditatea întrebării îmi provocă un hohot de râs ca un lătrat.

— Nu, nu mă simt bine, am răspuns. Foarte departe de mine să mă simt bine, de fapt. Mai devreme te-am sărutat, iar acum te-am privit cum sorbeai lacom din gâtul unei fete. Mai adaugă la asta şi-o durere de cap, şi n-ai să mă ai nici pe departe *bine.*

El se apropie mai mult, dar m-am dat din nou înapoi.

— Nu mă atinge! m-am răstit.

Mormăind o înjurătură, îşi încleştă pumnii, dar îşi ţinu firea.

— Bun. Vorbim noi despre asta mai târziu. Du-te înapoi, înainte să înceapă ăla să se agite.

— N-o să vorbim despre asta mai târziu, am ripostat cu răceală în timp ce mă îndreptam înapoi spre uşă. De fapt, nici nu vreau să mai discut despre asta vreodată.

Încă mai eram tulburată când m-am aşezat din nou alături de Hennessey, am arborat însă un zâmbet silit pe chip şi am comandat prompt încă un gin tonic. *S-o ia dracu de coca-cola, cu toată viteza înainte!*

Henessey se întinse şi mă luă de mână.

— Ce-ai păţit, Cat? Pari supărată!

Primul impuls a fost să-l mint, dar pe urmă m-am gândit mai bine. Poate că mă zărise discutând cu Bones, deşi nu avea cum să ne audă în hărmălaia asta, aşa că nu doream să-i trezesc suspiciuni.

— Ei, nimic, de fapt. Am dat peste Bones când m-am întors de la toaletă şi mi-a servit câteva

lucruri mai puţin delicate. Bănuiesc că doar m-am enervat, atâta tot.

Hennessey îşi retrase mâna şi se ridică în picioare, cu un surâs de o politeţe desăvârşită pe chip.

— Vrei să mă scuzi? Dintr-odată simt nevoia să revăd o veche cunoştinţă.

— Te rog, nu, m-am repezit, nedorind să se işte vreo bătaie.

Mă rog, nu *încă.*

— N-o să lipsesc decât câteva minute, draga mea. Numai cât să-i aduc la cunoştinţă că obrăznicia nu i-a fost apreciată.

Mă lăsă acolo protestând în continuare. Iritată, mi-am terminat restul de gin tonic şi tocmai eram pe punctul de a mai comanda unul, când apărură Martin şi Ralphie.

— Hei, salut! Îţi mai aduci aminte de noi?

Zâmbetele lor erau atât de autentic prosteşti încât colţurile gurii mi se ridicară fără să vreau.

— Bună, băieţi, am răspuns.

Se opriră din nou lângă mine, câte unul de o parte şi de alta.

— Ăsta-i amicul tău? mă întrebă Ralphie, cu ochii cât cepele.

— Nu. Da. Mă rog, acum e, oarecum. Cu celălalt n-au mers lucrurile cum trebuie, aşa că tipul ăsta-mi ţine companie.

Am fost pe cât posibil mai vagă şi n-am intrat în detalii care să-i fi putut cumva pune mai târziu în pericol.

— Tocmai a ieşit afară să se dea şi el puţin mai *macho,* probabil că lipseşte vreo zece minute. Când se întoarce, voi vă împrăştiaţi, OK?

— Sigur, aprobară ei în cor.

Martin ţinea în mână o băutură cu un surâs sfios.

— E un gin tonic, cum ai mai comandat înainte. După ce ai luat tu unul, am încercat şi eu. E bun!

Încântarea de băieţel de pe figura lui era molipsitoare, iar zâmbetul mi se lăţi pe faţă.

— Uite, mi-l întinse el, e proaspăt. Am să-l aştept pe barman să-mi comand un altul pentru mine.

— Vai, mersi!

După ce l-am ridicat într-un gest de închinare, am tras o duşcă bună. Era puţin mai amar decât cele de dinainte. Poate că fusese preparat de un barman nu atât de iscusit ca Logan.

— Delicios! am exclamat şi, ascunzându-mi grimasa, am mai luat o gură ca să nu-i rănesc în amorul propriu.

Ei îmi aruncară priviri neliniştite, apoi se uitară unul la altul.

— Vrei să-mi vezi maşina? mă întrebă Ralphie, făcând ochii mari şi privindu-mă intens. E un Porsche nou, dotat cu de toate. E super!

— Mda, se băgă în vorbă şi Martin, trebuie să-l vezi, e foarte fiţos!

Ralphie scoase din buzunar nişte chei, dintre care una avea insigna mărcii Porsche.

— Te las pe tine să conduci, spuse.

Încântarea lor faţă de automobil mă umplu de dorinţă. Când mă mai entuziasmase pe mine atât de tare o maşină? Pe de altă parte, nu avusesem niciodată un Porsche. Trebuie să fie o chestie tare să ai bani.

Scuturând ferm din cap, am pus paharul pe tejghea. Mintea mea începea iar s-o ia pe arătură. Era clar că venise clipa să mă întorc la cola.

— Îmi pare rău, băieţi. Nu-mi pot lăsa amicul baltă. N-ar fi frumos.

O frază lungă şi coerentă nu mai era ceva ce mintea mea putea formula. Eram nerăbdătoare să urmez planul, ca să mă duc acasă să mă culc. Somnul mi se părea acum un lucru minunat.

Ralphie mă trase de mâini, iar Martin mă împinse de umeri. Am clipit, uitându-mă la ei năucă, şi m-am îndreptat în scaun. Sau cel puţin am încercat.

— Hei, nu insistaţi. Îmi pare rău, dar am spus nu.

— Haide, mă îndemnă Ralphie, continuând să tragă de mine. Numai o secundă! Repede, până să vină el!

— Nu!

Acum eram iritată. Toată lumea încerca să mă convingă să fac lucruri pe care nu le doream. Pe care nu trebuia să le fac niciodată, indiferent cât de plăcute ar fi fost…

L-am împins pe Ralphie deoparte, îndeajuns de tare cât să-l fac să se împiedice când se dădu înapoi.

— Acum tre' să plecaţi.

Schimbară iar priviri, surprinşi. Din câte se părea, fetelor chiar le plăceau maşinile Porsche. Erau uluiţi de refuzul meu.

— Plecaţi! Luând un ton de ameninţare, m-am răsucit în scaun şi le-am întors spatele. Barman, am strigat cu o voce moale, şi Logan se ivi după un minut. Se întâmplă să ai vreun paracetamol?

Hennessey şi cu mine am plecat un sfert de oră mai târziu. Când se întorsese într-un târziu, mă simţeam oribil. Tot ce voiam era să dorm, şi nu puteam până nu terminam cu el. Brusc, i-am cerut să plecăm şi să mergem la un alt club, motivând că voiam să evit să mă mai ciocnesc de Bones. A acceptat fără şovăială, şi curând ieşeam din îngusta parcare în Mercedesul lui bine dotat. Era o chestie de vampir să ai un Merţan?

Capul mi se învârtea şi abia puteam ţine piept conversaţiei lui plăcute în timp ce conducea. Mă întrebam în gând ce problemă aveam, dar mi se părea prea greu să mă concentrez. Ochii mi se închiseră pentru o clipă, apoi i-am deschis forţat. Ce se-ntâmpla cu mine?

— Ai băut prea mult, Cat?

De data asta, nu mă mai prefăceam când i-am răspuns cu limba împleticită:

— T-tu nu-nţelegi…

Îmi venea greu să vorbesc şi primele semnale de alarmă îmi străpunseră dureros conştiinţa. Ceva nu era deloc cum trebuie.

— Eu rejişt… *rezist* la băutură.

Hennessey zâmbi.

— Mă îndoiesc. Poate c-ar trebui să mergem la mine acasă, unde ai putea să te întinzi puţin şi să te odihneşti. Pari să te simţi prea rău ca să mai mergem într-un alt club.

— Nu… Nuuu!

Ştiam vag că asta ar fi ceva rău, dar nu reuşeam să-mi amintesc de ce. De fapt, cine mai era şi tipul ăsta din maşină? Cum ajunsesem eu aici? Mintea mea pierdea contactul cu realitatea.

— Ba eu aşa cred. Ai să te simţi mai bine aşa.

Mă ignora, tipul mă ignora! Avea să mă ducă la el acasă şi ceva rău avea să se întâmple. Ce era rău? Unde mă aflam? Trebuia să-l fac să se oprească, să tragă pe dreapta. Pe urmă… o s-o iau la fugă. Da. O să fug. Şi o să dorm.

— Tre' să te-opreşti, am bolborosit, îngrozită de petele întunecate care apăruseră la marginea câmpului meu vizual.

Urechile începură să-mi ţiuie slab.

— Nu, Cat. O să ne oprim la mine acasă!

Continuă să meargă pe acelaşi drum. Depăşisem aproape drumurile de ţară şi curând aveam să intrăm pe autostradă. Ceva din mine ştia cum să-l împiedic.

— O să vomit, l-am avertizat, şi nu era o vorbă goală.

Mi se întorcea stomacul pe dos. Înecându-mă, m-am aplecat spre el.

Maşina se opri cu un scrâşnet, atât de repede, încât ar fi trebuit să se desfacă airbagurile.

— Nu în maşină! icni el, aplecându-se peste mine şi deschizându-mi portiera.

Imediat am vărsat în ţărână, vomitând aşa cum promisesem. Voma îmi stropi rochia, şi am dat totul afară din mine până când mi-am golit

complet stomacul. Deasupra mea, l-am auzit pe Hennessey scoţând un sunet de dezgust:

— Te-ai murdărit toată! Acum nu te pot lăsa înapoi în maşină, mi-ai distruge scaunele!

Asta îmi plăcea, dar numai puţin, de vreme ce tot nu-mi puteam aminti unde eram sau de ce nu voiam să mă mai întorc în maşina lui.

Dintr-odată mă mişcăm, şi într-un fel dureros. Mă apucă de păr şi mă târî de pe drum într-un pâlc de copaci, în timp ce eu încercam să mă zbat. Asta era rău, foarte rău. Îmi simţeam picioarele ca pe nişte bolovani. Prea grele ca să le pot mişca. Nici cu braţele nu stăteam mai bine, dar l-am plesnit, inutil, sleită de puteri. Într-un târziu se opri şi-mi desfăcu rochia prinsă pe după gât, care îmi căzu până la brâu, lăsând doar sutienul fără bretele să-mi acopere sânii.

— Frumoasă, suspină el şi-mi desfăcu sutienul.

— Nu.

Am încercat să fug, dar picioarele nu mă mai ascultau. Hennessey îngenunche peste mine, atent să nu se murdărească, şi îmi dădu părul la o parte. Dintr-odată, chipul său se preschimbă, tot numai ochi aprinşi şi colţi sticloşi. Cu o mână mă strângea brutal de un sân, cu cealaltă îmi ţinea capul ridicat. Lacrimile îmi curgeau încet pe faţă, cum şedeam, prinsă în capcană, incapabilă să mă mişc sau să gândesc. Exista ceva ce mă putea ajuta, ceva… numai de mi-aş fi putut aminti ce era.

O durere ascuţită în grumaz mă făcu să icnesc. O Doamne, mă muşcase! Îmi sugea sângele! Picioarele îmi zvâcniră slab, iar ceasul de la mână mi se încurcă în părul lui pe când încercam să-l împing deoparte. Mai rămăsesem cu o slabă scânteie de amintire, ce se stingea repede, cu fiece strânsoare dureroasă a gurii lui. Era ceva cu ceasul meu de la mână…

Vederea mi se întunecă, dar înainte ca bezna să mă înghită cu totul, am apăsat pe un buton.

Zece

Ceva mă apăsa pe gură. Lichidul îmi curgea pe gât atât de repede încât m-am înecat şi am tuşit. De undeva de departe auzeam pe cineva vorbindu-mi, scuturându-mă, iar fluidul continua să curgă fără milă. Am înghiţit ca să nu mă înec în el, apoi glasul se auzi mai clar şi am putut deschide ochii.

Bones era în spatele meu, strângându-mă la piept. Eram întinşi la pământ. Cu o mână mă ţinea, cu cealaltă mă hrănea, apăsându-şi încheietura de gura mea. Era sângele lui care curgea în mine.

— Încetează, ştii bine că nu-mi place!

Scuipând ce mai aveam în gură, am încercat să-l împing în lături, dar el mă strânse şi mai tare, răsucindu-se aşa încât să-mi poată vedea faţa.

— Fir-ar să fie, eşti bine. Inima ţi-a încetinit preţ de-un minut. M-ai băgat în sperieţi.

Pe măsură ce vederea mi se limpezea, am zărit cadavrul unui vampir în faţa mea. Capul îi era aproape desprins de trup şi sucit, un ochi îi atârna afară din orbită. Carnea i se zgârcea pe oase, în felul tradiţional după o moarte adevărată, însă chipul nu era al lui Hennessey. Era al cuiva pe care nu-l mai văzusem niciodată în viaţa mea.

— Unde-i Hennessey? abia am putut murmura.

Deşi ochii şi urechile îmi funcţionau, mintea încă mi se mai învârtejea. Bones fornăi scârbit, din spate.

— Ticălosu' dracului a întins-o. Veneam deja spre tine când ţi-am auzit pagerul. L-am tras pe Hennessey de pe tine, şi tocmai ne luam la trântă, când s-a deschis nenorocitul de portbagaj şi a ieşit individul ăsta. Se ascundea acolo, afurisita de gardă de corp a lui Hennessey. Tipul a sărit pe mine, iar Hennessey s-a cărat. Şi labagiul ăsta mi-a dat mult de furcă. După ce am terminat cu el, am

venit să văd ce-i cu tine. Atunci am văzut că abia mai respirai şi aveai o venă deschisă. Chiar ar fi trebuit să bei mai mult, eşti încă palidă ca moartea.

— Nu.

Răspunsul meu era blând dar ferm. Deja mă temeam că luasem prea mult, când mă gândeam cât înghiţisem. Puah!

— Ce s-a-ntâmplat acolo? Am crezut că doar te prefăceai şi că întindeai coarda ca să mă aţâţi. A mers şi aşa, de-aia am fost cât pe ce să pun laba pe el când ţi-a sunat pagerul. Te-a prins cu garda jos?

Chiar dacă nu mă mai hrănea, tot mă mai ţinea în braţe. O parte din mine protesta, mai ales că eram goală de la brâu în sus, dar eram prea obosită ca să-mi mai exprim protestul. Forţându-mi mintea să lucreze, m-am gândit la evenimentele trecute. Parcă aveam vată în loc de creier.

— Hmm, nu ştiu. Am urcat în maşina lui şi a început să-mi fie rău… Ba nu, nu-i aşa. Mă simţeam rău mai dinainte, încă de la club. A început pe când dansam. Cumva, mă simţeam beată. Totul era în ceaţă, iar luminile păreau foarte departe… După o vreme, am reuşit să-mi ţin starea sub control, dar când am plecat, m-am simţit de trei ori mai rău ca până atunci. Nu mă mai puteam mişca. Nu-mi mai funcţionau picioarele, iar mintea… nu mai puteam nici gândi. Uitasem până şi de ceasul de la mână, până nu mi s-a prins în părul lui. Crezi că m-a drogat? Să fi ştiut ce puneam noi la cale?

Bones mă trase îndeajuns de aproape cât să se uite bine în ochii mei.

Ce văzu îl făcu să tragă o înjurătură.

— Ai nişte pupile dilatate, ca de cadavru. E clar c-ai fost drogată. Spui c-ai simţit-o înainte să apară el, când dansam? Asta nu prea are sens…

Vocea lui se stinse încet, iar adevărul mă lovi brusc. Am văzut din nou în faţa ochilor zâmbetele pline de candoare ale lui Ralphie şi Martin în vreme ce-mi întindeau un pahar.

— N-a făcut-o el, am spus.

Vino să-mi vezi Porsche-le, hai afară…

— Au fost puştii ăia. Ralphie şi Martin, ăia doi cărora le-ai spus tu să se care la început. Mi-au dat o băutură atunci şi pe urmă, când Hennessey s-a dus să te caute. Ticăloşii ăia mici, au încercat să mă tragă afară, ca să mă bage în maşina lor, şi s-au arătat surprinşi când i-am refuzat…

Deodată m-am simţit din nou ameţită, iar vederea mi se înceţoşă preţ de o clipă.

— Mai ai nevoie de sânge.

Era o afirmaţie şi, prin ceaţă, i-am făcut semn să se dea la o parte:

— Nu. Nu. Am să fiu bine. Am nevoie doar de somn.

Peisajul pieri din faţa ochilor mei. Când m-am trezit, zăceam pe pământ cu o bine cunoscută geacă din blugi sub cap. Bones, la vreo zece metri mai departe, săpa o groapă.

Razele lunii îi mângâiau pielea, şi aveau şi ce mângâia. Îşi scosese tricoul, iar lumina lunii se oglindea în luciul diamantin al cărnii lui lăptoase. Fără tricou arăta şi mai sculptural. Oasele prelungi i se legau de claviculă, umerii îi păreau şi mai laţi, iar linia stomacului plat nu era întreruptă decât de pantaloni. Efortul îi făcea muşchii să se unduiască, şi era cea mai frumoasă privelişte pe care-o văzusem vreodată.

— Unde ţi-e tricoul?

Din câte se pare, vorbisem tare, în loc doar să mă întreb în gând, pentru că el se întoarse şi-mi răspunse:

— E pe tine, scumpi.

Aplecându-se, luă de jos cu o mână vampirul mort şi îl aruncă în groapă, apoi îl acoperi cu ţărână.

— Eşti absolut minunat fără el, ştiai asta…?

Nu mai puteam monologa în sinea mea, de vreme ce era evident că mă făcusem din nou auzită.

El se opri şi îmi aruncă un rânjet, iar dinţii îi sclipiră în noapte.

— Am remarcat că mă complimentezi doar când eşti beată. Te face mult mai agreabilă, să ştii.

Termină cu o ultimă lovitură de lopată peste pământul care acoperea mormântul şi se apropie de mine. Imaginile încă-mi mai jucau în faţa ochilor.

— Eşti întotdeauna superb, i-am şoptit, întinzând un deget şi trasând o linie de-a lungul obrazului său pe când el îngenunchea lângă mine. Mai sărută-mă…

Nimic nu mi se părea real. Nici pământul de sub mine, nici gura lui încă o dată lipită de a mea. Un geamăt de dezamăgire îmi scăpă atunci când el îşi înălţă capul şi se desfăcu din braţele mele.

— De ce te-ai oprit? Îmi miroase gura?

O parte din mine îşi amintea că nu demult vomasem.

El surâse, frecându-şi încă o dată buzele de ale mele:

— Nu, ai mirosul sângelui meu, şi te doresc de nu mai pot. Dar nu aşa. Hai să te vedem în siguranţă. Hopa sus!

Mă ridică în braţe.

— Bones, am suspinat. Ştii ceva? Nu mi-e frică de tine, dar mă sperii…

Silueta lui se înceţoşă iar.

— Şi tu mă sperii, Pisoiaş! s-ar putea să-mi fi răspuns, dar nu puteam să fiu sigură.

Întunericul mă înghiţise iar.

Mama stătea întinsă în spatele meu şi mă ţinea în braţe, iar eu m-am cuibărit la pieptul ei. Nu mă mai îmbrăţişase niciodată până atunci, şi mă simţeam bine. Murmura ceva cu o voce joasă şi profundă. Braţele ei aveau muşchi puternici, iar pieptul ei lipit de spinarea mea… era tare ca piatra.

Am deschis repede ochii şi, pentru a doua oară în viaţa mea, m-am trezit în pat cu un vampir. De

data asta era infinit mai rău, pentru că tot ce aveam pe mine erau un tricou şi o pereche de chiloţi, iar el…

Un strigăt ieşi din gâtul meu. Bones sări în picioare, uitându-se în stânga şi-n dreapta ca să vadă primejdia. Imediat mi-am întors privirea, pentru că eu văzusem primejdia, desigur. M-am înroşit şi am închis ochii strâns.

— Ce s-a-ntâmplat? E cineva pe aici?

Glasul îi suna insistent şi feroce.

Fără niciun cuvânt, am clătinat din cap că nu, muncindu-mi creierii să-mi amintesc cum ajunsesem aici. Ultimul lucru de care-mi mai aduceam aminte era că stăteam întinsă pe pământ şi-l sărutam…

— Bones. Am scrâşnit din dinţi, dar trebuia să ştiu. Tu şi cu mine am… s-a-ntâmplat ceva între noi? Nu-mi aduc aminte de nimic. Trebuie să-mi spui adevărul.

Scoase un oftat de exasperare şi am simţit cum patul se lasă în jos sub greutatea lui când urcă la loc în el. Am sărit pe dată din pat şi m-am uitat la el printre gene, până când am fost sigură că pătura îl acoperea de la mijloc în jos. Îmi aruncă o privire în care i se citea iritarea cu greu ascunsă:

— Crezi că te-aş fi regulat când erai leşinată? Crezi că nu sunt mai bun decât ceilalţi doi labagii care ţi-au botezat băutura? Rochia îţi era aproape sfâşiată cu totul şi plină de vomă, aşa că ţi-am tras un tricou pe tine şi te-am adus aici. Pe urmă m-am întors la club.

— Ah. Acum mă simţeam ca o proastă şi am vrut să-mi apăr presupunerea greşită. Dar atunci de ce eşti gol?

— Pentru că, după ce am terminat cu băieţeii tăi şi l-am tot căutat în zadar pe Hennessey, se crăpa de ziuă. Eram frânt de oboseală, cu hainele pătate de sânge, aşa că le-am scos şi m-am băgat în pat. Iar tu n-ai făcut altceva decât să sforăi şi să iei din

nou toate păturile-afurisite. Chiar n-am stat să mă gândesc şi la asta, scuze.

Cuvintele-i erau pline de sarcasm, dar propoziţia lui de mai înainte îmi dădu fiori reci.

— Cum ai terminat cu băieţii? Ce-au păţit Ralphie şi Martin?

— Le porţi de grijă, nu-i aşa? Aşa de tipic americancă, mai îngrijorată pentru criminali decât pentru victime. N-ai întrebat dacă nu şi-au găsit o nouă amică cu care să se joace, nu? Nu te-ai întrebat ce s-a ales de ea. Nu, tu eşti îngrijorată pentru soarta lor.

— Au mai drogat o fată? E bine?

Dacă intenţia lui fusese să mă facă să mă simt prost, reuşise. Ochii lui îi sfredeliră pe ai mei.

— Nu, puiule. Ea nu e deloc bine. De vreme ce tu nu te-ai dat cu roţile în sus după două doze din sucul lor, au triplat cantitatea. Când tu ai plecat ca să-ţi pui gâtul la bătaie, ei culegeau cu veselie o altă fetişcană. Din prostie, n-au dus-o cu maşina prea departe de club. Când m-am întors, am dat peste ei într-o dubă printre copaci şi am mirosit că împuţiţii erau înăuntru. Unul o cordea pe biata fată, pe când celălalt aştepta să-i vină rândul. Sigur, nu şi-au dat seama că fata era moartă din cauza supradozei. Am smuls uşile din ţâţâni şi i-am frânt şira spinării celui care i-o trăgea. Asta l-a speriat pe celălalt de moarte, după cum poţi să-ţi închipui. Am stat de vorbă cu el puţin, la început, ca să fiu sigur că n-avea nimic de-a face cu Hennessey. A ciripit tot, mi-a povestit că el şi amicul lui aveau obiceiul să vâre narcotice în băuturile fetelor, pentru ca apoi să le-o tragă şi pe urmă să le zvârle-n drum oriunde. Le plăcea să aleagă cluburi de vampiri şi altele asemenea, pentru că fetele care veneau în locurile alea nu aveau obiceiul să se ducă la poliţie după vreun atac. S-a supărat rău de tot când l-am anunţat că fata era moartă. A plâns şi a zis că nu trebuiau să moară, doar să zacă acolo la dispoziţia lor. Pe

urmă i-am sfâşiat gâtul şi am băut ce curgea din el. Apoi m-am întors la club şi l-am anunţat pe proprietar. Nu-i plac asemenea activităţi prin împrejurimile clubului, atrag o atenţie nedorită. Le-am făcut o favoare putorilor ălora când i-am omorât aşa de repede. Proprietarul i-ar fi chinuit săptămâni de-a rândul, ca un avertisment pentru oricare altă fiinţă omenească destul de prostovană ca să mai încerce asemenea trucuri.

Simţind că mi se face iar rău, m-am aşezat pe marginea patului şi am lăsat capul în jos. Biata fată, ce tragedie! Dar felul în care îi omorâse Bones pe Ralphie şi Martin îmi dădea fiori reci. Îşi meritau ei moartea? Da. Trebuia să fie tocmai Bones cel care le-o aducea? Nu găseam răspunsul.

— Cu ea ce-ai făcut?

— Am luat dubiţa de acolo, după ce i-am lăsat pe băieţi la club, şi am parcat-o undeva, departe de şosea. Cineva o s-o găsească, o să vadă pe numele cui e înregistrată şi o să presupună că după ce au violat-o, i-au dat o supradoză, apoi s-au despărţit. Mă rog, unul dintre ei, din câte se pare. Era sânge în interior. Copoii se vor gândi că cel care i-a ucis pe amândoi a fugit. N-ar fi prima oară când se-ntâmplă aşa ceva.

— Măcar părinţii ei or s-o găsească şi n-or să trebuiască să se întrebe toată viaţa unde le-a dispărut copila.

Deplângeam familia aia necunoscută care avea să primească un telefon îngrozitor. Mi-am lăsat capul în mâini. Îmi pulsa cu o durere cruntă, dar după toate cele întâmplate, era un preţ mărunt de plătit.

— Hennessey… Ce crezi c-o să facă? Crezi c-o să încerce ceva, sau o să continue să fugă?

Bones izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— Hennessey ştie de-acum că-s pe urmele lui. O bănuise, dar în sfârşit are dovada. O să încerce ceva, cu siguranţă. Dar unde şi când, habar n-am. S-ar putea să se dea la fund o vreme, sau să vină

după mine imediat. Nu ştiu, dar nu s-a terminat încă.

— E vina mea că Hennessey a scăpat. Doamne, am fost aşa o proastă să nu-mi dau seama că ceva nu e în regulă până n-a fost prea târziu…

— Nu-i vina ta, Pisoiaş.

Se trase mai aproape de mine şi-şi puse mâinile pe umerii mei, iar eu mi-am dat seama, cu întârziere, că o purtare ciudată fusese şi pupăceala mea cu el. Şi-acum iată-ne în pat, el gol, iar eu, aproape goală. N-am fost prea deşteaptă.

M-am ridicat din pat şi i-am întors spatele, dorind să măresc distanţa dintre noi. Drogurile mă făcuseră să-l sărut, drogurile. Tot repetându-mi asta în cap, am început să mă simt mai bine.

— Bones, eu… eu trebuie să-ţi mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa. Am leşinat imediat ce-am apăsat pe buton, şi ăla m-ar fi secat de sânge. Dar să ştii că singurul motiv pentru care am fost… atât de îndrăzneaţă cu tine au fost chimicalele alea pe care mi le-au strecurat în pahar. Ştii asta, nu-i aşa? Sigur, nu te învinuiesc pentru c-ai luat-o de bună. Sunt sigură că n-a însemnat nimic pentru tine. Voiam doar să ştii că nici pentru mine n-a însemnat nimic.

Încă mai stăteam cu spatele la el şi îmi doream cu disperare mai multe haine pe mine. Era prea periculos să fiu închisă cu el într-o cameră, fără vreo treizeci de straturi de armură pe mine.

— Întoarce-te, îmi ceru el cu un glas în care i se auzea ceva ce-mi era frică să descifrez.

Orice era, în niciun caz nu era fericire.

— Ăăă, nu poţi muta piatra, ca să-mi faci loc să ies de aici şi doar…

— *Întoarce-te!*

Acum ştiam ce era în vocea lui: ameninţare.

Încet, m-am întors cu faţa la el.

Fără să mă avertizeze, se afla înaintea mea, la o palmă doar de mine, încă gol puşcă. Obrajii mi se făcură roşii ca focul, dar mi-am ţinut ochii ridicaţi

cu hotărâre. Asta era aproape la fel de rău. Privirea lui mă făcea să tremur.

— Chiar nu mă simt bine cu tine gol, i-am zis, luptându-mă în zadar să găsesc un ton normal.

Sprânceana i se ridică.

— De ce-ar trebui să te tulbure asta, puiule? În definitiv, tocmai mi-ai mărturisit că nu simţi nimic pentru mine, în afara simplei gratitudini. Şi ai mai văzut bărbaţi goi la viaţa ta, deci nu te mai preface că roşeşti. Atunci ce te-ar putea deranja? Ştiu ce mă deranjează pe *mine.*

Tonul zeflemitor se transformă într-un mârâit grav, plin de furie.

— Ce mă deranjează pe *mine* e că-ndrăzneşti să stai acolo şi să-mi spui tu ce-am simţit şi ce n-am simţit eu noaptea trecută. Că să te sărut şi să te ţin în braţe n-a însemnat nimic pentru mine. Apoi, ca să pui capac la toate, îmi zici că mi-ai răspuns la sărutări doar sub efectul drogurilor. Asta-i tare! Ştii ce ţi-au făcut drogurile alea după prima doză, că a doua te-a băgat în comă? Ţi-au stârpit gărgăunii din creier!

Acestea fiind zise, ridică pietroiul din faţa intrării, lăsându-mi drumul liber. Gura mi se deschise de indignare, iar el, plin de emfază, îmi arătă cu degetul ieşirea.

— Pleacă de aici, până nu-mi pierd cumpătul şi ai să vezi tu cât de puţin îţi place să mă săruţi.

Hotărându-mă că precauţia era cel mai înţelept lucru, am ieşit afară. Repede.

Unsprezece

— Ai luat notițe de la prelegerea de astăzi? Am dormit până târziu şi m-am trezit abia acum o jumătate de oră. A fost chiar la fel de plicticos ca şi data trecută?

Stephanie era în clasa mea de fizică. Cel puţin, era când apărea. Lipsise în două din ultimele cinci zile, dar de câte ori ieşeam de la ore, mă aştepta acolo. Îi plăcea să se învârtă prin campus, din câte bănuiam. Găsea socializarea mult mai interesantă decât cursurile ca atare.

Stephanie era o brunetă mignonă, cu o personalitate expansivă. Îşi petrecuse ultimele cinci zile scoţându-mă pe mine din carapacea mea antisocială. Cursurile la colegiu începuseră de luni. Astăzi era vineri şi până acum ea era singura persoană care stătea cu mine de vorbă în campusul ăsta uriaş, copleşitor.

Cu viaţa mea până acum lipsită de prieteni, şovăiam să particip la discuţiile mărunte, amicale, normale. Dacă n-aveau de-a face cu cadavrele, cu şcoala sau cu livada de vişini, în general nu ştiam ce să zic. Stephanie nu s-a dat bătută. Era suficient de entuziastă şi de exuberantă pentru amândouă şi, dintr-un motiv anume, păru să mă placă de la bun început.

— Mda, am luat. Vrei să ţi le copiezi?

— Nee, zâmbi ea cu gura până la urechi. Probabil că oricum n-o să le citesc. E aşa de plicticos să studiezi. Şi pe urmă, n-o să mai folosesc niciodată tâmpeniile astea, aşa că cine are nevoie de ele?

Stephanie era boboacă, dar din multe puncte de vedere era mult mai sofisticată decât mine. În cursul celei de-a doua conversaţii de după ore, m-a informat că ieşea cu băieţii de la doisprezece ani,

îşi pierduse virginitatea la paisprezece, şi-i considera pe bărbaţi la fel de agreabili şi de convenabili precum restaurantele fast-food.

— Spune-mi de ce te-ai mai înscris la colegiu? am întrebat-o amuzată.

Ea arătă cu capul spre un mascul drăguţ care tocmai trecea pe lângă noi.

— Pentru *băieţi.* Locul ăsta e *ticsit* de ei. E ca un bufet suedez!

Ea şi cu Bones aveau ceva în comun. Şi el ar fi considerat campusul ca pe un bufet suedez, însă nu chiar în acelaşi sens.

Îl evitasem de când mă trezisem cu el în pat duminică dimineaţă. Miercuri ar fi trebuit să mă întâlnesc cu el la peşteră, dar nu m-am dus. Eram prea confuză. Sentimentele mele pentru el suferiseră o metamorfoză radicală. La un moment dat în decursul ultimelor şapte săptămâni, trecusem de la o ură profundă la o atracţie inexplicabilă faţă de el.

— Deci, vrei să ieşi diseară şi să faci ceva?

Preţ de o secundă, n-am făcut altceva decât să mă uit la ea. Aveam douăzeci şi doi de ani şi nu mai ieşisem cu o fată doar să mă distrez şi să fac chestii normale. Drace, ca să fiu şi mai jalnic de sinceră, nici măcar nu mai avusesem vreo prietenă cu care să ies în oraş.

— Ăăă, sigur.

— Tare, zâmbi ea cu gura până la urechi, o să ne facem de cap. Ce-ar fi să mă iei de-acasă? O să mergem la clubul ăsta super, unde-l cunosc pe tipul de la pază. O să te lase să intri.

— Oh, dar am peste douăzeci şi unu de ani, am zis, obişnuită ca lumea să mă creadă mai tânără. De fapt, am douăzeci şi doi.

Îmi aruncă o privire atât de ascuţită încât m-am foit, stânjenită. OK, eram ceva mai în vârstă decât tipica studentă în anul întâi la colegiu, dar trebuise să muncesc în livadă după atacul de cord al bunicului…

— Mă rog, nu eşti tu plină de surprize? zâmbi ea într-un târziu.

Stephanie locuia într-un apartament din afara campusului, nu departe de locul pe care urma să-l închiriez curând. Cu banii pe care mi-i dăduse Bones, mă puteam muta mai devreme. Nu mai trebuia să-mi ascund de bunici hainele pătate de sânge, ori să mai suport meschinăria vecinilor mei. Mda, abia aşteptam să mă mut de-acasă.

Am bătut politicoasă la uşa ei:

— E Cathy!

Aşa mă chema la şcoală. Până acum aveam patru diminutive. Măcar semănau destul de mult între ele.

Ea deschise o clipă mai târziu, îmbrăcată doar în sutien şi fustă.

— Hei! Abia mă îmbrăcam! Hai, intră!

Am urmat-o înăuntru, aşteptând lângă uşă, pe când ea dispăru în ceea ce presupuneam că era dormitorul ei. Apartamentul era surprinzător de drăguţ, nu ca obişnuitele locuinţe de student. Avea un televizor cu plasmă în faţa unei canapele din piele, un laptop sofisticat şi multe alte obiecte aparent scumpe aranjate pentru efectul lor decorativ.

— Îmi place casa ta, i-am mărturisit cu sinceritate. Locuieşti singură sau cu cineva?

— Vino înăuntru, nu te aud prea bine, îmi strigă ea.

Am repetat întrebarea în timp ce străbăteam un mic hol şi intram în camera ei. Stephanie stătea în faţa garderobei, ţuguindu-şi buzele în timp ce-i trecea în revistă conţinutul.

— Hă? Cu nimeni. Deci, zi-mi mai multe despre tine, Cathy. Ştiu că locuieşti cu mama şi bunicii, dar unde-i casa ta?

— Într-un mic orăşel spre nord, la o oră de aici, de care, probabil, tu nici n-ai auzit măcar, i-am

răspuns, gândindu-mă că dormitorul era şi mai drăguţ decât sufrageria.

Era evident că avea părinţi bogaţi.

— Nu vorbeşti niciodată despre tatăl tău. Mama-i divorţată, sau ţi-a murit tatăl?

— A fugit de-acasă înainte să mă nasc eu. Nici măcar nu ştiu cine e, a fost tot ce-am spus.

Mă rog, era oarecum adevărat.

— Ai vreun prieten?

— Nu! i-am răspuns imediat.

— Uau! Cât de categoric, râse ea. Joci în cealaltă echipă?

— Care cealaltă echipă? am întrebat-o nedumerită.

Colţurile gurii i se ridicară.

— Eşti lesbiană? Nu-mi pasă dacă eşti, dar acel „nu” referitor la prieten a fost atât de hotărât, încât întrebarea se impune de la sine.

— Oh!

Îh!

— Nu, nu sunt! Eu, ăăă, n-am ştiut ce-ai vrut să zici adineauri…

— Ştii, mă întrerupse ea cu un surâs plăcut, continuând să scotocească prin dulap, eşti foarte frumuşică. Dar te îmbraci ca dracu’. Hai să vedem dacă nu găsim ceva de-al meu pe care să-l porţi în noaptea asta.

Pfui, vorbea exact ca Bones. Dacă-i dădeai un accent englezesc, aş fi jurat că-l aud pe el vorbind. Mi-am coborât privirea la blugii mei. Erau aşa de confortabili.

— Ei, nu trebuie să faci asta!

— Uite! mai cotrobăi puţin, după care-mi aruncă o rochiţă bleumarin. Încearcă asta!

Nedorind să par prea pudică, de vreme ce ea tot era doar parţial îmbrăcată, mi-am aruncat cizmele din picioare şi am început să mă dezbrac.

Stephanie se uita la mine, cântărindu-mă rece din priviri, în timp ce-mi scoteam blugii. Felul în care privirea ei îmi aluneca pe trup îmi dădu o

senzaţie bizară. Ca şi cum m-ar fi evaluat. *Probabil că e doar nedumerită de cât de palidă poţi fi,* mi-am zis în sinea mea, încercând să mă scutur de stânjeneala care pusese stăpânire pe mine. *Eşti ca un om de zăpadă cu ţâţe.*

— Ai un corp grozav, Cathy. Nu eram sigură, judecând după chestiile alea lălâi pe care le porţi, dar să vezi şi să nu crezi, chiar ai.

Vocea îi era plată. Aproape indiferentă. Sentimentul de nelinişte deveni mai puternic. Nu mai avusesem nicio prietenă până acum, adevărat, dar era ceva aici ce nu părea în regulă. Nu se mai purta ca fata veselă şi exuberantă din clasă. Părea o cu totul altă persoană.

— Ştii, i-am zis, lăsând jos rochia pe care mă pregătisem să mi-o pun, cred c-am să rămân în blugii mei. Nu mi-ar plăcea să se întâmple ceva cu asta, ştii şi tu cum e-n cluburi. Ar putea vărsa cineva o băutură peste ea sau s-ar putea rupe…

— Nu eşti decât o altă prostănacă de la ţară, nu-i aşa? constată cu o umbră de zâmbet care nu-i mai dispărea de pe faţă. Te-am mirosit de prima oară când te-am văzut venind spre clasă, cu capul în jos şi umerii încovoiaţi. Fără prieteni, fără relaţii, dintr-o familie săracă… eşti total la fund. Cineva ca tine ar putea – pocni ea din degete – dispărea la fel de bine.

Colţurile gurii îmi căzuseră după prima insultă. Am rămas cu gura căscată, fără să-mi vină să cred ce auzeam.

— Asta-i un soi de glumă? am zis în cele din urmă. Pentru că nu-i amuzantă.

Stephanie izbucni în râs. Râdea cu atâta poftă, încât pentru o clipă m-am destins. *A glumit. Bine,* n-a fost *prea vesel, dar poate că are ea un simţ mai ciudat al umorului…*

Băgă din nou mâna în dulap. De data asta, în locul unei alte rochii, scoase o armă.

— Să nu ţipi, sau te-mpuşc!

Ce dracu?

— Stephanie, ce-ai *păţit*? am icnit eu.

— Nimic, îmi răspunse afabilă, tocmai îmi plătesc chiria, iar tu, drăguţo, eşti exact ce-i place proprietarului meu. Pune-ţi astea.

Îmi aruncă o pereche de cătuşe care aterizară la picioarele mele. Eram încă atât de uluită, încât n-am făcut nicio mişcare. Ea îndreptă arma spre mine:

— Haide, Cathy. Nu vreau să fac mizerie!

— N-ai să tragi, c-or să te audă vecinii, am spus pe un ton calm, în vreme ce mă întrebam ce naiba se petrecea.

— Are amortizor, mă asigură ea, lovind uşor cu degetul pe lateral ţeava. N-or să audă niciun zgomot.

Am mijit ochii când brusc mi-a trecut un gând prin minte şi am întrebat:

— Bones te-a pus să faci asta?

— Cine? mă întrebă enervată.

După expresia ei, mi-am dat seama că nu auzise niciodată de el, şi un fior rece mă străbătu. Dacă ăsta nu mai era unul dintre micile lui teste, sau dacă ea nu-mi juca vreun renghi pervers al vreunei găşti de fete de la colegiu, atunci treaba era foarte serioasă. Mi-am ales cuvintele cu foarte multă grijă:

— N-am nici bani, nici droguri, aşa că-ţi pierzi vremea. Pune-ţi arma deoparte, iar eu am să plec de-aici fără să mai chem poliţia.

Ea se apropie şi mai mult de mine. Doar câţiva centimetri ne mai despărţeau.

— Fete de colegiu, toate sunteţi la fel. Vă credeţi deştepte, dar când vine momentul, trebuie să vă explic totul de parcă v-aş culege de la grădiniţă. Ar trebui să mă înregistrez şi să mă pun să m-auziţi, căţele ce sunteţi, ca să nu mai trebuiască să vă tot repet întruna! Bun, ascultă aici la mine, proasto! Am să număr până la trei, timp în care ai să-ţi prinzi cătuşele alea, şi dacă n-o faci,

atunci am să te-mpuşc. Prima dată, în picior. Unu… doi… *trei.*

Arma se descărcă, dar eu m-am aruncat într-o parte înainte să termine ea de vorbit. Sfinte Sisoie, indiferent ce era asta, vorbea serios! Dacă nu mă mişcăm, ar fi făcut o gaură-n mine!

Stephanie trase iar, înjurând. Era clar că nu se aşteptase la viteza mea. Am sărit la ea, ca să-i smulg arma din mână. Spre surprinderea meu, era mult mai puternică decât crezusem. Ne-am prăvălit la podea, rostogolindu-ne, cu arma între noi, fiecare trăgând cu putere de ea. Când s-a descărcat iar, am încremenit.

Ochii ei erau pe cât de mari puteau să fie, aţintiţi într-ai mei. Ceva cald curse pe mine. M-am împins înapoi, lăsând arma să-mi cadă dintre degetele amorţite, şi am privit cum pata de sânge de pe pieptul ei se lăţea tot mai mult.

Mi-am acoperit gura cu mâna, de groază, şi m-am dat înapoi până când am simţit peretele în spate. Stephanie scoase un zgomot, pe jumătate suspin, pe jumătate horcăit. Pe urmă nu se mai mişcă deloc.

N-a mai trebuit să-i caut pulsul – i-am auzit inima oprindu-se. Preţ de câteva clipe ce păreau să se prelungească la nesfârşit, nu mi-am putut lua ochii de la ea. În apartamentele din jurul nostru, nimeni n-a auzit nimic. Avusese dreptate. Arma avea amortizor. Funcţionase exact aşa cum îmi descrisese ea.

Buimacă, m-am repezit la noptiera ei frumoasă din răchită şi am luat telefonul, formând singurul număr la care mă mai puteam gândi. Când i-am auzit vocea, aparentul calm îmi dispăru şi am început să tremur.

— Bones, eu… eu tocmai am omorât pe cineva!

Bones n-a pus niciuna dintre întrebările pe care eu, una, le-aş fi trecut primele pe listă. Cum ar fi: *Ce-ai păţit?* sau *Ai chemat poliţia?* M-a întrebat

doar unde eram şi pe urmă mi-a zis să nu mă mişc de acolo. Încă mai ţineam în mână telefonul când apăru zece minute mai târziu. Da, nu mă mişcasem deloc. Abia dacă mai respiram!

Când l-am văzut intrând în dormitor, m-am simţit profund uşurată. Dacă Stephanie ar fi fost un vampir, aş fi fost bine mersi. I-aş fi înfăşurat leşul, aş fi dus-o cu maşina în pădure şi aş fi îngropat-o într-un loc pustiu, fără să clipesc. Asta, totuşi, era diferit. Luasem o viaţă de om şi habar n-aveam ce trebuia făcut în atare situaţie.

— Ce-ai atins? fu prima lui întrebare, pe când îngenunchea în faţa mea.

Am încercat să mă gândesc. Asta era cam mult pentru mine în acel moment.

— Ăăă… telefonul… poate marginea măsuţei de toaletă, noptiera… asta-i tot. Tocmai ajunsesem aici, când a-nceput s-o facă pe nebuna şi să zică lucrurile alea groaznice…

— Nu eşti în siguranţă aici, spuse Bones, luându-mi telefonul din mână. Unul dintre ei s-ar putea întoarce în orice clipă.

— Unul dintre cine? Nu locuia cu nimeni, am protestat, urmărindu-l cum lua telefonul şi-l punea într-un sac mare de gunoi.

— Locul ăsta pute a vampiri, mă lămuri el scurt. Trebuie să facem curăţenie şi să plecăm.

Asta mă făcu să mă ridic în picioare.

— Vampiri! Dar ea n-a făcut… nu era…

— Ce-a zis despre Hennessey? mă întrerupse el.

— Despre Hennessey? Acum eram total năucă. *Hennessey?* El n-are nimic de-a face cu toate astea!

— Pe dracu nu, mormăi Bones, luând cuvertura de pe pat şi înfăşurând-o pe Stephanie în ea, ca pe un cocon. E unul dintre cei pe care-i miros. Ori el, ori cineva care a avut contact cu el. Îi simt mirosul aici.

Mă luă o durere groaznică de cap. Era ca un vis urât. Bones termină cu înfăşuratul lui Stephanie şi

apoi începu să umple sacul de gunoi cu lucrurile ei. Cărţi de şcoală. Dosare, hârtii. Scotoci rapid prin sertare şi adăugă alte obiecte diverse. Eu nu prea îi eram de ajutor. Stăteam acolo în picioare, asigurându-mă că mâinile mele nu lăsau nicio amprentă incriminatoare prin jur.

Mă lăsă acolo şi se duse să verifice sufrageria, după care se întoarse cu sacul încă şi mai plin.

— Ia asta, scumpi.

Îmi întinse sacul de gunoi. A trebuit să-l ţin în braţ, căci mă temeam ca plasticul să nu se rupă din cauza greutăţii. Atunci Bones luă una dintre bluzele ei şi începu repejor să frece măsuţa de toaletă, dulapul, canaturile uşilor, măsuţele de ceai şi clanţele de la uşi. După ce fu mulţumit, o aruncă pe un umăr pe Stephanie, înfăşurată strâns într-un maldăr de pături.

— Repede fuguţa la camioneta ta, Pisoiaş. Nu te uita în jur, mergi drept la ea şi urcă-te pe locul pasagerului. Am să fiu chiar în spatele tău!

Doisprezece

Ne-am oprit o dată în drumul nostru spre peşteră. Bones a dat un telefon de pe celularul său, pe urmă a tras maşina la marginea drumului, lângă o zonă foarte întunecată şi împădurită. Nu trecură nici cinci minute, când o maşină opri în spatele nostru.

— Salut, amice! strigă Ted.

— Prompt ca-ntotdeauna, colega, îl salută Bones, coborând din camioneta mea.

Se duse în spate şi l-am auzit cum îşi muta motocicleta. O aşezase peste trupul lui Stephanie, care n-avea cum să se mai desfacă din legături cu greutatea care o ţinea în loc.

Am rămas în camionetă, căci n-aveam chef de flecăreală.

— Ce-ai acolo? se interesă Ted, făcându-mi prietenos cu mâna peste umărul lui Bones.

— Cina pentru orice zombi crezi tu c-o merită, dar asigură-te că-şi goleşte farfuria. Nu vreau să mai rămână nicio bucăţică din ea, replică Bones.

Mi se întoarse stomacul pe dos. Dumnezeule, ce discuţie despre debarasarea de un cadavru! Crezusem c-o s-o îngropăm. S-o servim ca hrană unui zombi nu-mi trecuse niciodată prin minte.

Ted nu-mi împărtăşea scrupulele.

— Să fii sigur de asta, amice. Vreun avertisment pe care ar trebui să-l dau?

— Mda. Bones îi înmână balotul, iar Ted îl azvârli în remorca lui. Spune-le să nu-şi ciobească vreun dinte în glonţ.

Asta îmi puse capac. Am deschis portiera camionetei tocmai la timp, întâmplările serii pocnindu-mă cu furie şi ridicându-mi în gât tot ce-aveam în stomac.

— Fata e bine? l-am auzit pe Ted întrebând, în vreme ce tuşeam şi trăgeam adânc aer în piept.

— O să fie, îl asigură Bones, scoţând un sunet ce aducea cu un oftat. Tre' s-o iau din loc, colega. Mulţam.

— Sigur, amice. Oricând la dispoziţia ta.

Am închis portiera tocmai când Bones urca la loc. Farurile lui Ted clipiră pe când o porni în marşarier, după care se făcu nevăzut.

Bones se căută în geacă şi-mi dădu o sticluţă:

— Whisky. Nu-i preferatul tău, dar e tot ce am.

I-am luat sticla din mână cu un sentiment de recunoştinţă şi am băut-o până la fund. Căldura artificială a alcoolului începu să-mi topească gheaţa din mădulare.

— Ţi-e mai bine?

— Mda.

Vocea îmi era spartă din cauza alcoolului care-mi ardea măruntaiele, dar mă ajută în mai multe feluri. Şocul care mă amorţise începea să-mi treacă, înlocuit în schimb de o grămadă de întrebări.

— Gata cu rahaturile criptice, Bones. Cine-i Hennessey şi ce legătură-i între el şi o psihopată cu pistolul în mână din clasa mea de fizică?

— Fizică? Ai cunoscut-o la colegiu? îmi aruncă el o privire piezişă, în timp ce pornea maşina.

— Cred că tu ar trebui să-mi răspunzi la întrebare mai întâi, de vreme ce *eu* am fost cât pe ce să fiu împuşcată, m-am răstit.

— Pisoiaş, *am* să-ţi răspund, dar te rog, povesteşte-mi cum v-aţi întâlnit şi ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Era în clasa mea de fizică, după cum ţi-am zis, am început, cu fălcile încleştate. Din prima zi, m-a aşteptat după ore. A început cu întrebări referitoare la prelegerile la care chiulea etc., şi pe urmă mi-a vorbit despre ea. Lucruri amuzante, lipsite de importanţă, cum ar fi despre tipii cu care se întâlnea sau alte poveşti de-astea… părea aşa de

prietenoasă şi de drăguţă. Pe urmă a început să-mi pună întrebări despre mine, iar eu i-am spus adevărul. Că tocmai mă transferasem de la un colegiu comunitar, că nu cunoşteam pe nimeni aici, că veneam dintr-un orăşel – nemernica mă interoga! am izbucnit deodată. Mi-a spus că astă-seară căuta pe cineva dispensabil, iar eu practic mi-am lipit o ditamai fundă roşie pe poponeaţă!

— Şi astă-seară ce s-a-ntâmplat? insistă Bones.

— Ei, a făcut mai mult decât să-mi cerceteze trecutul.

I-am spus pe scurt despre invitaţia ei şi tot teatrul cu hainele, şi am încheiat cu:

— Şi pe urmă a scos pistolul la mine!

— A pomenit numele cuiva?

Am revăzut în minte toată conversaţia:

— Nu. A zis ceva despre plata chiriei şi că eu eram exact ce-i plăcea proprietarului, pe urmă a mai zis că toate fetele de colegiu sunt nişte proaste şi că ea ar trebui să-şi înregistreze vocea… dar n-a dat nume.

Bones nu mai scoase niciun cuvânt. Eu am aşteptat, bătând darabana cu degetele.

— Cum se leagă asta de Hennessey? l-am întrebat. Mi-ai zis că ai simţit mirosul lui şi al altor vampiri înăuntru. Crezi că a aflat cumva în noaptea aia cine sunt eu? Că a vrut să termine ce-a început?

— Nu, veni imediat răspunsul lui. Spui că ea s-a gudurat pe lângă tine toată săptămâna. Dacă Hennessey ar fi descoperit cine eşti, crede-mă, n-ar fi dovedit atâta răbdare. Ar fi venit la tine în forţă imediat, în clipa în care ţi-ar fi aflat numele. Te-ar fi înhăţat pe tine şi pe oricine ar fi avut ghinionul să se afle în preajma ta. De-asta te-am întrebat atunci pe ce-ai pus mâna şi apoi am şters totul în jur. Deşi mă îndoiesc că ţi-au luat amprentele ăia de la poliţie, nu vreau să las nicio urmă a ta pe care el s-o poată depista.

— Dacă nu din cauza weekendului trecut, atunci de ce-ar avea Stephanie vreo legătură cu el şi de ce să încerce să mă răpească? N-are nicio noimă!

Mă privi de sub pleoapele lăsate.

— Hai să lămurim chestiunea asta înăuntru, îmi propuse el. În felul ăsta pot să mă uit la lucrurile ei în timp ce stăm de vorbă.

L-am urmat cu hotărâre în peşteră. N-aveam de gând să-l las să scape fără să-mi lămurească totul. Sigur că Hennessey era o jigodie ordinară, dar, evident, nu era vorba numai de asta. Nu voiam să plec până când nu aflam totul.

Bones şi cu mine ne-am croit drum prin intrarea îngustă şi ne-am întors acolo unde-şi făcuse propria locuinţă, în partea cu tavan boltit a peşterii. A golit sacul de gunoi, iar eu m-am aşezat pe canapea, în faţa lui, urmărindu-l cum deschide mai întâi laptopul lui Stephanie.

— Ai auzit vreodată de Triunghiul Bennington? mă întrebă, aprinzând computerul.

— Nu, i-am răspuns încruntându-mă, doar de cel al Bermudelor.

Degetele lui zburară pe tastatură. Măi, dar îndemânatice mai erau! După o secundă, scoase un fornăit dezgustat:

— Afurisita de fată nici măcar nu s-a obosit să-şi paroleze dosarele. Toată numai aroganţă afurisită, dar asta-i în avantajul nostru. Uite, aici erai, Pisoiaş. La „Potenţiale”. Ar trebui să te simţi flatată. Eşti prima pe lista ei.

M-am uitat peste umărul lui şi am citit: „Cathy – roşcată – douăzeci şi doi” alături de alte nume cu scurte descrieri similare.

— Îţi baţi joc de mine? Cine sunt celelalte fete? Potenţiale pentru ce?

Degetele lui mai alergară puţin pe taste şi apoi se lăsă pe spate cu un zâmbet.

— Ei, ce-avem noi aici? Charlie şi Club Flame pe Strada Patruzeci şi doi. Aduce a persoană de contact. Să sperăm că a fost suficient de proastă

încât să scrie chiar numele real al locului şi nu vreun cod pentru el.

— Bones!

Vocea mea ascuţită îl făcu să pună laptopul deoparte şi să se uite în ochii mei.

— Triunghiul Bennington e o zonă în Vermont unde au dispărut mai multe persoane prin anii cincizeci, spuse. Până în ziua de azi nu s-a mai găsit nici urmă de ele. Ceva asemănător s-a petrecut în Mexic cu mai mulţi ani în urmă. Fiica unui amic de-al meu a dispărut. Rămăşiţele ei au fost găsite la câteva luni după aceea în deşert, şi când zic „rămăşiţe" mă refer la faptul că au mai recuperat doar bucăţi din ea. A trebuit să fie identificată după fişa dentară. La autopsie s-a descoperit că mai trăise câteva luni de zile înainte de a fi ucisă. Când am continuat cu investigaţiile, a ieşit la iveală că nu era deloc un caz neobişnuit.

— Ce vrei să spui?

Bones se lăsă din nou pe spate.

— Sute de femei au dispărut sau au fost omorâte în localităţile mexicane de graniţă în acea perioadă. Nici până astăzi nu s-a găsit vreun indiciu în privinţa făptaşului. Apoi, acum câţiva ani, mai multe fete au început să dispară în şi în jurul zonei Marilor Lacuri. Mai recent, asta s-a concentrat în Ohio. Despre cele mai multe s-a presupus că sunt fugite de acasă, prostituate, drogate, sau doar nişte necunoscute oarecare, dispărute fără semne de violenţă. De vreme ce marea lor majoritate intra în categoriile cu risc ridicat, nu s-a prea făcut mare caz în presă. Bănuiesc că Hennessey e implicat. De-asta am venit aici. S-a găsit mereu în apropierea celor trei locuri, când au început dispariţiile.

— Crezi că Hennessey a făcut toate astea?

Cifrele erau suficiente ca să mă îngrozească.

— N-ar putea mânca atât de mult nici dac-ar vrea! Ce-i el, vreun… Ted Bundy mort viu?

— Oh, cred c-ar putea fi un lider, fără îndoială, dar nu este un ucigaş în serie în sens tradiţional, opină Bones pe un ton tranşant. Ucigaşii în serie sunt mult mai posesivi în motivaţia lor. Din diversele crâmpeie de informaţii aflate ici şi colo de-a lungul anilor, nu cred că-şi păstrează toate fetele astea pentru el. Cred c-a făcut o adevărată industrie cu ele.

Am fost cât pe ce să întreb ce fel de industrie, dar pe urmă mi-am amintit ce i-a zis Bones lui Sergio cu un weekend în urmă: *Ştiam eu că nu poţi trece indiferent pe lângă o fată frumoasă... Eşti cel mai bun client al lui, din câte aud... Ce, ai rămas chiar atât de lefter încât să trebuiască să-ţi cauţi singur hrana în loc s-o comanzi în cameră?...* Iar azi-noapte, Stephanie îmi mărturisea că: *...tocmai îmi plătesc chiria, iar tu, drăguţo, eşti exact ce-i place proprietarului meu... Fete de colegiu, toate sunteţi la fel!...*

— Crezi că gestionează vreun serviciu cu livrare la domiciliu, am murmurat. Îi preface pe oamenii ăia în *Bucate pe Roate!* Dumnezeule mare, Bones, cum a reuşit să scape nepedepsit?

— Hennessey a fost neglijent în Maine şi Mexico, dar s-a mai perfecţionat între timp. Acum alege femei pe care societatea le desconsideră, şi dacă nu intră în categoria asta, atunci trimite vampiri care să împiedice până şi raportarea dispariţiei lor. Ţi-aduci aminte de fetele alea pomenite de Winston? El nu s-a înşelat, scumpi, sunt *toate* moarte. Am vrut confirmarea faptului că erau mai multe fete dispărute decât se raportase, aşa că de-asta te-am trimis la Winston. O stafie ştie cine-i mort, chiar dacă părinţii fetelor n-au aflat încă. Am fost să-i văd. Tuturor li s-a inculcat ideea că fiicele lor au plecat să urmeze cariere de actorie, cum ţi s-a zis şi ţie, sau călătoresc prin Europa, ori s-au mutat la un fost prieten, orice. Au fost programaţi să nu le pună absenţa sub semnul întrebării, şi numai un vampir poate avea un

asemenea control asupra minţilor. În ultima vreme, Hennessey i-a obligat pe oamenii lui să-i aducă şi mai multe fete. De la colegii. De la colţul străzii. Din baruri, cluburi şi străduţe dosnice. Cum reuşeşte să scape nepedepsit? Te-ai uitat bine la feţele de pe cutiile de lapte? Oamenii dispar tot timpul. Poliţia? Sunt destule crime în care să fie implicaţi cei bogaţi, puternici şi celebri, încât le vine uşor să pună pe ultimul plan dispariţia unor amărâte, iar despre celelalte nu ştiu nimic. Cât priveşte lumea morţilor vii, Hennessey şi-a acoperit urmele foarte bine. Există doar suspiciuni, nu şi dovezi.

Acum, că ştiam ce se petrecea în propriul meu stat, ceea ce făcuse Stephanie avea o logică perfectă, asta dacă aveai etica unui crocodil. Un campus de colegiu uriaş şi aglomerat *fusese* bufetul ei suedez; doar că nu ea era cea care se înfrupta. Nu, ea era doar cineva angajat să-i umple lui Hennessey frigiderul. Iar eu, cu trecutul meu, fusesem mâncarea perfectă. Stephanie nu se înşelase. Puteam dispărea foarte lesne, fără să se pună prea multe întrebări, şi lucrurile ar fi mers conform planului. Cu excepţia unui singur lucru despre mine pe care ea nu-l pusese la socoteală.

— De cât timp bănuieşti asta? Mi-ai spus mai înainte că-l urmăreşti pe Hennessey de vreo unsprezece ani. Ai ştiut ce face el în tot timpul ăsta?

— Nu. Doar în ultimii doi ani am primit nişte informaţii precise. Gândeşte-te, nici nu ştiam pe cine sau ce urmăream la început. Mi-au trebuit câteva duzini de gagii ca să prind o şoaptă despre ce se întâmplă. Alte câteva duzini ca să aflu numele celui care ar putea să conducă toată afacerea. Cum îţi spuneam, îşi acoperă urmele. Pe urmă i-am vânat pe cei din subordinea lui care aveau un preţ pe capul lor. Sergio a fost unul dintre ei, de pildă. Îi decimez oamenii de ani de zile, dar îi stârpesc numai pe cei cu recompensă. În felul

ăsta, Hennessey nu şi-a dat seama că sunt pe urmele lui. A crezut doar că mă interesează banii şi atât. Acum, totuşi, ştie că pe el vreau să-l prind, şi de ce. La fel ştiu şi cei care mai sunt implicaţi în treaba asta, pentru că n-o poate face de unul singur.

Am digerat asta timp de un minut, apoi am spus:

— Deci, chiar dacă-l elimini pe Hennessey, tot n-o să-i pui capăt. Partenerii lui ar putea reîncepe exact de unde s-a întrerupt el. N-ai nicio idee cine-ar putea fi ei?

— Am fost foarte aproape să-i aflu de vreo câteva ori, dar… mă rog. S-au întâmplat nişte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ai fi tu, de fapt. Dacă nu ştiam adevărul, aş fi jurat că faci parte dintre oamenii lui Hennessey. Ai incredibilul prost obicei de a omorî persoane înainte de a scoate eu informaţii de la ele. Ţi-aduci aminte de Devon, tipul pe care l-ai înjunghiat în noaptea-n care ne-am cunoscut? Îl urmăream de şase luni. Era contabilul lui Hennessey, ştia totul despre el, însă tu ai împlântat argintul în inima lui înainte să mai apuc eu să zic ceva. Am crezut că Hennessey şi-a dat seama că mă apropiam prea tare şi te-a trimis pe tine să-l reduci la tăcere. Pe urmă te-ai luat după mine chiar în noaptea următoare. De ce crezi că te tot întrebam pentru cine lucrezi? Iar azi-noapte…

— N-am vrut s-o omor! am strigat, cuprinsă iar de remuşcări, dar din alt motiv de data asta.

Ce informaţii a luat cu ea în mormânt Stephanie? N-aveam să mai aflăm niciodată.

Bones se ridică în picioare, vorbindu-mi în timp ce se făcea nevăzut pe după unul dintre pereţii naturali ai grotei:

— Crede-mă, scumpi, că ştiu. N-ai ucide o fiinţă omenească decât dintr-un accident, sau dacă ar purta o insignă de partizan al vampirilor. Nu păreai să ştii ca Stephanie să fi avut asemenea relaţii – şi

din câte am văzut în camera aia, te luptai să-i smulgi arma din mână când s-a descărcat. Probabil că şi ea nu voia deloc să-i dea drumul. Judecând după mirosul ei, fusese stimulată cu sânge de vampir. I-ar fi dat ceva mai multă forţă fizică, şi chiar avea nevoie de aşa ceva, dată fiind sarcina ei.

Aşa se explică de ce avea puterea unui fundaş în trupul ei micuţ. O subestimasem tot timpul.

— De ce nu mi-ai zis toate astea mai dinainte? M-ai antrenat pentru luptă, pentru ca apoi să mă ţii departe de bătălia adevărată.

— N-am vrut să te implic, răspunse el, încă ascuns vederii mele. De fapt, aş prefera chiar să nu-ţi rişti viaţă urmărind vampiri, dar asta-i ceea ce vrei să faci, aşa că te-am antrenat să fii mai bună la asta. Nu că m-ai asculta dacă ţi-aş zice să rămâi acasă, nu-i aşa? Totuşi, Hennessey şi ai lui sunt diferiţi. Implicarea ta cu ei trebuia să se termine odată cu Sergio, dar mica ta colegă de la fizică a stricat totul azi-noapte. Ar trebui să te feliciţi singură pentru că i-ai luat viaţa. Celelalte „potenţiale” cu siguranţă ar face-o dacă ar şti ce le pregătea ea.

— Siguranţa mea a fost singurul motiv pentru care mi-ai ascuns toate astea, sau mai e ceva de care încă n-am aflat?

— Nu, mai e un motiv pentru care nu ţi-am spus despre toate astea, recunoscu el, în timp ce se auzea cum turna nişte apă. N-am vrut să-ţi mai dau încă un temei pentru care să-i urăşti pe vampiri. Nu că n-ai fi deja predispusă la asta. Tinzi să-i judeci pe oameni pentru ceea ce sunt, mai puţin pentru ceea ce fac, dacă n-au puls.

Am tăcut preţ de o clipă, pentru că n-aveam cum să mă apăr de aceste acuze. Niciun argument adevărat, în orice caz.

— Ar trebui să ştii ceva, Bones. Te-am minţit când am făcut pactul. Aveam de gând să te omor cu prima ocazie.

— Ştiam deja asta, scumpi, l-am auzit eu chicotind sec.

— Cât despre Hennessey… vreau să te ajut. *Trebuie* să te ajut. Dumnezeule mare, am fost cât pe ce să mă număr printre fetele alea despre care nu s-ar mai fi ştiut nimic! Ştiu că e periculos, dar dacă afli pe unde e acest Club Flame, dacă obţii vreun indiciu, vreau să fiu şi eu pe-acolo. Hennessey trebuie oprit.

Bones nu-mi răspunse.

— Vorbesc serios, am insistat. Haide, sunt lupul perfect în blană de oaie! Chiar aşa, mai cunoşti alte fete pe jumătate vampiri care să locuiască tocmai în zona care-i acum decimată? N-ai să mă convingi să renunţ!

— Văd. Uite. Se întoarse cu un castron cu apă şi o cârpă, le aşeză lângă mine şi apoi îmi întinse una din cămăşile lui. Eşti murdară de sânge. Dacă te duci acasă aşa, mămica ta o să se sperie şi o să creadă că ai păţit ceva.

M-am uitat în jos. O pată roşie din sângele lui Stephanie forma un cerc uriaş pe abdomenul meu. Oferind un alt exemplu al resentimentului meu, deşi nu-mi mai păsa atât de tare c-o omorâsem, mi-am smuls bluza de pe mine şi imediat am început să-mi frec pielea.

Numai după ce am curăţat şi ultima urmă de sânge de pe mine am simţit greutatea privirii lui. Când m-am uitat în sus, ochii îi erau aţintiţi asupra mea, aruncând străluciri verzi.

— Hei! am strigat, alunecând pe canapea câţiva centimetri mai departe de el. Masa *nu* e gata. Nu te mai aprinde aşa la vederea sângelui.

— Crezi că sângele are de-a face cu felul în care te privesc acum?

Glasul lui căpătase un timbru bizar. Se ghiceau multe lucruri nespuse.

M-am străduit să nu mă manifest în niciun fel, dar inima tocmai începuse să-mi bată mai tare, şi nu de frică.

— Ochi verzi, colţi ce se întrevăd printre buze… destul de incriminant, aş zice.

— Zău? Se aşeză, dând castronul la o parte. Mi se pare c-am uitat să te informez ce altceva mai provoacă o asemenea reacţie, dar am să-ţi dau un indiciu… nu-i sângele.

Oh! Am tras aer în piept.

— Luând în considerare weekendul trecut, n-ai văzut nimic în plus la mine, şi mă îndoiesc că te-a copleşit dorinţa numai la vederea mea în sutien.

— Pisoiaş, uită-te la mine, spuse hotărât.

Am clipit.

— Mă uit.

— Ba nu, nu te uiţi. Se apropie de mine, alunecând pe canapea, şi din ochii lui ţâşneau acum flăcări verzi. Te uiţi direct prin mine de parcă nici n-aş fi aici. Te uiţi la mine şi… nu vezi bărbatul. Vezi vampirul, prin urmare îmi acorzi mai puţină substanţialitate. Una dintre puţinele excepţii a fost în weekendul trecut. Te-am ţinut în braţe şi te-am sărutat, ţi-am privit ochii cum se aprindeau de dorinţă şi am ştiut îndată că vedeai cu adevărat cine sunt. Nu doar o inimă care nu bate, cu o carcasă în jurul ei. Uită-te din nou la mine aşa cum te-ai uitat atunci, acum, fără scuza drogurilor la care să recurgi. Te vreau.

Un surâs abia schiţat îi arcui buzele când făcu această afirmaţie directă.

— Te-am dorit din clipa în care ne-am întâlnit, iar dacă tu crezi că stând lângă mine doar în sutien nu-mi stârneşti o dorinţă copleşitoare, te înşeli foarte tare. Dar eu nu vreau să te oblig, atâta timp cât nu mă doreşti şi tu.

Preţ de câteva clipe am rămas mută de uimire. Se întâmplaseră atâtea în noaptea asta, încât creierului meu îi era greu să le pună pe toate în ordine. M-am uitat la Bones de parcă acum mi se deschideau ochii, pentru că dintr-odată îl *vedeam.* Pomeţii aceia înalţi, sprâncenele întunecate ce încadrau ochii cu străluciri de smarald, o gură

arcuită, nasul drept şi maxilare sculptate. Pielea cu luciri cristaline acoperea cu netezimea ei o siluetă zveltă şi musculoasă. Mâinile lui erau elegante, cu degete lungi şi subţiri. Dumnezeule, era frumos. Absolut, incredibil de frumos, iar acum că-mi îngăduisem în sfârşit să observ, nu-mi mai dezlipeam ochii de la el.

— Sărută-mă!

Cuvintele-mi scăpară pe negândite, şi mi-am dat seama că în taină doream să le rostesc de ceva vreme. Bones se aplecă şi buzele lui mă atinseră cu delicateţe. Cu blândeţe. Îmi lăsa posibilitatea să mă răzgândesc şi să-l împing înapoi, dar n-am făcut-o. Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său şi l-am tras mai aproape.

Îşi trecu limba peste buzele mele până când am deschis gura. Îmi atinse limba cu limba lui pentru o clipă, înainte de a şi-o retrage, aţâţător. O altă atingere uşoară, apoi din nou înapoi. Îmbiindu-mă, convingându-mă. Într-un târziu mi-am strecurat limba în gura lui, simţindu-l că-mi răspunde, şi apoi incredibila senzualitate a modului în care mi-o sugea.

Nu mi-am putut stăpâni un geamăt. Ascuţimea incisivilor lui ar fi trebuit să mă sperie, dar n-a făcut-o. Nici pe el n-au părut să-l stingherească, pentru că m-a sărutat cu aceeaşi pasiune ca-n weekendul trecut. Simţurile mi se aprinseră, şi mi-am coborât o mână de după gâtul lui pe cămaşă. Unul câte unul, i-am descheiat nasturii. Când i-am desfăcut pe toţi, mi-am trecut palmele peste pielea lui netedă, oh, Dumnezeule, o simţeam la atingere la fel de incredibilă precum părea. Ca mătasea întinsă peste oţel. Bones trase de gulerul cămăşii şi ea căzu pe podea. În tot acest timp continua să mă sărute, până când am început să-mi pierd răsuflarea.

Cu o logică a lor, mâinile mele alunecară de pe piept pe spinarea lui, iar degetele căutară să urmeze conturul muşchilor. Forţa-i făcea carnea să

vibreze. Mă simţeam ca şi cum aş fi dezmierdat fulgere sub piele. La atingerea mea, Bones scoase un geamăt profund şi veni şi mai aproape de mine, până când trupurile noastre se lipiră unul de altul.

Buzele îi alunecară pe gâtul meu, îl prinseră şi începură să-l sugă. Era cea mai periculoasă poziţie în care mă puteam găsi cu un vampir, dar nu mă mai temeam de nimic. În schimb, ceea ce făcea el mă excita incredibil de tare. M-au trecut valuri de căldură. Am început să tremur. Buzele lui se ridicară până la scoica urechii mele, şi el mi-o linse înainte să-mi şoptească:

— Te doresc aşa de tare! Spune-mi că mă doreşti şi tu! Spune da.

Să mai neg că-l doream ar fi fost o minciună evidentă. Doar un singur lucru mă mai reţinea: amintirea lui Danny.

— Bones… nu mi-a plăcut mai înainte. Cred… că ceva nu-i în regulă cu mine.

— Totul e-n regulă cu tine, şi dacă te răzgândeşti sau zici să mă opresc, indiferent în ce moment, am să mă opresc. Te poţi încrede în mine, Pisoiaş. Spune da. Spune da…

Bones îşi lipi gura de gura mea, invadând-o cu o asemenea sete încât m-am lăsat moale pe el. El mă susţinu cu un braţ şi m-am smuls din îmbrăţişarea lui suficient de mult încât să pot rosti un singur cuvânt:

— Da…

Abia-mi lăsase gura că mă sărută din nou, ridicându-mă şi purtându-mă pe braţe până-n dormitor. Salteaua se lăsă sub noi când mă întinse pe ea. Dintr-o singură mişcare, îmi desfăcu sutienul şi-l trase de pe mine, pe urmă îmi prinse sânii cu palmele făcute căuş. Apoi se aplecă, îmi luă un sfârc în gură şi mi-l supse cu putere.

Am simţit o încleştare de dorinţă pură între picioare. El îmi strânse cu blândeţe celălalt sân şi degetele lui se jucară cu sfârcul. Spinarea mi se arcui şi i-am prins capul între palme. Senzaţiile mă

copleşeau: gura lui care mă sugea, dinţii lui care mă zgâriau abia simţit, până când am crezut c-o să leşin.

Bones îmi desfăcu fermoarul de la blugi, trăgându-i în jos până când ieşiră de pe mine, şi am rămas doar în bikini. Îşi trecu mâna pe sub ei, apăsându-mă uşor. Atingerea degetelor lui pe sub bumbac mă făcu să mă încordez. Îi scăpă un geamăt când îmi trase chiloţii jos, dezgolindu-mă privirii lui lacome.

— Oh, Pisoiaş, eşti aşa de frumoasă. Superbă, şopti, înainte de a mă săruta atât de tare încât am simţit că mi se învârte capul pe umeri.

Gura îi alunecă înapoi la sânii mei, trăgând de fiecare dintre sfârcuri, în vreme ce mâna lui îmi căuta străfundurile. Degetele alea mă mângâiau dibace, de parcă i-aş fi spus secrete, şi mi-am muşcat buza ca să-mi înăbuş strigătele de plăcere. Când degetul lui mare trasă un cerc în jurul clitorisului meu şi un deget lung pătrunse în mine şi începu să mă frece, am tremurat, simţind o nevoie incontrolabilă.

Am scos un sunet gutural de protest când el se opri. Îşi luă mâna, gura îmi lăsă sânii în pace, iar buzele lui alunecară pe stomacul meu. De-abia când coborî mai jos de buric mi-am dat seama de intenţiile lui.

— Bones, aşteaptă! am icnit, şocată.

Se opri pe dată, cu gura încă lipită de abdomenul meu.

— Să mă opresc? întrebă.

Obrajii mi se colorară de parcă luaseră foc şi abia de mi-am putut articula protestul:

— Ăăă… nu te opri chiar de tot, numai… mmm, nu cred că se cuvine…

Ceva ca un fornăit îi scăpă:

— Ba eu *cred că da,* mormăi şi gura lui se mută mai jos pe trupul meu.

La prima atingere a limbii lui am uitat pur şi simplu de toţi şi de toate. Mă linse îndelung,

sondându-mi adâncimile cu limba şi lăsându-mi în urma ei carnea pârjolită. O altă dezmierdare umedă şi încă una, mai adâncă de data asta, iar sfiala îmi fu alungată de valurile de căldură. Îmi desfăcu picioarele şi mai larg, ridicându-le până când se rezemară pe umerii lui, în tot acest timp afundându-şi tot mai adânc limba în carnea mea moale şi trandafirie.

Nu i-am mai spus să aştepte, pentru că nu mai puteam vorbi. Gemete pe care nu mi le mai recunoşteam ieşeau din mine, tot mai intense. Spasme voluptuoase de plăcere mă scuturau. M-am zvârcolit sub el, simţindu-l explorându-mi fiece por cu o intimitate şocantă. Şoldurile mi se arcuiră neputincioase şi o goliciune dureroasă creştea în mine cu fiece atingere a limbii lui. Eram împinsă către o limită la care nu mai ajunsesem niciodată în viaţa mea, şi se apropia din ce în ce mai mult. Bones îşi spori presiunea, amplificând intensitatea şi, când într-un final gura lui îmi prinse clitorisul şi îl supse, am ţipat.

Extazul izbucni în mine şi se sparse în mii de cioburi, răspândindu-se ca un val din miezul trupului meu până în vârful degetelor. Inima mea, care mi s-a părut că va erupe ca un vulcan, pur şi simplu păru să-şi încetinească bătăile, iar respiraţia îmi deveni mai puţin sacadată. Focul de adineauri fu înlocuit deodată de o căldură euforică ce-mi cuprinse tot corpul, iar ochii mi se deschiseră larg, cu uimire.

Bones se trase în sus şi îmi luă faţa în palme.

— N-ai fost niciodată mai frumoasă! exclamă el, iar glasul îi vibra de patimă.

Trupul încă-mi mai tremura, cuprins de fiori, dar acum venea partea de care mă temeam cel mai tare. M-am tensionat când el se mută între picioarele mele.

— Nu-ţi fie teamă, îmi şopti şi mă sărută.

Preţ de o fracţiune de secundă m-am simţit stânjenită, gândindu-mă la ceea ce tocmai făcuse.

Pe urmă am descoperit că noul gust sărat al gurii lui era provocator şi stimulant. Limba i se îngemănă cu a mea, în vreme ce bărbăţia lui aluneca în vulva umedă. M-am cutremurat, el, însă, a intrat doar foarte puţin înainte de a ieşi, numai pentru a o face iar. Şi iar. Îşi coordonă limba cu trupul pe când mă dezmierda, readucându-mi acea durere de dinainte, încă mai intensă.

— Tu să-mi zici când, murmură el, câteva clipe lungi mai târziu. Sau deloc. Nu trebuie neapărat să mergem chiar acum până la capăt. Am să-mi petrec restul nopţii gustându-te, Pisoiaş. Îmi place la nebunie. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult.

Gura lui Bones dădu să coboare hotărâtă, dar l-am oprit, ca să rămână acolo unde era.

— Zi-mi, gemu el, în timp ce o răsucire a şoldurilor lui scoase un ţipăt de plăcere din mine.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul de teamă, dar nu exista decât un singur răspuns:

— *Acum!*

Îmi dărui un sărut ameţitor, apoi se sprijini pe braţe. Când am simţit cum carnea lui tare mi-o sfredeleşte pe a mea, mi se tăie respiraţia. Fiori îmi cutremurau tot trupul în vreme ce el se afunda încet în mine, iar eu mi-am îngropat faţa în gâtul lui, tremurând toată. El intră mai adânc, şi o senzaţie incredibilă de plinătate mi se răspândi în tot corpul. Când mă pătrunse pe deplin se opri, închizând ochii pentru o clipă, după care mă întrebă, coborându-şi privirea la mine:

— E bine, scumpi?

Era un moment intim într-un fel pe care nu-l mai trăisem niciodată, cum ne uitam unul în ochii celuilalt, în timp ce el era în mine. N-am putut decât să dau încet din cap, de vreme ce nu mai eram în stare nici să vorbesc.

Se mişcă în mine, retrăgându-se doar puţin, pentru ca apoi să se arunce înainte. Plăcerea neaşteptată îmi tăie răsuflarea. Repetă mişcarea, mai adânc de data asta. Înainte de a-mi recăpăta

respiraţia, el ieşi aproape cu totul şi apoi se afundă la loc dintr-o singură mişcare a şoldurilor, care îmi smulse un scâncet din gât. Tot corpul îmi era leoarcă de sudoare, şi o dorinţă sălbatică, sfredelitoare mă săgetă.

Bones îşi lipi palmele pe spinarea mea, coborându-le până îmi prinse şoldurile între mâini. Mă trase mai aproape de el, frecându-mă de el ca să ne coordonăm mişcările. Am deprins repede ritmul, iar contactul sporit mă ameţea de excitare. Am simţit cum revine în mine acea încordare dureroasă de mai înainte, încleştându-se tot mai tare cu fiecare lovitură de ciocan, până când trupul îmi era ars de un singur gând:

— Mai vreau…

Era un geamăt de nevoie elementară pe care partea raţională a minţii mele nu credea să-l fi putut rosti. El scoase un chicot gutural din gât, aproape ca un mârâit, şi grăbi ritmul.

Mâinile mele, care mai înainte nu rătăciseră mai jos de spinarea lui, coborâră lacome ca să-i apuce şoldurile. Degetele mi se înfipseră în acele dâmburi tari de parcă mi-ar fi aparţinut de când lumea. Apropierea şi atingerile lui mi se păreau neîndestulătoare. Fiecare izbitură îmi făcea dorinţa şi mai intensă, şi tânjeam să-mi spintece trupul cu al lui aşa cum nu mai tânjisem după nimic în viaţa mea. Împinsă de o forţă irezistibilă, l-am sărutat, şi mi-am zdrelit buza de jos într-unul din colţii săi. L-am auzit gemând de plăcere când îmi supse sângele.

— Atât de dulce şi de fragedă, mormăi el gros.

— Nu mai face… asta!

Am rostit cuvintele fără să-mi recapăt respiraţia. El îşi linse buzele, savurând picăturile.

— Este de ajuns. Acum eşti şi tu înăuntrul meu.

Şi mă strânse încă şi mai aproape de el, dacă mai era posibil.

Am gâfâit incontrolabil, pe când mişcările îi deveneau mai intense. Uitând de ezitările mele de

dinainte, m-am răsucit sub el, zgâriindu-i spatele cu unghiile. Dinţii mi se afundară în umărul lui. Mi-am înăbuşit un strigăt provocat de neîntrerupta frecare a trupurilor noastre şi l-am muşcat până când am simţit sânge în gură.

El îmi dădu capul pe spate, limba lui răvăşindu-mi gura:

— Mai tare?

— Dumnezeule, da, am gemut, nemailuând seama la ce spuneam.

Bones se lăsă pradă voluptăţii cu o încântare evidentă. Şoldurile lui se izbeau de ale mele cu o sălbăticie oţelită care îmi înfiora trupul de o plăcere incredibilă. Ţipetele pe care mi le înăbuşisem izbucniră ritmic, ceea ce-l excită şi mai tare. Când am simţit că nu mai pot suporta, începu să se mişte mai repede, izbindu-mă cu o forţă care ar fi părut nemiloasă dacă nu m-ar fi desfătat.

Cumva, îmi reamintea de efectul drogurilor. Totul părea să se învârtă în jurul meu şi să-şi piardă contururile, în afară de Bones. În urechi îmi reveni acel bubuit îndepărtat, dar erau bătăile puternice ale inimii mele. Extremităţile nervilor mei se întinseră cu anticipare. Se încordară şi se răsuciră împreună, încleştându-se şi descleştându-se cu o furie tot mai mare, aşteptând momentul când aveau să-mi plesnească.

Dintr-odată m-am simţit desprinsă de trup şi în acelaşi timp mi-l percepeam până la ultima fibră. Creatura aia din pat, care gâfâia şi se zbătea, nu puteam fi *eu.* Şi totuşi, niciodată până atunci nu mai fusesem atât de conştientă de pielea mea, de fiecare gură de aer, de sângele care-mi curgea năvalnic prin vene. Înainte de a se rupe şi coarda ultimului nerv din mine, Bones îmi apucă faţa şi mă privi drept în ochi. Un strigăt ţâşni din gura mea când se sparse zăgazul şi orgasmul mă inundă pe de-a-ntregul. A fost mai puternic decât primul, oarecum mai profund, şi lăsă în urma lui furnicături ce-mi pulsau sub piele.

Deasupra mea, el gemu prelung, cu chipul schimonosit de extaz, pe când se afunda în mine încă mai adânc, cu ochii fixaţi într-ai mei. Nu mi-am putut întoarce privirea, văzând cum controlul i se evaporă în apele verzi ale irisurilor lui. Mă strânse tare şi se lăsă pradă patimii, sărutându-mă atât de apăsat încât aproape îmi lăsă vânătăi şi cutremurându-se câteva clipe.

Când m-am desprins de el ca să-mi recapăt răsuflarea, el se mişcă şi rămase întins lângă mine. Îşi încolăci braţele în jurul meu, ţinându-mi trupul lipit de al lui. Mi se părea că n-am destul oxigen în plămâni, şi chiar şi Bones luă o gură sau două de aer – un record, din câte văzusem mai înainte. Treptat, am început să-mi controlez respiraţia, iar inima mea reveni la un ritm care nu mai era primejdios. El se întinse şi-mi dădu părul umed de pe faţă, zâmbi şi apoi mă sărută pe frunte.

— Şi când te gândeşti că tu chiar erai convinsă că ceva nu-i în regulă cu tine!

— Ceva *nu* e-n regulă cu mine, nu mă pot mişca.

Era adevărat. Întinsă alături de el, braţele şi picioarele nu mai răspundeau comenzilor mele. Iar creierul meu se părea că îşi agăţase de clanţă un bileţel pe care scria: „Mă întorc în cinci minute!"

Bones zâmbi larg şi se aplecă să lingă cel mai apropiat sfârc, trăgând uşor de el. Areola era hipersensibilă din cauza atenţiilor lui anterioare, şi o mie de furnicături de plăcere mi se urcară până-n vârful lui. Când ajunse în pragul durerii, el se opri, apoi începu aceeaşi operaţie cu celălalt.

M-am uitat în jos şi am văzut ceva.

— Sângerez? m-am mirat, surprinsă.

Nu părea să fie chiar sânge, iar ciclul trebuia să-mi vină abia peste o săptămână. Totuşi, era un lichid trandafiriu pe puntea lui Venus. El abia de aruncă o privire în zona aceea:

— Nu, scumpi. E de la mine.

— Ce-i…? Ah.

Ce întrebare prostească. Îmi zisese mai înainte că vampirii plâng cu lacrimi roz. Cred că şi alte fluide din ei erau tot aşa.

— Lasă-mă să mă ridic, şi mă spăl!

— Nu contează. E de la mine, la urma urmei, vorbi el cu gura în pielea mea. Te şterg eu!

— Nu vrei să te întorci pe partea cealaltă şi să tragi un pui de somn?

Nu aşa stăteau lucrurile de obicei? Dacă lui *chiar* îi plăcea cu adevărat să ne dezmierdăm după aceea, lucrurile luau o întorsătură foarte serioasă când mâna lui se mută mai jos, căutându-mi străfundurile. Se opri din manevre şi se porni pe râs, ridicându-şi capul dintre sânii mei.

— Pisoiaş, începu el zâmbitor, nu mi-e deloc somn.

Privirea din ochii lui îmi trimise un fior prin tot trupul.

— N-ai idee de câte ori mi te-am închipuit eu aşa. În timp ce ne antrenam, când ne luptam, în nopţile în care te vedeam gătită şi pipăită de alţi bărbaţi… Bones se opri din vorbit ca să-mi dea un sărut atât de adânc, încât am fost cât pe ce să uit despre ce discutam, apoi reluă: Şi în tot acest timp să te văd uitându-te cu frică la mine ori de câte ori te atingeam. Nu, nu-mi e somn. N-am să mai dorm până n-am să gust fiecare bucăţică din pielea ta, până nu te fac din nou să ţipi iar şi iar.

Îşi plecă încă o dată capul peste sfârcurile mele, sugându-le şi ronţăindu-le cu dinţii. Felul în care colţii i se frecau de areolele lor era înfricoşător de erotic.

— Într-o zi am să-l caut pe vechiul tău amic şi am să-i fac felul, mormăi el atât de încet, încât abia l-am putut auzi.

— Poftim?

Chiar a spus asta? O smucitură puternică a gurii lui îmi distrase atenţia, pe urmă o alta şi încă una, până ce grijile îmi fură alungate de asaltul lui

senzual asupra sfârcurilor mele. După o vreme le privi, zâmbind cu mulţumire:

— Roşu-închis, amândouă. Exact aşa cum ţi-am promis eu c-or să se facă. Vezi? Sunt om de cuvânt.

O secundă am rămas buimacă. Apoi mi-am amintit acea după-amiază cu el când încercasem să-mi alung stânjeneala cu ore lungi de discuţii obscene, şi obrajii începură dintr-odată să-mi ardă.

— Tu n-ai vorbit *serios* când mi-ai zis toate lucrurile alea, nu-i aşa?

Mintea mi se răzvrătea la gândul ăsta, dar simţeam un zvâcnet rapid în trupul care spera exact contrariul, trădându-mă.

El râse din nou, adânc şi gutural. Sprânceana i se arcui, cu promisiuni pline de păcat, ochii lui sticliră iarăşi verzi, iar gura îi alunecă în jos pe pântecul meu:

— Oh, Pisoiaş, am vorbit foarte serios.

Mă trezi ceva care mă gâdila pe spate. Parcă erau nişte fluturi. Am deschis ochii şi primul lucru pe care l-am văzut a fost un braţ încolăcit în jurul meu, de o paloare aproape identică cu a mea. Bones se ghemuise de-a lungul spatelui meu, şoldurile lui le atingeau pe ale mele, iar fluturii erau sărutările lui pe pielea mea.

Primul meu gând a fost: *Şi-a greşit cariera. Trebuia să rămână la prostituţie. Ar fi câştigat milioane.* Următorul a fost mult mai puţin plăcut, şi m-am crispat: *Dacă m-ar vedea mama acum, m-ar omorî!*

— Regretele de-a doua zi? mă cercetă el, încetând să mă sărute şi cu un suspin de dezamăgire. M-am temut că ai să te scoli şi ai să te biciuieşti singură pentru noaptea asta!

În timp ce vorbea, am ţâşnit din pat ca o săgeată. Trebuia să-mi dau seama ce aveam de făcut, şi nu puteam gândi cu el în aceeaşi încăpere. Fără să mă opresc măcar ca să-mi găsesc chiloţii sau sutienul,

mi-am aruncat pe mine un tricou şi am intrat în blugi. Dumnezeule, cheile, unde-mi pusesem cheile?

Bones se ridică în capul oaselor.

— Nu poţi să te năpusteşti afară şi să pretinzi că nu s-a întâmplat niciodată.

— Nu acum, i-am aruncat disperată, încercând să nu mă uit la el.

Aha, cheile! Le-am înşfăcat şi am ieşit în fugă din dormitor.

— Pisoiaş…

Nu m-am oprit.

Treisprezece

Am pornit-o direct spre casă, frământată tot drumul de sentimente antagonice. Să fac dragoste cu Bones fusese mai mult decât incredibil, iar el avea dreptate. N-aveam cum să pretind că nu se întâmplase nimic între noi. Dar aveam mai multe lucruri de luat în considerare, nu doar sentimentele mele. Dacă era după mine, m-aş fi certat, dar nu foarte tare, că mă culcasem cu el. Principalul motiv pentru care intrasem în panică, totuşi, era faptul că ştiam cum ar reacţiona mama. Nu puteam în veci să-i spun. Şi asta însemna că trebuia să închei toată povestea asta înainte să se ajungă prea departe.

Când am oprit în faţa casei două ore mai târziu, bunicii mei şedeau pe verandă, bând ceai cu gheaţă. Arătau ca-ntr-o vedere cu America de altădată, cu părul lor alb-coliliu şi hainele simple, cu chipurile zbârcite de vreme.

— Bună, i-am salutat cu gândurile aiurea.

Bunica scoase un ţâţâit, urmat de un muget de indignare din partea bunicului. Am rămas uitându-mă mirată la ei:

— Ce-aţi păţit voi doi?

Curioasă, am privit cum bunicul făcea feţe-feţe. La urma urmei, nu era prima oară când apăream a doua zi, şi niciodată nu comentaseră nimic. Adoptaseră o politică „nu-ntreb, nu-mi spune” când venea vorba de nopţile mele târzii.

— Justina, ieşi afară, fată! îmi ignoră el întrebarea, sculându-se în picioare.

O clipă mai târziu se ivi mama. Pe faţă i se citea aceeaşi nedumerire ca şi a mea:

— Ce-i? S-a întâmplat ceva?

Bunicul îi răspunse, încă tremurând de furie:

— Uită-te bine la ea! Uită-te! Să nu-mi spui că nu s-a ţinut de trăsnăi azi-noapte! Nu, s-a înhăitat cu dracu, asta a făcut!

M-am albit la faţă, frământându-mi creierii să-mi dau seama cum reuşise să-şi dea seama că mă iubisem cu un vampir. Să-mi fi crescut colţi? Mi-am pipăit dinţii cu degetele, dar erau la fel de laţi şi de netezi ca întotdeauna. Gestul meu îl înfurie şi mai tare:

— Nu-mi arăta dinţii cu degetele, domnişorico! Cine te crezi?

Spre lauda ei, mama îmi luă imediat apărarea:

— Vai, tăticule, nu înţelegi. Ea e…

Vocea i se înecă subit şi rămase uitându-se la mine cu o privire ceva mai puţin şocată.

— Ce? am întrebat, speriată.

— Gâtul tău…, îmi răspunse, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Îngrozită, am trecut pe lângă ea, împingând-o deoparte, şi am alergat la cea mai apropiată baie. Să fie urme de colţi? Dumnezeule, să mă fi muşcat fără să-mi dau seama?

Dar îndată ce mi-am privit cu atenţie imaginea din oglindă, motivul reacţiei lor îmi deveni limpede. La distanţe neregulate, în diferite nuanţe vineţii, se vedeau patru, nu, cinci urme pe piele. Nu semne grăitoare ale colţilor unui vampir, ci nişte urme oarecare, inconfundabile, de amor. Descheind cămaşa lui Bones, am observat că şi pe sâni aveam urme asemănătoare. Bine că n-avea cămaşa decolteu, fiindcă altfel ar fi leşinat cu toţii la vederea mea.

— Ştiu eu ce sunt alea! urlă bunicul Joe la mine, de pe verandă. Ar trebui să-ţi fie ruşine, să umbli aşa, nemăritată, să stai pe afară toată noaptea. Ruşine!

— Ruşine! repetă şi bunica mea ca un ecou.

Era bine de ştiut că încă se mai puneau de acord în multe privinţe după patruzeci şi trei de ani de căsnicie.

Am urcat la mine în cameră fără să le mai răspund. Hotărât, venise vremea şi pentru mine să-mi caut o altă locuinţă. Poate că apartamentul ăla avea să se elibereze imediat.

Nu mă surprinse deloc când mama veni după mine.

— El cine-i, Catherine? mă întrebă, îndată ce închise uşa după ea.

Trebuia să-i spun ceva.

— E cineva pe care l-am întâlnit când ieşeam după vampiri. Noi, ăăă, avem ceva în comun. Şi el îi omoară.

Nu era nevoie să mai intru în alte detalii. Cum ar fi cel foarte important că şi el *era* unul.

— E… e ceva foarte serios între voi doi?

— Nu!

Am negat cu atâta vehemenţă, încât ea se încruntă. Minunat, nu i-a plăcut ce-a auzit? *Nu, nu putem avea o relaţie pentru că practic el e mort, dar, Dumnezeule, e superb şi regulează minunat.*

— Atunci, de ce…? se miră ea, părând sincer nedumerită.

Cu un oftat, m-am întins pe pat. Cum să-i explici mamei patima iraţională?

— Ei, e o simplă întâmplare. N-a fost planificat.

— Ai folosit vreun mijloc de protecţie? întrebă, cu o privire îngrozită.

— N-am avut nevoie, i-am spus adevărul fără să mă gândesc

Ea-şi duse mâna la gură.

— Ce vrei să zici, că n-ai avut nevoie? Ai putea să rămâi însărcinată! Sau să iei vreo boală venerică!

Am făcut un adevărat efort să nu-mi dau ochii peste cap. Îmi şi închipuiam ce răspuns îi puteam da: *Veşti bune, mami. E vampir, unul bătrân, aşa că nu-i rost nici de sarcină, nici de boli venerice. E imposibil.*

În schimb, i-am zis doar să nu-şi facă griji.

— Să nu-mi fac griji? Să nu-mi fac griji! Îţi zic eu ce-am să fac. Am să mă duc în oraşul vecin unde nu ne cunoaşte nimeni şi am să-ţi cumpăr nişte prezervative! N-ai să ajungi tânără şi gravidă cum am fost eu, dacă nu chiar mai rău. Acum există SIDA. Şi sifilis. Şi gonoree. Ba există nişte lucruri pe care nici nu le pot pronunţa! Dacă ai de gând să faci lucruri din astea, atunci măcar să fii în siguranţă.

Îşi apucă poşeta cu un gest hotărât şi se duse întins la uşă.

— Dar, mamă…

Am urmat-o pe scări în jos, încercând s-o conving să renunţe, însă ea mă ignoră. Bunicii mă urmăriră din ochi de pe verandă, cu feţele înnegurate, în timp ce mama se urca în maşina ei şi pleca. Hotărât, era timpul să-l sun pe proprietarul ăla.

Proprietarul, domnul Joseph, mi-a zis că mă puteam muta în weekendul următor. Mi se părea un secol până atunci. Mi-am umplut orele cu duşul, epilatul, spălatul pe dinţi, cu orice în afară de gândul la ce făcea Bones în tot acest timp. Poate că-mi făceam griji degeaba. Poate că pentru el fusese ceva obişnuit şi nici măcar nu mai trebuia să-l anunţ că nu mai puteam repeta experienţa. La urma urmei, tipul era cu câteva secole mai bătrân decât mine şi un fost gigolo. Cu siguranţă nu-i răpisem fecioria.

Pe la vreo şase seara, o maşină opri pe aleea din faţa casei, şi nu părea să fie a mamei. M-am uitat afară pe fereastră, curioasă, şi am zărit un taxi. Se ivi un cap blond familiar, apoi Bones coborî din el.

Ce căuta aici? O altă privire panicată îmi arătă că mama încă nu se întorsese, dar dacă ar apărea acum şi l-ar vedea…

Am coborât scările atât de iute, încât m-am împiedicat şi am aterizat în genunchi şi în coate în

holul de la intrare tocmai când bunicul deschidea uşa.

— Cine eşti? îl întrebă pe Bones pe un ton autoritar.

Tocmai încropeam în minte o poveste cu un coleg de la colegiu, când vampirul îi răspunse cu o politeţe desăvârşită:

— Sunt o fată drăguţă care a venit să vă scoată nepoata la plimbare la sfârşit de săptămână.

Ce?

Bunica îşi îţi şi ea capul pe uşă, cu gura căscată, la vederea lui Bones în prag.

— Cine eşti? repetă şi ea ca un papagal.

— Sunt o fată drăguţă care a venit să vă scoată nepoata la plimbare la sfârşit de săptămână, repetă el ciudata frază, uitându-se drept în ochii ei cu o sclipire verzuie.

Curând căpătă şi ea aceeaşi privire sticloasă ca şi soţul ei, apoi încuviinţă din cap.

— Ei, ce bine! Eşti *o tânără* drăguţă. Să-i fii o prietenă adevărată şi să o aduci pe calea cea bună. Are semne de dragoste pe gât şi a venit acasă abia azi după-masă.

Dumnezeule, de ce nu se putea deschide pământul să mă-nghită? Bones îşi înăbuşi un hohot de râs şi dădu solemn din cap:

— Stai liniştită, bunicuţo. O să mergem la un seminar biblic, să scoatem dracii din ea.

— Bine faceţi, zise bunicul pe un ton aprobator, fără nicio expresie pe faţă. De-asta are nevoie. Toată viaţa ei a fost o sălbăticiune.

— Duceţi-vă şi beţi un ceai până terminăm noi bagajul. Ştergeţi-o!

Plecară, cu ochii goi, şi se duseră în bucătărie. Curând, am auzit apa curgând în ceainic. Nici măcar nu erau băutori de ceai.

— Ce crezi tu că faci aici? i-am cerut socoteală într-o şoaptă indignată. Măcar dacă ar avea filmele dreptate, şi n-ai putea intra aici decât invitat.

— Scuze, scumpi, râse el. Vampirii pot intra oriunde le place.

— De ce-ai venit aici? Şi de ce i-ai făcut pe bunicii mei să creadă că eşti fată?

— O fată *drăguţă,* mă corectă el zâmbind. Nu ne putem permite să-i facem să creadă că te-ai înhăitat cu soiul rău, nu?

Voiam să-l văd plecat cât mai repede. Dacă se întorcea mama, i-ar fi trebuit mai mult decât o scânteie din priviri ca s-o facă să creadă că nu era defel ce vedea ea că e: coşmarul vieţii ei devenit realitate!

— Trebuie să pleci. Mama o să facă un atac de cord dacă te vede.

— Mă aflu aici cu un motiv, începu el calm. Nu c-aş vrea să te mai implic, dar ai fost foarte categorică azi-noapte când mi-ai zis că doreşti să-ţi spun îndată ce aflu unde-i clubul ăla. Am aflat. E-n Charlotte şi iau un avion până acolo în seara asta. Ţi-am cumpărat şi ţie un bilet, dacă vrei să vii. Dacă nu, am să mă duc în bucătărie după bunicii tăi şi am să-i conving că n-am trecut niciodată pe aici. În felul ăsta n-o să mai trebuiască să-i explici mamei tale prezenţa mea. Depinde numai de tine, dar trebuie să te decizi acum.

Ştiam ce aveam să aleg, eram însă destul de tulburată când mă gândeam cât de urât s-ar fi putut termina scena asta.

— De ce nu m-ai sunat, în loc să vii până aici?

— Te-am sunat, răspunse el cu o sprânceană ridicată. Bunicul tău mi-a închis imediat ce te-am cerut. Chiar trebuie să-ţi iei un mobil. Sau să le aminteşti că ai douăzeci şi doi de ani şi e foarte *potrivit* ca un domn să te caute la telefon.

Nu m-am mai legat de comentariul lui cu *domnul.*

— Mda, ei, bunicii sunt de modă veche şi s-au cam pierdut cu firea când mi-au văzut gâtul – ceea ce a fost foarte nesăbuit, că tot veni vorba! Să-mi

laşi toate ştampilele alea gen „Am fost acolo! Am făcut asta!” ca să le vadă ei.

Un zâmbet îi arcui buzele.

— Foarte sincer, Pisoiaş, dacă eu nu m-aş vindeca prin puteri supranaturale, aş fi acoperit de semne identice, iar spinarea mi-ar fi plină de urmele unghiilor tale.

Să schimbăm subiectul. *Să schimbăm subiectul!*

— Cât despre seara asta, am continuat în grabă, ştii bine că vin. Ţi-am spus că vreau să-l opresc pe Hennessey, şi n-am glumit. Ai aflat deja unde-i clubul? Asta se cheamă viteză.

— Am ştiut dinainte, de fapt, răspunse el, rezemându-se de tocul uşii. Am făcut cercetări azi-dimineaţă, pe când dormeai. Aveam de gând să-ţi spun când te trezeai, însă tu ai luat-o la goană de parcă dracu te alerga şi nu mi-ai dat nicio şansă.

A trebuit să-mi cobor privirea. Să mă uit în ochii lui era peste puterile mele.

— Nu vreau să mai discut despre asta. Nu sunt aşa de superficială încât să-mi las… – cum să le zic? – *îndoielile* privind noaptea trecută să mă împiedice să opresc un criminal, dar cred că cel mai bine ar fi să lăsăm chestia asta deoparte.

— Îndoieli? continuă el să zâmbească. Vai, Pisoiaş. Îmi frângi inima.

Asta mă făcu să ridic capul. Îşi râdea de mine? Nu-mi dădeam seama.

— Hai să ne concentrăm pe priorităţi, am spus. Dacă vrei, o să… ei, o să vorbim despre asta mai târziu. După club. Aşteaptă aici, până-mi fac bagajul.

El îmi deschise uşa.

— N-ai nevoie, ţi-am adus hainele „de lucru”. După tine.

— Nu te-am mai văzut pe aici, bombonico, spuse vampirul, aşezându-se pe scaunul de lângă mine. Eu sunt Charlie.

Bingo! Eram aşa de fericită, că am fost cât pe ce să bat din palme. Aterizasem în Charlotte pe la zece seara, ajunsesem la hotel pe la unsprezece şi sosisem la Club Flame chiar înainte de miezul nopţii. Stăteam de vreo două ore în locul ăsta dezgustător şi, cu rochiţa deşănţată pe care purtam, nu fuseseră două ore de singurătate.

— Dulce la gust şi la fel de uşor de mâncat, i-am răspuns, cântărindu-i în minte puterea.

Nu era vreun Maestru, era însă puternic.

— Te uiţi după o puicuţă, scumpule?

— Ba bine că nu, bombonico, îşi trecu el degetele pe braţul meu.

Accentul lui Charlie era unul pur sudic. Avea părul castaniu, un zâmbet prietenos şi o conformaţie atletică. Vorbirea lui tărăgănată, la care se mai adăuga şi nonşalanţa, îl făceau să pară şi mai prietenos. Cum putea fi rău dacă avea un accent de acadea, nu-i aşa?

Tipul din stânga mea, care se dăduse la mine toată noaptea, îi aruncă o privire beligerantă.

— Hei, eu am văzut-o primul…

— Ce-ar fi să pleci d-aci şi să te-ntorci acasă? îl întrerupse Charlie, cu zâmbetul pe buze. Cel mai bine ar fi să te grăbeşti, acum e momentul. Nu-mi place să mă repet.

Dac-aş fi fost în pielea tipului ăluia, aş fi auzit scrâşnetul oţelului sub masca lui de băiat de treabă, şi m-aş fi simţit avertizat.

Sigur, eu nu eram beată sau neştiutoare, şi nici nu uitam pur şi simplu de pericolul din faţa mea.

— Nu cred că m-ai auzit bine, bolborosi omul, punându-şi o mână grea pe celălalt. Am zis că eu am văzut-o *primul.*

Lui Charlie nu-i pieri zâmbetul. Îl luă pe rival de încheietura mâinii şi-l zvârli de pe scaun.

— Nu-i nevoie să ne luăm la bătaie şi să facem scandal, spuse, făcându-mi cu ochiul. O să dăm cu banu' pentru tine, dulceaţă. Mă simt norocos.

Şi-l târî pe om afară din bar. Faptul că nimeni nu comentă spunea multe despre „rafinamentul” locului.

M-am uitat în jur, neştiind ce să fac. Dacă încercam să-l opresc pe Charlie, m-aş fi dat de gol şi i-aş fi stricat şansa lui Bones de a pune mâna pe Hennessey – *din nou.* Aşa că n-am făcut nimic. Am sorbit din băutură, îngreţoşată în sinea mea. Când Charlie se întoarse, de data asta singur, avea acelaşi zâmbet larg şi inocent.

— Din câte se pare, am noroc în seara asta, comentă el. Întrebarea e, ai de gând să mă faci foarte, foarte norocos?

Încercam să prind cu urechea bătaia unei inimi de afară, dar zarva dinăuntru era prea puternică. Orice se întâmplase se terminase. Nu mai era nimic de făcut decât să duc la bun sfârşit treaba pentru care venisem.

— Cu siguranţă, scumpule. Dar mai întâi am nevoie de un mic ajutor pentru chirie.

Vocea mea era jucăuşă, nicio urmă de tensiune nu se simţea în ea. Într-adevăr, practica perfecţiona, iar aluzia la chirie era oda mea pentru Stephanie. M-am gândit că era foarte potrivită, într-un fel sumbru, în clipa de faţă.

— Ce chirie plăteşti tu, dulceaţă?

— O sută de parai, am chicotit, fâţâindu-mă pe scaun în aşa fel încât rochia să mi se ridice şi mai sus. N-o să-ţi pară rău că i-ai donat, îţi promit.

Charlie îşi trecu privirea peste coapsele ce-mi ieşeau din rochiţa ridicol de scurtă şi respiră adânc. Numai lunile de antrenament mă mai împiedicau să nu roşesc, ştiind ce făcea.

— Copilă dulce, la cum arăţi, aş zice că-i un chilipir.

Îmi întinse o mână, iar eu i-am luat-o şi am sărit jos de pe scaun.

— Charlie ziceai, da? Nu-ţi face griji. Te aşteaptă o adevărată plăcere.

Pe când Charlie conducea, eu îi mulţumeam Domnului în sinea mea că nu încercase cu mine una mică chiar pe lângă club. Mica mea şaradă de agăţat funcţionase până acum. Bones trebuia să ne urmeze la o distanţă discretă, şi noi speram ca Charlie să mă ducă la el acasă, o derogare de la regula capitală a lui Bones de a evita domiciliile vampirilor. Informaţiile pe care le puteam găsi la faţa locului meritau să ne asumăm riscul ca el să nu locuiască singur.

— De cât timp eşti în câmpul muncii, păsărică? mă întrebă Charlie, de parcă discuta despre vreme.

— Oh, cam de-un an, i-am răspuns. Sunt nou-venită în oraş, dar fac economii să mă mut iar.

— Nu-ţi place-n Charlotte? se interesă el, în timp ce intram pe autostradă.

Am lăsat să mi se audă o uşoară agitaţie în voce:

— Unde mergem? Am crezut c-o să tragi pe dreapta, la marginea drumului, sau ceva de genul.

— E ceva de genul, dulceaţă, chicoti el. Crede-mă!

Cum ar reacţiona o prostituată normală?

— Hei, nu te duce prea departe. Nu vreau să umblu toată noaptea ca s-ajung înapoi unde mi-am lăsat maşina.

Charlie întoarse capul şi mă privi drept în faţă. Ochii îi străluceau ca smaraldele şi îşi pierduse expresia prietenoasă.

— Taci dracului din gură, târfo!

OK. Se pare că terminase cu drăgălăşeniile! Îmi convenea de minune. Nu-mi plăcea flecăreala.

Am încuviinţat din cap, cu o privire pe care mi-o doream sticloasă, şi m-am holbat în faţă fără să mai scot niciun cuvânt. Orice altceva aş fi făcut i-ar fi stârnit bănuieli.

Charlie fluiera „Amazing Grace”[11] în timp ce conducea. Abia m-am putut abţine să nu-mi întorc capul şi să mă răstesc la el: *Râzi de mine?* Nu putea alege ceva mai potrivit, cum ar fi „Shout at the Devil”[12] ori „Don’t Fear the Reaper”?[13] Unii

pur şi simplu nu simţeau care era muzica potrivită pentru o răpire.

Opri patruzeci de minute mai târziu în faţa unui mic complex de apartamente. Era aşezat în spatele altor clădiri similare de pe stradă. Cartierul era unul al sărăntocilor, dar nu ghetou. Doar un loc în care turiştii nu s-ar fi plimbat ca să admire priveliştea.

— Casă dulce casă, dulceaţo! zâmbi el cu gura până la urechi, oprind motorul maşinii. Cel puţin deocamdată. Pe urmă ai să pleci din oraş, aşa cum ţi-ai dorit!

Interesant. Nu mi se dăduse voie să vorbesc, prin urmare am continuat cu teatrul meu catatonic. Furia îmi clocotea în vene, gândindu-mă la toate fetele care nu se prefăcuseră ca mine. Sângele corcit avea avantajele lui.

Charlie deschise portiera din dreptul meu şi mă trase afară. L-am lăsat să mă propulseze pe scări până la etajul doi. Nici măcar nu se obosi să mă mai ţină pe când se căuta după chei. *Ai dreptate, amice. Nu-ţi mai face griji pentru mine. Sunt neajutorată.*

Deschise uşa şi mă îmbrânci înăuntru. M-am prefăcut că mă împiedic, în parte ca să pot observa de jos locul de jur împrejur, dar şi ca să-mi apropii mâna de cizme. Lui Charlie nu-i păsă că mă prăvălisem pe podea. Păşi peste mine şi se trânti pe o canapea din apropiere.

— Am mai agăţat una, Dean. Vino să vezi.

Se auzi un mormăit, un scârţâit de mobilă şi apoi se ivi presupusul Dean. La vederea lui am fost cât pe ce să mă trădez, pentru că era gol puşcă. A trebuit să mă forţez să nu-mi întorc instinctiv privirea. Bones era doar al doilea tip pe care-l văzusem aşa la viaţa mea, iar cu Danny se terminase atât de repede, că nici nu mai conta. Iar acum, în mijlocul acţiunii, mi se făcuse ruşine. Ce absurd!

Dean veni drept la mine şi-mi ridică faţa. Mădularul i se bălăngănea atât de aproape, încât cu greu m-am stăpânit să nu roşesc şi să nu mă trag înapoi.

— E minunată!

— Eu am găsit-o. Eu sunt primul, mârâi Charlie.

Afirmaţia asta îmi alungă orice urmă de ruşine.

Ticălosul! Porcii ăştia aveau să şi-o ia pe coajă, fără nicio îndoială. O dată pentru totdeauna!

Tocmai auzeam paşi pe scări, când Dean se întoarse spre Charlie.

— Aştepţi pe cineva…?

Ţepuşa îmi ţâşni din cizmă în aceeaşi secundă în care Bones spărgea uşa cu o singură lovitură de picior. Poate că am fost prea răutăcioasă, sau s-ar putea să se fi datorat apropierii atât de convenabile mie, dar primul loc unde am lovit a fost între picioarele lui Dean.

El scoase un ţipăt ascuţit şi încercă să mă înhaţe. Eu m-am rostogolit departe de el, mi-am scos cealaltă ţepuşă şi i-am înfipt-o în spinare. Asta îl făcu să cadă în genunchi, iar eu m-am năpustit pe spatele lui, ca-ntr-un rodeo macabru.

Dean se zbătea frenetic să-mi scape, dar eu am apucat ţepuşa cu ambele mâini şi i-am împlântat-o mai adânc, împingând-o cu toată puterea. El se întinse sub mine. Cât era de lung. Am mai împins o dată în ţepuşă, ca să fiu sigură, şi m-am dat deoparte, trăgându-i un şut pe care nu l-a mai simţit.

— Uite că până la urmă tu ai fost primul, tâmpitule!

Apoi m-am uitat după Charlie, pe care Bones îl bătuse deja măr. Îl trântise pe canapea şi îl aşezase pe genunchii lui, într-o poziţie ce ar fi fost comică pentru doi bărbaţi maturi. Asta dacă nu puneai la socoteală lama urâtă care ieşea din pieptul lui Charlie.

— Bun lucru că nu-mi trebuia celălalt, scumpi, comentă el ironic.

Am ridicat din umeri. Era prea târziu acum.

— Atunci ar fi trebuit să-mi spui.

Charlie se holba la mine uluit.

— Ochii tăi… mai reuşi el să îngaime.

N-aveam nevoie de o oglindă ca să-mi dau seama că mi se aprinseseră, arzând cu flăcări verzi. Trânta era o modalitate sigură de a-i face să strălucească. Era ca o erecţie optică. Inevitabilă, odată ce lucrurile treceau de o anumită limită.

— Frumoşi, nu? îi admiră Bones cu dulceaţă în glas. Aşa de nepotriviţi pentru inima ei care bate. Simte-te liber să te arăţi şocat. Ştiu că şi eu am fost când le-am văzut prima oară strălucirea.

— Dar ei sunt… ea nu poate fi…

— Vai, nu-ţi mai face griji pentru ea, colega. De mine trebuie tu să te temi.

Ceea ce-l făcu pe Charlie să-şi întoarcă atenţia la el. Se zvârcoli, dar o răsucire a pumnalului îl făcu să se potolească.

— Pisoiaş, mai e cineva-n altă cameră. E o fiinţă omenească, dar nu te grăbi să tragi concluzia că-i şi inofensivă.

Am mai scos trei pumnale mici din cizmă şi m-am dus să verific. Acum detectam şi eu bătăile unei inimi venind din celălalt capăt al apartamentului, din încăperea de unde ieşise Dean. Să fi avut vreun ajutor cu sânge cald?

Când m-am apropiat de odaie, m-am lăsat în genunchi şi am înaintat în patru labe. Mă aşteptam la un glonţ în cap. Am sperat ca oricine mă ţintea în vizorul cătării să mă creadă ceva mai înaltă şi voiam să mă reped la el înainte să apese pe trăgaci. Zăcea în mine instinctul de a ucide o fiinţă omenească? Numai într-un singur mod puteam afla.

Am strecurat o privire prudentă prin uşa întredeschisă şi apoi m-am năpustit înăuntru strigând:

— Avem nevoie de o salvare!

Fata se holba în tavan cu ochii goi. Dintr-o singură privire mi-am dat seama că nu era înarmată. Singurul lucru care o acoperea era propriul ei sânge. Braţele şi picioarele îi atârnau într-o poziţie indecentă. Nu făcu nicio mişcare. Sigur că nu. I se spusese că nu avea voie.

Cuţitele îmi căzură dintre degetele fără vlagă. Nu-mi mai puteam dezlipi ochii de la ea. În toţi aceşti ani, cu toţi vampirii pe care-i ucisesem, nu mai văzusem niciodată o victimă a lor. Să citesc despre asta nu se compara nici pe departe cu dovada vie a cruzimii altuia. Privirea mi se plimbă de la gâtul ei la încheieturile mâinilor şi la coapse. Toate purtau urmele punctiforme ale unor colţi. Din ele încă se mai prelingea sângele.

Rănile ei mă scoaseră cu brutalitate din starea de şoc. Am apucat de cearşaf şi am început să rup fâşii din el. Fata nici măcar nu se clinti din loc când am început să le folosesc drept bandaje. I le-am legat peste tot, cu excepţia gâtului. Peste acea rană am apăsat cu mâna, folosindu-mă de ce mai rămăsese din cearşaf ca s-o acopăr, în vreme ce ieşeam cu fata în braţe din cameră.

— Trebuie s-o duc la spital…

— Aşteaptă, Pisoiaş.

Bones îmi aruncă o privire impenetrabilă în vreme ce intram grăbită în odaia principală a acestui loc împuţit. Charlie abia se uită la silueta din braţele mele. Părea mai preocupat de propria lui stare.

— Dar a pierdut o grămadă de sânge! Ba chiar mai rău!

Bones şi-a dat seama ce voiam să spun cu „mai rău”, chiar dacă asta nu era ceva ce putea adulmeca. Pierderea de sânge putea fi reparată. Rănile ei sufleteşti s-ar putea să nu se mai vindece niciodată.

— Te repezi s-o duci la un spital local şi s-ar putea la fel de bine s-o omori, spuse el pe un ton calm. Hennessey o să trimită pe cineva s-o reducă

la tăcere, ştie prea multe. O să am eu grijă de ea, dar lasă-mă să mă ocup de el mai întâi.

Charlie îşi roti capul pe cât de mult îi permise poziţia în care era ţinut.

— Nu ştiu cine eşti, băiete, dar faci o mare greşeală. Dacă mai ieşi de-aici, ai să mai trăieşti doar atât cât să regreţi clipa asta.

— Bine zis, colega! scoase Bones un hohot batjocoritor. Păi cum, alţii s-au târât în genunchi imediat, şi ştii cât de plicticos e lucrul ăsta. Ai dreptate, n-am făcut cunoştinţă aşa cum se cuvine, chiar dacă eu îţi ştiu deja numele. Eu sunt Bones.

Ochii mijiţi ai lui Charlie îmi trădară faptul că auzise de el. Într-o zi, poate că o să-l întreb cum îşi câştigase reputaţia. Deşi probabil că nici nu doream să ştiu.

— N-avem niciun motiv să nu ne purtăm civilizat, reveni Charlie dintr-odată la tărăgăneala lui seducătoare. A zis Hennessey că-l urmăreşti, da' de ce nu eşti isteţ? Nu-l poţi să-l baţi, aşa că mai bine treci de partea lui. Drace, ce i-ar mai plăcea să aibă pe cineva ca tine în echipa lui! Asta-i o plăcintă mare şi dulce, amice, şi nu există nimeni căruia să nu-i lase gura apă după o bucăţică din ea.

Bones îl înclină într-un unghi din care se putea uita la el:

— Zău? Nu sunt aşa de sigur că Hennessey m-ar primi. Ştii, am ucis o grămadă de oameni de-ai lui. S-ar putea să fie supărat pe chestia asta.

— Ei, drace, asta-i ca un interviu de angajare pentru el! zâmbi Charlie. Nu-ţi mai face griji pentru asta. S-ar gândi că dacă tot au fost atât de proşti să se lase omorâţi de tine, oricum n-ar avea nevoie de ei.

— N-avem timp pentru asta, m-am răstit eu, aşezând fata pe podea. Sângerează de moarte în timp ce voi legaţi prietenie!

— Stai puţin, puiule. Charlie şi cu mine avem ceva de discutat. Acum, în legătură cu plăcinta

asta, colega. Mare şi dulce, zici? Mă tem că mi-ar trebui un stimulent ceva mai bun decât doar „mare şi dulce." Sunt sigur că pot găsi oricând pe cineva care să-mi plătească bani frumoşi pe cadavrul tău.

— Nu pe-atât cât ai căpăta dacă ai juca în echipa lui Hennessey decât împotriva lui. Charlie făcu un semn cu capul în direcţia mea. Vezi tu fetiţa aia pe care o tot leagănă în braţe mâţa ta sălbatică? Fiecare din drăguţele astea face vreo şaizeci de miuţe când le bagi în pat. Le înţolim ca pe nişte păpuşi şi le punem la treabă, mai întâi cu unii care respiră. Apoi le vindem la licitaţie unora din rândul nostru. Meniu complet, fără să mai spălăm şi vasele dup-aia! Şi *pe urmă* sunt hrana perfectă pentru un înfometat care roade până şi oasele! Vreau să zic că gagicuţele astea n-au fost niciodată mai utile în toată *viaţa* lor…

— Nenorocitule! am urlat, păşind spre el cu ţepuşa în mână.

— Rămâi unde eşti, şi dacă trebuie să-ţi mai spun o dată să taci din gură, am să-ţi rup capul ăla afurisit cu dinţii! tună Bones la mine.

Am îngheţat. În ochi îi scânteia o expresie periculoasă pe care nu i-o mai zărisem de la prima noastră întâlnire. Dintr-odată, nu mă mai simţeam în largul meu. Încerca să mai scoată ceva informaţii de la Charlie… sau se lăsa, în schimb, recrutat?

— Aşa-i mai bine, spuse Bones şi îşi întoarse atenţia la celălalt. Acum, ce ziceai?

Charlie râse de parcă i-ar fi spus o glumă:

— Au! Pisicuţa ta-i nervoasă rău, nu-i aşa? Mai bine ţi-ai păzi ouşoarele până nu şi le atârnă ea la centură.

— Nicio şansă, colega, râse şi Bones, îi place prea mult ce-i fac cu ele ca să mi le prade.

Mi-era greaţă şi începea să mă doară capul. Cum putea pierde atâta vreme, când fata asta umplea tot covorul de sânge? Doamne Dumnezeule, şi dacă ăsta era adevăratul Bones?

Dacă *înainte* de asta nu făcuse altceva decât să joace teatru? De fapt, cât de bine îl cunoşteam eu? Poate că asta-i fusese intenţia de la bun început, şi cât de amuzant era că mă trăsese pe sfoară ca să-l ajut în chestia asta.

Vocea mamei îmi răsună în minte: *Sunt toţi nişte ticăloşi, Catherine. Sunt nişte monştri, monştri…*

— Şaizeci de mii fiecare, asta-i super, dar împărţiţi la câţi inşi? Nu-i prea mult mălai dacă-l împrăştii printr-o baltă mare.

Charlie se relaxă pe cât de mult îi permise lama din piept.

— Acuma, nu e mult dacă-i vorba doar de vreo câteva zeci de pipiţe, zise el, dar ridică numărul ăsta la mai multe sute. Suntem doar vreo douăzeci în afacere, iar Hennessey îşi extinde oferta. Ajunge la nivel global cu ea. Drace, internetul ne-a oferit o nouă clientelă, ştii ce vreau să zic? Dar vrea să-şi păstreze redusă structura internă. Doar cât să ne facă să aterizăm pe dulcea pistă din tărâmul fericirii. N-ai obosit să tot munceşti de la o zi la alta? Venitul rezidual, asta-i cheia succesului. Tocmai ne-am terminat ultima serie de gagici şi a sosit momentul să adunăm una nouă. Câteva luni de alergătură şi pe urmă n-ai decât să stai pe spate şi să vezi cum îţi sporeşte contul în bancă. E dulce, lasă-mă să-ţi spun. Tare dulce.

— Chiar aşa, îmi zugrăveşti un tablou tare ispititor, colega. Totuşi, mai sunt câţiva inşi din preajma lui Hennessey cu care n-aş mai vrea să am nimic de împărţit, aşa că spune-mi: cine mai e în afacerea asta profitabilă? Nu mă poţi recruta şi pe mine dacă i-am cordit nevasta sau i-am omorât fratele, nu?

Zâmbetul se şterse pe faţa lui Charlie. Expresia îi îngheţă, iar glasul îşi pierdu nazalitatea sudică:

— Du-te dracu!

Cu aceste cuvinte, Bones se îndreptă din poziţia lui confortabilă.

— Bun, conchise el şi tonul lui deveni şi el dur. Am ştiut eu c-o să-ţi dai seama până la urmă. Mă rog, mersi oricum, colega. M-ai ajutat suficient. Numai douăzeci, zici? E mai puţin decât mi-am închipuit, şi cam bănuiesc eu cine ar mai putea fi.

Mă cuprinse un sentiment de uşurare atât de puternic, încât începură să-mi tremure genunchii. Oh, Doamne, preţ de o secundă crezusem că nu se prefăcea. Crezusem c-am fost trasă-n piept în cel mai rău mod cu putinţă.

— Pisoiaş, nu mai simt pe nimeni altcineva, dar mai aruncă o privire pe-aici, totuşi. Sparge uşile dacă-i nevoie, dar asigură-te că nu mai e nimeni în clădire.

Am arătat spre fată, care nu se mişcase.

— Cum rămâne cu ea?

— O să mai rabde puţin.

— Dacă mă omori, n-o să fie doar Hennessey care o să vină după tine. O să-ţi blestemi mama care te-a născut, şuieră Charlie. El are prieteni importanţi, cu care tu nu poţi să te pui.

Am plecat, dar tot am mai auzit replica lui Bones, pe când începeam să mă uit în primul dormitor.

— În privinţa lui Hennessey şi a prietenilor lui, parcă ziceai că n-or să sufere după nimeni suficient de prost cât să se lase omorât de mine, nu? Sunt cuvintele tale, colega. Bănuiesc că acum le regreţi.

Am trecut rapid prin toată clădirea ca să văd dacă nu mai era cineva. Nu conţinea decât patru apartamente, toate goale. Clădirea asta era folosită ca paravan, din câte am presupus. Numai un singur apartament fusese locuit de către defunctul Dean şi de viitorul defunct Charlie. Cu toate astea, pentru un observator ocazional nu era decât o altă locuinţă tipică de închiriat. Într-o bună zi chiar mi-aş dori să văd cu ochii mei ceva tipic. Încă nu mai întâlnisem la viaţa mea aşa ceva.

Când m-am întors în sufragerie zece minute mai târziu, fata încă mai zăcea pe podea, însă Bones şi

Charlie nu mai erau.

— Bones?

— Aici în spate, îmi strigă el.

Erau în camera lui Dean. M-am apropiat mai direct decât înainte, dar nu m-am putut abţine să nu păşesc cu precauţie înăuntru. N-aveam încredere. Mda, asta mă definea.

Priveliştea care mă întâmpină mă făcu să casc ochii. Bones îl băgase pe Charlie în pat. Nu întins pe el, ci *în* el. Cadrul de metal era înfăşurat în jurul lui şi răsucit în aşa fel încât să-l ţină ca-n nişte gheare. Cuţitul de argint mai era încă în Charlie, ţintuit cu o bară îndoită.

Bones avea trei vase la picioarele lui. Până şi nasul meu simţi mirosul, şi mi-am dat seama ce era în ele.

— Acum, colega, am să-ţi fac o ofertă. Şi o fac doar o singură dată. Spune-mi cine sunt şi ceilalţi parteneri, toţi, iar tu ai să scapi repede şi teafăr. Mă refuzi, atunci…

— De unde ai făcut rost de astea? am pus eu o întrebare irelevantă.

— Sub chiuveta lui din bucătărie. M-am gândit c-ar trebui să aibă aşa ceva la îndemână. Doar nu credeai că or să lase locul ăsta cu toate dovezile penale în urma lor când terminau, nu?

Nu mă gândisem atât de departe. Din câte se părea, în noaptea asta nu prea eram de mare folos. Charlie îi aruncă lui Bones o privire încărcată de o ură care te îngheţa, şi mârâi:

— Am să-ţi spun în iad, şi asta cât de curând.

Bones aprinse un chibrit şi-l lăsă să cadă pe el.

Flăcările ţâşniră instantaneu. Charlie ţipă şi începu să se zvârcolească, dar structura patului ţinu. Sau flăcările îl epuizau prea repede.

— Răspuns greşit, colega. Eu nu mint niciodată. Haide, Pisoiaş. O luăm din loc.

Paisprezece

Am mai rămas doar atâta timp cât să ne asigurăm că Charlie nu iese afară. Bones împrăştiase mai multă benzină în celelalte apartamente de la etaj, aşa că se aprinseră şi ele. Fata încă nu spusese nimic. Nici măcar nu-şi putea focaliza privirea când am scos-o de acolo.

Bones îi dădu câţiva stropi din sângele lui, zicând c-or s-o întremeze până când avea s-o ducă el într-un loc sigur. Nu ne mai puteam învârti prea mult pe acolo din mai multe motive. Maşina de pompieri trebuia să fie deja în drum spre noi. La fel şi poliţia. Ca şi oricare dintre ciracii lui Hennessey care aveau să afle curând că la una dintre reşedinţele lor a izbucnit un incendiu cu oamenii lui înăuntru.

Am fost surprinsă când l-am văzut pe Bones că se duce la maşina lui Charlie şi deschide portbagajul.

— Mă întorc imediat, i-am murmurat eu fetei pe care am lăsat-o pe bancheta din spate.

Nici măcar nu păru să mă audă. M-am apropiat de maşina lui Charlie, curioasă. Bones se aplecase peste portbagaj. Când îşi îndreptă spinarea, ţinea în braţe un bărbat. Am icnit surprinsă.

— Cine naiba mai e şi *ăsta*?

Capul tipului căzu într-o parte şi l-am văzut. Am respirat adânc. Nesuferitul de la bar! Chiar dacă nu mai auzeam nicio bătaie de inimă, tot n-am putut să nu întreb:

— E…?

— Mort de-a binelea! mă lămuri Bones. Charlie l-a dus în spatele clubului şi i-a rupt şira spinării. Individul m-ar fi simţit şi pe mine dacă era mai atent. Acolo am stat ascuns.

— N-ai încercat să-l opreşti? îmi scăpă, cu toată vina pe care o resimţeam faţă de moartea necunoscutului.

Nici eu nu încercasem să-l opresc. Poate că tocmai asta mă făcea să vorbesc pe un ton înţepat.

— Nu, răspunse Bones şi îşi aţinti privirea asupra mea, fără să clipească.

Îmi venea să mă dau cu capul de un zid. Teoretic, biruisem în noaptea asta, dar victoria noastră era deşartă. Un nevinovat ucis. O tânără atât de traumatizată, încât nu se mai putea înţelege nimeni cu ea. Nu aflasem niciun nume al altor complici, dar ştiam că de-acum va fi doar mai rău.

— Ce faci cu el?

Îl aşeză pe iarbă.

— Îl las aşa. Nu mai e nimic de făcut. Cu incendiul ăsta, o să fie găsit repede şi o să aibă parte de o înmormântare decentă. Asta-i tot ce i-a mai rămas.

Mi se părea atât de nemilos să-l lăsăm pe om acolo, dar Bones avea un argument practic, deşi dur. Nu mai puteam face nimic pentru el. Să-l fi lăsat la un spital cu un bileţel nu i-ar fi alinat în niciun fel familiei sale suferinţa.

— Hai să mergem, spuse el scurt.

— Dar cum rămâne cu Charlie? Ai să-i laşi pe el şi pe Dean să-i găsească tot poliţia? am insistat, urcându-mă pe bancheta din spate şi luând mâna fetei într-a mea, în timp ce ne îndepărtam în viteză.

— Copoii? spuse, şi un surâs amar înflori pe buzele lui. Ştii că atunci când vampirii mor, trupurile lor se descompun pe loc, arătându-şi adevărata vârstă. De-asta sunt ca nişte afurisite de mumii la câtva timp după aceea. Lasă-i să-şi bată singuri capul de ce un gagiu mort de vreo şaptezeci de ani ajunge înţepenit în plasa unui pat şi prăjit. Or să se tot scarpine în barbă zile-n şir. Şi-l las pe Charlie în felul ăsta dintr-un motiv anume. Vreau ca Hennessey să ştie cine a făcut-o, şi o să afle, pentru că atunci când ajungem la hotel,

am să dau nişte telefoane, ca să văd dacă pe capul lui s-a pus vreo recompensă. Dacă da, am s-o revendic, iar vestea o să ajungă şi la el. O să se agite puţin, tot întrebându-se ce mi-a spus Charlie. Cu puţin noroc, asta o să-l scoată din vizuină. O să vrea să-mi închidă gura o dată pentru totdeauna.

Era o mişcare foarte riscantă. Hennessey nu era singurul care dorea ca Bones să ajungă hrană pentru viermi. Din câte spusese Charlie, mai erau vreo douăzeci de persoane care s-ar fi bucurat grozav să-l ştie terminat.

— Unde-o ducem?

— Lasă-mă puţin.

Îşi scoase celularul şi formă un număr, conducând cu o singură mână. Eu i-am şoptit fetei cuvinte inutile de liniştire, cu gândul la mama. Odată, cu mulţi ani în urmă, ea fusese victima. Nu era acelaşi scenariu, e adevărat, dar nu-mi imaginam că se simţise cu mult mai bine.

— Tara, sunt Bones. Îmi pare rău că te deranjez aşa de târziu… Am să-ţi cer o favoare… Mulţumesc. Într-o oră sunt acolo.

Îmi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

— Tara locuieşte în Blowing Rock, aşa că nu-i prea departe, iar fata o să fie în siguranţă la ea. Nimeni n-o cunoaşte de fapt pe Tara, aşa că Hennessey n-o să se gândească s-o caute acolo. Tara o să-i poată da tot ajutorul de care are nevoie, şi nu doar fizic. Şi ea a trecut printr-o experienţă similară.

— A răpit-o un vampir?

Ce oribil club din care să faci parte!

Bones îşi întoarse privirea, atent iar la şosea.

— Nu, scumpi. Nu era decât un om.

Tara locuia într-o cabană din lemn în Munţii Blue Ridge. Se ajungea acolo numai pe un drum privat. Era prima oară când ieşeam din Ohio, şi eram impresionată de stâncile abrupte, povârnişurile înalte, peisajul accidentat. Dacă alta

ar fi fost situaţia, i-aş fi cerut lui Bones să oprească pentru ca să pot şi eu privi totul mai bine.

O afro-americană cu părul grizonat ne aştepta în verandă. Bătăile inimii îmi arătară că era o fiinţă umană. Bones coborî din maşină şi o sărută pe obraz.

Ceva neplăcut se răsuci în mine când am privit scena. O veche prietenă? Sau o prietenă nu chiar atât de veche?

Ea, la rândul ei, îl îmbrăţişă şi îl ascultă când îi povesti pe scurt ce i se întâmplase fetei, nepomenind niciun fel de nume, din câte am observat. Bones termină atrăgându-i Tarei atenţia să nu dezvăluie nimănui faptul că are o musafiră şi cine i-a adus-o. Pe urmă se întoarse în direcţia mea.

— Pisoiaş? Vii?

Nu ştiusem dacă să rămân în maşină sau să cobor, dar chemarea lui mă făcu să mă decid.

— O să facem cunoştinţă cu doamna asta drăguţă, i-am zis fetei, scoţând-o cu grijă din maşină.

De fapt, nu o mai duceam în braţe. Dacă o sprijineam, putea să meargă şi singură. Nu făceam decât să-i ţin cearşaful, ca să nu cadă de pe ea, şi o conduceam în direcţia cea bună.

Pe chipul Tarei apăru o expresie de compătimire când ne-am apropiat. Am observat atunci o cicatrice care i se întindea de la sprânceană până la linia părului, şi mi-a fost ruşine de reacţia mea meschină de dinainte faţă de relaţia ei cu Bones, indiferent care ar fi fost ea.

— O iau eu, se oferi el, ridicând fata în braţe ca pe un fulg. Tara, ea e Cat.

M-a surprins să-l aud spunându-mi aşa, dar am întins mâna şi negresa mi-o scutură prietenoasă.

— Mă bucur să te cunosc, Cat. Bones, du-o în camera mea.

El intră în casă fără să întrebe unde să se ducă, şi din nou mi-am spus că nu era treaba mea.

— Intră, copilă, trebuie să-ţi fie frig! mă invită Tara, scuturată ea însăşi de un fior.

La patru dimineaţa, pe aceste înălţimi, era foarte răcoare.

Iar asta mă făcu să-mi cobor privirea la mine însămi, cu un geamăt lăuntric. N-arătam şi eu minunat? Cu rochiţa asta şi machiajul abundent, Tara probabil că mă credea stricată rău.

— Mulţumesc. Şi eu mă bucur să te cunosc, i-am răspuns politicos.

Măcar puteam să-i arăt că aveam maniere. Am urmat-o pe Tara în bucătărie, acceptând ceaşca de cafea pe care mi-o întinse. Îşi turnă şi ei una, apoi îmi făcu semn să stau jos.

Un ţipăt sparse tăcerea, făcându-mă să sar în picioare când tocmai mă pregăteam să mă aşez.

— E-n regulă, mă linişti ea repede, cu mâna întinsă. Tocmai o readuce în simţiri.

L-am auzit pe Bones acoperind cu vocea sa ţipetele ascuţite ale fetei, în timp ce vorbea repede, zicându-i că era în siguranţă şi nimeni n-avea să se mai atingă vreodată de ea. Curând ţipetele ei se prefăcură în scâncete.

— S-ar putea să mai dureze puţin, continuă Tara, pe un ton prozaic. El o s-o lase să-şi amintească tot, pe urmă o să acţioneze mintal asupra ei, ca să nu aibă gânduri de sinucidere. Unele au.

— A mai făcut asta vreodată? am întrebat-o prosteşte. Ţi-a mai adus şi alte fete traumatizate?

Tara sorbi din cafea.

— Conduc un adăpost pentru femei abuzate, în oraş, spuse. De cele mai multe ori nu aduc pe nimeni aici, dar din când în când apare câte cineva care are nevoie de ajutor suplimentar. Când e nevoie de un ajutor *mai mult decât* suplimentar, îl chem pe Bones. Mă bucur că în sfârşit pot să-i fac şi eu o favoare. Îi datorez viaţa, dar bănuiesc că ţi-a spus deja povestea.

Am privit-o mirată.

— Nu, de ce-ar fi făcut-o?

— Pentru că n-a mai venit niciodată până aici cu o fată, copilă dragă, îmi dărui ea un zâmbet plin de înţeles. Cel puţin, niciuna care să n-aibă nevoie de ajutorul meu.

Oh! asta mi-a plăcut grozav, dar mi-am reprimat sentimentul.

— Nu-i chiar aşa. Noi, ăăă, doar lucrăm împreună. Nu-i sunt… ce vreau să zic e că, ăăă… că poţi să-l păstrezi dacă-l vrei! am terminat, bâlbâindu-mă penibil.

Din capul scării veni până la noi un mormăit dezgustat care nu era al fetei. M-am făcut mică, era însă prea târziu să-mi mai iau cuvintele înapoi.

Tara mă măsură cu o căutătură limpede, categorică.

— Soţul meu obişnuia să mă bată. Mi-era frică să-l părăsesc pentru că n-aveam bani şi aveam o fetiţă de crescut, dar într-o noapte mi-a făcut asta – şi îmi arătă cicatricea de lângă tâmplă. Atunci i-am spus că mi-a ajuns. M-am săturat. A plâns şi mi-a spus că n-a vrut să dea în mine. Omul îmi zicea de fiecare dată asta când mă atingea, dar, drace, da, a vrut. Nimeni nu te loveşte dacă nu *vrea!* Mă rog, şi-a dat seama că vorbeam serios când i-am spus că-l părăsesc, aşa că în noaptea aia, când am plecat la lucru, m-a aşteptat în spatele maşinii. Mi-am terminat schimbul, am ieşit în parcare, iar el s-a ridicat în picioare zâmbind, ţintindu-mă cu o armă. Am auzit o detunătură, am crezut că am murit… şi pe urmă l-am văzut pe albul ăsta, arătând ca un afurisit de albinos, strângându-l pe bărbatu-meu de gât. M-a întrebat dacă mai doream să-l lase în viaţă, şi ştii ce i-am răspuns? Că *nu.*

Mi-am băut toată cafeaua dintr-o singură înghiţitură.

— Nu te aştepta ca eu să te judec, am spus. După părerea mea, şi-a căutat-o.

— Am zis „nu” cu gândul la fata mea, ca ea să nu fie niciodată speriată de el aşa cum eram eu,

continuă femeia, luându-mi ceaşca din faţă şi umplând-o din nou. Bones nu i-a sucit doar gâtul, pentru ca apoi să-şi ia tălpăşiţa. M-a scos din apartamentul ăla nenorocit şi mi-a oferit un loc unde să stau. Până la urmă mi-am găsit şi eu un rost şi am deschis adăpostul. Acum eu protejez alte femei care nu mai au la cine să ceară ajutor. Uneori Dumnezeu are simţul umorului, nu crezi?

— Ai putea spune că eu sunt o dovadă vie, am zâmbit.

— Îţi povestesc toate astea pentru că s-ar putea ca tu să-i fi căzut cu tronc, îmi mărturisi Tara în surdină, aplecându-se în faţă. După cum ţi-am zis, el nu aduce pe nimeni aici.

De data asta, n-am mai contrazis-o. N-avea niciun rost, iar eu nu puteam să-i spun că prezenţa mea în preajma ei era mai mult de nevoie decât de voie. Ceva ce spunea fata din capul scărilor îmi atrase atenţia.

— … m-a făcut să-mi sun colegele de cameră. Le-am spus că mă întâlnisem cu fostul meu prieten şi că ieşeam împreună, dar era o minciună. Nu ştiu de ce-am spus asta, am auzit cuvintele ieşind din gura mea, dar nu *voiam* să zic asta…

— E-n regulă, Emily, o alină Bones cu voce blândă. N-a fost din vina ta, ei te-au pus să spui asta. Ştiu că-ţi vine greu, dar gândeşte-te. Ai mai văzut şi pe altcineva în afară de Charlie şi Dean?

— M-au ţinut în apartamentul ăla tot timpul, dar n-a mai intrat nimeni. Trebuie să fac un duş acum. Mă simt aşa de murdară!

— E-n regulă, îi repetă el. Aici o să fii în siguranţă, şi am să-i găsesc eu pe toţi nemernicii care fac chestii de-astea.

Se auzi ca şi cum el ar fi ieşit pe uşă, când, deodată, ea-l strigă înapoi:

— Aşteaptă! A mai *fost* cineva. Charlie m-a dus la el, dar nu ştiu unde am fost. Era ca şi cum aş fi clipit o dată din ochi, şi m-aş fi trezit în casa aia. Mi-aduc aminte că dormitorul era mare, cu

pardoseala din lemn, şi un tapet roşu şi albastru cu arabescuri. Acolo era omul ăsta, cu o mască. Nu l-am văzut niciodată la faţă, şi-a păstrat masca tot timpul…

Vocea ei ezită. Tara scutură din cap cu repulsie faţă de ceea ce nu mai era nevoie să fie rostit.

— Îi găsesc eu, repetă Bones cu hotărâre. Îţi promit.

Coborî scările câteva minute mai târziu.

— S-a liniştit, i se adresă el mai mult Tarei decât mie. O cheamă Emily şi n-are pe nimeni în lumea asta. Se întreţine singură de la paisprezece ani, iar colegele ei cred c-a ieşit cu un fost amic. Nu trebuie să le spunem lor altceva şi să le punem în pericol.

— Am să mai fac nişte cafea şi pe urmă mă duc sus, îl asigură Tara, ridicându-se în picioare. Mai rămâneţi?

— Nu mai putem, îi răspunse Bones, clătinând din cap. Trebuie să prindem un avion în după-masa asta şi suntem cazaţi la un hotel. Dar îţi mulţumesc, Tara. Îţi rămân îndatorat.

Ea-l sărută pe obraz. De această dată, n-am mai simţit nimic în stomac.

— Nu, nici vorbă, scumpule. De-acum ai grijă să te păzeşti!

— Şi tu la fel. Se întoarse spre mine. Pisoiaş?

— Sunt gata. Îţi mulţumesc pentru cafea, Tara, şi pentru companie.

— Pentru nimic, copilă, surâse ea, să fii dulce cu băiatul nostru de aici, şi ţine minte: fii cuminte numai dacă nefiind cuminte nu te-ai distra mai bine!

Am lăsat să-mi scape un hohot de râs surprins la această directivă nostimă, un lucru oarecum neaşteptat luând în considerare circumstanţele serioase în care ne cunoscusem.

— Am să încerc să ţin minte asta! i-am promis.

Bones nu scoase o vorbă tot drumul de o oră, înapoi la hotel. Erau atâtea întrebări pe care doream să i le pun, dar, desigur, n-am avut curajul. Când am oprit însă în parcare, n-am mai suportat şi am rupt tăcerea:

— Şi acum ce mai urmează? Aflăm dacă Charlie are o recompensă pe capul lui? Sau vedem dacă nu dăm de cineva care să ştie cine era dobitocul cu mască? Mă întreb de ce s-a mai deranjat tipul să-şi pună mască. Perverşi, crezi, sau poate că era cineva pe care ea-l ştia şi n-a vrut să-l recunoască?

Bones parcă şi-mi aruncă o privire impenetrabilă.

— Fiecare dintre alternative ar fi o posibilitate, dar indiferent de toate astea, cred că cel mai bine ar fi să te retragi acum.

— Ei, nu-mi veni iar cu tâmpeniile astea despre pericol şi restul! m-am răţoit la el, înfuriindu-mă brusc. Crezi că pot să văd ce i-au făcut lui Emily, să ştiu că asta li se întâmplă altor nenumărate fete, şi să nu mai fac altceva decât să mă ascund sub pat? Nu uita, eu trebuia să *mă număr* printre ele! Nu mă retrag sub nicio formă!

— Uite ce-i, aici nu e vorba de curajul tău, îmi răspunse el iritat.

— Atunci ce?

— Ţi-am văzut faţa. Privirea din ochi când stăteam de vorbă cu Charlie. Te întrebai dacă nu cumva aveam de gând să mă alătur lui Hennessey. În fundul sufletului tot n-ai încredere în mine.

Izbi cu putere volanul când rosti ultimele cuvinte, şi am întrezărit mai mult decât doar acuzaţie în cuvintele lui. M-am făcut mică şi i-am răspuns:

— Jucai atât de bine teatru încât m-am zăpăcit. Dumnezeule, chiar poţi să mă învinuieşti pentru asta? În fiece zi din ultimii *şase ani* mi s-a tot băgat în cap că toţi vampirii sunt nişte mincinoşi, nişte jigodii depravate, şi până acum, că tot veni vorba, eşti singurul care nu-i aşa!

— Îţi dai seama că ăsta-i cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai spus până acum? lăsă el să-i scape un fornăit de uimire.

— Tara a fost iubita ta?

Pur şi simplu mi-a zburat porumbelul din gură. Am icnit, îngrozită. Dumnezeule, ce mi-a venit să-l întreb asta?

— Lasă, m-am grăbit să continui. Nu mai contează. Uite, în legătură cu noaptea trecută… Cred că amândoi am făcut o greşeală. Drace, probabil ţi-ai dat seama şi tu, aşadar sunt sigură că eşti absolut de acord că asta nu mai trebuie să se repete. N-am vrut să te bănuiesc de rele, mai devreme cu Charlie, dar obiceiurile proaste nu pier cu una, cu două. Bine, am făcut o metaforă aiurea, dar înţelegi ce vreau să zic. O să lucrăm împreună, o să-l prindem pe Hennessey şi pe oricine mai e în micuţa lui bandă de tâlhari, şi pe urmă, ăăă, fiecare o să meargă pe drumul lui. Şi totul o să fie în regulă.

El rămase tăcut, uitându-se lung la mine preţ de câteva clipe.

— Mă tem că nu pot fi de acord cu asta, răspunse el într-un târziu.

— Dar de ce? Sunt o momeală nemaipomenită! Toţi vampirii vor să mă mănânce!

Un zâmbet abia schiţat îi înflori pe buze tocmai când mă certam în sinea mea pentru cuvintele alese. Bones se întinse şi mă mângâie pe faţă.

— Nu pot să te las să mergi pe drumul tău, Pisoiaş, pentru că pur şi simplu sunt îndrăgostit de tine. Te iubesc.

Gura mi se căscă şi mintea mi se goli de gânduri. Apoi mi-am regăsit glasul.

— Ba nu.

El fornăi şi-şi lăsă mâna în jos.

— Ştii, puiule, ăsta-i un obicei de-al tău tare enervant, să-mi tot spui tu mie ce simt şi ce nu simt. După ce-am trăit mai bine de două sute patruzeci şi unu de ani, cred că-mi cunosc sufletul.

— Îmi zici asta doar ca să faci sex cu mine? l-am cercetat suspicioasă, amintindu-mi de Danny şi de toate minciunile lui drăgălaşe.

Îmi aruncă o privire iritată.

— Am ştiut eu c-ai să gândeşti aşa. De-asta nu ţi-am zis nimic mai înainte, pentru că n-am vrut să te întrebi dacă nu cumva te mint doar ca să te atrag în patul meu. Totuşi, ca să ţi-o spun direct şi grosolan, deja te-am pus pe spate, şi nu pentru că ţi-am declarat cât te ador! Pur şi simplu nu mai vreau să-mi ascund simţămintele!

— Dar nu mă cunoşti decât de două luni!

Acum încercam să-mi argumentez neîncrederea, pentru că simpla negare nu mai funcţiona.

— Am început să mă îndrăgostesc de tine de când m-ai provocat la duelul ăla stupid din peşteră, îmi mărturisi el cu un surâs abia schiţat pe buze. Iată-te, în lanţuri şi sângerând, punându-mi curajul sub semnul întrebării şi aproape provocându-mă să-ţi iau viaţa. De ce crezi c-am făcut legământul ăla cu tine? Adevărul e, scumpi, că l-am făcut pentru ca tu să-ţi petreci mai mult timp cu mine. Ştiu că altfel n-ai fi acceptat. La urma urmei, aveai asemenea idei fixe despre vampiri! Şi încă le mai ai, din câte se pare.

— Bones…

Făcusem ochii mari la mărturisirea lui, tot mai conştientă că vorbea serios.

— Nu ne-am înţelege niciodată bine, am protestat. Trebuie să ne oprim aici, până nu ajungem prea departe!

— Ştiu ce te face să spui asta. Frica. Ţi-e teamă pentru felul în care te-a tratat ticălosul ăla, şi eşti şi mai speriată de ce-ar zice draga ta mămică.

— Oh, păi ar avea multe de spus, poţi să fii sigur de asta, am mormăit.

— Am înfruntat moartea de nu mai ţin minte câte ori, Pisoiaş, iar situaţia asta cu Hennessey nu-i deloc diferită de altele. Chiar crezi că m-ar speria mânia mamei tale?

— Ar trebui, dac-ai fi mai deştept, am continuat să bodogănesc.

— Atunci zi că sunt cel mai prost bărbat din lume.

Se apleacă şi mă sărută. Un sărut profund, fără grabă, plin de patimă şi de promisiuni. Îmi plăceau săruturile lui. Ca şi cum m-ar fi sorbit şi tot îi mai era sete. L-am împins la o parte, cu respiraţia întretăiată:

— Mai bine nu m-ai necăji. Îmi placi, dar dacă-mi impui urechile cu tot soiul de porcării numai ca să ai parte de ceva acţiune, am să-ţi înfig o ditamai ţeapă din argint drept în inimă.

El chicoti, iar gura i se mută pe gâtul meu.

— Am să ţin minte avertismentul tău.

— Şi fără muşcături, am adăugat, căci mă făcea să tremur joaca lui plină de erotism.

Râsetele lui mă gâdilară.

— Pe onoarea mea. Altceva?

— Mda… îmi venea tot mai greu să gândesc. Dacă eşti cu mine nu mai eşti cu nimeni.

El îşi înălţă capul, şi colţurile buzelor i se ridicară uşor.

— Asta-i o adevărată uşurare. După ce i-ai spus Tarei că mă poate avea şi ea, n-am mai fost sigur că-ţi convine monogamia.

— Vorbesc serios! am exclamat şi m-am înroşit.

— Pisoiaş – îmi luă faţa între palme – doar ţi-am zis că te iubesc. Asta înseamnă că nu mai doresc pe nimeni altcineva.

Ceea ce nu putea decât să ducă la dezastru, ştiam eu. O ştiam la fel de sigur cum ştiam că nu eram altceva decât o monstruozitate corcită, dar privindu-l în ochi, nu mai conta.

— Ultimul lucru, dar nu şi cel mai puţin important, insist să-l urmărim amândoi pe Hennessey. Dacă mă încred suficient în tine ca să accept să-ţi fiu… iubită, atunci trebuie şi tu să ai destulă încredere ca să mă laşi să fac asta.

Lui îi scăpă ceva ca un suspin.

— Te implor, nu te mai băga. Hennessey e tare-n relaţii şi n-are nicio milă. Asta-i o combinaţie periculoasă.

Am zâmbit.

— Pe jumătate vampir şi vampir get-beget. Şi noi formăm o combinaţie periculoasă.

— Recunosc că aici ai dreptate, râse el sec.

— Bones. Nu mi-am mai dezlipit privirea de la el, ca să vadă cât de serioasă eram. Nu pot să mă mai dau înapoi când am aflat ce se-întâmplă. Nu m-aş mai putea privi în oglindă ştiind că n-am făcut nimic ca să opresc răul. Vrei, nu vrei, sunt şi eu băgată în povestea asta. Singura ta opţiune este dacă sunt băgată cu tine sau fără tine.

El îmi aruncă privirea aia a lui pătrunzătoare, cea care simţeam că-mi face găuri prin ceafă, dar nu mi-am ferit ochii. Într-un târziu, şi-i întoarse el.

— Bine, scumpi. Ai câştigat. O să-l prindem împreună. Ţi-o promit.

Prima geană a zorilor lumină văzduhul. M-am uitat la cer cu regret.

— O să răsară soarele.

— Aşa e.

Mă mai apropie o dată de el şi mă sărută cu o asemenea fervoare, încât mi se tăie respiraţia. Nu mă puteam înşela în privinţa chemării gurii lui ori a trupului său stârnit.

— Dar se crapă de ziuă! am constatat cu uimire.

Bones râse.

— Chiar aşa, scumpi! Cât de mort mă crezi tu pe mine…?

Am comandat micul dejun mai târziu la room-service, o invenţie care trebuie să fi venit direct din rai, după părerea mea. E adevărat, ora la care îl comandam se apropia mai mult de prânz, dar tot am ales clătite şi ouă. Bones mă privi amuzat cum înghiţeam lacom, ştergând bine farfuria când am golit-o.

— Poţi oricând să mai comanzi. Nu trebuie să ronţăi şi farfuriile.

— Nici n-ar mai conta dac-aş face-o. Cred că deja ţi-ai pierdut garanţia, i-am răspuns, aruncând o privire grăitoare asupra lămpii sparte, mesei rupte, covorului pătat de sânge, canapelei răsturnate, şi multor altor obiecte care erau într-o altă stare decât le găsisem la venirea noastră.

Părea că avusese loc o încăierare. Într-un anumit sens, chiar aşa şi era. O încăierare senzuală, în orice caz. El zâmbi cu gura până la urechi şi îşi puse mâinile sub cap.

— A meritat până la ultimul bănuţ, spuse.

Desenul de pe braţul său stâng îmi atrase privirea. Îl observasem de acum două nopţi, dar cumva nu intrase în discuţie până în prezent. Acum mi-am trecut un deget peste el.

— Oase încrucişate. Cât de bine se potrivesc! Tatuajul nu era colorat. Oasele erau doar schiţate.

Carnea lui albă părea să scoată în evidenţă liniile negre.

— Când ţi l-ai făcut?

— Un coleg mi-a făcut cadoul ăsta acum vreo şaizeci de ani. A fost un puşcaş marin care a murit în Al Doilea Război Mondial.

Dumnezeule, şi se mai vorbeşte despre prăpastia dintre generaţii. Tatuajul ăla avea de trei ori vârsta mea. Uşor jenată, am schimbat subiectul:

— Ai mai aflat ceva despre Charlie?

El se dusese la computer în timp ce eu comandam micul dejun. Nu mă interesa să ştiu prin ce procedee avea el să descopere dacă pe capul lui Charlie se pusese vreo recompensă. Căutându-l pe Charlie în eBay, poate? *Un cadavru, super-crocant! Dă cineva o mie de dolari*?

— Am să verific. Ar trebui să am vreun indiciu de-acum, îmi răspunse, ridicându-se cu graţie din pat.

Mai era încă gol şi nu m-am putut opri să nu mă holbez la fundul lui. Cu sau fără două secole în

plus, era demn de privit.

— Aha, e-mail şi veşti bune. Transfer bancar efectuat, o sută de mii de dolari. Charlie s-a pus rău cu cine nu trebuia, indiferent cine o mai fi. Am să-i transmit locul unde-i poate găsi leşul spre confirmare, iar Hennessey o să audă şi el curând. Din asta o să te alegi şi tu cu douăzeci de miuţe, Pisoiaş. Şi nici măcar n-a trebuit să-l săruţi.

— Nu vreau banii ăştia, i-am răspuns imediat, fără să mai stau pe gânduri.

Nu conta că partea mai superficială şi mai lacomă a conştiinţei mele protesta zgomotos. El mă privi curios.

— Da' de ce nu? I-ai câştigat cu sudoarea frunţii. Ţi-am spus că asta a făcut mereu parte din plan, chiar dacă nu ţi-am zis-o de la bun început. Care-i problema?

Oftând, am încercat să pun în cuvinte vârtejul de emoţii şi gânduri care mă asaltau.

— Pentru că nu-i drept. Una era să-i iau când nu ne culcam împreună, dar nu vreau să mă simt ca o femeie întreţinută. Nu pot să-ţi fiu şi iubită, şi angajată în acelaşi timp. Chiar aşa, ai de ales. Plăteşte-mă şi atunci n-am să mă mai culc cu tine. Păstrează-ţi banii şi atunci o să continuăm să împărţim acelaşi pat.

Bones râse de-a dreptul şi veni lângă mine.

— Şi te mai întrebi de ce te iubesc. Păi, până la urmă, mă *plăteşti* ca să ţi-o trag, pentru că dacă mă opresc, îţi datorez douăzeci la sută din orice contract de-al meu. Drace, Pisoiaş, dar m-ai transformat iar într-o târfa masculină.

— Asta-i… asta nu-i… Fir-ar să fie, ştii bine ce-am vrut să zic!

În mod clar nu privisem lucrurile din perspectiva lui. Am încercat să mă smulg din strânsoarea sa, dar braţele i se făcură tari ca oţelul. Cu toate că încă se mai amuza, în ochi i se citea şi altceva. Irisurile lui aproape negre începură să capete o nuanţă verzuie.

— Nu pleci nicăieri. Am douăzeci de mii de dolari de câştigat, şi am de gând să încep chiar de acum…

Ne-am urcat în avion, după ce ne-am împachetat toate ţepuşele şi pumnalele într-o cutie pe care am trimis-o la destinaţie cu un transport FedEx, securitatea pe aeroporturi fiind atât de strictă în ziua de azi. La rubrica unde scria „conţinut”, Bones a trecut „tofu”. Doamne, dar morbid simţ al umorului mai avea uneori! Ne-am îmbarcat doar cu bagajul nostru de mână. Bones iarăşi mă lăsă pe locul de la geam, şi am aşteptat vibraţia aia puternică de energie când motoarele se trezesc la viaţă. El îşi ţinea ochii închişi, iar eu am observat o uşoară apăsare a degetelor sale pe braţul scaunului când am accelerat.

— Nu-ţi place să zbori, nu-i aşa? l-am întrebat, surprinsă.

Niciodată nu mai păruse el să şovăie.

— Nu, nu chiar. E unul dintre acele moduri în care un tip ca mine poate pieri accidental.

Mai ţinea încă ochii închişi, când am fost împinşi în scaunele noastre de forţa desprinderii de pământ. Când cea mai mare parte a presiunii se domoli, i-am ridicat o pleoapă şi l-am văzut cum se uita furios la expresia mea amuzată.

— Nu ştii nimic despre statistici? E cel mai sigur mijloc de transport, dacă e să te iei după cifre.

— Nu şi pentru un vampir. Noi putem scăpa teferi din orice accident de maşină, deraiere de tren, naufragiu, orice altceva. Dar când se prăbuşeşte un avion, nici măcar noi nu mai putem face nimic decât să ne rugăm pentru viaţa noastră. Mi-am pierdut un amic în accidentul din Everglades[14] cu mai mulţi ani în urmă. Bietul de el, nu i-au mai găsit decât rotula.

Contrar suspiciunilor lui, avionul ateriză în siguranţă la patru treizeci. Bones era foarte

folositor când venea vorba de a găsi un taxi. Era de ajuns să-i privească pe şoferi în faţă cu strălucirea verde a ochilor lui, că îi forţa să oprească. Opreau chiar şi dacă aveau pasageri în taxi. Asta s-a întâmplat de două ori, spre stânjeneala mea. Până la urmă am prins unul liber şi am pornit-o spre casa mea. Era ciudat de tăcut de când coborâse din avion. Când am ajuns la vreo cinci minute distanţă de casă, rupse brusc tăcerea:

— Înţeleg că nu vrei să mă vezi cum te conduc până la uşă şi-ţi dau un sărut de rămas-bun sub ochii mamei tale?

— Absolut deloc!

Privirea lui mă lăsă să înţeleg că nu aprecia fermitatea răspunsului meu.

— Oricum ar fi, diseară vreau să te văd din nou.

— Bones, nu, am oftat. Abia mai dau pe-acasă în ultima vreme. În weekendul următor mă mut într-un apartament al meu, aşa că următoarele mele zile cu familia vor fi tot ce mi-a mai rămas deocamdată. Ceva îmi spune că bunicii n-or să mă viziteze prea des.

— Unde-i apartamentul?

Oh, uitasem să-i spun de el.

— La vreo zece kilometri de campus.

— Ai să fii la douăzeci de minute de peşteră, atunci.

Ce convenabil. Bones nu mai rostise cu glas tare şi ultima parte. Nici nu mai era nevoie.

— Te sun vineri şi-ţi dau adresa. Ai să poţi veni după ce pleacă mama. Nu mai înainte. Vorbesc serios, Bones. Dacă nu dai de vreun fir legat de Hennessey sau de misteriosul violator mascat, mai dă-mi puţin răgaz. E deja duminică.

Lunga alee din faţa casei noastre se ivi în zare, pe când taxiul viră la următorul colţ de stradă. La vederea ei, Bones mă luă de mână.

— Vreau să-mi promiţi ceva, spuse. Promite-mi că n-ai să mai fugi iar.

— Să fug?

De ce-aş fi făcut-o? Cum nu dormisem prea mult, nu prea aveam chef de jogging.

Pe urmă am înţeles ce-a vrut să spună. Când aveam să ajung acasă şi să mă uit în ochii mamei, ştiam prea bine că urma să reconsider relaţia mea cu el. Trebuie să-şi fi dat şi el seama. Acum, totuşi, singura figură din faţa mea era a lui.

— Nu, am obosit să tot alerg, iar tu eşti prea rapid. M-ai prinde iute.

— Aşa e, scumpi, vorbi el blând, dar inflexibil. Dac-ai să fugi de mine, am să te urmăresc. Şi am să te găsesc.

Cincisprezece

A urmat o săptămână aglomerată – o groază de lucruri de împachetat, hârţogăraie pentru apartament, de semnat garanţia şi contractul de închiriere cu proprietarul şi să-mi iau rămas-bun de la familia mea.

Folosindu-mă de o parte din banii câştigaţi din prima misiune cu Bones, am cumpărat un pat cu arcuri, o saltea şi un şifonier pentru haine. La care s-au mai adăugat câteva lămpi şi cam la atât s-a redus totul. Restul banilor i-am împărţit cu mama, spunându-i că unul dintre vampirii pe care i-am doborât avea numerar la el. Măcar atât să fac şi eu. Restul de bani l-am pus deoparte, ştiind că tot trebuia să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă ca să supravieţuiesc. Cum aveam să mă descurc cu colegiul, un serviciu, şi misiuni de urmărire a unui grup de vampiri criminali întreprinzători, poate să-şi imagineze fiecare.

Bones n-a mai sunat şi nici n-a mai venit la mine, aşa cum îi cerusem, dar m-am gândit la el toată săptămâna. Spre groaza mea, într-o dimineaţă mama mă întrebă dacă nu cumva avusesem un coşmar noaptea trecută. Se pare că rostisem cuvântul „oase" în somn. Mormăind ceva despre morminte, am schimbat vorba, dar realitatea a rămas. Dacă n-o rupeam cu Bones – sau dacă nu-mi pierdeam viaţa, bineînţeles –, într-o bună zi aveam să mă trezesc la mijloc între ei doi. Sincer, perspectiva asta mă speria mai mult decât aceea de a da ochii cu Hennessey.

Bunicii mă lăsaseră să păstrez camioneta, un gest drăguţ din partea lor. Nu prea erau încântaţi de mine în ultima vreme, dar am primit o îmbrăţişare ţeapănă de la fiecare dintre ei în clipa despărţirii.

Mama mă urma în maşina ei pentru că, aşa cum mă aşteptam, dorea să vadă cum mă instalez.

— Să-nveţi bine şi să fii cuminte, copilă, mă sfătui bunicul Joe pe un ton aspru pe când porneam maşina.

Aveam lacrimi în ochi, de vreme ce lăsam în urmă singurul cămin pe care-l avusesem vreodată.

— Vă iubesc pe amândoi, m-am smiorcăit.

— Nu uita să te mai duci la seminarul biblic cu fata aia drăguţă, mă instrui bunica fermă.

Dumnezeule, dacă ar fi ştiut ce zice…

— Oh, sunt sigură c-o s-o revăd curând!

Chiar foarte curând.

— Catherine, e… e… ai putea oricând să te întorci acasă şi să faci naveta.

Dezamăgirea evidentă a mamei, în timp ce dădea o raită prin apartamentul meu, mă făcu să-mi ascund un zâmbet. Nu, nu era deloc drăguţ, dar era tot numai al meu.

— E-n regulă, mamă. Zău. O să arate mult mai bine după curăţenie.

Adevărul e că după trei ore de frecat umăr la umăr, nu arăta deloc mai bine. Dar măcar acum nu-mi mai făceam griji în privinţa gândacilor.

La ora opt, mama îşi luă la revedere de la mine şi mă îmbrăţişă atât de tare că m-a durut.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, promite-mi că aşa ai să faci. Ai grijă, Catherine.

— Promit, mamă, aşa am să fac.

Vai, ce încâlcită pânză ţesem… Ce aveam de gând să fac în clipa următoare era foarte, foarte necugetat, însă oricum aveam s-o fac. Imediat după plecarea ei, am luat telefonul şi am format un număr.

În timp ce aşteptam, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu haine noi. Nu haine de seară, pentru că ar fi fost prea bătător la ochi, ci nişte îmbrăcăminte obişnuită de stradă. Săptămâna petrecută departe de iubitul meu trecuse greu, şi nu numai pentru

înfricoşătorul fapt că mi-era dor de el. Mama comenta ca de obicei cum meritau toţi vampirii să moară şi mă îndemna să continui să-i vânez, asta între sfaturile cum să fiu cât mai silitoare la învăţătură. Mă chirceam sub povara sentimentului de vină ori de câte ori eram nevoită să încuviinţez din cap şi să n-o contrazic, ca să nu intre la bănuieli.

Părul încă-mi mai era ud după duş, când l-am auzit bătând de două ori. Am deschis uşa… şi uitate au fost ultimele zile. Bones păşi peste prag, apoi încuie uşa după el şi mă luă în braţe – toate dintr-o singură mişcare. Doamne, frumos mai era, cu pielea palidă şi pometii înalţi, carnea tare şi fremătând de dorinţă. Gura lui se năpusti asupra gurii mele fără să-mi mai lase timp să respir, apoi n-am mai avut nevoie să respir pentru că eram prea ocupată să-l sărut. Mâinile-mi tremurară când se ridicară să-l apuce de umeri, de care se încleştară când el îşi strecură mâna pe sub betelie.

— Nu mai pot respira, am gâfâit, trăgându-mi capul pe spate.

Gura i se mută pe gâtul meu, buzele şi limba alunecând pe pielea sensibilă, în vreme ce mă îndoia pe spate, şi numai mâinile lui mă mai ţineau să nu cad.

— Mi-ai lipsit, mormăi el, trăgând hainele de pe mine. Mă ridică în braţe şi-mi puse o singură întrebare: Unde?

I-am arătat cu capul dormitorul de alături, prea ocupată să-i simt gustul pielii ca să mai rostesc ceva. Mă purtă pe braţe în odaia micuţă şi aproape că mă aruncă pe pat.

Un ciocănit ezitant în uşa mea în dimineaţa următoare mă făcu să gem pe când mă răsuceam în pat. Ceasul arăta ora nouă şi jumătate. Bones plecase chiar înaintea zorilor, promiţându-mi în şoaptă să se întoarcă mai târziu la mine. Zicea că apartamentul meu avea prea multă expunere pentru

ca el să doarmă în siguranţă. Ce-o fi vrut să spună cu asta nu ştiu.

M-am ridicat împiedicat să-mi pun halatul, concentrată la uşa în care se auzise ciocănitul. Bătăi de inimă, oricine ar fi fost, şi doar o singură persoană. Ceea ce mă convinse să-mi las pumnalele în dormitor. Să deschid uşa înarmată până-n dinţi nu i-ar fi plăcut prea mult proprietarului meu, dacă el era.

Sunetul unor paşi ce se îndepărtau mă făcu să deschid uşa brusc, tocmai la timp ca să zăresc un tânăr care dispărea în apartamentul de lângă mine.

— Hei! am strigat puţin mai ascuţit decât aş fi vrut.

Se opri într-o postură aproape vinovată. Abia atunci am observat coşul micuţ de la picioarele mele. O privire rapidă îmi revelă că nu conţinea decât paste chinezeşti, paracetamol şi cupoane de pizza.

— Trusa de supravieţuire în colegiu, mă lămuri el, apropiindu-se de mine cu un surâs şovăielnic. Te-am văzut cum descărcai cărţi aseară şi am bănuit că şi tu mergi la şcoală. Sunt vecinul tău, Timmie. Ăăă, Tim. Adică Tim.

Evidenta ascundere a poreclei mă făcu să zâmbesc. Reflexele rămase din copilărie se uitau mai greu. În cazul meu, niciodată nu reuşisem să le depăşesc.

— Eu sunt Cathy, i-am răspuns, folosindu-mă iar de numele meu din şcoală. Mersi pentru bunătăţi. N-am vrut să latru la tine. Sunt mai morocănoasă când mă scol dimineaţa.

Începu imediat să-şi ceară scuze:

— Îmi pare rău! Am presupus că eşti trează! Tiii, ce prost sunt! Du-te înapoi şi te culcă, te rog.

Se întoarse să intre în apartamentul său. Ceva din umerii lui încovoiaţi şi atitudinea stânjenită îmi aminti de… mine. Aşa mă simţeam şi eu în sinea mea în cea mai mare parte a timpului. Dacă nu omoram pe cineva.

— Nu-i nimic, am zis repede. Ăăă, trebuia oricum să mă scol. Deşteptătorul probabil că n-a sunat, aşa că… nu vrei o cafea?

De fapt, nici nu-mi plăcea cafeaua, dar el făcuse un gest drăguţ faţă de mine şi nu doream să se simtă prost. Văzându-i în ochi uşurarea, m-am bucurat de mica mea minciună.

— Cafea, repetă el, zâmbind din nou timid. Oh, da. Hai la mine.

Nu aveam nimic pe sub halat.

— Lasă-mă o secundă.

După ce-am tras pe mine nişte pantaloni de trening şi un tricou, m-am dus în papuci în apartamentul lui Timmie. Lăsase uşa deschisă şi aroma cafelei Folgers se răspândea în aer. Era aceeaşi marcă pe care bunicii mei o beau de când mă ştiu. Într-un fel, aroma ei îmi dădea un sentiment de linişte.

— Uite, zise şi îmi puse o cană în mână.

Eu m-am aşezat pe un taburet la barul lui. Structura apartamentelor noastre era identică, în afară de faptul că, bineînţeles, al lui Timmie era mobilat.

— Lapte şi zahăr?

— Sigur.

L-am studiat în vreme ce se învârtea prin mica lui bucătărie. Timmie era doar puţin mai înalt decât mine, avea părul nisipiu şi ochii căprui-cenuşii, aproape negri. Purta ochelari şi avea un trup încă slab, abia ieşit din adolescenţă. Radarul meu lăuntric nu detectase până acum nicio ameninţare din direcţia lui. Totuşi, de câte ori cineva părea să fie drăguţ cu mine, se dovedea ulterior că urmărea interese ascunse. Danny? O aventură de-o noapte. Ralphie şi Martin? Tentativă de viol de la prima întâlnire. Stephanie? Trafic de carne vie. Aveam motivele mele să fiu paranoică. Dacă simţeam şi *cea mai mică* urmă de ameţeală după cafeaua asta, Timmie avea să fie următoarea mea victimă.

— Deci, ăăă, Cathy, eşti din Ohio? întrebă el, ţinându-şi cu stângăcie propria cană.

— Născută şi crescută aici, i-am răspuns. Tu?

El dădu din cap, vărsând puţină cafea pe bar, apoi sări în spate şi-mi aruncă o privire furişă, de parcă s-ar fi aşteptat să-l dojenesc.

— Scuze. Sunt cam nătâng. Oh, hm, mda, şi eu sunt de pe aici. Din Powell. Mama e manager de bancă acolo. Mai am o surioară, abia intrată la liceu, care mai locuieşte cu ea. Suntem doar noi trei de când a murit tata. Accident de maşină. Nici măcar nu-l mai ţin minte. Nu c-ai fi vrut să ştii tu toate astea. Îmi pare rău. Trăncănesc cam mult uneori.

Mai avea şi prostul obicei să-şi ceară scuze din două în două propoziţii. Auzind că era orfan de tată, m-am simţit mai aproape sufleteşte de el. În mod deliberat am luat o gură mare de cafea… şi am lăsat să mi se scurgă niţeluş dintr-un colţ al gurii.

— Uuuf! am exclamat cu prefăcută ruşine. Scuză-mă. Salivez uneori când beau.

O altă minciună, dar Timmie zâmbi şi-mi dădu un şervet, iar nervozitatea îi dispăru ca prin farmec. Nimic nu-ţi sporeşte încrederea de sine decât să găseşti pe cineva care se dovedeşte un pămpălău mai mare decât tine.

— E mai bine decât să fii nătâng. Sunt sigur că o groază de oameni fac aşa.

— Oh, da, formăm un club împreună, am remarcat eu cu sarcasm. Anonimii Care Salivează. Eu intru la categoria Pasul Unu în frăţia asta, fiindcă recunosc că nu-mi pot controla reflexul de a saliva şi nu ştiu să mă descurc în viaţă.

Timmie tocmai sorbea din cafea când îl pufni râsul. Drept rezultat, cafeaua îi ieşi pe nas, iar ochii i se bulbucară.

— Îmi pare rău! se înecă el, iar încercarea de a vorbi numai bine nu-i făcu.

Şi mai multă cafea ţâşni, stropindu-mă pe obraz. Făcu ochii mari îngrozit, dar eu am râs atât de tare la vederea cafelei ce ieşea din el ca dintr-un termos găurit, încât am început să sughiţ.

— E contagios! am reuşit să articulez. Nu mai scapi de boala salivatului odată ce-o iei!

El râse iar, înrăutăţindu-şi situaţia. Eu sughiţam, Timmie se îneca şi scuipa, şi arătam amândoi ca doi pacienţi de la psihiatrie pentru oricine s-ar fi întâmplat să se apropie de uşa încă deschisă. Până la urmă i-am întins acelaşi şervet pe care mi-l dăduse el, încercând să-mi controlez chicotitul. Instinctiv, însă, am ştiut că-mi găsisem un prieten.

Am luat-o spre peşteră luni după-amiază după ore. La vreo trei kilometri înainte de a vira pe aleea cu pietriş ce ducea la liziera pădurii, am depăşit o Corvette parcată pe margine, cu luminile de avertizare aprinse. Nimeni înăuntru. Aproape că mă încercă un puternic sentiment de superioritate. A cui Chevy veche trecea agale pe lângă o maşină sport rablagită de şaizeci de mii de dolari? Aşa deci!

Când am pătruns în peşteră, fluieram cântecelul pe care Darryl Hannah l-a făcut celebru în *Kill Bill.* Atunci am simţit schimbarea în atmosferă. Perturbarea. Cineva pândea la vreo cincizeci de metri înaintea mea şi, oricine ar fi fost, nu-i auzeam bătăile inimii. Ce am mai ştiut instinctiv e că acela nu era Bones.

Am continuat să fluier, fără să-mi las inima să-şi accelereze bătăile şi fără să-mi schimb ritmul. Nu eram înarmată. Pumnalele şi ţepuşele mele îmbrăcate în lemn erau în apartament, iar setul de rezervă se găsea în încăperea din peşteră în care mă aranjam, *în spatele* acestei persoane. Fără arme, mă aflam clar într-o situaţie dezavantajoasă, dar în niciun caz nu mă puteam întoarce. Bones trebuia să aibă necazuri, dacă nu mai rău, de vreme ce nu-l simţeam prin preajmă. Cineva îi

descoperise ascunzătoarea şi, cu sau fără arme, n-aveam de gând să mă dau înapoi, doar să merg înainte.

Am înaintat pe cât de nonşalant posibil, în vreme ce rotiţele minţii mi se învârteau tot mai repede. Ce puteam folosi ca armă? Nu prea aveam opţiuni. Asta era o peşteră, în jur nu era nimic decât noroi şi…

M-am aplecat când am trecut pe sub o porţiune cu tavanul mai scund, mişcarea mea ascunzând ceea ce luasem de jos. Cineva venea de-acum spre mine, fără să facă niciun zgomot. Degetele mi se încleştară pe ceea ce ţineau când am trecut de următoarea cotitură şi l-am văzut pe intrus. Un bărbat înalt cu păr negru şi ţepos se afla la câţiva metri de mine. Se apropie zâmbitor, sigur de presupusa lui superioritate.

— Tu, frumoasa mea roşcată, trebuie să fii Cat.

Era numele pe care i-l spusesem lui Hennessey. Ăsta trebuia să fie unul dintre oamenii lui. Într-un fel sau altul, reuşise să dea de Bones. M-am rugat să nu fie prea târziu, să nu-l fi omorât între timp. I-am surâs la rândul meu cu răceală.

— Îţi place ce vezi? Dar acum ce mai zici?

Şi i-am azvârlit drept în ochi pietroaiele pe care le strânsesem. Le-am aruncat cu toată forţa, ştiind că nu puteau să-l omoare, dar speram măcar să-l scot temporar din luptă. Capul îi zvâcni pe spate şi atunci am sărit la el, profitând de şansa orbirii sale, iar viteza mea îl doborî la pământ şi amândoi ne-am prăvălit în ţărână. I-am apucat pe dată capul, împingându-l cu faţa-n jos în podeaua de piatră, lăsând colţurile bolovanilor să i se afunde în ochi. I-am încălecat pe spate când zvârcolirea lui aproape că mă aruncă de pe el, strângându-l între coapse cât de tare am putut. În tot acest răstimp îl izbeam cu capul de piatră, blestemându-i forţa. Un Maestru vampir, fără nicio îndoială. Mă rog, la ce să mă fi aşteptat? Dacă ar fi fost vreunul slăbuţ, Bones mi-ar fi ieşit în întâmpinare, nu el.

— Opreşte-te, *încetează*! urlă el.
— Unde-i Bones? *Unde-i?*
Întărâtată, mi-am sporit eforturile.
— Hristoase, mi-a zis că-i pe drum!
Avea un accent englezesc. Nu observasem până atunci, atât de concentrată fusesem la luptă. Am încetat să-i mai izbesc ţeasta, dar am ţinut-o lipită de pietrele de pe jos.
— Eşti unul dintre oamenii lui Hennessey. De ce i-ai da lui de ştire că-l aştepţi aici?
— Pentru că sunt cel mai bun prieten al lui Crispin, nu unul din câinii dingo ai ticălosului ăluia! se răsti el indignat.
Nu mă aşteptasem la răspunsul ăsta. Şi rostise numele adevărat al lui Bones, iar eu nu ştiam dacă mai era cunoscut şi altora. Într-o miime de secundă am deliberat, pe urmă am apucat o altă piatră, cu o mână ţinându-i capul lipit de podea. Cu vârful ascuţit al pietroiului l-am împuns între omoplaţi.
— Îi simţi tăişul? E din argint. La prima mişcare am să-ţi străpung inima. Poate că eşti amicul lui Bones, poate că nu. De vreme ce nu sunt defel credulă, o să-l aşteptăm pe el. Dacă nu apare aici curând, aşa cum ai zis, am să fiu sigură că minţi şi atunci ţi-a sunat ceasul.
Aproape mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând ca el să-şi dea seama de cacealmaua mea. De vreme ce nu-i străpunsesem pielea, nu putea simţi că nu aveam în mână argint. Speram ca vampirii să n-aibă vreun al şaselea simţ în privinţa kriptonitei[15] lor. Marele meu plan, în cazul în care nu era vorba de niciun prieten, era să-i împlânt, orice ar fi, bolovanul în inimă, apoi să fug în peşteră după ţepuşele mele din argint. Numai să reuşesc să ajung la timp.
— Dacă încetezi să mă mai izbeşti cu faţa de piatra asta blestemată, am să fac tot ce vrei, veni răspunsul lui calm. Nu vrei să-mi laşi capul în pace?

— Sigur, i-am promis cu un nechezat neplăcut, neslăbindu-mi deloc apăsarea. Ce-ar fi să te las, în schimb, să-mi molfăi jugulara? Nu prea cred.

El scoase un suspin de exasperare, care-mi sună foarte familiar:

— Haide, zău, chestia asta e ridicolă…

— Tacă-ţi gura!

Nu voiam să-mi distragă atenţia cu trăncăneala lui, aşteptând cu urechile ciulite ca, din clipă în clipă, să apară Bones. Dacă mai apărea.

— Rămâi acolo şi prefă-te mort, altfel ai să fii de-a binelea.

Douăzeci de minute chinuitoare mai târziu, îmi sări inima din piept când am auzit nişte paşi măsuraţi venind către peşteră. Apoi senzaţia unei puteri pe care am recunoscut-o se răspândi în aer, pe măsură ce paşii se apropiau.

Bones apăru de după cotitură şi se opri brusc. O singură sprânceană neagră i se arcui pe când mă dădeam la o parte, eliberând în sfârşit capul vampirului.

— Charles, rosti Bones limpede. Ai face bine să-mi vii cu o explicaţie credibilă pentru cum am găsit-o stând deasupra ta.

Şaisprezece

Îndată ce-am sărit de pe el, vampirul cu părul negru se ridică în picioare, scuturându-şi hainele.

— Crede-mă, colega, niciodată nu mi-a plăcut mai puţin să mă călărească o femeie. Am ieşit să o salut şi diavoliţa asta m-a orbit, azvârlindu-mi cu pietre în ochi. După aia a încercat din toate puterile să-mi zdrobească ţeasta, înainte de a mă ameninţa să-mi înfigă o ţepuşă de argint la cea mai mică mişcare a mea! Sunt de câţiva ani în America, dar îndrăznesc să spun că v-aţi schimbat considerabil stilul de a saluta o persoană!

Bones îşi dădu ochii peste cap şi îl bătu pe umăr.

— Mă bucur să te văd încă pe picioare, Charles, şi singurul motiv pentru care eşti aşa e că *n-a avut* argint la ea. Altfel te-ar fi străpuns imediat, fără să stea la discuţii. Are tendinţa de a străpunge mai întâi pe cineva şi abia pe urmă se prezintă.

— Exagerezi! am exclamat, insultată de sugestia că aveam tendinţe criminale.

— Bun. Bones schimbă subiectul. Pisoiaş, ăsta-i cel mai bun amic al meu, Charles, dar poţi să-i zici Spade[16]. Charles, ea e Cat, femeia despre care ţi-am povestit. Poţi să vezi cu ochii tăi că tot ce ţi-am zis e… întrecut de realitate.

Judecând după ton, nu-mi făcea tocmai un compliment, dar mă simţeam niţeluş vinovată faţă de costelivul vampir care mă studia acum, aşa că, fără alte comentarii, i-am întins mâna:

— Bună.

— Bună, repetă Spade, pe urmă-şi lăsă capul pe spate şi hohoti zgomotos. Ei, salut şi ţie, drăguţă! Acum, că nu mă mai cotonogeşti fără milă, mă bucur să te cunosc.

Avea ochi de culoarea tigrului ce mă măsurau din cap până-n picioare în timp ce-mi scutura

mâna. Am făcut şi eu la fel. Ce-i drept, e drept. Lângă Bones, Spade părea mai înalt cu câţiva centimetri. Avea trăsături fine, atrăgătoare, un nas drept, şi părul negru ca pana corbului şi ţepos, care-i venea peste umeri.

— Spade. Eşti alb. Asta nu-i într-un fel… incorect din punct de vedere politic?

Râse iar, dar de data asta mai puţin amuzat.

— Oh, nu mi-am ales porecla ca o aluzie rasială murdară. Aşa-mi spunea supraveghetorul de dincolo de ocean, în South Wales. O cazma e o lopată, iar eu am fost gropar. Nici celorlalţi nu le spunea vreodată pe numele adevărat, ci după unealta care le era distribuită. Nu credea că deţinuţii meritau mai mult.

Aşa deci, el era *acel* Charles. Acum îmi aduceam aminte de numele lui, de când Bones îmi povestise de perioada în care fusese în închisoare. *Numai de trei oameni m-am apropiat mai tare: Timothy, Charles şi Ian.*

— Sună destul de înjositor. De ce-ai mai păstra-o?

— Ca să nu uit niciodată, răspunse Spade, încă zâmbind, dar cu o expresie ce-i înăsprea trăsăturile fin cizelate.

OK, mi-am zis. Se impunea să schimbăm subiectul discuţiei. Bones mi-o luă înainte.

— Charles are nişte informaţii despre un lacheu al lui Hennessey care s-ar putea dovedi util.

— Minunat, l-am lăudat. Să-mi trag pe mine hainele de târfa şi să-mi tencuiesc obrazul?

— Tu ar fi mai bine să stai deoparte, replică Spade pe un ton serios, ceea ce mă făcu să-mi doresc să mai arunc în el cu câţiva bolovani.

— Doamne, e o chestie tipică vampirilor să fie misogini? Sau doar un obicei din secolul optsprezece? Ţine-o pe muiere în bucătărie unde n-o să păţească nimic, aşa-i? Trezeşte-te şi adulmecă mirosul secolului două'ş' unu, *Spade!* Femeile pot ceva mai mult decât să se pitească în

spatele bărbaţilor şi să aştepte de la ei să fie salvate!

— Şi dacă n-ar simţi Crispin ceea ce simte pentru tine, ţi-aş zice noroc bun şi că n-ai decât să-ţi încerci mâna, ripostă imediat Spade. Cu toate astea, întâmplător ştiu foarte bine cât de cumplit e când cineva drag e omorât. Nimic nu e mai rău, şi nu vreau să treacă şi el prin aşa ceva.

O parte din mine se bucura la gândul că Bones îi spusese prietenului său ce simţea pentru mine. Încă nu-mi venea să cred că mă iubeşte, dar era drăguţ să ştiu că nu eram doar un alt trup de femeie pentru el.

— Uite ce-i, îmi pare sincer rău că vampirii ţi-au ucis pe cineva apropiat. Dar…

— Nu vampirii mi-au omorât-o, mă întrerupse el. Un grup de francezi dezertori i-au tăiat gâtul.

Am deschis gura să-i răspund, dar m-am oprit şi am închis-o la loc. Asta îmi dovedea câteva lucruri pe loc, în afară de faptul că mă înşelasem în privinţa speciei care îi luase viaţa. Fusese o fiinţă omenească, indiferent cine era ea.

— Nu sunt ca oricare alta, am spus până la urmă, aruncându-i lui Bones o privire întrebătoare, ca să văd dacă îi pomenise şi de asta.

— Aşa am auzit şi eu, îmi confirmă Spade bănuiala. Sigur că m-ai prins cu garda jos ceva mai devreme, dar în ciuda extraordinarelor tale capacităţi… eşti uşor de ucis. Pulsul ăla din grumazul tău e cea mai mare slăbiciune a ta, şi dacă mi-aş fi pus mintea cu tine mai înainte, te-aş fi putut arunca de pe mine şi te-aş fi sfâşiat.

— Tare mai eşti încrezut, am zâmbit. La fel sunt şi eu, când e vorba de anumite lucruri. O să ne înţelegem de minune. Aşteaptă aici.

— Pisoiaş…, strigă Bones după mine, fără îndoială bănuind încotro mă duceam.

— Oh, ce-o să ne mai distrăm!

— Unde s-a dus? l-am auzit pe Spade întrebându-l.

— Să-ţi arate ea ţie şi, ca să ştii şi tu, dac-aş putea s-o ţin deoparte, aş face-o. Muierea-i căpoasă până la absurd.

— Încăpăţânarea n-o s-o ţină-n viaţă. Mă surprinde că o laşi să…

Spade se întrerupse când mă văzu, probabil din cauza a ceea ce ţineam în mână.

— OK, eşti ditamai vampirul care-o să-mi rupă gâtul cu dinţii, nu? Mă vezi înarmată – cu oţel, apropo, de vreme ce-i doar o demonstraţie şi nu vreau să ajungi să te-mpuţi – şi ţie nu-ţi pasă, pentru că eşti cine eşti, iar eu nu sunt altceva decât o biată arteră în fustă. Dacă tu ajungi cu gura la gâtul meu, ai câştigat, dar dacă eu te-njunghii-n inimă mai întâi, ai pierdut.

Ochii lui Spade se întoarseră spre Bones:

— Face bancuri?

— Deloc, răspunse Bones şi se dădu în lături, trosnindu-şi degetele.

— Se răceşte cina, l-am luat eu în derâdere. Haide, sări la mine, sugătorule.

Spade izbucni în râs, apoi simulă că mă atacă din dreapta înainte de a se năpusti la mine cu o viteză ameţitoare. Era la un centimetru distanţă de mine, când îşi coborî privirea surprins.

— Măi să fie! exclamă, oprindu-se în toiul atacului şi îndreptându-şi spatele.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, dar OK.

Două lame de oţel erau înfipte în pieptul lui. Se holbă la ele, după care şi le smulse şi se întoarse uluit spre Bones.

— Nu-mi vine să cred.

— Exact aşa am zis şi eu, colega, îi răspunse Bones sec. Are un adevărat talent la manevrarea cuţitelor. E al dracului de bine că nu s-a perfecţionat în aruncarea lor înainte de a o întâlni, altfel nu mai eram prin preajmă.

— Chiar aşa. Spade încă mai clătina din cap când îşi întoarse ochii la mine: Bine, Cat. Ai demonstrat într-un fel remarcabil că eşti mult mai

puternică decât pari la prima vedere. Văd că nu te pot convinge să laşi baltă treaba asta cu Hennessey, iar Crispin e limpede că are încredere în tine, aşa că-mi plec capul înfrânt.

Chiar se înclină graţios în faţa mea, atât de adânc, încât mătură podeaua peşterii cu pletele lui întunecate. Era un gest atât de rafinat şi de plin de curtoazie, încât am pufnit în râs:

— Ce-ai fost înainte să te bage-n puşcărie, un duce?

Spade se îndreptă şi-mi zâmbi:

— Baronul Charles DeMortimer, la dispoziţia dumneavoastră.

Felinarul de deasupra mea era spart. Ceva mai jos pe alee, o pisică mârâia în faţa unui pericol nevăzut. În colţul de vizavi, vampirul cu părul nisipiu se legăna în vârful picioarelor, aproape sărind pe loc. Era clar surescitat.

Eu nu. Era ora două noaptea, majoritatea oamenilor erau în pat, ceea ce mi se părea nemaipomenit de plăcut. Mulţumită vampirului agitat spre care mă îndreptam, nu-mi era sortit şi mie.

— Hei, omule.

Am tresărit pe când mă apropiam de el, aruncându-mi ochii în toate direcţiile, cu umerii căzuţi. Cu vânătăile şi zgârieturile proaspete, cu hainele murdare, arătam ca o copilă pe un afiş despre dependenţa de droguri. Nu mi-a fost greu să capăt înfăţişarea asta. Doar m-am abţinut să mai iau sânge de la Bones după ce m-a ciufulit el puţin pentru autenticitate.

— Ai cumva nişte căluţ la tine? am continuat, frecându-mi braţele, ca şi cum tânjeam după un ac de seringă.

El scoase un chicot ascuţit.

— Nu aici, puicuţo, spuse. Da pot să-ţi fac rost. Vino cu mine.

— Nu eşti copoi, nu? m-am dat înapoi de parcă m-aş fi ferit.

— Asta nu, m-a asigurat cu un nou chicotit.

Avea simţul umorului, nu? Mă rog, încă nu-mi auzise replica-cheie.

— N-am timp de stat cât să suni tu pe cineva. Mă doare-aci…

— E-n maşină, mă întrerupse el. Ceva mai încolo.

O luă aproape ţopăind pe alee. La capătul ei se deschidea o stradă încă mai pustie.

— Pe aici, mă îndemnă el pe un ton cântat, în timp ce-l urmam mult mai încet, uitându-mă în jur ca să văd dacă mai erau prin preajma lui şi alţi vampiri. Chiar aici, puicuţo.

Vampirul îmi ţinu deschisă portiera maşinii şi-mi zâmbi. Plină de solicitudine, m-am ghemuit ca să mă uit înăuntru.

Mă aşteptasem la o lovitură, dar tot m-a durut. Am căzut înainte, pe locul pasagerului, ca orice om normal, lăsându-mi mădularele moi. Vampirul chicoti şi-mi băgă picioarele înăuntru, apoi trânti portiera. Pe urmă un alt ti-hi-hi, şi am pornit la drum.

Şedeam prăbuşită lângă el. Nu-mi acordă niciun pic de atenţie, dar nu se mai oprea din chicotit în timp ce conducea. Mă enerva. Aveam SPM, şi un test la şcoală mâine-dimineaţă. Frate, dar prost îşi mai găsise fata!

Pe neaşteptate, cineva ne izbi din spate. Impactul dur îmi oferi cel mai bun prilej să-mi scot din cizmă pumnalul cu lamă din argint. Scoase un schelălăit răsunător când i-am străpuns pieptul, dar nu i l-am înfipt dinadins direct în inimă, pe aproape însă, ca să-i atrag atenţia.

— Tacă-ţi gura, păsăroiule! m-am răstit la el. Trage pe dreapta, altfel iar ai să iei o buşeală. Şi dacă o să se întâmple *asta,* ghiceşte şi tu unde o să-ţi intre lama.

Şocul de pe faţa lui era aproape comic. Pe urmă ochii lui scăpărară flăcări:

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Nu-ţi irosi strălucirea aia pe mine, frăţioare, că nu-ţi merge. Mai ai vreo trei secunde să tragi pe dreapta, altfel ai să faci nani-nani.

În spatele nostru, Bones îşi acceleră motorul drept subliniere. O altă coliziune i-ar fi împins ţepuşa din argint drept în inimă, îşi dădea şi el seama.

Nu mi-am dezlipit privirea de la el pe când ne opream, iar Bones deschise portiera din dreptul lui.

— Ei, Tony, cum îţi merge?

Vampirului nu-i mai ardea de râs.

— Nu ştiu unde-i Hennessey! urlă el.

— Ai dreptate, colega, şi te cred. Pisoiaş, ce-ar fi să conduci tu? El şi cu mine o să avem o discuţie.

Bones îl mută pe Tony pe bancheta din spate. M-am aşezat la volan şi mi-am potrivit oglinda în aşa fel încât să-i pot vedea pe amândoi.

— Încotro? am întrebat

— Plimbă-ne prin jur, până când amicul nostru Tony o să ne propună altceva.

Am lăsat cealaltă maşină ciocnită la marginea şoselei. Era una a lui Ted de care nu mai avea nevoie. Un proprietar de cimitir de maşini putea fi un amic foarte convenabil.

— Eu nu ştiu nimic, doar încerc să scot un ban, încercă Tony iar să se disculpe.

— Mincinosule, îl contrazise Bones pe un ton prietenos. Eşti omul lui Hennessey, şi nu-mi spune mie că nu ştii cum să-l contactezi. Toţi vampirii ştiu cum să ajungă la superiorii lor. Numai pentru simplul fapt că exişti, ai merita să te omor. Să te prefaci că vinzi droguri toxicomanilor şi pe urmă să-i hipnotizezi cu luminile verzi ale ochilor tăi ca să-i faci să creadă c-au căpătat exact lucrul pentru care au plătit… îmi faci scârbă.

— Dobitoc, i-am dat dreptate.

— O să mă omoare, se auzi un scâncet.

— Nu şi dacă-i distrus, n-o s-o facă, şi oricum eşti ca şi mort acu. Ce crezi c-o să facă Hennessey dacă află că te-ai lăsat prins? Crezi că o să fie plin de înţelegere pentru cum îţi vindeai marfa la colţ de stradă ca să te găsesc eu? O să te ierte pentru că-i un gagiu atât de bun la suflet, nu? O să-ţi smulgă afurisitul ăla de cap de pe umeri, ştii foarte bine. Sunt singura ta speranţă, colega.

Tony se uita la mine de parcă-mi cerea ajutorul. Mi-am ridicat degetul mijlociu. Păi, la ce se aştepta?

Se întoarse iar spre Bones:

— Promite-mi că nu mă omori şi-ţi spun tot.

— Nu te omor decât dacă refuzi să vorbeşti, îi răspunse Bones tăios. Şi dac-ai să mă minţi, n-am să te ucid *de fapt,* dar ai să mă rogi s-o fac. Poţi să fii sigur de asta.

Vorbea cu o răceală-n glas ce-mi amintea de vremea în care fusesem eu în locul lui Tony. Mda, Bones putea băga lumea-n sperieţi.

Tony începu să turuie:

— În ultima vreme, Hennessey şi-a ţinut în secret adresa, dar dacă am nevoie de ceva, trebuie să mă duc la Lola. Am adresa ei, stă-n Lansing. Ea şi Hennessey sunt prieteni la cataramă. Dacă ea nu ştie unde-i el, îl cunoaşte pe cel care ştie.

— Dă-mi adresa ei.

Tony îi dădu repede informaţia. Bones nici nu se mai obosi să o noteze pe hârtie, dar asta, poate, pentru că încă mai ţinea de mânerul pumnalului înfipt în pieptul lui Tony.

— Pisoiaş, ieşi pe I-69 şi ia-o spre nord. Mergem în Lansing.

Drumul cu maşina a durat trei ore. Bones află direcţia exactă de pe Mapquest[17] din celularul lui, remarcând cât de mult îi plăcea tehnologia modernă. Am mers pe jos ultimii opt sute de metri, lăsând maşina lui Tony în parcarea unei băcănii şi

luându-l şi pe el cu noi. Bones a continuat să-l ameninţe cu pumnalul, cu un rânjet plin de răutate, avertizându-l să nu zică nici pâs, altfel îl spintecă. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut că şi Lola trăia într-un complex de apartamente, deşi mult mai şic decât al meu sau al lui Charlie. Se făcuse cinci dimineaţa, şi eu unde eram? Furişându-mă printr-un alt bloc de locuinţe. Speram să terminăm la timp ca să ajung la examenul ăla. Îmi şi închipuiam cum m-aş fi scuzat faţă de profesor dacă lipseam. *A trebuit să dau de un vampir rău, vorbesc serios!* Nu prea credeam să meargă.

— Maşina ei nu-i aici, şopti Tony, luând în serios ameninţările lui Bones.

— Poţi să-ţi dai seama dintr-o singură privire, ai? ripostă Bones cu mare scepticism.

— Când ai s-o vezi, ai să-nţelegi, răspunse Tony.

Bones îşi duse un deget la gură când am ajuns la treizeci de metri de clădire, făcându-ne semn cu mâna mie şi lui Tony să rămânem pe loc în vreme ce verifica el clădirea. M-am abţinut să nu-mi exprim părerea la fel cum făcusem cu Tony mai devreme, ridicând degetul mijlociu, dar m-am consolat cu faptul că ştiam cât de importantă era supravegherea perimetrului. Iar dacă auzeam vreo zarvă prin preajmă, eram destul de aproape ca să-i sar în ajutor.

Bones se furişă către partea din spate a clădirii şi apoi se făcu nevăzut. Minutele zburau, adunându-se într-o oră. Bones încă nu se întorsese, dar nici n-am auzit zgomotele vreunei bătăi, drept urmare am presupus că aştepta şi el ascuns pe undeva. Soarele avea să răsară în curând, iar poziţia mea ghemuită, cu vârful cuţitului îndreptat spre Tony, devenea inconfortabilă. Am început să simt un junghi în spate, şi mi-am dat seama enervată că n-aveam să mai ajung la examen.

Tocmai mă pregăteam să-mi caut un loc mai moale pe jos unde să mă aşez, când am observat

maşina care apăruse în parcare. Mă rog, unu la zero pentru Tony. Avusese dreptate. Ai fi remarcat-o *imediat,* fie şi dintr-o privire.

Era un Ferrari de un roşu ţipător, iar femeia care tocmai parcase nu era o fiinţă umană. M-am ghemuit mai jos. Tufele ne ascundeau foarte bine, iar de pe micul dâmb pe care ne găseam am putut s-o văd clar. Avea părul negru scurt, iar după trăsături, era asiatică. Maşina, îmbrăcămintea, până şi poşeta ei erau scumpe. Totul de pe ea vădea că dispunea de bani, nu glumă.

Abia intrase în clădire, când Bones îi ieşi în întâmpinare. Din câte se pare, o aşteptase ascuns înăuntru, după uşi. Ea încercă s-o ia la fugă, dar el se repezi şi-i tăie drumul.

— Nu aşa de repede, Lola.

Femeia îşi îndreptă spinarea şi îşi scoase bărbia înainte:

— Cum îndrăzneşti să mă atingi?

— Cum îndrăznesc? izbucni Bones în râs, dar nu râsul lui fermecător. Ăsta-i un cuvânt special. Înseamnă să ai curaj. Tu ai, Lola? O să vedem noi curând.

Ultimele cuvinte le rosti apăsat, cu subînţeles. Ea se uită o dată în jurul ei, apoi îl sfredeli cu o privire furioasă:

— Faci o mare greşeală.

— N-ar fi prima. O trase mai aproape de el cu o smucitură. Bun atunci, drăguţă. Ştii ce vreau.

— Hennessey şi ceilalţi or să te omoare, e doar o chestiune de timp, se răsti ea.

Bones o înhăţă de falcă şi îi trase faţa mai aproape de a lui.

— Ştii, nu-mi place să maltratez femeile, dar cred că e cazul să facem o excepţie cu tine. Nu avem prea multă intimitate aici, deci operez în criză de timp. Ai să-mi spui cine mai e băgat în afacerea lui Hennessey şi unde sunt de găsit chiar acum, altfel îţi promit că vei suporta toate umilinţele şi torturile prin care au trecut alţii cu

sprijinul tău. Ce zici de asta? În drumurile mele am întâlnit câţiva indivizi depravaţi, nişte bestii, cărora le-ar plăcea nespus să te facă să guşti din propria-ţi otravă. O să-ţi spun ceva: am să te vând lor pe bani buni. E drept să se întoarcă roata, nu? Aş spune c-aşa ar fi cu totul drept.

Ochii Lolei se căscară. Am văzut eu bine din punctul meu de observaţie.

— Nu ştiu unde-i Hennessey, nu mi-a zis nimic.

Bones începu s-o târască înapoi spre parcare.

— Tocmai ai adus Crăciunul mai devreme pentru câţiva ticăloşi fericiţi! constată el tăios.

— Aşteaptă! îl rugă ea. Ştiu unde-i Switch!

El se opri, smucind-o zdravăn:

— Cine-i Switch?

— Călăul lui Hennessey, spuse Lola, strâmbându-se dispreţuitor. Ştii că nu-i place să-şi murdărească mâinile. Switch se ocupă de chestiile murdare, cum ar fi reducerea la tăcere a martorilor şi ascunderea cadavrelor. Tot el recrutează şi voluntari, de vreme ce nu-i mai avem pe Stephanie, Charlie şi Dean. Cu noua protecţie a lui Hennessey, nici măcar nu mai trebuie să ne temem de vreun amestec uman enervant.

Ceva de pe acoperişul clădirii îmi atrase atenţia tocmai când Bones o întreba:

— Care-i numele adevărat al lui Switch şi cine-i asigură mai nou protecţie lui Hennessey?

Două siluete îşi dădură drumul de pe acoperişul blocului de zece etaje. Bones şi Lola se aflau direct sub ei. Am sărit din tufişuri şi am strigat:

— Capul sus!

Două lucruri se petrecură în acelaşi timp. Lola scoase un pumnal din poşetă în timp ce Bones îşi ridica ochii, iar eu, dintr-o reacţie nesocotită, am aruncat cele trei pumnale de argint pe care le ţineam în mână.

Tony îşi alese exact acel moment să se năpustească. Îi dădusem drumul ca să pot arunca lamele, şi el se repezi la mine cu colţii dezgoliţi,

doborându-mă la pământ. M-am ferit de fălcile lui hulpave şi m-am răsucit, proptindu-mi genunchii în pieptul lui, ca să-l împing îndărăt, apoi i-am înfipt celălalt pumnal în inimă. Scoase un sunet straniu, aproape ca un chicotit dureros, apoi se prăbuşi într-o rână.

Am sărit în picioare tocmai la timp ca să-l văd pe Bones deasupra Lolei. Ea era întinsă pe ciment şi trei lame de argint îi ieşeau din piept. În spatele lor zăceau două leşuri fără cap. Atât se alesese din cei care atacaseră de sus.

Bones se sculă în picioare şi îşi întoarse privirea la mine.

— Fir-ar a dracului de treabă, Pisoiaş, nu *din nou!*

Of. M-am foit, încercând instinctiv să ascund vederii lui cadavrul lui Tony. De parcă asta l-ar fi făcut mai puţin mort.

— Lola voia să te-njunghie! m-am apărat. Uită-te la mâna ei!

În schimb, el se uită în jos, lângă picioarele mele:

— Şi el?

Am dat din cap, spăşită.

— A sărit pe mine!

Bones stătea şi se holba la mine.

— Tu nu eşti femeie! zise el într-un târziu. Tu eşti Roşcata cu Coasa!

— Nu-i drept…, am dat să protestez, dar un ţipăt ascuţit mă întrerupse.

O femeie îmbrăcată într-un costum de birou îşi scăpă poşeta din mână şi intră în goană înapoi în clădire, ţipând din rărunchi. Bănuiesc că trupurile moarte din parcare băgaseră spaima-n ea. Nu-i chiar un lucru obişnuit pe care să-l găseşti când te pregăteşti să te duci la lucru. Bones îi smulse Lolei pumnalele din piept cu un oftat:

— Haide, Pisoiaş, hai să plecăm de aici. Până nu omori pe altcineva.

— Nu mi se pare deloc amuzant…

— Măcar tot am apucat să scot ceva informaţii de la Lola, continuă el pe un ton de conversaţie, trăgându-mă spre maşină. Călăul lui Hennessey, Switch. O să începem prin a încerca să aflăm cine e.

— Ea a vrut să te *omoare*...

— Ţi-a trecut vreodată prin minte să ocheşti în altă parte decât drept în inimă?

Am iuţit paşii. Mai multă lume ieşea din clădirea lăsată în urmă. Îmi dădeam seama după ţipetele tot mai numeroase.

Am ajuns la maşină şi el îmi dărui un sărut rapid şi adânc.

— Îmi place c-ai făcut-o ca să mă aperi, dar data viitoare încearcă doar să *răneşti,* da? Ştii, poate ar fi mai bine să le arunci pumnalele în cap. Aşa or să fie scoşi din luptă pentru moment, dar nu şi reduşi la un morman de rămăşiţe în putrefacţie. E doar o temă de gândire.

Șaptesprezece

Nici măcar cu viteza lui Bones, nu mai aveam timp de un duş înainte să mă duc la ore. Mă puteam declara norocoasă dacă apucam doar să mă reped până la apartament ca să-mi schimb hainele.

— Trebuie să las asta la Ted, îmi spunea el pe când coboram din maşină. Ar trebui să mă întorc în câteva ore.

— Eu o să dorm atunci, am bombănit. Trebuie să…?

— Bună, Cathy!

Timmie deschise uşa apartamentului său cu un zâmbet larg. Trebuie să mă fi văzut pe fereastră. Bones îi aruncă băiatului o privire care făcu să-i îngheţe zâmbetul pe faţă.

— Îmi pare rău, nu ştiam că ai musafiri, se scuză Timmie, cât pe ce să se împiedice când se grăbi să intre înapoi în apartamentul lui.

I-am aruncat lui Bones o căutătură la fel de ostilă pentru că-mi înfricoşase vecinul şi aşa sperios.

— E OK, i-am răspuns zâmbindu-i lui Timmie. Oricum, el nu e „musafir”.

— Oh. Timmy îi aruncă lui Bones o privire timidă pe sub gene. Eşti fratele lui Cathy?

— Cum de ţi-a venit ideea asta idioată c-aş fi fratele ei? se răsti Bones.

Timmie se dădu înapoi atât de iute, încât se lovi cu ceafa de tocul uşii.

— Scuze, bolborosi el şi se mai izbi încă o dată de uşă, înainte să reuşească să se retragă înăuntru.

M-am dus întins la Bones şi mi-am înfipt degetul în pieptul lui. Se uită la mine cu ceea ce-aş fi putut numi îmbufnare – dacă n-ar fi avut mai bine de două sute de ani.

— Ai de ales, i-am zis, accentuând fiecare cuvinţel. Fie îi ceri iertare foarte *sincer* lui Timmie chiar acum, sau îţi iei tălpăşiţa şi te târăşti până la peştera ta, ca bruta împuţită care te-ai dovedit a fi. Nu ştiu ce te-a apucat, dar el e-un băiat de treabă, pe care l-ai făcut probabil să se scape-n pantaloni. Tu hotărăşti, Bones. Ori una, ori alta.

O sprânceană neagră se arcui la mine. Am bătut din picior:

— Unu, doi…

Înjurând printre dinţi, urcă scările şi bătu de două ori în uşa lui Timmie.

— Bine, atunci, colega, îmi pare foarte rău pentru obrăznicia mea de nedescris, şi te rog să mă ierţi, vorbi el cu o admirabilă umilinţă când Timmie întredeschise uşa.

Numai eu i-am perceput uşoara asprime din voce pe când continua:

— Pot doar să spun că m-am purtat aşa pentru că m-am simţit jignit, în mod firesc, de presupunerea ta că mi-ar fi soră. De vreme ce-o să i-o trag la noapte, îţi închipui cât de tulburat aş fi la gândul că mă culc cu ruda mea de sânge.

— Ticălosule! am izbucnit, în timp ce Timmie rămăsese cu gura căscată. Ai să ţi-o tragi singur la noapte!

— Ai vrut sinceritate, ripostă el. Ei, scumpi, am fost sincer.

— Poţi să te întorci la loc în maşină şi ne vedem mai târziu, asta dacă nu mai eşti aşa de tâmpit!

Capul lui Timmie se întorcea de la unul la altul, cu gura tot căscată. Bones îi dărui un zâmbet ce dezvălui mai mult decât doar o dantură.

— Mi-a părut bine să te cunosc, colega, şi-o să-ţi dau un sfat: nici prin gând să nu-ţi treacă. Dacă încerci să-i faci ceva, am să te scopesc cu mâinile goale!

— *Pleacă!* i-am strigat şi am bătut din picior.

Trecu pe lângă mine ca vijelia şi apoi se răsuci şi mă sărută apăsat pe gură, după care sări îndărăt,

ferindu-se de mâna mea dreaptă.

— Ne vedem mai încolo, Pisoiaş!

Timmie aşteptă până când maşina lui Bones se făcu nevăzută înainte de a îndrăzni să vorbească:

— Ăsta-i prietenul tău?

Am scos un mârâit pe care presupun că l-a luat drept confirmare.

— Chiar nu mă place, constată el, aproape în şoaptă.

Am mai aruncat o ultimă privire în direcţia în care dispăruse Bones, înainte să clatin din cap la felul uluitor în care se comporta:

— Nu, Timmie. Şi eu cred că nu te place.

Am intrat în clasă tocmai când profesorul împărţea testele. Felul în care arătam – murdară, şleampătă, plină de vânătăi – îi făcu pe unii să se uite cu înţeles şi să-şi dea coate. M-am prefăcut, însă, că nu observ nimic. Pe urmă, am fost atât de obosită, încât nici măcar n-am mai luat seamă la ce mâzgăleam pe hârtie ca răspunsuri. La restul orelor a fost chiar şi mai rău. Am moţăit la fizică şi cel care stătea lângă mine a trebuit să-mi dea un cot. Când m-am întors în apartament, am descoperit că-mi venise ciclul.

Era oficial. Era o zi naşpa.

Cu ultimele resurse de energie, am făcut un duş şi m-am băgat în pat. Cinci minute mai târziu, am auzit un ciocănit în uşă.

— Mai bine ai şterge-o! am mârâit cu ochii închişi.

Urmă un ciocănit mai tare.

— Catherine!

Rahat! Era mama. *Care-i treaba, Doamne? Vrei să vezi cât rezist?*

— Vin!

Am deschis uşa, cu ochii împăienjeniţi, în pijama. Mama trecu pe lângă mine cu o căutătură încruntată şi dezaprobatoare:

— Nu eşti îmbrăcată. Filmul începe în mai puţin de-o oră.

Rahat la pătrat! Azi era luni şi îi promisesem că mergem la un film. Cu toate cele întâmplate, uitasem complet.

— Vai, mamă. Îmi pare rău. Am stat azi-noapte până târziu şi abia acum încerc să trag şi eu un pui de somn…

— Ai mai prins vreun monstru d-ăla? mă întrerupse ea, înseninată ca prin minune.

— Numai de-asta-ţi pasă?

Întrebarea caustică ne surprinse pe amândouă. În clipa următoare, când i-am văzut expresia rănită de pe faţă, mă cuprinse un sentiment de vinovăţie.

— Îmi pare rău, am zis iar.

Pfui, parcă eram Timmie.

— Ăăă, de fapt, chiar am pus mâna pe doi vampiri răi azi-noapte.

Ceea ce era parţial adevărat. Doar că omisesem câteva detalii pe care ea nu avea nevoie să le afle.

— Răi? se miră ea cu o scânteie în ochi. Ce vrei să spui cu „răi”? Toţi sunt răi.

Ea nu ştie, mi-am spus în gând, luptându-mă acum cu un alt fel de vină. *Singurul vampir pe care l-a cunoscut a violat-o.*

— Nimic. Sunt doar foarte obosită. Nu putem să mergem la film altă dată? Te rog?

Se duse în mica mea bucătărie, deschise frigiderul şi ce văzu o făcu să se supere şi mai tare:

— E gol. N-ai niciun pic de mâncare. De ce n-ai nimic aici?

— N-am apucat să mai trec şi pe la magazin, am ridicat din umeri. Am uitat că vii pe la mine.

Îmi mâncasem ieri la prânz ultima porţie de tăiţei, şi ceea ce nu-i puteam mărturisi era că Bones mă scotea de obicei să mănânc în oraş. Era unul dintre puţinele lucruri normale pe care le făceam împreună, chit că alegeam locuri ferite, pentru a evita să fim reperaţi.

— Eşti foarte palidă.

Din nou, îmi vorbi pe un ton acuzator. Am căscat, sperând să priceapă aluzia.

— Nimic nou aici.

— Catherine, eşti mai palidă, n-ai nimic de mâncare în casă… ai început să bei sânge?

Gura mea era încă deschisă de la căscat, iar la remarca ei rămase aşa.

— Vorbeşti serios? am reuşit să articulez.

Făcu un pas înapoi. De fapt, se dădu îndărăt.

— Ai început? întrebă din nou.

— *Nu!*

Am bătut din picior în faţa ei, jignită şi indignată, ca apoi s-o văd cum se face mică de tot.

— Uite aici! i-am apucat mâna şi i-am apăsat-o de gâtul meu. Simţi? E un *puls.* Nu beau sânge, nu mă transform într-un vampir, iar frigiderul e gol pentru că n-am fost încă la cumpărături. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă!

Timmie îşi alese exact momentul ăla ca să-şi strecoare capul prin uşa de la intrare:

— Era deschis…

Se opri, speriat de expresia furtunoasă de pe chipul meu. Mama îşi desprinse mâna de pe gâtul meu şi îşi îndreptă umerii.

— *Ăsta* cine mai e, Catherine?

Timmie începu să tremure la auzul tonului ei. Bietul băiat habar n-avea că ăsta era tonul ei normal.

— Fii drăguţă cu el! i-am şuierat.

Mai întâi l-a băgat în sperieţi Bones, iar acum mama îi provoca probabil un atac de cord.

— E prietenul tău? întrebă ea apoi, într-o şoaptă sonoră.

Îndată îmi răsări pe buze negaţia, şi pe urmă mi se întâmplă ceva. Un gând plin de şiretenie, calculat, oportunist. M-am uitat la Timmie şi am văzut în el exact ce vedea şi mama. Un tânăr viu, care respira. Unul care sută la sută *nu* era vampir.

În apărarea mea, trebuie să spun că eram poate înnebunită de nesomn, de ciclu, şi de acuzaţia că

trecusem la o dietă bazată pe lichide.

— Da, am zis, cu o indiferenţă nesăbuită. Mamă, ţi-l prezint pe prietenul meu, Timmie!

Am alergat la el, ascunzând vederii mamei expresia lui năucă, şi i-am dăruit un sărut entuziast pe obraz.

— Te rog, intră-n joc! l-am implorat la ureche, ţinându-l strâns în braţe.

— Au! scânci el.

Ups! L-am strâns prea tare. I-am dat drumul, toată numai zâmbet.

— Nu-i aşa că-i adorabil?

Ea se apropie de noi, măsurându-l din cap până-n picioare. Timmie se zgâi la ea, după care îi întinse o mână tremurătoare.

— Bu-bună ziua, doamnă…?

— Domnişoară, îl corectă pe dată.

Stilul ei autoritar îl făcu să se albească la faţă, neavând de unde să ştie toate motivele pentru care subiectul era atât de delicat. Spre lauda lui, totuşi, nu fugi pe uşă.

— Domnişoară, încercă el din nou. Mă bucur să vă întâlnesc, domnişoară…?

— Te-ai culcat cu el şi nici măcar nu-ţi ştie numele de familie? se miră mama pe un ton sever, încruntându-se.

Mi-am dat ochii peste cap, după aceea l-am ciupit pe Timmie când începu să se retragă.

— N-o lua în serios, *scumpule,* uneori mai uită de politeţe. Mamă, vrei ca Timmie să-ţi zică Justina? Sau domnişoara Crawfield?

Ea încă mă mai sfredelea cu privirea ei consternată, dar se mai înmuie puţin.

— Poa’ să-mi zică Justina. Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Timmie. Catherine mi-a povestit cum ai ajutat-o să omoare demonii ăia. Mă bucur să ştiu că mai există cineva care vrea să scape lumea de ei.

Timmie părea cât pe ce să leşine.

— Hai să facem nişte cafea, am zis, practic îmbrâncindu-l înainte să se apuce să bălmăjească un refuz. Tu rămâi aici, mamă. El locuieşte alături. Ne întoarcem imediat.

Cum am ajuns în apartamentul lui, l-am tras mai aproape de mine şi i-am explicat în şoaptă:

— Biata mea mamă! Are zilele ei bune şi zilele ei proaste! Doctorul trebuie să-i schimbe medicaţia, dar nu ştii niciodată când intră în criză. Nu lua-n serios toată discuţia aia despre omorât şi demoni. De fapt, e la Penticostali. Crede în măcelărirea spiritului şi aşa mai departe. Tu doar dă din cap că da şi încearcă să nu spui prea multe.

— Dar, dar…

Ochii lui Timmie nu se puteau căsca mai tare.

— De ce i-ai spus că *eu* sunt iubitul tău? De ce nu-l cunoaşte pe cel adevărat?

Bună întrebare. M-am uitat în jur, căutând un răspuns. Oricare.

— E englez! m-am decis, disperată. Şi mama… mama detestă străinii!

Mama a rămas o oră. În clipa în care a plecat, eram cu nervii la pământ, la fel ca Timmie. El băuse atâta cafea, încât practic tremura tot deşi stătea jos. Am încercat să îndrept conversaţia către colegiu, livezi, bunici, orice altceva care nu conţinea cuvântul „vampir”. De fiecare dată când aveam prilejul, îmi luam o expresie de milă pe la spatele ei, sau îmi răsuceam degetul la tâmplă în universalul gest ce simbolizează alienarea mintală.

Timmie a încercat să ofere un sprijin pe parcursul „crizei” mamei.

— Ai dreptate, Justina! l-am auzit de mai multe ori. O să-i doborâm noi pe demonii ăia şi o să-i stârpim cu puterea Domnului nostru Iisus. Aleluia, pot să zic şi-un Amin?

De fapt, a arătat atâta fervoare religioasă, încât, pe când o conduceam către uşă, mama mă trase

deoparte şi murmură că era un scump… dar poate cam habotnic.

Când am văzut-o în sfârşit plecată, m-am rezemat cu spatele de uşă şi am închis ochii, uşurată.

— Slavă Domnului! am mormăit.

— Aşa-i, aprobă Timmie. Amin!

— Poţi să încetezi cu chestia asta, l-am rugat, dăruindu-i un zâmbet ostenit. Îţi rămân datoare, Timmie. Mersi.

Tocmai îmi încolăceam braţele în jurul său într-o îmbrăţişare de recunoştinţă, când uşa se deschise în spatele meu, fără niciun ciocănit prealabil.

— Vă întrerup cumva? întrebă un glas cu accent englezesc, pe un ton rece.

De data asta, mi-am întors ochii către cer într-o tăcere provocatoare: *Aşa faci? Bun, atunci, dă-i drumul! Hai să vedem cât de tare eşti!*

Timmie sări ca-njunghiat:

— Îh!

Nu mi-am dat seama ce voia să spună, dar văzându-l cum se îndepărtează cu o mână la vintre, m-am răsucit iritată:

— Fir-ai tu să fii, spune-i că nu vrei să-l castrezi!

— De ce? îşi încrucişă Bones braţele la piept, uitându-se fără milă la Timmie.

— Pentru că altfel am de gând să rămân celibatară. *Pe bune,* l-am ameninţat cu o privire urâtă, din care vampirul a înţeles că vorbeam serios.

Bones dădu din cap, dar mişcarea asta tot îl făcu pe Timmie să ţâşnească în colţul opus.

— Nu-ţi mai face griji, colega. Poţi să pleci cu boaşele întregi. Dar ţine minte, doar te prefaci că eşti prietenul ei, atât. Să nu care cumva să ţi se urce la cap fantezia asta!

— Deci ai auzit?

Acum fluturam în minte un steag alb, cu frenezie, spre cer. *OK, ai învins!*

— Moarte tuturor demonilor, pot să zic şi-un Amin? adăugă Bones, şi colţurile gurii îi tremurară.

Minunat.

— Uite ce-i, îmi pare rău, dar m-am pierdut puţin cu firea când m-a acuzat că… că beau.

— Dar bei, ripostă Bones, nepricepând nimic.

— Nu! M-am bătut uşor pe gât. Era vorba de a *bea.* Timmie părea total năuc, dar pe chipul lui Bones se văzu înţelegerea.

— Drace! exclamă el într-un târziu.

— Într-un cuvânt, am încuviinţat eu din cap.

Bones se întoarse spre Timmie:

— Avem ceva de vorbit, flăcău. Ia-ţi la revedere.

Nu era cel mai drăguţ fel în care se putea el exprima, dar, după poziţia umerilor săi, ar fi putut fi mai rău.

— Timmie, încă o dată mii de mulţumiri. Ne vedem mâine-dimineaţă, am spus cu un alt zâmbet.

El părea bucuros să plece, şi se duse glonţ spre ieşire. Dar după ce dispăru pe uşă, îşi mai băgă o dată capul înăuntru.

— N-am nimic contra străinilor! Dumnezeu s-o apere pe Regină! chiţăi el, apoi o luă la fugă.

Bones ridică o sprânceană. Eu am oftat.

— N-ai auzit partea asta? Nu-i nimic. Nu mă mai întreba.

Optsprezece

Trecură două săptămâni şi n-am mai aflat nimic despre Switch. Mai rău, până şi puţinele rapoarte de poliţie despre fetele dispărute lipseau dintr-odată din dosar. Hennessey îşi ştergea urmele mai iute decât le puteam noi găsi.

— Nu înţeleg, spumega Bones. Hennessey răpeşte fete de mai bine de şase decenii, şi n-a mai fost niciodată atât de precaut. Când se împuţeau lucrurile, spăla putina. Îşi alegea o altă zonă unde să-şi ţeasă pânza de păianjen. Nu-mi dau seama de ce pierde atâta timp să le aburească familiile, de ce depune atâta efort să facă dispărute rapoartele de poliţie, ori ce pune la cale!

Ne întorsesem înapoi în peşteră, aşa că puteam vorbi fără să ne mai temem că vreun vecin de-al meu ne-ar putea auzi. Pereţii apartamentului meu erau subţiri. Nici nu voiam să mă gândesc la toate non-conversaţiile pe care Timmie le ascultase deja când Bones rămânea peste noapte la mine.

— Poate c-a obosit să tot alerge, i-am sugerat. E comod, vrea să se stabilească undeva pentru o vreme, ştie că dacă ziarele încep să trâmbiţeze despre vreun ucigaş în serie, poliţia trebuie să se pună serios pe treabă. Atunci trebuie să se dea la fund sau să se facă nevăzut. Poate că asta e motivaţia lui.

Bones, încă aplecat asupra laptopului său, îmi aruncă o privire şi zise:

— M-am gândit şi eu la asta, dar trebuie să fie ceva mai mult. Lola zicea că are o nouă protecţie, ţi-aduci aminte? Ăsta-i asul lui din mânecă. Indiferent cine i-o oferă, e al dracului de discret în privinţa asta, şi nu pot să nu mă întreb de ce. Trebuie să fie vorba fie de vampiri, fie de oameni

sus-puşi, asta bănuiesc. Persoane cu reputaţia de a oferi protecţie.

Nu ştiam prea multe despre lumea vampirilor, aşadar nu prea aveam cum să-i fiu acolo de vreun ajutor. Dar mai ştiam câte ceva despre cei vii, prin urmare am simţit că pulsul din mine îmi dădea dreptul să speculez.

— Poliţişti corupţi? Poate vreun şef de poliţie? Unele dintre rapoartele alea de poliţie e posibil să fi fost pierdute accidental, dar nu chiar toate. Să zicem că tu eşti şeful de poliţie, sau candidezi pentru un post de şerif, oricare dintre variante, şi vrei să câştigi nişte bani uşor, în acelaşi timp făcând opinia publică să te creadă competent. O grămadă de dispariţii ţi-ar strica imaginea. Aşa că încerci să-ţi sileşti partenerul de afaceri să se cuminţească, ba îi mai vinzi şi pontul unde poate găsi nişte fetiţe vulnerabile. Doamne, dac-ar fi un şerif, l-ar putea invita pe Hennessey să-şi aleagă favoritele dintr-o aliniere pentru identificare, chiar la închisoarea locală. Pe urmă ar putea face să le dispară şi dosarele. Cum ar fi dacă o asemenea persoană n-ar fi cerut în schimb decât ca Hennessey să ţină sub control protestele publice? Nu-i un preţ chiar aşa greu de plătit, nu-i aşa?

El se bătea uşor cu un deget pe bărbie, chibzuind la spusele mele. Pe urmă îi sună mobilul.

— Alo… Da, Charles, te aud… Unde?… Când?… *Cine?*... Bun, ne vedem curând.

Închise şi se uită lung la mine.

— Ce-i? l-am întrebat, nerăbdătoare.

— Se pare c-am dat de-o pistă. Charles e acum cu unul din acoliţii lui Hennessey care cere să stea de vorbă cu mine. Vrea să schimbe tabăra.

— Vin cu tine, am decis imediat.

— Ştiam eu c-aşa o să zici, oftă Bones cu regret.

Spade deschise uşa camerei de hotel, fulgerându-mă cu privirea:

— Mă mir c-ai adus-o cu tine, Crispin.

N-am răspuns „Du-te dracu'!", dar am fost cât pe ce.

— Mai bine să ştiu că vine şi ea ca s-audă noutăţile, decât să stea deoparte, întrebându-se ce s-a întâmplat, răspunse Bones. Lasă-ne să intrăm, Charles, ca să putem începe.

Chestia asta cu două nume e enervantă, mă gândeam în timp ce Spade se dădea în lături. *Nu pot şi vampirii să aleagă unul singur?*

În mijlocul camerei se afla o femeie. Poate că aş fi observat cât de luxos era interiorul, că era la fel de mare ca tot etajul din casa bunicilor, sau orice alte detalii neesenţiale, dacă n-ar fi fost un amănunt.

Era fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată – în carne şi oase *sau* la televizor. Arăta latino, cu un păr negru, buclat, ce-i ajungea până la şolduri, trăsături desăvârşite şi un trup ce părea ireal, cu buze de culoarea murelor. Am rămas cu ochii la ea un minut. Numai în desenele animate mai aveau femeile un mijlocel aşa de subţire, sâni mari, un fund rotund şi bombat şi picioare ca ale ei. Nici nu era greu să-i observi silueta. Rochia ei cu greu putea fi numită aşa, şi era atât de mulată pe corp încât era bine pentru ea că nu avea nevoie să respire.

— Francesca, zise Bones, apropiindu-se de ea şi sărutând-o pe obraz. Mă bucur c-ai venit!

Atât am văzut, şi a fost de-ajuns ca să decid atunci şi acolo că o uram *de moarte.*

— Bones…

Îi rosti numele ca şi cum ar fi supt o acadea, şi când îl sărută pe obraz, lăsându-i amprenta unui ruj de un roşu aprins, mă privi drept în ochi, provocându-mă făţiş.

Mâna lui Spade pe umărul meu mă scutură din contemplarea mea ucigaşă. Tocmai îmi imaginam cum scoteam două dintre pumnalele ascunse în jacheta mea şi i le aruncam direct în ţâţe.

— Francesca, ea e Cat, spuse apoi Bones, arătând spre mine. E cu mine, aşa că n-ai de ce să te fereşti să vorbeşti liber în prezenţa ei.

Am înaintat cu o grimasă pe faţă care ar fi putut sau nu să fie un zâmbet.

— Bună. Noi ne culcăm împreună.

Am auzit cum îmi ies cuvintele astea din gură într-un fel oarecum detaşat, observând vag cum Spade mormăie ceva de genul că nu era o idee prea înţeleaptă, iar sprâncenele lui Bones se ridicaseră până la rădăcina părului.

Francesca n-avu niciuna dintre reacţiile lor. Buzele ei cărnoase, bombate se arcuiră.

— Dar, fireşte, *niña.* Cine i-ar putea rezista? vorbi ea, în vreme ce degetele îi alunecau de-a lungul cămăşii lui.

Am fost cât pe ce să izbucnesc.

— Pisoiaş.

Bones îmi prinse mâna care ţâşnise ca săgeata şi mi-o băgă degajat pe sub braţul lui, de parcă n-aş fi avut intenţia s-o trântesc pe fundul ei frumos rotunjit.

— Hai să ne aşezăm, nu vreţi?

Nu mai ştiam ce era cu mine. O mică parte raţională urla că ea era o persoană care-l putea doborî pe Hennessey, şi să-mi păstrez cumpătul. Restul din mine se găsea într-o stare de ostilitate oarbă, refuzând să înţeleagă ce înseamnă un comportament raţional.

Bones mă conduse la canapeaua din apropiere, fără să-mi dea drumul la mână. Cu coada ochiului, am văzut cum Francesca îl admira din spate, lingându-şi buzele pline şi roşii.

Mâna mea liberă trasă un arc şi se aşeză pe dosul atât de admirat de ea. Cu o căutătură furioasă, l-am strâns cât am putut de tare şi abia am putut să mă controlez să nu-i strig: *Îţi place? Uite al cui e!*

Bones se opri, coborându-şi privirea cu înţeles. Mi-am smuls mâna de pe el aproape năucă,

scuturându-mă singură în gând şi îndemnându-mă să încerc să-mi ies din starea de nebunie în care eram.

— Scuze! am murmurat.

— Nu-i nicio problemă, îmi zise el cu un zâmbet care oarecum mă făcea să mă simt mai puţin tâmpită decât cum mă comportasem. Doar că mi-e un pic mai greu să merg.

Am izbucnit în râs când mi l-am închipuit încercând să meargă cu o mână de-a mea agăţată de braţul lui şi cu cealaltă înfiptă în fund. Mda, asta ar fi cam complicat.

— Poţi să-mi dai drumul acum, i-am şoptit, simţind că mă puteam controla şi dorind să mă arăt matură.

Bun, se prea poate ca la un moment dat el şi aşa-zisa transfugă să fi avut o aventură în trecut. Poate cu un secol în urmă. Înainte ca *bunicii* mei să se fi născut. Puteam să accept. Eu să fi fost bărbat, mi-aş fi dorit să fac sex cu ea. Ei vezi? Gândesc foarte matur.

Bones se aşeză lângă mine pe canapea, Spade ocupă spaţiul gol de lângă el (ceea ce-l făcu să crească în ochii mei), iar Francesca fu nevoită să se aşeze pe fotoliul din faţa noastră. Sentimentul meu de superioritate nu dură însă prea mult, căci ea se aşeză picior peste picior.

Nu mai aveam nevoie să mă uit în oglindă ca să ştiu că mă înroşisem toată. Cu o fustă care se ridica deasupra coapselor, gestul ei nu mai lăsă loc imaginaţiei. Bones îşi trecu degetele printre ale mele şi apoi strânse cu putere. Mâna lui încă mai păstra căldura atingerii mele de adineauri. Iată cât de iute a trebuit el să mă apuce din nou, ca să mă oblige să stau jos, altfel îmi sfâşiam jacheta ca să-i fac ei o pereche de chiloţi.

— Ştim cu toţii de ce ne aflăm aici, începu Bones cu un glas netulburat, de parcă n-ar fi întrezărit păsărică rasă a Francescăi. Nu-i niciun secret că eu vreau să-l prind pe Hennessey, iar tu

eşti una dintre ai lui, Francesca. Ştiu că tu şi cu el nu sunteţi apropiaţi, dar tot e cea mai înaltă ofensă să-ţi trădezi superiorul. Să fii sigură că sunt pornit să-l omor, şi orice informaţie pe care mi-o dai o s-o folosesc în scopul ăsta.

Aşa mai merge, băiatule! l-am aplaudat în sinea mea. *Treci direct la subiect şi arată-i că nu te poate distrage o păsărică! O să fii ATÂT de norocos diseară!*

Buzele Francescăi se arcuiră.

— De ce m-aş mai afla aici, dacă nu mi-aş dori ca tu să-i iei viaţa? Dacă i-ai face mai puţin rău, nu mi-aş asuma riscul ăsta. Ştii cât l-am urât în ultimii nouăzeci şi trei de ani, de când m-a răpit din mănăstirea mea şi m-a preschimbat într-un vampir.

— Ai fost călugăriţă? am exclamat uluită, măsurându-i pe furiş palma de rochiţă, ca să fiu sigură că nu înţelesesem prost. Glumeşti.

— Bones, care-i rostul ei aici? De ce trebuie să rămână? îl întrebă Francesca pe un ton autoritar, ignorându-mă.

Din ochii lui ţâşniră flăcări verzi ca smaraldul:

— E aici pentru că aşa vreau eu, şi asta nu se discută.

Declaraţia asta îl făcu să merite şi o felaţie din partea mea. Nu că mă deranja o activitate suplimentară, ca să fiu sinceră. Descoperisem chiar că-mi plăcea. Bănuiesc că în încăpere se găseau două femei rele de muscă.

— Îl vreau pe Hennessey mort, rezumă Francesca, după ce pierdu un duel din priviri cu Bones. Mi-a fost stăpân de prea multă vreme.

— Cum adică, stăpânul ei? l-am întrebat pe Bones, nedumerită.

Era Francesca o sclavă? Exact când credeam că Hennessey nu putea coborî mai mult în ochii mei.

— Vampirii operează într-o ierarhie piramidală, îmi explică Bones. Fiecare treaptă e supusă autorităţii unei căpetenii, sau a unui Stăpân, şi fiecare individ supus suzeranităţii sale se află în

subordinea Stăpânului. La fel ca în feudalism. Acolo îl aveai pe stăpânul feudei, responsabil de bunăstarea tuturor celor care trăiau pe moşia aia, dar în schimb, ceilalţi îi datorau loialitate şi o parte din venit. La fel e şi-n lumea vampirilor, cu câteva variaţii în plus.

Asta era ceva nou pentru mine, şi mi se părea barbar.

— *Aşa deci.* Cu alte cuvinte, societatea vampirilor este ceva între Amway[18] şi o sectă religioasă.

Francesca bombăni ceva în limba spaniolă care nu prea suna a compliment.

— Vorbeşte în engleză şi lasă sarcasmul, îi spuse Bones tăios.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, chiar în clipa asta aş ieşi pe uşă, îl avertiză ea, cu ochii mijiţi de furie.

— Dar tu mă cunoşti, replică Bones cu eleganţă. Iar dacă eu aleg să-i explic despre lumea noastră femeii cu care sunt acum, asta n-ar trebui să te facă să crezi că nu ţi-aş lua poziţia în serios. Chiar ar trebui să-i arăţi lui Cat mai mult respect. Numai datorită ei ce ţi-ai dorit tu mai tare pe lumea asta a fost aproape să se împlinească şi Hennessey a fost cât pe ce să fie făcut praf.

La aceste cuvinte, Francesca izbucni în râs:

— Tu eşti vărsătoarea!

Nu ştiam dacă ăsta era cuvântul pentru cineva care vomită, dar mi-am dat seama unde bătea. În ce mod se referea la mine!

— Eu sunt aia!

Încă mai zâmbea, şi zâmbetul îi dădea încă mai multă strălucire. Cu acea uşoară tentă întunecată a cărnii sale, părea făcută toată din diamante colorate.

— Ei bine, *niña,* asta îţi dă într-adevăr o oarecare greutate. Hennessey n-a povestit prea multe despre tine. Era prea înfuriat şi prea umilit.

A fost o adevărată plăcere să iau parte la aşa o scenă.

— Ştie cât de mult îl urăşti? am întrebat-o cu scepticism. Pentru că dacă ştie, cum ai să te poţi apropia îndeajuns de mult ca să ne fii de ajutor?

Ea se aplecă înainte, iar decolteul i se lăsă şi mai jos. Am încercat să nu mă uit, dar, Doamne Dumnezeule! Erau atât de *elastici!*

— Hennessey ştie foarte bine că-l urăsc, dar am reuşit şi altă dată să-i ascund anumite lucruri. Făcu o pauză ca să-i arunce lui Bones un zâmbet cu subînţeles, iar eu am fost cât pe ce să-mi pierd iar autocontrolul. Îi place să mă păstreze lângă el, ştiind cât de mult detest să fiu a lui. Vampirii pot ieşi de sub dominaţia suzeranilor numai dacă îi înfrâng în duel, sunt răscumpăraţi de un alt Stăpân, ori sunt eliberaţi printr-un gest de bunăvoinţă. Hennessey e prea puternic pentru mine ca să-l dobor, nu există bunăvoinţă în el şi nu va permite niciodată vreunui alt vampir să mă răscumpere. Totuşi, nicio clipă n-ar crede că l-aş putea trăda. Se gândeşte că mă tem prea tare de ce-aş păţi dacă m-ar prinde.

Vocea ei, ca un tors de pisică, făcea ca totul să pară şi mai înfiorător. Ştia prea bine de ce era el capabil, şi totuşi îl ura atât de tare încât îşi asuma riscul unei trădări. Poate că nu trebuia să mă grăbesc s-o dispreţuiesc. Hotărârea ei era demnă de toată admiraţia, fie că venea sau nu la pachet cu chiloţi.

— Atunci tu şi cu mine avem ceva în comun, am conchis, după care i-am aruncat lui Bones o privire şi am izbucnit într-un hohot de râs ironic. Mă rog, *încă* ceva. Şi eu îl vreau pe Hennessey mort. Asta-i tot ce trebuie să ştim noi una despre alta, nu-i aşa?

Mă scrută cu ochii ei de culoarea coniacului. Apoi ridică din umeri:

— *Si.* Presupun că aşa-i.

Bones şi Spade schimbară o privire. Mi s-a părut că întrezăresc un zâmbet pe figura vampirului cu păr ţepos.

— Pe lângă ceea ce e evident, Francesca, ce vrei în schimbul informaţiilor furnizate? întrebă Bones, întorcându-se la subiectul discuţiei.

— Ca tu să mă iei pe mine, răspunse ea imediat.

— Asta n-o să se întâmple! m-am stropşit, strângându-l posesiv.

Trei perechi de ochi măriţi mă aţintiră. Atunci mi-am dat seama că ceea ce strângeam atât de hotărât nu mai era mâna lui.

Spade începu să râdă exact în clipa în care mă făceam iar roşie ca racul, luându-mi iute mâna şi luptându-mă cu dorinţa de a mă aşeza pe ea, ca să rezist tentaţiilor. *Dumnezeule!* Ce naiba era cu *mine?*

Buzele lui Bones se ţuguiară, dar nu se alătură chicotelilor tot mai puternice ale lui Spade, care îl făcură să se şteargă la ochi.

— Nu asta spune ea, scumpi, mă lămuri pe un ton cât mai neutru posibil. Francesca vrea să spună ca odată ce capul clanului ei a decedat, vrea să se afle sub protecţia altui vampir. Aş putea să mi-o revendic ca pe unul dintre vasalii mei, prin urmare s-o „iau". Chiar dacă mă mai aflu încă în puterea lui Ian, nu şi-a mai exercitat niciun pic de autoritate asupra mea de foarte multă vreme, iată de ce nu m-am deranjat să-i cer să-mi dea drumul. Mă bucur de mai multă libertate în felul ăsta şi, datorită înţelegerii dintre noi, n-aş avea nevoie de consimţământul lui ca s-o iau pe Francesca în subordinea mea. Deşi, în condiţii normale, s-ar cuveni să-i obţin consimţământul.

Din fericire, explicaţia lui era suficient de complicată ca să mă mai gândesc să revendic vreo parte din el.

— De ce n-ai vrea tu să fii pe cont propriu? m-am întrebat cu voce tare, uitându-mă la Francesca.

— Vampirii fără stăpân sunt uşor de vânat, *niña,* îmi răspunse ea. Nu dă nimeni socoteală pentru nicio cruzime la care ar fi supuşi. E la fel ca şi cu naţiunile voastre. Dacă eşti un bărbat sau o femeie fără de ţară, la cine apelezi la nevoie? Cine te apără?

— Ăsta-i un sistem al dracului de brutal în care operaţi, am constatat, bucuroasă că încă-mi mai bătea inima.

— Nu fi atât de naivă, ripostă ea caustică. E o structură mult mai generoasă decât a voastră. Câte fiinţe omeneşti mor de foame *zilnic* pentru că naţiunile voastre refuză să le pese de ai lor? Ba mai mult, câţi americani nu mor de boală, când tratamentul le e la îndemână, dar li se refuză dreptul de a-l primi dacă nu şi-l pot permite? Vampirii n-ar îngădui *niciodată* ca vreunul dintre ai lor să cunoască foamea sau sărăcia. Până şi Hennessey, care-i o fiară, ar considera o insultă ca o persoană care-i aparţine să ajungă într-un asemenea hal. Ia gândeşte-te la asta. Cei mai răi de teapa noastră îşi tratează semenii mai bine decât îşi tratează ţările voastre propriii cetăţeni.

— Francesca…

Spade se oprise din râs.

— Am terminat, îi făcu ea un gest cu mâna.

Eu nu.

— Dacă voi, sugătorilor, sunteţi aşa nişte exemple de virtute, atunci de ce niciunul dintre voi nu s-a ridicat să-i ţină piept lui Hennessey ca să-l împiedice să-mi mai decimeze specia? Bones îmi spune că cinci la sută din toată lumea care umblă nu mai e în viaţă, aşa că sunteţi o grămadă! Sau poate că răpirile de persoane, violurile, crimele şi consumul de fiinţe omeneşti nu sunt lucruri importante pentru voi?

Bones îmi mângâie braţul cu palma:

— Pisoiaş, poate…

Francesca ţâşni din fotoliul ei.

— Trezeşte-te! Ce face Hennessey e *nimic* în comparaţie cu ce fac oamenii! În fiecare an, peste *cincizeci de mii* de adolescenţi columbieni sunt vânduţi ca sclavi în toată Europa şi Asia, şi nu de vampiri! În Congo, peste o sută de mii de femei au fost brutalizate – de rebeli şi de soldaţi în rândurile propriei armate! În Pakistan încă mai există regiuni unde violarea şi asasinarea „de onoare" a femeilor e decretată de tribunale, şi totuşi ţara voastră, ca şi restul lumii, nu ia nicio măsură! Poate că vampirii şi-or vedea mai întâi de treburile lor, dar dacă am începe să facem ordine cu adevărat pe această planetă, ne-am descotorosi de oameni, care sunt cei mai mari răufăcători…

— Ajunge!

Bones i se puse în faţă cât ai clipi din ochi. N-o atinse, dar glasul lui era asemenea unui bici.

— Parcă-mi aduc aminte de o fată foarte tânără care gândea la fel acum vreo nouăzeci de ani. Acum, ca să răspund condiţiei tale: da, am să te iau la mine după ce îl termin pe Hennessey. Mai mult, dacă orice informaţie pe care mi-o dai se dovedeşte folositoare, am să-ţi plătesc cum se cuvine la sfârşit. Ai cuvântul meu în ambele sensuri. Îţi ajunge?

Ochii Francescăi ardeau ca două felinare verzi, dar încet-încet se întunecară până când deveniră căprui, aşa cum fuseseră când o văzusem prima oară. Se aşeză, îşi muşcă buza de jos preţ de o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Ne-am înţeles.

Lucrurile se legară destul de repede după aceea. Francesca nu ştia care era adevărata identitate a lui Switch sau cine erau noile relaţii ale lui Hennessey. Prin urmare, Bones îi oferi căi de a-l contacta, fără însă să-i spună unde locuia de fapt. Spade spuse că el pleca din oraş ca să dea de mai multe piste către Hennessey şi că avea să-l sune mai târziu pe Bones. Asta a fost tot. Francesca şi

cu mine nu ne-am luat rămas-bun una de la alta. Ea rămase în camera de hotel. Bones şi cu mine am plecat, dar n-am mai luat liftul de data asta, chiar dacă eram la etajul douăzeci. El îmi arătă scările, iar eu am început să le cobor. Cel puţin aşa mai făceam şi altceva decât să fierb în mine.

— Nu mi-ai spus nimic până acum despre societatea vampirilor, am remarcat pe un ton calm.

Coborâsem un etaj, mai aveam nouăsprezece.

Bones îmi aruncă o privire impenetrabilă. Nu mă mai ţinea de mână. Mâinile îmi erau în buzunarele gecii.

— Nu m-ai întrebat.

Primul meu impuls a fost să mă supăr şi să consider că-mi oferea o scuză ieftină. Am deschis gura să-i servesc un sarcasm, dar măcar de data asta m-am gândit mai bine şi am închis-o la loc.

— Cred că nu.

Dacă el ar fi fost superficial ca mine, mi-ar fi zis că tot ce m-a interesat până acum despre vampiri a fost cum să le iau viaţa. Că nu-mi păsase de nimic altceva legat de cultură, credinţe, valori, sau tradiţii – doar dacă mi-era de folos ca să-i vânez mai eficient. A fost un moment înspăimântător când mi-am dat seama că aveam o gândire de asasin. N-aveam decât douăzeci şi doi de ani. Când ajunsesem atât de rece?

— Cum s-a-ntâmplat? l-am întrebat foarte încet. Cum au început să apară primii vampiri?

O întrebare atât de simplă. Nu mi-o mai pusesem niciodată până acum. Bones aproape îmi zâmbi:

— Vrei versiunea creaţionistă sau pe cea evoluţionistă?

M-am gândit o clipă.

— Pe cea creaţionistă, m-am hotărât eu. Sunt credincioasă.

Paşii noştri răsunau ca un mic staccato în timp ce continuam să coborâm, iar el vorbea la fel de încet. Casa scării avea ecou şi, deşi era noaptea

târziu, nu era nevoie să alarmăm pe cineva care întâmplător ne-ar fi auzit.

— Am apărut pe lume datorită a doi fraţi care aveau vieţi şi destine diferite, iar unul era invidios pe celălalt, atât de invidios, de fapt, încât invidia l-a determinat să comită prima omucidere din lume. Cain l-a ucis pe Abel, iar Dumnezeu l-a izgonit din lume, dar nu înainte de a-i face un semn, ca să-l distingă de oricine altcineva.

— Geneza, capitolul patru, am murmurat. Mama a ţinut să studiez Biblia foarte temeinic.

— Următoarea parte nu mai apare în nicio Biblie pe care ai citit-o, continuă el, aruncându-mi acele priviri piezişe. „Semnul" a constat în transformarea lui într-un vampir. Ca pedeapsă pentru vărsarea de sânge pe care a săvârşit-o, a fost obligat să-l bea până la sfârşitul zilelor lui. Cain a regretat mai târziu că şi-a ucis fratele şi şi-a creat propriii semeni, propria lui societate care a existat la marginea celei din care fusese expulzat. Copiii pe care i-a „reprodus" au fost vampiri, iar ei au creat la rândul lor alţi semeni, şi aşa mai departe. Fireşte, dacă ai să întrebi un zombi, îţi va zice o altă versiune. Îţi va povesti cum Cain s-a transformat într-un zombi, nu într-un vampir. Cine a fost primul a fost un măr al discordiei de când lumea, dar Cain nu mai e printre noi ca să rezolve disputa.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— El e versiunea vampirilor pentru Tipul de Sus, care îşi veghează copiii din umbră. Cine ştie dacă-i chiar aşa? Sau dacă nu cumva Dumnezeu până la urmă a considerat c-a ispăşit destul şi l-a chemat înapoi la el?

Am rumegat în sinea mea aceste lucruri. Bones îşi iuţi paşii pe scări.

— Te face să crezi că mama ta are dreptate, nu-i aşa? mă întrebă pe un ton cinic. Că toţi suntem criminali. Suntem vlăstarele primului ucigaş din

lume, asta dacă nu accepţi ideea că vampirii şi zombii sunt mutaţii genetice aleatorii.

Am ţinut pasul cu el. Etajul doisprezece… unsprezece… zece…

— Şi prima femeie din lume a fost extrem de ponegrită pentru fapta ei, am ripostat într-un târziu, ridicând din umeri. Toată povestea aia cu mărul îmi oferă şi mai puţine temeiuri de critică.

El râse, apoi mă învârti în braţele lui atât de repede, în vreme ce picioarele mi se pregăteau pentru încă un pas. Gura lui o strivi pe a mea, tăindu-mi răsuflarea, şi acelaşi imbold iraţional care mă obligase să mă port atât de bizar sus se manifestă sub altă formă. Braţele mele îi cuprinseră gâtul, mi-am încrucişat picioarele în jurul taliei lui, şi l-am sărutat de parcă numai prin puterea voinţei i-aş fi putut şterge amintirea oricărei alte femei de dinaintea mea.

Am auzit un zgomot de ţesătură sfâşiată. Am simţit peretele la spate. În clipa următoare, el intra în mine.

M-am agăţat de el, cu unghiile înfigându-se în spinarea lui cu o dorinţă tot mai intensă, cu gura apăsată pe gâtul lui, ca să-mi înăbuş ţipetele. El gemu cu buzele lipite de pielea mea, iar mâna-i liberă i se încurcă în părul meu, în timp ce mă pătrundea mai repede şi mai adânc. Nu-mi arăta niciun pic de blândeţe, dar nici nu tânjeam după aşa ceva, ci savuram patima dezlănţuită dintre noi.

Brusc, totul înlăuntrul meu se încleştă, apoi se topi într-un val de extaz care se revărsă până în vârfurile degetelor de la picioare. Bones scoase şi el un strigăt şi se cutremură, iar câteva minute mai târziu se relaxă lipit de mine.

Am auzit un scârţâit, un icnet, şi pe el, tăios:

— Pleacă de-aici, n-ai văzut nimic!

Apoi o uşă trântită. Atunci m-am dezmeticit şi un val de ruşine mă copleşi.

— Doamne, *ce*-i cu mine?

L-am împins deoparte, iar el mă aşeză pe picioarele mele cu un sărut prelung.

— N-ai nici pe dracu, dacă mă întrebi pe mine.

Aveam blugii sfâşiaţi de la fermoar până pe coapsă. Oricine încercase să iasă pe scară dispăruse de mult, dar eu încă mă mai crispam sub povara ruşinii pentru spectacolul oferit. *Cine-i stricata acum, ei? Ipocrito!*

— Mai întâi, te pipăi în public, cât pe ce să o înjunghii pe potenţiala noastră Iudă, pe urmă, marea scenă finală, te molestez pe o scară! Şi eu care credeam că *tu* te-ai purtat urât cu Timmie! Ar trebui să pretinzi scuze!

Bones chicoti, apoi îşi scoase jacheta şi mi-o înfăşură în jurul şoldurilor. Cel puţin aşa îmi acoperea ruptura din pantaloni. Hainele lui erau întregi. În fond, omul nu purta niciodată nimic pe sub blugi, aşa că nu fusese nevoit decât să-şi descheie un fermoar.

— Nu m-ai molestat, şi n-am să-ţi cer să te scuzi pentru astă-seară. Niciuna, nici alta. Mă simt uşurat, ca să fiu cinstit.

— Uşurat? Mi-am coborât privirea spre şliţul lui. Cred că se poate zice şi aşa…

— Nu asta. Scoase un alt fornăit amuzat. Deşi se aplică şi acolo. Ştii cum te-ai purtat astă-seară? Ca un vampir. Ne apărăm teritoriul, absolut toţi, de-asta am reacţionat atât de dur când l-am văzut pe Timmie cum se zgâia la tine cu ochii ăia ai lui de viţel îndrăgostit. Reacţia ta similară, hotărât ostilă, faţă de Francesca mi-a dovedit… că mă consideri al tău. M-am tot întrebat ce simţi pentru mine, Pisoiaş. Speram să-ţi pese de mine dincolo de simplul raport fizic sau atracţie fizică, şi, deşi te asigur că n-ai de ce să te temi de ea, am simţit o plăcere egoistă când am văzut cât de profunde îţi sunt sentimentele.

Mă uitam la el lung, în tăcere. Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun. Cum ar fi: *Cum ai putut crede că ce simt pentru tine e doar*

atracţie fizică? sau *Nu ştii că eşti cel mai bun prieten al meu?* şi, în sfârşit, *Bones, te iub…*

— Cred că trebuie să plecăm de aici, a fost tot ceea ce m-am hotărât să spun, cu laşitate. Înainte să mai hipnotizezi pe cineva cu ochii tăi verzi ca să nu ne raporteze la poliţie.

El zâmbi şi, poate din pricina sentimentului meu de vinovăţie, mi se păru un zâmbet uşor trist.

— E-n regulă, Pisoiaş. Nu-ţi cer nimic. Nu trebuie să-ţi faci griji.

I-am luat mâna, fără să-mi pese de diferenţa de temperatură dintre noi doi, şi m-am speriat ca dracu' de faptul că nu-mi mai păsa.

— Eşti cu adevărat al meu? nu m-am putut opri să-l întreb.

Degetele alea reci mă strânseră uşor.

— Sigur că sunt.

L-am strâns şi eu, dar ceva mai tare.

— Mă bucur.

Nouăsprezece

Ceasul bătu ora unsprezece şi Cat, ucigaşa de vampiri, era în plină activitate, doar că armura mea era formată dintr-un sutien push-up, păr cârlionţat şi o rochiţă scurtă. Mda, era o treabă murdară, dar aveam de gând s-o fac. *Haideţi, veniţi la mine, sugătorilor! S-a deschis barul!*

Hennessey încă mai căuta să-şi refacă proviziile. După zece zile de stat la pândă, Francesca ne confirmase. Acelaşi lucru îl mai auziserăm de la Lola şi Charlie, aşa că nu era nimic surprinzător, dar ceea ce totuşi ne transmisese în cel mai recent dintre apelurile ei telefonice clandestine era demn de ţinut minte. Ea îl auzise fără să vrea pe unul dintre oamenii lui Hennessey referindu-se la o misterioasă fiinţă umană cu „Excelenţă”. Titulatura putea ascunde un sarcasm, dar date fiind dosarele de poliţie falsificate şi noua metodă a lui Hennessey de a împiedica raportarea dispariţiilor, Bones credea altceva. Bănuia că-i vorba de un judecător, poate din Columbus, unde se falsificaseră cea mai mare parte dintre dovezi. Lucram asupra acestui unghi de vedere, dar mai era şi celălalt. Când căutai să prinzi pe cineva care nu se dorea prins, aveai nevoie de o momeală. O momeală plasată strategic pentru ca încă necunoscutul Switch sau Hennessey să fie destul de ispitiţi să încerce s-o înhaţe. Aici intram eu în scenă. În timpul zilei mă duceam la colegiu, dar noaptea îmi făceam rondurile în toate barurile şi cluburile dezmăţate care ne ieşeau în cale. Am spus oare că era o treabă murdară?

— Catherine? Dumnezeule, Catherine! Chiar tu eşti?

Ce? Nimeni nu-mi mai spunea aşa în afară de cei din familie, şi niciunul dintre ei nu se afla aici.

Totuşi, era ceva familiar în vocea aia.

M-am răsucit în scaun, şi paharul din mână, pe care-l protejasem de orice substanţă chimică ce s-ar fi putut strecura în el, căzu spărgându-se pe podea. După şase ani, încă-l mai recunoşteam dintr-o singură privire.

Danny Milton stătea în picioare în faţa mea, cu gura căscată la vederea mea în rochie argintie mulată şi cizme înalte până la genunchi. Mănuşile din piele neagră, atât de tipice ţinutelor mele, se asortau cu inima când i-am văzut privirea-i alunecându-i de la faţa mea la decolteu şi înapoi.

— Mamă, Catherine, arăţi… Uau!

Fie chiar rămăsese fără cuvinte în prezenţa mea, fie orele de literatură din colegiu nu-l ajutaseră prea mult. Am mijit ochii, gândindu-mă ce opţiuni aveam. Unu: să-i înfig o ţeapă în inimă. Tentant, dar imoral. Doi: să-l ignor şi să sper că va pleca de lângă mine. Posibil, dar aş fi fost prea mărinimoasă. Trei: să comand un alt pahar şi să i-l arunc în obraz, mulţumindu-i pentru „frumoasele” amintiri. Ar merita, dar ar fi prea ostentativ. Nu căutam să-mi atrag vreo atenţie nedorită sau să fiu aruncată în stradă din local. Nu-mi mai rămânea decât opţiunea numărul doi. Drace, era cel mai puţin mulţumitoare dintre toate.

L-am sfredelit cu o privire nimicitoare şi apoi i-am întors spatele. Speram să priceapă mesajul. N-a înţeles.

— Hei, *trebuie* să-ţi aminteşti de mine. Ne-am întâlnit pe şosea şi m-ai ajutat să-mi schimb roata. *Şi* nu poţi să uiţi c-am fost prima persoană din viaţa ta pe care ai…

— Taci din gură, idiotule!

După atâta amar de vreme, mai avea tupeul inimaginabil să trâmbiţeze suficient de tare încât să audă şi un surd c-a fost primul bărbat cu care m-am culcat? Poate că opţiunea numărul unu era cel mai bun plan până la urmă.

— Vezi, nu m-ai uitat, continuă el, de parcă nu se prinsese că-l făcusem idiot. Mamă, au trecut… cât? Şase ani? Mai mult? Aproape să nu te mai recunosc. *Ştiu* că nu arătai aşa înainte. Nu că nu erai şi atunci drăguţă şi restul, dar pe-atunci erai cam bebeluşă. Acum ai crescut.

El cu siguranţă nu se schimbase prea mult. Avea părul cam la fel de lung ca şi atunci, acelaşi castaniu nisipos, iar ochii îi erau la fel de albaştri ca-n amintirile mele. Danny era o idee mai îndesat în jurul taliei, sau poate că vederea îmi era afectată de amărăciune. Pentru mine, arăta de-acum ca oricare altul. Doar un alt tip care încerca să profite de mine. Păcat că nu-l puteam omorî doar pentru asta.

— Danny, pentru binele tău, întoarce-te şi pleacă de aici.

Bones era şi el prin preajmă, deşi nu-l văzusem, dar dacă mă urmărea şi afla cine mă agăţase, ştiu că n-ar fi avut nicio mustrare de conştiinţă să-l termine pe Danny.

— Dar de ce? Ar trebui să recuperăm timpul pierdut. La urma urmei, a trecut atâta timp.

Neinvitat, se trânti pe scaunul de lângă mine, care se eliberase de curând.

— N-avem ce recupera. Ai venit, ai văzut, ai marcat, ai plecat. Povestea s-a terminat.

I-am întors iar spatele, surprinsă de strângerea de inimă pe care continuam să o simt. Unele răni nu se mai vindecau niciodată complet, nici măcar în timp sau odată cu experienţa de viaţă.

— Ei, haide, Catherine, n-a fost totul chiar aşa…

— Ei, bună, colega. Ce avem noi aici?

Bones se materializă în spatele lui Danny, cu un surâs realmente feroce pe faţă. Rahat!

— Persoana asta tocmai pleacă, l-am înştiinţat ţeapănă, rugându-mă ca Danny să mai aibă un pic de creier şi s-o şteargă înainte ca Bones să-şi dea seama cine e.

Dacă nu cumva îşi dăduse deja. Expresia de pe faţa lui Bones era de animal de pradă.

— Nu pleacă încă, Pisoiaş, nu s-au făcut prezentările.

Hopa. Nu era o idee bună, nu era deloc o idee bună.

— Numele meu e Bones, şi tu eşti…?

— Danny Milton. Sunt un vechi prieten al lui Catherine.

Nebănuind nimic, Danny se întinse să scuture mâna ce i se oferea. Bones i-o apucă pe a lui şi nu-i mai dădu drumul, chiar şi atunci când celălalt încercă să şi-o smulgă din strânsoare.

— Hei, omule, nu caut scandal, doar am salutat-o pe Catherine şi *uuuuuuh.*

— Să nu mai scoţi niciun cuvânt, vorbi Bones pe un ton atât de coborât încât abia se mai putea auzi.

Pe sub gene, ochii îi ardeau cu flăcări verzi. Emana forţă din toţi porii. Îşi spori strânsoarea şi-mi ajunse la urechi zgomotul oaselor zdrobite ale mâinii lui Danny.

— Încetează, am murmurat, sculându-mă-n picioare să-l ating.

Rămase imobil sub degetele mele, doar mâna continua să i se contracteze. Lacrimi începură să curgă şiroaie pe faţa lui Danny, deşi rămase tăcut, neputincios sub strălucirea verde a acelei priviri.

— Nu merită efortul. Nu schimbi nimic din tot ce s-a întâmplat.

— Te-a rănit, Pisoiaş, răspunse Bones, urmărind fără milă cum curgeau lacrimile din ochii lui Danny. Am să-l omor pentru asta.

— N-o face. Ştiam că nu folosea o figură de stil. S-a terminat. Dacă nu s-ar fi folosit el de mine, nu l-aş fi omorât niciodată pe acel prim vampir. Ceea ce înseamnă că nu te-aş mai fi întâlnit. Există o anumită raţiune pentru fiecare întâmplare din viaţa noastră, nu crezi?

Deşi nu-şi relaxă mâna, îşi întoarse privirea la mine. L-am mângâiat pe faţă:

— Te rog eu, dă-i drumul.

Bones îl eliberă. Danny căzu în genunchi şi vomită pe loc. Sângele îi şiroia din mână, iar oasele rupte îi ieşeau prin piele. Coborându-mi privirea la el, am simţit doar o vagă urmă de compasiune. Multe se mai întâmplaseră în anii în care nu-l mai văzusem.

— Barman, pare să aibă nevoie de-un taxi, i se adresă Bones concis omului de dincolo de tejghea, care nu observase nimic. Amărâtul nu-şi mai poate ţine nici paharul în mână.

Se aplecă să-l ajute, chipurile, pe Danny să se ridice în picioare, şi l-am auzit vorbindu-i pe un ton calm şi terifiant:

— Mai suflă tu vreun cuvinţel şi-am să-ţi zdrobesc boaşele. Astă-seară ai avut noroc, colega. Ai face bine să-i mulţumeşti Cerului că m-a oprit ea, altfel tu şi cu mine am fi dat o petrecere pe care tu n-ai mai fi trăit destul ca s-o uiţi.

În timp ce Tony se îneca în scâncete şi-şi strângea mâna la piept, Bones mă propulsă pe uşă afară, după ce îi aruncă barmanului o hârtie de cincizeci, mult peste ceea ce consumasem eu.

— Cel mai bine-i să ne vedem de drum, puiule. Va trebui să încercăm în altă seară. Am atras prea multă atenţie asupra noastră.

— Eu ţi-am zis s-o laşi baltă. L-am urmat în camionetă şi am pornit imediat în cea mai mare viteză. Fir-ar a dracu, Bones, asta se putea evita.

— Ţi-am văzut faţa când vorbea cu tine. Te-ai făcut albă ca o stafie. Am ştiut cine trebuia să fie, şi mai ştiu şi cât de mult te-a rănit.

Tonul blând al glasului său era pe undeva mai acut decât ţipătul.

— Dar ce-ai realizat zdrobindu-i mâna? N-o să ştim dacă Hennessey sau Switch or să apară în seara asta. Dacă vine unul dintre ei şi înşfacă pe

cineva? Danny nu merită viaţa unei femei pentru că s-a culcat cu mine şi pe urmă m-a părăsit.

— Te iubesc. Habar n-ai cât însemni tu pentru mine.

Vocea îi era tot în surdină, dar acum vibra de emoţie.

Nereuşind să conduc şi în acelaşi timp să discut, am oprit pe şosea şi m-am întors cu faţa la el.

— Bones, eu… eu nu-ţi pot spune acelaşi lucru, dar însemni mai mult pentru mine decât oricine altcineva. Din toată viaţa mea. Nu-i asta ceva?

El se aplecă şi-mi luă faţa între mâini. Aceleaşi degete care zdrobiseră şi schilodiseră cu puţin timp în urmă alunecau acum pe maxilarul meu cu delicateţe, de parcă ar fi fost făcut din cristalul cel mai fin.

— E ceva, dar eu tot mai aştept să aud şi altceva. Tu-ţi dai seama că astă-seară e prima oară când te aud strigată pe numele tău adevărat?

— Nu mai e numele meu adevărat.

Ca să fiu sinceră, aşa simţeam. Ce vampir zăcea în mine!

— Care-i numele tău întreg? Deja îl ştiu, bineînţeles, dar vreau să-l aud de la tine.

— Catherine Kathleen Crawfield. Dar tu poţi să-mi zici Cat.

Această ultimă propoziţie am rostit-o zâmbind, pentru că el îmi spunea doar într-un singur fel.

— Cred c-am să rămân la „Pisoiaş”, îmi răspunse tot cu un zâmbet ce detensionă atmosfera. Aşa mi-ai părut când ne-am cunoscut prima oară. Un pisoiaş micuţ, supărat, sfidător, plin de curaj. Iar câteodată eşti la fel de calină ca un pisoiaş adevărat.

— Bones, ştiu că n-ai vrut să pleci mai devreme de la bar, şi, din cât te cunosc eu, îi numeri zilele lui Danny. Dar nu vreau să am moartea lui pe conştiinţă. Promite-mi că n-o s-o faci niciodată.

— Să nu-mi zici că mai ai încă sentimente pentru nenorocitul ăla, îmi aruncă el o privire

uluită.

Din câte se părea, tot mai aveam de discutat în privinţa omorurilor bune versus cele rele.

— Oh, sigur că am sentimente pentru el, cum să nu. Aş vrea să-l îngrop chiar eu cu mâinile mele, crede-mă. Totuşi, ar fi o greşeală. Promite-mi.

— Bine. Îţi promit că n-o să-l ucid.

O spusese prea repede. Am mijit ochii:

— Promite-mi chiar aici şi acum, că nici n-o să-l schilodeşti, vatămi, mutilezi, orbeşti, torturezi sau răneşti în niciun fel pe Danny Milton. Şi *nici* să stai deoparte şi să priveşti cum altcineva îi face toate astea.

— Drace, nu-i drept! protestă el.

— Promite-mi! am insistat, bănuind că făcusem bine să nu accept pur şi simplu primul lui angajament.

— Bine, fir-ar să fie, cedă el exasperat. Nu te-am învăţat eu mult prea bine să iei în calcul toate posibilităţile?

— Da, aşa-i. Nu ne mai putem întoarce la bar acum. Ce vrei să mai faci?

— Hotărăşte tu, spuse, trecându-şi un deget peste buzele mele.

Un gând poznaş îmi veni în minte. Cu toate cercetările noastre meticuloase, trecând în revistă rapoartele persoanelor dispărute şi autopsiile, şi asumându-ne sarcina în general sinistră de a prinde o mână de criminali în masă, nu prea avuseserăm timp şi de distracţie. Pornind iar motorul, am ieşit pe şosea şi m-am îndreptat spre sud. După un ceas, am oprit pe un drum cu pietriş.

Bones îmi aruncă un zâmbet pieziş.

— Facem o plimbare pe aleea amintirilor, nu?

— Aşa deci, îţi mai *aminteşti* de locul ăsta.

— Mi-ar fi greu să-l uit, pufni el. Aici ai încercat să mă omori. Erai aşa de nervoasă încât roşeai întruna. N-am mai întâlnit pe nimeni care să încerce să mă înjunghie şi să roşească atât de mult.

Am parcat cu faţa la apă şi mi-am desfăcut centura de siguranţă.

— M-ai speriat de moarte în noaptea aia, am spus. Nu vrei să mai încerci o dată?

Îi scăpă un hohot de râs.

— Vrei să te pocnesc? Drace, dar ţie chiar îţi plac brutalităţile.

— Nu. Hai să încercăm cealaltă variantă. Aşa poate ai să obţii rezultate mai bune. Vrei să ne-o punem?

Am reuşit să-mi păstrez seriozitatea pe faţă, însă colţurile buzelor mi-au zvâcnit. O lumină i se aprinse în ochi, un început de flacără verzuie.

— Încă mai ai la tine ţepuşele? Ai de gând să mă vezi bucăţi?

În timp ce vorbea, Bones îşi scoase jacheta. Era clar că nu se speriase niciun pic.

— Sărută-mă şi ai să afli.

El se mişcă în felul său, iute ca fulgerul, pe care-l văzusem de sute de ori, care, însă, nu înceta să mă surprindă de fiecare dată cu bruscheţea sa. Bones mă trase spre el, dându-mi capul pe spate şi acoperindu-mi gura cât ai clipi din ochi.

— Nu prea avem loc aici, îmi şopti el după un minut nesfârşit. Nu vrei să ieşim afară să ne întindem?

— Vai, nu. Vreau aici. Ador s-o fac într-un camionetă.

Erau cuvintele pe care mi le spusese atunci, şi el izbucni în râs. Ochii îi sclipeau ca două smaralde curate. Când zâmbi, colţii i se iviră între buze.

— Hai să vedem.

După alte două săptămâni de căutări inutile, încă nu dădusem de vreo urmă a lui Hennessey sau Switch. Am trecut prin fiecare club sordid aflat pe o rază de cincizeci de mile de Columbus, dar fără succes. Bones îmi reaminti că el îl căutase pe Hennessey aproape unsprezece ani. Cu vârsta

devenise mai răbdător. Fiind atât de tânără, mă simţeam frustrată că nu făceam niciun progres.

Eram în apartamentul meu, aşteptând o comandă de pizza. Era duminică seara, aşa că n-aveam de gând să ieşim. Nu voiam să fac nimic altceva decât să mă odihnesc deocamdată şi să mă apuc să învăţ mai târziu. Chiar şi să mă duc până la băcănie fusese prea mult pentru mine, de aceea comandasem ceva de mâncare. Indiferent ce moştenisem de la mama, nu fusese şi aplecarea ei spre gătit.

Un ciocănit în uşă mă făcu să arunc o privire nedumerită la ceas. Trecuseră doar cincisprezece minute de când comandasem. Mamă, ce iuţi mai erau!

Curtenitor, Bones dădu să se ridice în picioare, dar eu l-am oprit şi mi-am tras halatul pe mine.

— Stai aici. Oricum nu tu mănânci.

Zâmbi. Putea mânca hrană solidă, l-am văzut cu ochii mei, dar nu-i făcea nicio plăcere. O dată remarcase că o făcea doar ca să se integreze.

Am deschis uşa din faţă… apoi am trântit-o la loc cu un strigăt:

— Iisuse Hristoase!

Într-o clipă, Bones fu în picioare, tot gol, dar cu un cuţit în mână. La vederea lui am mai scos un ţipăt, în timp ce în uşă cineva continua să ciocănească iritat.

— Catherine, ce-i cu tine? Deschide uşa!

Am intrat într-o stare de panică, fără să mai pot gândi.

— E mama, am şoptit disperată, de parcă Bones nu-şi dăduse seama şi singur. Sfinte Sisoie! Trebuie să te ascunzi! L-am împins spre dormitor în vreme ce strigam: Eu… îţi deschid imediat! Nu sunt îmbrăcată!

— Pisoiaş, tu încă nu i-ai spus? se miră el, intrând în dormitor, dar câtuşi de puţin isteric ca mine. Drace, dar ce mai aştepţi?

— A doua venire a lui Hristos! i-am trântit. Şi nicio clipă mai înainte! Uite aici, intră-n dulap!

— Ce-ţi ia atâta timp? mă întrebă ea de afară, înteţindu-şi ciocăniturile.

— Vin acuma! am urlat, apoi i-am zis lui Bones, care-mi aruncă o privire foarte supărată: Vorbim noi despre asta mai târziu. Stai aici şi nu scoate niciun sunet, am să mă descotorosesc de ea cât de repede pot.

Fără să mai aştept răspunsul lui, am trântit uşa de la dulap şi m-am învârtit prin preajmă, împingându-i cu piciorul hainele şi pantofii sub pat. Doamne, să-şi fi uitat cheile pe scrin? Ce altceva mai putea găsi ea prin jur?

— Catherine!

De data asta se auzi de parcă numele meu ar fi fost însoţit de un picior tras în uşă.

— Vin acum!

Am zburat la uşă şi am deschis-o cu un zâmbet larg şi fals:

— Mamă, ce surpriză!

Trecu pe lângă mine, foarte supărată.

— Vin să văd ce mai faci şi tu-mi trânteşti uşa-n nas? Ce-ai păţit?

Mi-am stors creierii ca să găsesc o scuză.

— Am o migrenă! am declarat triumfătoare. Pe urmă mi-am coborât vocea şi mi-am luat o mină îndurerată: Oh, mamă, mă bucur să te văd, dar nu m-ai nimerit bine.

Se holba la apartamentul meu cu o privire uluită. *Hopa! Cum să-i explic?*

— Uită-te la locul ăsta! îşi deschise ea braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă întreaga locuinţă mică, dar care acum arăta cu totul altfel. Catherine, de unde ai găsit bani ca să plăteşti pentru toate astea?

Când mi-a văzut prima oară apartamentul, Bones mi-a zis în bătaie de joc că avea de gând să-mi măcelărească proprietarul pentru că îndrăznea să-mi ceară bani pe el. N-a făcut-o, deşi, judecând

după tonul lui, nu cred că doar glumea, în schimb mi l-a mobilat cu totul. „Toate astea” însemnau canapeaua pe care o cumpărase comentând că voia să se mai aşeze şi pe altceva decât pe podea, televizorul la care se presupunea că urmăream ştirile în căutarea vreunei istorii interesante, computerul, achiziţionat în scopuri similare, măsuţa de cafea, celelalte măsuţe aflate de-o parte şi de alta a canapelei, electrocasnicele – mă rog. Renunţasem deja să mai protestez.

— Carduri de credit, i-am răspuns prompt. Le oferă orişicui.

— Lucrurile astea or să-ţi aducă necazuri, mă dezaprobă, încruntată.

Am fost cât pe ce să izbucnesc într-un râs nebun. Dacă ar fi ştiut ea cum pusesem mâna pe toate astea, ar fi uitat de pericolul dobânzilor imense!

— Mamă, chiar mă bucur grozav să te văd, zău, dar…

Felul în care se holba şocată la dormitorul meu îmi dădu un fior pe şira spinării. Mi-era frică să mă întorc într-acolo. Să-mi fi ignorat Bones directiva şi să fi ieşit din dulap?

— Catherine… ai şi *pat* nou?

Am fost cât pe ce să leşin de uşurare.

— Era la reduceri.

Ea se apropie de mine şi-mi puse o mână pe frunte:

— Nu eşti fierbinte.

— Crede-mă, i-am spus – şi eram foarte sinceră, îmi vine să vărs.

— Mă rog. Se mai uită o dată în jur cu o uşoară încruntare, apoi ridică din umeri. Am să te sun data viitoare. Am crezut că putem ieşi să mâncăm în oraş, dar… oh, vrei să mă duc să-ţi aduc eu ceva?

— Nu! am spus mult prea apăsat. Mi-am îndulcit apoi tonul: Adică, mersi, dar nu mi-e deloc foame. Te mai sun eu mâine.

Cu mult mai puţină forţă decât folosisem cu Bones, am împins-o spre uşă. Ea doar se uită la mine şi oftă:

— Durerea asta de cap te face să te porţi foarte ciudat, Catherine.

Mi-am lipit efectiv urechea de uşă după ce am închis-o în urma ei, ca să mă asigur că plecase cu adevărat. O parte paranoică din mine credea că doar se prefăcea şi aştepta s-o dea de perete, ca să intre iar şi să mă prindă cu iubitul meu vampir.

Un zgomot mă făcu să mă întorc. Bones stătea în uşa dormitorului, de-acum îmbrăcat. Am reuşit să scot un hohot de râs fals, spart, nervos.

— Pfui, a fost cât pe ce!

El mă privea lung. Pe faţa lui nu se mai citea nici urmă de supărare şi poate tocmai asta mă făcea să mă simt agitată. Cu furia mă mai descurcam.

— Nu mai suport să te văd făcându-ţi asta.

— Să-mi fac ce? l-am privit prudentă.

— Să continui să te pedepseşti pentru păcatele tatălui tău, răspunse el calm. Cât trebuie să mai plăteşti pentru ei? Câţi vampiri mai trebuie să distrugi până când tu şi mama ta o să fiţi chit? Eşti unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care i-am cunoscut, şi totuşi te sperie de moarte propria mamă. Nu-ţi dai seama? Nu pe mine mă ascunzi într-un dulap, ci pe tine însăţi.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, mama ta e moartă! M-am aşezat pe canapea, pufnind enervată. Nu trebuie să-ţi mai faci griji c-o să te urască pentru cel cu care te-ai culcat, sau dac-ai s-o mai *vezi* vreodată după ce i-ai spus adevărul! Ce-ar trebui să fac? Să-mi risc relaţia cu singura persoană din viaţa mea care a fost întotdeauna alături de mine? O să-ţi arunce o singură privire şi tot ce-o să vadă la tine or să fie colţii. N-o să mă mai ierte niciodată, de ce nu mă-nţelegi?

Vocea mi se sparse la ultima propoziţie, şi mi-am îngropat capul în palme. Minunat. Acum nu mă

mai prefăceam. *Chiar* mă apuca o migrenă.

— Ai dreptate, mama mea e moartă, răspunse el. N-am să ştiu niciodată ce-ar fi crezut ea despre bărbatul care am devenit. Dacă s-ar mândri… sau m-ar dispreţui pentru alegerile făcute. Am să-ţi spun totuşi ceva. Dac-ar mai fi în viaţă, i-aş arăta cine sunt. În totalitate. N-ar merita să ştie mai puţin şi, sincer vorbind, nici eu. Dar aici nu e vorba despre mine. Uite, eu nu insist s-o cunosc pe mama ta. Tot ce zic eu e că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ajungi să te împaci cu tine însăţi. Nu poţi scăpa de vampirul din tine, şi n-ar trebui să mai continui să ispăşeşti pentru el. Ar trebui să-ţi dai seama cine eşti şi ce nevoi ai, pentru ca apoi să nu-ţi mai tot ceri scuze. Nici mie, nici maică-tii, nici altcuiva.

Era la uşă înainte să-mi dau eu seama ce face.

— Pleci? O… o rupi cu mine?

Se întoarse spre mine.

— Nu, Pisoiaş. Îţi ofer doar şansa să te gândeşti la nişte lucruri fără mine prin preajmă, ca să te distrag.

— Dar cum rămâne cu Hennessey?

Acum mă foloseam de el drept scuză.

— Francesca încă n-are nimic concret, iar noi am dat greş când am pornit-o singuri pe urmele lui. N-ar strica s-o lăsăm mai moale o vreme. Cum apare ceva, te sun. Îţi promit. Îmi mai aruncă o ultimă privire lungă, după care deschise uşa: La revedere!

Am auzit-o închizându-se, dar mintea mea nu înregistra nimic. Am rămas aşezată acolo, cu ochii aţintiţi la ea încă douăzeci de minute, apoi, ca prin minune, se auzi un ciocănit. Am sărit în picioare, uşurată.

— Bones!

Era un tânăr într-o uniformă.

— Comanda de pizza! mă anunţă cu o veselie mecanică. Face şaptesprezece cincizeci.

Ameţită, i-am dat o hârtie de douăzeci, i-am zis să păstreze restul, apoi am închis uşa în urma lui şi am început să plâng.

Douăzeci

Timmie se uita la mine cu fascinaţia morbidă cu care ai urmări la microscop un virus imprevizibil.

— Mai iei *încă* o porţie?

M-am oprit cu lingura deasupra îngheţatei de ciocolată, cu o sprânceană ridicată, în semn de provocare.

— De ce?

El se holbă la cele două cutii goale de la picioarele mele. Sau poate se uita la sticla de gin răsturnată lângă mine pe canapea. Mă rog.

— Fără motiv.

Trecuseră patru zile de când nu-l mai văzusem pe Bones şi nici nu mai vorbisem cu el. Asta nu pare cine ştie ce timp, nu-i aşa? Ei bine, eu aveam senzaţia că trecuseră săptămâni. Timmie ştia că se întâmplă ceva. Din politeţe sau din frică, nu întrebase de ce o anumită motocicletă nu mai fusese parcată pe aleea noastră în ultima vreme.

Mi-am văzut de treburile obişnuite. M-am dus la ore. Am studiat intens. Am băgat în mine zahăr şi alte porcării până când nivelul de insulină din organismul meu a crescut periculos de mult. Dar nu mai puteam dormi. Nici măcar nu mai puteam sta întinsă în pat, pentru că tot întindeam mâna după cineva care nu mai era acolo. Am ridicat receptorul de sute de ori, numai ca să-l aşez înapoi în furcă, fiindcă nu ştiam ce să-i spun.

Timmie m-a oprit să nu mă urc pe pereţi. Mai trecea pe la mine, se uita la filme până târziu, vorbea sau nu cu mine, în funcţie de dispoziţia în care mă găsea, şi era acolo, pur şi simplu. Nu-i puteam fi mai recunoscătoare pentru asta, dar tot mă simţeam singură. Nu era vina lui că trebuia să mă prefac, să-mi controlez cuvintele şi, în general, să-mi maschez jumătate din adevărata mea fire, ca

de obicei. Nu, nu era vina lui. Era doar a mea, pentru că îndepărtasem singura persoană care mă acceptase necondiţionat aşa cum eram, cu toate ciudăţeniile şi defectele celor două jumătăţi ale personalităţii mele.

— Ştii, e aşa de adevărat, zise el, dând din cap către televizor. Există.

— Cine?

Nu fusesem prea atentă, căci eram adâncită în propriul tumult lăuntric.

— Bărbaţii în negru. Agenţi secreţi ai guvernului care controlează şi anchetează fenomenele extraterestre sau paranormale. Există.

— Hm, am făcut, neinteresată.

La fel şi vampirii, amice. De fapt, tu şezi alături de unul, într-un fel.

— Ştii, am auzit că filmul ăsta se bazează pe întâmplări adevărate.

Am aruncat în fugă o privire la televizor şi l-am văzut pe Will Smith luptându-se cu un monstru extraterestru. Oh, *Bărbaţi în negru.*

— Se poate.

Gândaci extratereștri gigantici care-i vânau pe oameni? Cine eram eu să strig că-i imposibil?

— Ai să-mi povesteşti vreodată de ce v-aţi despărţit voi doi?

Asta mi-a atras atenţia.

— Nu ne-am despărţit, am protestat imediat, mai curând pentru mine însămi decât ca să mă audă el. Noi, ăăă, facem o pauză ca să evaluăm lucrurile şi să ne, mmm, reexaminăm relaţia, ca să… L-am închis într-un dulap, am izbucnit, ruşinată.

Lui Timmie îi ieşiră ochii din orbite.

— Mai e încă *acolo*?

Făcu mutra clasică a îngrozitului, dar nu mai aveam atâta simţ al umorului încât să observ asta.

— Mama mea a trecut pe la mine pe neaşteptate duminică, iar eu m-am speriat şi l-am împins în şifonier pân-a plecat ea. După asta a venit toată

chestia cu „reevaluarea”. Cred că s-a săturat de problemele mele şi, ceea ce-i mai rău, nici nu-l condamn.

Timmie îşi dădu seama că înţelesese greşit.

— De ce-i detestă mama ta atât de mult pe străini?

Cum să-i explic?

— Ei bine… îţi mai aduci aminte când ţi-am zis că punctul nostru comun este că amândoi nu ne cunoaştem taţii? Povestea mea e puţin mai complicată decât a ta. Tatăl meu a fost… englez. A violat-o pe mama, aşa că… îi urăşte pe englezi de atunci încoace. Ştii că prietenul meu e englez, iar eu, uf, sunt englezoaică pe jumătate, ceea ce mamei nu i-a prea plăcut de fapt niciodată. Dacă află cumva că mă întâlnesc cu un englez, o să creadă, ăăă, că-i întorc spatele şi devin… o străină.

Timmie reduse sunetul televizorului. Se strâmbă, nehotărât, apoi îşi îndreptă umerii.

— Cathy… e cel mai stupid motiv din câte am auzit.

— Tu nu înţelegi, am oftat.

— Uite ce-i, prietenul tău mă sperie, continuă Timmie pe un ton sincer. Dar dacă se poartă bine cu tine şi tot ce are mama ta împotriva lui e faptul că-i englez, atunci rămân la prima mea impresie că-i o prostie. Mama ta nu poate urî o *ţară* întreagă din cauza unei singure persoane! Fiecare om are în el ceva ce reprezintă o problemă pentru alţii, însă pe mama ta ar trebui să o intereseze mai mult fericirea ta decât ţara de unde vine el.

Ce zicea el părea atât de simplu! Atât de elementar, încât şi-ar fi putut termina propoziţia cu un „pfui!”. Exemplul meu prost legat de resentimentele ei simplificase situaţia la elementele ei de bază, şi dintr-odată mi-am dat seama că *era* atât de simplu! Fie continuam să mă pedepsesc tot restul zilelor mele pentru originea mea – ispăşind, aşa cum observase Bones –, fie nu.

Simplu. Atât de incredibil de simplu încât nu fusesem în stare să înţeleg asta până acum.

— Timmie, am spus cu o convingere absolută, eşti un geniu!

— Hă? îşi reluă el expresia năucă.

M-am ridicat, l-am sărutat pe gură din toată inima şi m-am repezit la telefon.

— Îl sun, l-am anunţat. Ai vreun sfat pentru mine în privinţa scuzelor? Pentru că nici la asta nu mă pricep prea bine.

Timmie rămăsese în acelaşi loc, încă uluit.

— Poftim? Ah. Spune-i că-ţi pare rău.

— Geniu, am repetat, zâmbindu-i cu gura până la urechi, în vreme ce formam numărul lui Bones.

Răspunse de la primul apel:

— Francesca?

Am îngheţat, rămasă brusc fără cuvinte. Bun, nu era ceea ce sperasem! Vocea lui reveni o secundă mai târziu:

— Pisoiaş, tu eşti. Sunt deja în drum spre tine. Ceva nu e-n regulă.

— Ce? l-am întrebat, uitând de îngrijorarea trezită în mine de felul în care îmi răspunsese la telefon.

— Îmbracă-te dacă-i nevoie. Am să închid. Trebuie să păstrez linia liberă. Ajung la tine-n cinci minute.

Şi închise înainte să mai apuc eu să întreb ceva. Timmie mă urmărea curios.

— Ei bine?

Am început să-mi trag un pulovăr peste tricou. Era rece afară. Pantalonii de trening erau foarte buni, dar Timmie trebuia să plece, ca să-mi pot scoate cuţitele.

— El vine încoace, dar trebuie să plecăm imediat. A intervenit… ceva.

— Oh. Timmie se ridică, îşi târşâi picioarele o secundă, pe urmă bolborosi: Dacă nu merge cu el, nu vrei să te gândeşti să ieşi cu mine?

Am îngheţat tocmai pe când îmi puneam bocancii. *Uau. La asta nu m-am aşteptat.*

— Ştiu, nu sunt nici frumuşel, nici n-am aerul ăla de băiat rău ca *el,* dar ne înţelegem chiar bine, iar mama ta crede deja că suntem prieteni, aşa că… am primit oarecum o aprobare preliminară, încheie el pe un ton curajos. Ce zici?

Că dacă te-ar auzi Bones acum, ar fi ultimele tale cuvinte.

— Timmie, orice fată ar fi norocoasă să iasă cu tine. Orice fată, inclusiv eu, dar sper să mă împac cu prietenul meu, aşa că înţelegi de ce nu-ţi pot răspunde la o asemenea întrebare ipotetică în clipa asta.

Nu voiam să-l jignesc şi, la drept vorbind, eram total nepricepută la asta. Să refuz pe cineva cu blândeţe nu era punctul meu forte. De obicei, felul în care refuzam pe cineva era să-i înfig o ţepuşă-n inimă, cu un rânjet: *Te-am prins!*

Scrâşnetul unei motociclete care frâna puse capăt, din fericire, acestei conversaţii. Ochii lui Timmie se căscară alarmaţi. Ieşi în goană din apartamentul meu cu un „Noapte bună” grăbit, în vreme ce eu mă repezeam în dormitor şi scoteam cutia cu arme de sub pat. Însăşi acea acţiune îmi dovedea foarte clar de ce nu mă puteam întâlni cu el niciodată. Nu că nu era frumuşel, ori că nu voiam să fiu decât cu bărbatul care acum urca grăbit scările către apartamentul meu. Unele lucruri pur şi simplu nu se puteau explica, asta ca să nu mai vorbim de aprobările preliminare.

***

Nici n-am mai apucat să-i spun lui Bones despre revelaţia mea. Primele lui cuvinte, când a intrat în apartamentul meu, deveniră cea mai mare prioritate:

— Cred că Francesca a fost prinsă.

Oh, *rahat*! În aceeaşi clipă am simţit remuşcări pentru tot răul pe care i-l dorisem vreodată.

— Ce s-a-ntâmplat?
— M-a sunat acum două zile, începu el, învârtindu-se frustrat prin încăpere, ca să mă asigure că era pe cale să afle cine trăgea sforile juridice pentru Hennessey. Nu era vorba de vreun judecător, sau vreun şef de poliţie, ci de cineva mult mai sus-pus. Nu-mi putea spune mai multe, încă mai făcea săpături. Pe urmă, acum vreo oră, m-a sunat şi era foarte agitată. Zicea că voia ca eu s-o scot de-acolo, pentru că treaba în care se implicase Hennessey mergea mult prea departe. I-am zis că mă întâlnesc cu ea diseară şi tocmai ne stabileam locul, când a zis: „Vine cineva!” şi afurisitul de telefon s-a întrerupt. De atunci n-am mai avut nicio veste de la ea.
— Ştii unde era?
— Sigur că nu! îmi răspunse, iar ochii lui aruncau scântei verzui. Dac-aş fi ştiut, m-aş fi dus imediat acolo!
M-am dat înapoi la auzul furiei din glasul lui. Scoase un suspin înăbuşit, mă prinse din mers şi mă trase lângă el.
— Iartă-mă, Pisoiaş. Asta scoate ce-i mai rău din mine. Nu pot să-mi dau seama ce-a speriat-o atât de tare încât să încerce s-o ia la fugă, dar dacă Hennessey a prins-o că-l spionează, nimic nu se compară cu ce-o să-i facă drept pedeapsă.
Bones nu exagera deloc. Nu mi-o fi plăcut mie Francesca, însă a fost destul să mă gândesc la ceea ce putea ea păţi chiar în momentul de faţă ca să mi se facă rău.
— Nu-i nimic. Nu te mai scuza. Uite, hai să presupunem pentru un minut că nu-i chiar atât de grav pe cât ar putea fi şi să începem de aici. Dac-a trebuit să plece de undeva în grabă şi n-a mai putut să te contacteze deocamdată, unde s-ar putea duce? Există vreun loc unde să se poată simţi în siguranţă? Tu o cunoşti. Încearcă să te pui în locul ei.

Degetele lui se încleştară pe umărul meu. Nici nu m-a durut, dar nici plăcut n-a fost. După expresia lui, mă îndoiesc c-ar fi conştientizat măcar ce făcea.

— S-ar putea duce la Muşcă, medită el. E singurul loc din zona asta unde violenţa nu-i permisă în incinta localului. Ar merita să dăm o raită. Vii cu mine?

I-am aruncat o privire.

— Crezi că mă poţi opri?

Aproape zâmbi, dar i se citea prea multă îngrijorare pe faţă când replică:

— În clipa asta, scumpi, mă bucur că nu pot.

În clubul unde am avut prima noastră întâlnire şi apoi am fost drogată, nu se vedea nici urmă de Francesca. Aceeaşi namilă de femeie vânjoasă era la uşă, iar Bones o trase deoparte şi îi dădu numărul său de mobil în cazul în care o zărea mai târziu pe Francesca. După aceea, ne-am dus la hotelul unde am cunoscut-o eu acum câteva săptămâni. Nimic. Bones îl sună pe Spade, care mai era încă la New York, dar nici el nu mai auzise de ea. În vreme ce orele se scurgeau fără nicio veste, Bones devenea tot mai întunecat la faţă. Era clar că toată povestea nu avea cum să aibă un sfârşit de basm. Iar eu mă simţeam neputincioasă.

Până-n zori, am mai verificat încă o dată la bar şi la hotel, pentru orice eventualitate, fără mai mult noroc. Celularul lui Bones nu sună nici măcar o singură dată. El o porni înapoi spre apartamentul meu, când deodată îşi încetini motocicleta şi trase la marginea şoselei.

În faţa noastră, la câţiva kilometri distanţă pe şosea, se zăreau luminile roşii şi albastre ale echipajelor de poliţie. Traficul redus de pe autostradă la acel ceas matinal era deviat pe o singură bandă, ceva mai departe. Alte trei vehicule erau blocate în drum. Din ele ţâşneau flăcări ce cuprinseseră şi copacii din apropiere.

— Trebuie să fie un accident. Ar fi mai bine s-o luăm prin altă parte, am început, după care m-am uitat în jurul meu cu un sentiment de déjà-vu. Locul ăsta îmi pare familiar…

— Aşa ar trebui, se întoarse el cu o faţă împietrită. Aici te-a târât Hennessey să-ţi bea sângele. Mă rog, nu chiar aici. Mai încolo, unde sunt copoii.

M-am holbat la el şi la luminile ce pâlpâiau în depărtare, care acum mi se păreau tot mai prevestitoare de rele.

— Bones…

— Îi pot auzi de aici, spuse el pe un ton plat, lipsit de emoţie. Au găsit un cadavru.

Mâinile i se încleştaseră în pumni pe ghidonul motocicletei. L-am atins uşor:

— S-ar putea să nu fie ea. Mergi mai departe.

Porni motocicleta şi se întoarse pe şosea, cerându-mi doar să nu-mi scot casca, indiferent ce s-ar întâmpla. Am ştiut că voia să-mi ascund faţa. În caz că cineva ne urmărea.

Cu viteza redusă, ne-a luat destul de mult să ajungem în locul unde poliţia era în plină activitate. I-am auzit şi eu discutând între ei, chemându-l pe medicul legist prin staţiile lor radio, luând notiţe detaliate în privinţa felului în care a fost găsit cadavrul…

Oricine trecea prin acea zonă întorcea capul să se holbeze, aşa că poliţistul care dirija traficul nu observă prea bine cum Bones îşi coborî privirea la forma de pe asfalt care se găsea în centrul atenţiei tuturor. Am văzut-o doar pentru o fracţiune de secundă – şi apoi braţele mi se strânseră în jurul lui Bones.

Pletele lungi şi negre şerpuiau în spatele poliţistului aplecat peste cadavru. Silueta masivă a bărbatului ascundea aproape totul, în timp ce făcea meticulos fotografii, dar acel păr era unic. Iar braţul parţial vizibil era braţul unui schelet.

Am fost atât de înmărmurită la vederea rămăşiţelor Francescăi, descompuse şi trădându-i adevărata vârstă, încât aproape că nici n-am observat felul ciudat, cotit, în care Bones conducea. O luă pe drumuri lăturalnice, poteci cu pietriş, şi chiar peste câmpuri, până ajunse la pădurea în marginea căreia se afla peştera. Dacă cineva ar fi încercat să ne urmărească, s-ar fi rătăcit de zece ori. Pe urmă îşi cără fără efort motocicleta într-o singură mână pe ultimii trei kilometri, ca să nu mai facă zgomot, în vreme ce eu mergeam lângă el.

N-am deschis gura până nu ne-am aflat amândoi înăuntru.

— Îmi pare rău. Nu-i potrivit, ştiu, dar îmi pare aşa de rău că Hennessey a ucis-o.

Bones se uită la mine şi gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Nu-i el. Tipul i-ar fi făcut multe, multe lucruri, dar n-ar fi omorât-o de-a dreptul. Trupul i-a fost aruncat la o oră sau două după ce-am vorbit eu cu ea. Hennessey ar fi ţinut-o în viaţă măcar mai multe zile. Până când ar fi stors de la ea şi ultimul detaliu din ce mi-a divulgat. N-a fost niciunul dintre oamenii lui Hennessey care să fi săvârşit aşa ceva pe la spatele lui.

Nu înţelegeam.

— Ce vrei să zici? Atunci cine a omorât-o?

— Francesca s-a sinucis, conchise el, iar gura i se schimonosi mai tare. E singura explicaţie logică. Trebuie să i se fi întins o capcană, a văzut că n-are cale de ieşire, aşa că şi-a luat singură viaţa. Îi trebuia doar o secundă ca să-şi înfigă un pumnal de argint în inimă, pentru ca ei să nu mai aibă ce să facă pe urmă. Faptul că Hennessey a lăsat-o chiar în locul unde fusesem cât pe ce să-l termin a fost un mod de a-mi arăta că ştie pentru cine l-a trădat ea.

Nu-mi puteam imagina curajul şi sângele-rece care i-au trebuit ca să facă asta. Mi-a adus aminte

de indianul care i-a lăsat lui Bones peştera. Să-şi aleagă felul în care moare a fost tot ce-i mai rămăsese şi lui. O ultimă luare de atitudine înainte de prăbuşirea finală.

— Rolul tău s-a încheiat în povestea asta, Pisoiaş. Îţi ajunge.

Tonul lui ferm mă smulse din gândurile mele.

— Bones, i-am zis cu blândeţe. Ştiu că eşti necăjit…

— Aiurea. Mă apucă de umeri şi glasul îi era grav, puternic. Nu-mi pasă cât de tare te oftici sau cu ce o să mă ameninţi. Că ai să termini relaţia noastră, că n-ai să-mi mai vorbeşti niciodată, sau orice ţi-ar mai trece prin minte, dar *n-am* de gând să te mai folosesc ca momeală pentru genul de oameni din pricina cărora Francesca şi-a luat viaţa ca să nu ajungă la mila lor! N-aş putea suporta să fii tu cea al cărei telefon îl aştept şi nu mai vine niciodată, ori dac-aş vedea trupul *tău* întins în blestemata de ţărână…

Se întoarse brusc, dar nu înainte de a-i surprinde o strălucire trandafirie în ochi. Asta îmi alungă supărarea pe el pentru că-mi dicta ce să fac.

— Hei. L-am tras uşor de spatele cămăşii. Când el tot nu se întoarse cu faţa la mine, m-am lipit de el. N-ai să mă pierzi. Francesca era singură, nu te avea pe tine care s-o apere. Nu-i vina ta, dar îi eşti dator să continui urmărirea lui Hennessey. A dat tot ce-a putut, din motive personale, poate, dar asta nu schimbă ce-a făcut. N-ai să te dai bătut, şi nici eu. Trebuie să avem credinţă. Hennessey o să fie speriat, o să se întrebe ce ţi-o fi zis ea. Îl vânezi de mai bine de *unsprezece ani.* N-ai mai fost niciodată atât de aproape! Nu există cale de întoarcere, iar eu n-am să fug de teamă. O să-l prindem. O să-l călcăm în picioare, pe el şi pe fiecare ticălos lacom din gaşca lui, apoi vor şti că tu i-ai doborât… împreună cu micuţa ta Roşcată cu Coasa, care n-a mai cunoscut un vampir pe care să nu încerce să-l stârpească mai întâi.

El se înecă la auzul poreclei pe care mi-o dăduse frustrat în acea dimineaţă cu Lola. Pe urmă se întoarse şi mă luă în braţe.

— Tu eşti Roşcata mea cu Coasa, iar mie mi-a fost tare dor de tine.

În ciuda a tot ce se petrecea în jurul nostru, în acea clipă, auzindu-l că i-a fost dor de mine, m-am simţit fericită.

— Bones, când te-am sunat înainte… înainte de a auzi de Francesca… am vrut să-ţi spun că mi-am dat şi eu seama, în sfârşit, cine sunt şi ce vreau. Mi-ai zis că odată ce-o voi face, n-ar mai trebui să mă scuz în faţa nimănui pentru asta. Aşa că n-am de gând s-o fac.

El se trase înapoi. Privirea îi era înnegurată de precauţie.

— Ce spui?

— Spun că sunt o ticăloasă capricioasă, nesigură pe mine, îngustă la minte, geloasă, groaznic de furioasă, şi vreau să-mi promiţi că nimic din toate astea nu te deranjează, pentru că eu asta sunt şi pe tine te vreau. Ţi-am simţit lipsa în fiecare minut din săptămâna asta şi nu mai vreau să-mi petrec nicio zi fără tine de-acum încolo. Dacă mama mă reneagă pentru că sunt cu un vampir, atunci asta-i decizia ei, dar şi eu am luat o hotărâre, pentru care n-o să-mi cer iertare, nici n-o să mă dezic de ea.

A rămas tăcut atât de mult încât am început să mă îngrijorez. Să fi fost puţin prea sinceră în autoevaluarea mea? Recunosc, nu suna ca o reclamă, dar măcar încercasem să spun ce gândesc…

— Nu vrei să mai repeţi asta? mă rugă într-un târziu, o altă emoţie luându-i locul încordării de pe chip. Mă tem că mi-am pierdut minţile şi doar halucinez c-aud ceea ce doream atât de mult s-aud.

L-am sărutat, în schimb, atât de bucuroasă să fiu din nou în braţele lui, că nu mă mai puteam opri să-l tot ating. Nu-mi dădusem seama până-n acea clipă cât de dor îmi fusese de el, fiindcă până şi în

groaznicele condiţii ale morţii Francescăi, acesta era momentul meu cel mai fericit de când plecase din apartament acum cinci zile.

Bones îşi trecu mâinile pe trupul meu, sărutându-mă atât de adânc, încât curând mă lăsă fără suflare. Mi-am smuls gura dintr-a lui, ca să pot respira. Îşi trecu buzele pe gâtul meu, lingând şi sugând uşor artera care-mi pulsa. Acea zvâcnire păru să-i atragă atenţia asupra altor părţi din trupul meu. Mi-am desfăcut gulerul ca să-i las mai multă libertate de mişcare.

El îmi scoase bluza peste cap, dezlipindu-şi gura de pe gâtul meu doar în secunda în care mă dezbrăca. Colţii săi, de-acum lungiţi de dorinţă, îmi zgâriară gâtul în timp ce mă mângâia. Bones niciodată nu-mi sfâşia pielea, indiferent cât de intensă era dorinţa noastră. Respecta cu atâta grijă limitele pe care eu i le impusesem, dar în ce mă priveşte nu puteam spune acelaşi lucru. Îl făcusem să sângereze de nenumărate ori în zvârcolirile patimii noastre, el, însă, n-a pus niciodată în discuţie dublul standard. Mă întrebam dacă se gândea acum la asta, în timp ce se juca cu gâtul meu aşa cum îmi plăcea mie. Se reţinea? Tensiunea dureroasă pe care o simţeam în trup, acea foame arzătoare de a-l avea în mine… o simţea şi el, dar altfel? Şi-o înăbuşea, pentru că asta era o parte din el pe care eu refuzam s-o accept, deşi el mă acceptase aşa cum eram?

Bones îşi coborî gura pe sânii mei, dar l-am tras din nou spre gât.

— Nu te opri, i-am şoptit, dorindu-mi lucrul ăsta în toate sensurile.

Trebuie să-şi fi dat seama după vocea mea că nu mă refeream la preludiu, pentru că se crispă.

— Ce faci, Pisoiaş?

— Trec peste vechile mele prejudecăţi. Eşti un vampir. Bei sânge. Eu am băut dintr-al tău, iar acum vreau să bei şi tu dintr-al meu.

Mă fixă cu privirea preţ de o clipă nesfârşită, apoi clătină din cap.

— Nu. Nu vrei asta cu adevărat.

— Colţii tăi nu mă mai sperie, am murmurat. Şi nici tu. Vreau sângele meu în tine, Bones. Vreau să ştiu că-ţi curge-n vene…

— Nu mă poţi ispiti în felul ăsta, bombăni el, întorcându-mi spatele cu pumnii încleştaţi.

Oh da, îşi dorea lucrul ăsta, iar eu voiam să i-l ofer, laolaltă cu tot ceea ce-i refuzasem mai înainte. M-am dus în faţa lui:

— Eu nu te ispitesc. Eu *insist* să bei de la mine. Haide. Dărâmă şi acest ultim zid dintre noi.

— Nu trebuie să-mi dovedeşti mie nimic, replică el, încă refuzând, dar începând să cedeze.

Puteam simţi cum i se înteţea foamea. Aerul din jurul nostru părea încărcat cu electricitate, iar ochii îi ardeau cu flăcări mai verzi decât văzusem eu vreodată.

L-am cuprins cu braţele pe după mijloc şi mi-am frecat gura de gâtul său:

— Nu mi-e frică.

— Dar mie mi-e. Mi-e foarte teamă c-o să regreţi pe urmă.

Nici nu-şi termină bine spusele şi braţele i se încolăciră în jurul trupului meu. M-am frecat de el şi l-am auzit cum şuieră la atingerea pielii mele de a lui. I-am apucat lobul urechii cu dinţii şi l-am muşcat cu hotărâre, iar el se cutremură.

— Vreau asta. Dovedeşte-mi că nu trebuia să aştept atâta vreme.

Îşi trecu mâna prin părul meu, netezindu-l, iar gura i se afundă în gâtul meu. Am gemut când i-am simţit limba lingându-mi pulsul într-un mod mai prădalnic ca niciodată. Îşi strânse gura asupra lui, sugându-l. Trăgându-mi artera mai aproape de suprafaţă, o apăsă cu dinţii lui ascuţiţi. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Bătăile ei parcă-i vibrau pe buze.

— Pisoiaş, gemu el cu gura lipită de pielea mea. Eşti sigură?

— Da, am şoptit. Da.

Colţii i se afundară în gâtul meu. M-am pregătit pentru durere, dar ea nu veni. În schimb, senzaţia unui supt prelungit şi adânc mă făcu să încremenesc surprinsă. *Oh!* Nu era la fel ca muşcătura lui Hennessey. Nu m-a durut. Dimpotrivă, am început să simt o căldură delicioasă prin tot corpul. Ca şi cum rolurile noastre s-ar fi inversat, iar sângele care-i curgea în gură mă hrănea şi pe mine. Valul de căldură crescu, luându-mă şi pe mine cu el, şi mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, ca să-l trag mai aproape.

— Bones…

El bău mai mult, ridicându-mă în braţe când mi se înmuiară genunchii. M-am lăsat în voia lui, şocată de faptul că fiece sorbitură a gurii lui mă făcea să mă simt mai bine, până când mi s-a părut că mă topesc în braţele sale. Pierdută în neaşteptatul extaz.

Întregul meu univers se contractă, cuprinzând doar bătăile răsunătoare ale inimii mele, gâfâitul constant şi curgerea continuă a sângelui ce lega de el fiecare bucăţică din mine. Mi-am simţit sângele ca niciodată până atunci, am înţeles cât de vital era pentru fiecare nerv, fiecare celulă, căci conţinea însăşi esenţa vieţii. L-am lăsat să curgă în el, dorind să-l umplu până când avea să se înece în mine. Mi se părea că nu mai aveam greutate, că pluteam, apoi căldura care mă cuprinse se transformă într-un şuvoi de fierbinţeală lichidă.

Da. Da!

Nu ştiu dacă am rostit cu voce tare, pentru că realitatea dispăruse. Tot ce mai puteam simţi era acea căldură revărsându-se în mine, înteţindu-se, până când mi-am simţit sângele fierbându-mi în vine. Apoi simţurile îmi redeveniră acute. Mi se părea că pielea stătea să explodeze pe mine,

sângele îmi fierbea la focul dorinţei erotice şi ultimul lucru pe care l-am mai simţit a fost cum Bones mă strângea tot mai tare în timp ce bea.

Când am deschis ochii, eram îngropată-n pături. Două braţe palide mă cuprindeau şi cumva am ştiut că era mult mai târziu, deşi nu aveam un ceas în preajmă ca să verific.

— E întuneric afară? am întrebat, pipăindu-mi instinctiv gâtul.

Fără umflături, numai piele netedă. Cât de uimitor era faptul că nu-mi lăsase nicio urmă vizibilă, deşi încă mai simţeam furnicături în tot trupul.

— Da, e întuneric acum.

M-am întors cu faţa la el, icnind uşor când picioarele lui reci le atinseră pe ale mele.

— Ai îngheţat!

— Iar mi-ai luat toată pătura!

Mi-am coborât privirea la mine. Eram înfăşurată în toată cuvertura. Lui Bones nu-i mai rămăsese decât o bucăţică de pătură, cum se ghemuise lipit de mine. Bănuiesc că nu exagera.

M-am dezvelit şi am aruncat jumătate din pătură peste el, tremurând de frig pe când carnea lui rece se lipea de trupul meu gol.

— M-ai dezbrăcat în timp ce dormeam? N-ai profitat, nu-i aşa?

— Nu, mi-am luat măsuri de precauţie, răspunse el, căutându-mi ochii.

Abia atunci am observat că era atât de încordat, încât o singură lovitură l-ar fi putut sfărâma.

— Te-am dezbrăcat şi ţi-am ascuns hainele, în caz că te trezeşti furioasă pentru ce s-a întâmplat, ca să nu mai poţi fugi afară fără să stai de vorbă cu mine mai întâi.

Iată un bărbat care învăţase din experienţă. Aproape c-am zâmbit imaginându-mi cum îmi ascundea hainele sub bolovani. Pe urmă am redevenit serioasă.

— Nu m-am supărat. Eu am vrut-o şi a fost… incredibil. N-am ştiut c-o să fie aşa.

— Mă bucur aşa de mult să aud asta, şopti el. Te iubesc, Pisoiaş. N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult.

Inima-mi explodă în piept într-un vârtej de sentimente. Lacrimi îmi ţâşniră din ochi. Mă durea emoţia care urla în tăcere să i se dea glas. El îmi văzu lacrimile.

— Ce s-a-ntâmplat?

— N-ai să te opreşti până n-o să obţii totul de la mine, nu-i aşa? Trupul meu, sângele meu, încrederea mea… şi tot mai vrei ceva.

Ştia despre ce vorbeam şi îmi răspunse imediat:

— Cel mai mult îţi vreau inima. Mai presus de orice. Ai perfectă dreptate, n-o să mă opresc până n-o s-o am.

Lacrimile începură să-mi curgă pe obraji, pentru că nu mai puteam să-i ascund adevărul. Nu ştiu cum am reuşit să i-l ascund atâta timp.

— Ţi-am dat-o deja. Aşa că de-acum te poţi opri.

Trupul i se încordă.

— Vorbeşti serios?

Nesiguranţa dar şi o emoţie tot mai intensă i se citeau în ochii care-i scrutau pe ai mei. Am încuviinţat din cap, pentru că mi-era gura prea uscată ca să mai pot vorbi.

— Spune. Am nevoie s-aud cuvintele. Zi-mi.

Mi-am lins buzele şi mi-am dres glasul. Am încercat de trei ori fără succes, dar până la urmă vocea îmi reveni:

— Te iubesc, Bones.

O greutate păru să mi se ridice de pe umeri, fără să fi ştiut că era acolo. E curios cât de mult m-am temut de un lucru care n-ar fi trebuit să mă sperie defel.

— Din nou.

Începu să zâmbească şi o bucurie frumoasă, pură, umplu goliciunea pe care o purtasem în

suflet toată viaţa.

— Te iubesc.

Mă sărută pe frunte, pe obraji, pe pleoape şi pe bărbie, atingeri uşoare ca fulgul ce aveau impactul unei locomotive.

— Încă o dată! îmi ceru el cu gura lipită de a mea, iar eu i-am murmurat cuvintele în el:

— *Te iubesc.*

Bones mă sărută până când am simţit cum mi se învârte capul şi totul se răstoarnă în jurul meu, deşi stăteam întinsă în pat. El se opri doar atât cât să-mi şoptească pe buze:

— A meritat aşteptarea.

Douăzeci şi unu

— Catherine, n-ai mai dat pe acasă de patru săptămâni. Ştiu că eşti ocupată cu colegiul, dar trebuie să-mi promiţi c-ai să vii acasă de Crăciun.

Mă copleşi sentimentul vinovăţiei pe când îmi mutam receptorul de la o ureche la alta, aşteptând ca floricelele să înceapă să-mi sară din tigaie. De obicei, îmi săreau şi pe masă din tigaie.

— Ţi-am spus, mamă, am să fiu acolo de Crăciun. Dar până la Crăciun sunt foarte ocupată. Studiez ca o nebună. Se apropie examenele.

Nu asta-mi ocupa cea mai mare parte din timp. Sigur, studiam, dar nu pentru colegiu. Nu. Bones şi cu mine cercetam orice hârtie ne cădea în mână, ca să încercăm să aflăm la cine se referise Francesca atunci când pomenise de cineva „mai sus-pus" decât un judecător sau un şef de poliţie. Ţinând cont că ar fi trebuit să fie o persoană cu autoritate asupra departamentului de poliţie, judecând după toate rapoartele falsificate ori lipsă descoperite de noi, rezulta că cel mai probabil suspect era primarul din Columbus. Ne-am luat pe urmele lui. L-am filat, am tras cu urechea, i-am verificat trecutul şi tot ce vreţi. Până acum nu găsisem nimic, dar asta nu însemna că nu era pur şi simplu precaut. În definitiv, nu-l supravegheam decât de nouă zile.

— Te mai vezi cu Timmie? Te rog, spune-mi că folosiţi prezervative.

Am respirat o dată adânc. Înfruntasem monştri setoşi de sânge şi fusesem mai puţin agitată ca acum, dar asta era o discuţie pe care o amânasem suficient de mult.

— De fapt, chiar doream să discut cu tine despre asta. De ce nu treci pe la mine în weekendul ăsta? Am… am putea sta de vorbă.

— Nu eşti gravidă, nu-i aşa? mă întrebă imediat.
— Nu.
Dar când o să auzi ce-am de zis, ai să-ţi doreşti să fi fost doar asta.
— Bine, Catherine. Părea mai puţin îngrijorată, dar tot circumspectă. Când?
Am înghiţit greu.
— Vineri, la şapte? am spus.
— Bun. Am să-ţi aduc o plăcintă.
Iar eu am să pregătesc nişte valium şi am să ţi-l pun în plăcintă, pentru că o să ai nevoie.
— Bine, ne vedem atunci. Te iubesc, mamă.
Chiar dacă tu o să decizi să nu mă mai iubeşti.
— Sună cineva la uşă, Catherine. Trebuie să închid.
— OK. Pa.
Am închis telefonul. Ei bine, o făcusem. Aveam să-i spun lui Bones mai târziu, când ne vedeam. Din câte-l ştiam, o să fie mulţumit. Bietul de el nici n-avea idee ce-l aştepta.
Vreo treizeci de minute mai târziu un ciocănit în uşă mă făcu să tresar. Timmie era în oraş, în vizită la mama lui. Bones plecase din zori, după cum îi era obiceiul, aşadar nu mai rămânea decât domnul Joseph, proprietarul, de luat în considerare, mai ales că tocmai vorbisem cu mama la telefon. Când m-am uitat prin vizor ca să văd cine era la uşă, totuşi, n-am recunoscut faţa. A niciunuia dintre cei doi.
— Cine-i?
Energia care vibra dincolo de uşă era omenească, aşa că n-am mai alergat după ţepuşe.
— Poliţia. Detectiv Mansfield şi detectiv Black. Catherine Crawfield?
Poliţia?
— Da?
Totuşi, nu le-am deschis uşa. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.
— Vreţi să deschideţi uşa, vă rog, domnişoară? Am dori să vă punem câteva întrebări.

După tonul lui, nu prea-i plăcea să vorbească printr-un zid. M-am repezit să-mi pun ţepele cât mai aproape, pentru orice eventualitate, sub canapea.

— Doar o secundă! Să mă îmbrac!

Am pus restul armelor într-o valiză, pe care am împins-o sub pat. Am aruncat un halat pe mine, ca să le arăt că mă îmbrăcasem în grabă, şi am deschis uşa.

Cel care arăta în jur de cincizeci de ani se prezentă ca fiind detectivul Mansfield, iar celălalt mai tânăr, de vreo treizeci şi cinci de ani, poate, era detectivul Black. Detectivul Mansfield îmi întinse o carte de vizită cu numele lui şi numărul de telefon tipărite pe ea. Am luat-o, am dat mâna cu ei şi am aruncat o privire rapidă asupra insignelor pe care mi le-au fulgerat pe sub nas.

— Astea ar putea fi şi de la Kmart[19], iar eu n-aş şti să fac diferenţa, aşa că vă rog să mă scuzaţi dacă o să discutăm în pragul uşii.

Le vorbeam pe un ton elegant dar rece, în timp ce-i cântăream în gândul meu. Nu păreau periculoşi, însă aparenţele puteau fi înşelătoare, iar noi ştiam că Hennessey avea de partea lui mardeiaşi în uniformă.

Detectivul Mansfield mă măsură şi el din ochi, cercetător. Speram că arăt ca o studentă inocentă de colegiu.

— Domnişoară Crawfield, dacă asta v-ar linişti, puteţi da un telefon la noi la secţie şi să ne verificaţi numerele insignelor. Suntem dispuşi să aşteptăm. Pe urmă am putea intra, ca să nu mai trebuiască să stăm în picioare.

Cât pe ce să câştigaţi, băieţi!

— Oh, nu-i nicio problemă. Despre ce-i vorba? Mi-a fost lovită camioneta sau altceva? Se întâmplă multe chestii de-astea-n campus.

— Nu, domnişoară, nu suntem aici pentru camioneta dumitale, dar pun pariu că ai ceva idee de ce vrem să discutăm cu dumneata, nu-i aşa?

— Nu, chiar nu ştiu şi nu-mi plac misterele, domnule detectiv!

Acum tonul meu se înăspri puţin ca să ştie ei că nu eram făcută toată din gelatină tremurătoare. Aşa cum mi se făcuseră intestinele.

— Ei bine, Catherine Crawfield, nici nouă nu ne plac misterele. Mai ales cele care au de-a face cu mame asasinate şi cadavre îngropate. O cunoşti pe Felicity Summers?

Numele îmi spunea ceva vag, dar să mă ia dracu dac-aveam să le zic asta.

— Nu, cine e? Şi despre ce vorbiţi voi? Faceţi bancuri?

Am făcut ochii puţin mai mari, aşa cum ar face cineva care n-ar fi îngropat peste o duzină de hoituri în pământ. Când el a rostit „cadavre îngropate”, am simţit că mi se înmoaie genunchii. Din fericire, totuşi, m-am ţinut dreaptă ca o lumânare.

— A fost o mamă în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, dispărută acum şase ani, pe când se afla în vizită la o prietenă. Trupul ei descompus a fost descoperit cu opt săptămâni în urmă, în Indiana, de nişte vânători. Totuşi, maşina ei, un Passat albastru-închis din 1998, a fost găsită pe fundul Lacului Silver, în regiunea noastră, acum două săptămâni. Nu-ţi sună nimic familiar?

Acum ştiam cine era, căci revedeam în minte documentele de înregistrare din noaptea în care am ucis pentru prima oară un vampir. Acelaşi care mă dusese la Lacul Silver într-un frumos Passat albastru. Afurisiţii, au găsit maşina scufundată de mine.

Dar am clipit din ochi în faţa lui cu o expresie de deconcertare naivă şi am scuturat din cap.

— De ce mi-ar suna mie familiar aşa ceva? N-am fost niciodată-n Indiana. De unde s-o fi cunoscut eu pe biata femeie?

Biata femeie, într-adevăr. Ştiam mai bine decât cei doi papiţoi cât trebuie să fi suferit.

— De ce nu ne laşi să intrăm, domnişoară Crawfield? Ascunzi ceva de noi?

O luaseră de la capăt. Trebuie că nu aveau mandat, altfel nu s-ar fi zbătut atât ca să-i invit eu înăuntru.

— Am să vă spun de ce nu vă las să intraţi. Pentru c-aţi venit la uşa mea să mă întrebaţi de o femeie moartă, ca şi cum ar trebui să ştiu ceva, şi nu-mi place deloc treaba asta.

Aşa. Mi-am încrucişat mâinile la piept ca să le arăt cât de indignată eram. Mansfield se aplecă mai aproape.

— Bine, o să facem cum vrei. Ştii cumva vreun motiv pentru care un cadavru fără cap a fost îngropat la o sută de metri de ţărmul unde s-a găsit maşina doamnei Summers? Sau de ce hoitul ăla era mort de peste douăzeci de ani? Vreau să zic, de ce ar dezgropa cineva un cadavru, i-ar tăia capul, l-ar îmbrăca în haine din ziua de azi şi apoi l-ar îngropa lângă locul în care a abandonat maşina victimei, în alt stat decât cel în care s-a găsit corpul ei? Ai vreo idee de ce-ar face cineva aşa ceva?

Mă rog, unu la zero pentru Bones. Avea dreptate că primii vampiri ucişi de mine erau boboci.

— Nu ştiu de ce-ar face cineva aşa ceva. Nu ştiu de ce oamenii fac multe lucruri ciudate pe lumea asta.

Ăsta era negreşit adevărul.

— Dar ceea ce într-adevăr nu ştiu e de ce-mi spuneţi mie toate astea.

Mansfield lăsă să-i scape un mic surâs plin de răutate.

— Oh, eşti bună. Doar o fată simplă dintr-un orăşel, eh? Vezi tu, se întâmplă să ştiu mai bine. Ştiu, de exemplu, că-n noaptea de doisprezece noiembrie 2001, un bărbat care se potrivea descrierii făcute răpitorului lui Felicity Summers a fost văzut ieşind din Clubul Galaxy cu o tânără roşcată înaltă şi frumuşică. Au plecat în Passatul

albastru-închis din 1998 al lui Felicity. Am dat Passatul ăla în urmărire generală, şi a fost oprit în Columbus în noaptea aia. Dintr-un motiv anume, ofiţerul s-a zăpăcit şi a lăsat suspectul să plece, dar nu înainte de a-i lua numărul de la maşină. Când detectivul Black a cercetat mai departe, a descoperit şi el că în aceeaşi noapte, bunicul dumitale a sunat la poliţie pentru c-ai ieşit în oraş şi n-ai mai venit acasă. *Acum* îţi spun ceva toate astea?

Parcă eram într-o emisiune de pe Court TV, doar că era greţos de reală.

— Nu, pentru a cincea oară, nimic din toate astea nu-mi sună cunoscut. Deci am plecat pe furiş de acasă în aceeaşi noapte în care o roşcată a plecat din club cu cineva care putea fi asasinul femeii ăsteia? Numai pentru că părul meu e roşu, eu trebuie să fiu ea?

Mansfield îşi încrucişă braţele într-un fel care trăda că avea mai multe de zis.

— Dacă doar culoarea părului ar fi singurul nostru indiciu, ai avea absolută dreptate. Nu te putem învinui doar pentru că părul tău e roşcat, nu? Dar noul meu partener de aici – mi-l indică pe detectivul Black cu un gest din cap – a lucrat peste program, şi ştii tu cine a rezultat dintr-un fals raport de viol? Tu, Catherine. Ai fost identificată drept roşcata care a plecat în noaptea aia cu răpitorul lui Felicity Summers.

Ticăloşii! Cum ajunseseră până la mine? Cum?

— Nu ştiu ce sursă aveţi, dar mi se pare ridicol ca să încerce cineva să mă lege de femeia asta după şase ani. Mai eram încă-n liceu pe atunci. Nu vi se pare puţin cam bizar că aşa, dintr-odată, vine acum cineva să-mi spună c-am plecat cu bărbatul ăla?

Mansfield lăsă să-i scape un rânjet plin de răutate.

— Ştii ce mi se pare mie bizar? Cum o fată drăguţă ca tine s-a lăsat amestecată în porcăria

asta. Ce sunt ei, satanişti? De-asta dezgroapă un cadavru şi-l îngroapă în haine din ziua de azi? Vreun tip de efigie? Asemenea cadavre ciudate mai apar şi-n alte locuri. Un altul a fost descoperit nu prea departe de aici acum vreo zece zile. A fost cadavrul unei femei, moartă de aproape o sută de ani! Haide, Catherine. Tu ştii cine face toate astea. Spune-ne şi-ţi putem oferi protecţie. Dar dacă n-o faci, ai să fii şi tu închisă împreună cu ei pentru complicitate la omor, conspiraţie, jefuire de morminte şi răpire. Vrei să-ţi petreci tot restul vieţii în puşcărie? Nu merită.

Mamă, cu ce teorii veneau! Cred că aveau dreptate dacă priveau toate astea dintr-un punct de vedere pur omenesc. Pentru ce altceva ar fi dezgropat cineva un cadavru mort de multă vreme, numai ca să-l îngroape iar pe urmă? Pentru că persoana nu era de fapt moartă, bineînţeles.

— Am să vă spun ce ştiu.

Furia şi neliniştea îmi ascuţeau glasul.

— Ştiu că m-am săturat să vă ascult aiurelile despre femei moarte şi cadavre vechi. Vă agăţaţi şi de-un fir de păr, dar firul nu-i al meu.

Acestea fiind zise, m-am întors pe călcâie şi am trântit uşa. N-au făcut niciun gest să mă împiedice, dar Mansfield îmi strigă prin uşă:

— Să-nţeleg că nu-l cunoşti nici pe Danny Milton, atunci? De unde crezi c-am aflat cum te cheamă? El e cel care te-a văzut plecând cu răpitorul lui Felicity de la Clubul Galaxy, acum şase ani. Îşi aminteşte pentru că, aşa cum ne-a mărturisit, voi doi v-aţi certat în seara aia, iar el n-a spus nimic la poliţie atunci, pentru că se temea să-şi divulge relaţia cu o minoră. I-a mărturisit totul detectivului Black la telefon în dimineaţa asta, totuşi, după ce partenerul meu a descoperit plângerea lui Danny la poliţie în care spunea că noul tău prieten i-a zdrobit mâna când i-a strâns-o. Acum, noi nu ştim exact ce i s-a întâmplat. Ne dăm seama că nu i se poate trage de la o simplă

strângere de mână. L-ai dus undeva şi i-ai distrus-o tu? Poate ca să-l împiedici să vorbească? O să scoatem totul de la el, crede-mă. Şi atunci o să ne întoarcem la tine.

Am aşteptat până când nu le-am mai auzit paşii, apoi m-am prăbuşit pe podea în faţa uşii.

Cum văzusem destule la televizor, cel puţin am ştiut să nu ridic imediat receptorul şi să-l sun pe Bones. Puteau să-mi asculte telefonul. Ştiau suficient, dar totuşi nu chiar îndeajuns. Mica lor tactică de a mă băga în sperieţi azi-dimineaţă era menită să-mi smulgă o declaraţie lăcrimoasă. Ei bine, asta n-avea să se întâmple. Pentru început, ar fi o modalitate grozavă să capăt o vacanţă prelungită într-o rezervă capitonată, în care le-aş fi putut povesti tuturor minunaţilor doctori despre monştri, în timp ce ei ar pompa litiu în mine.

În schimb, mi-am pus o pereche de colanţi negri din spandex şi o bluză mulată cu mâneci lungi, tot neagră, m-am încălţat cu tenişi şi mi-am făcut o coadă de cal. N-aveau decât să creadă că mă duceam să alerg în pădure. Gura grotei era dificil de găsit dacă nu ştiai unde să te uiţi, iar ei nu ştiau. Şi pe urmă, ei nu puteau ţine pasul cu mine la o alergare pe un teren accidentat ca ăla, nici să fi încercat. Mansfield probabil ar fi făcut un atac de cord pe loc. Mirosea ca un fumător înrăit.

Mai întâi, trebuia să nu arăt ca şi cum m-aş fi grăbit drept la locul vreunei crime. M-am dus la mall şi am făcut cumpărături timp de o oră, cu noduri în stomac de tensiune. Pe urmă am plecat şi am pornit-o spre peşteră.

Când am parcat camioneta, am făcut-o mai departe decât de obicei, la mai bine de şase kilometri de teritoriu împădurit depărtare de peşteră. În cazul în care mă urmărea careva, m-am prefăcut că mă întind şi-mi fac încălzirea, ca orice alergător normal. Pe urmă am pornit-o la goană,

deplasându-mă în cercuri largi, ca să zăpăcesc pe oricine ar fi încercat să-mi repereze direcţia.

După vreo cincisprezece kilometri de alergat, am dat buzna în peşteră. Bones îmi ieşea deja în întâmpinare, cu o expresie nedumerită dar încântată pe faţă:

— Pisoiaş, nu te aşteptam atât de devreme…

Se opri când îmi văzu faţa. Mi-am aruncat braţele pe după gâtul lui şi am izbucnit în lacrimi.

— Ce-i?

Mă ridică în braţe şi mă duse repede peste pragul scund, apoi mă aşeză pe canapea. Mi-am ţinut cumpătul suficient încât să-i pot povesti totul.

— Danny. Danny Milton. Lua-l-ar dracu! A reuşit să mi-o tragă iar, şi de data asta şi-a păstrat hainele pe el! Tocmai am primit vizita a doi detectivi. Mulţumită dobitocului ăluia care le-a dat numele meu şi le-a zis că eu am plecat dintr-un club în compania unui criminal, ghiceşte acum cine-i suspectul lor numărul unu într-un caz nerezolvat de crimă ce implică o femeie tânără şi un ciudat cadavru mumificat? Cred că va fi nevoie să le bei sângele şi să le schimbi gândurile, altfel n-o să mai termin niciodată colegiul. Dumnezeule, îşi închipuie că protejez un asasin ocult, nici n-ai crede unele dintre teoriile lor…

Pe faţa lui se ivi o expresie alarmată şi se ridică de pe canapea.

— Pisoiaş, începu el cu o intensitate gravă în voce. Treci la telefon şi sun-o pe mama ta. Chiar acum. Spune-i să-i ia şi pe bunicii tăi şi să plece. Adu-i aici, pe toţi.

— Eşti *nebun*? Acum mă ridicasem şi eu în picioare, cu ochii mari, nedumerită. În primul rând că mama ar ieşi urlând din peştera asta, îi e frică de întuneric, şi îmi şi închipui cum s-ar refugia bunicii mei în buncărul ăsta. Poliţia nu merită…

— Puţin îmi pasă de poliţie, răspunse el, şi cuvintele lui şfichiuiră aerul. Hennessey caută orice ar putea găsi în legătură cu mine ori, dacă nu,

măcar cu cineva apropiat mie. Ştii că are relaţii la poliţie, şi dacă ei îţi au numele în evidenţa lor ca suspectă într-o crimă cu un cadavru putrezit în mod bizar, atunci o să-l afle şi el. Nu mai eşti o anonimă. Ai fost implicată în moartea unui vampir, şi tot ce trebuie el să facă e să-ţi vadă fotografia ca să-şi dea seama că eşti aceeaşi fată care a fost cât pe ce să-l omoare, aşa că treci la telefon şi scoate-ţi familia din casa aia.

Iisuse, nu mă gândisem la asta! Cu mâini tremurânde, am apucat telefonul pe care mi-l întindea el şi am format numărul. A sunat o dată… de două ori… de trei… de patru… de cinci… de şase ori… Lacrimile îmi ţâşniră din ochi. Niciodată nu lăsau telefonul să sune atât de mult. *Oh, nu, vă rog… de zece… de unsprezece… de douăsprezece ori…*

— Nu răspunde nimeni. Am vorbit cu ea azi-dimineaţă, înainte să vină detectivii. Zicea că bate cineva la uşă…

Am accelerat printre copaci pe motocicleta lui. De data asta mă bucuram că avea vehiculul ăsta nesigur. Era singurul tip de transport care se putea deplasa prin teritoriul ăsta cu o asemenea viteză. Dacă încerca cineva să ne oprească, aş fi arătat în ochii lor vinovată de tot ce ar fi poftit să mă acuze. Peste colanţii mei din spandex eram acum încălţată cu cizme înalte, cu ţepuşe înăuntru, aveam pumnale din argint prinse de antebraţe şi coapse, şi două pistoale băgate la centură, cu gloanţe din argint. Nu că ne-am fi oprit pentru careva, dar cineva ar fi putut încerca să ne prindă.

Am tot încercat să-mi sun familia pe celular, blestemând şi rugându-mă când nimeni nu-mi răspundea. Dacă li se întâmplase ceva, avea să fie numai din vina mea. Dacă n-aş fi băut ginul ăla botezat şi aş fi fost în stare să-l ucid pe Hennessey… dacă nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Danny… O mie de diverse feluri de a mă pedepsi

singură îmi trecură prin minte. În mod normal, distanţa de la peşteră la casă era de o oră şi jumătate. Bones ajunse în mai puţin de treizeci de minute.

Am oprit chiar în faţa casei şi am fost prima care m-am dat jos. Am urcat în fugă treptele verandei şi am năvălit prin uşa deschisă. Odată intrată, creierul meu refuză să primească ceea ce vedeau ochii. Lichidul roşu care mânjea pardoseala mă făcu să alunec şi să cad pe jos, în viteza paşilor mei cuprinşi de panică. Bones pătrunse înăuntru cu mai multă precauţie, dar la fel de iute, şi mă ridică în picioare.

— Hennessey şi oamenii lui s-ar mai putea afla prin apropiere. Nu-i eşti nimănui de niciun folos dacă cedezi acum!

Glasul îi era aspru, însă pătrunse până la partea paralizată din creierul meu, care se golise la vederea acelui sânge. Primele umbre ale înserării întunecau cerul. Ultimele raze ale soarelui străluceau ca ambra pe ochii lipsiţi de viaţă ai bunicului meu, care zăcea pe podeaua din bucătărie. Avea gâtul tăiat. Pe sângele lui alunecasem.

Smulgându-mă din braţele lui Bones, mi-am scos pumnalele din teacă, gata să le arunc în orice lucru care mişca. O dâră de sânge urca pe trepte şi urmele stacojii ale unor mâini însângerate parcă ne invitau să le urmăm. Bones adulmecă o dată adânc în aer şi mă împinse pe palierul scării, spunând:

— Ascultă-mă. Simt doar vag mirosul lor, aşa că Hennessey şi oricine a mai fost cu el nu sunt pe aproape. Dar tu ţine-ţi pumnalele la îndemână şi aruncă-le în orice mişcă. Stai aici.

— Nu, am rostit printre dinţii încleştaţi. O să urc.

— Pisoiaş, n-o face. Lasă-mă pe mine. Tu stai de pază.

Mila îi încreţea faţa, dar am ignorat-o. Durerea mi-am înghesuit-o într-un boţ mic şi tare din sinea

mea. Aveam să mi-o revărs mai târziu. Mult mai târziu, când fiece vampir sau om care luase parte la aşa ceva avea să fie mort.

— Dă-te din drumul meu.

Tonul meu nu fusese niciodată mai ameninţător, şi el făcu un pas înapoi, dar mă urmă îndeaproape. Uşa de la dormitorul meu era spartă. Se mai ţinea într-o singură balama. Bunica zăcea cu faţa în jos pe podea, cu mâinile încleştate ca nişte gheare, de parcă şi-n moarte încerca să scape de ceea ce o pândise. Avea două răni la gât, una superficială, alta adâncă. Arăta ca şi cum, muribundă, se târâse pe scară până-n camera mea. Bones îngenunche lângă ea şi făcu un lucru straniu. Îi mirosi rănile de la gât, apoi luă o pernă plină de sânge de pe patul meu şi şi-o apropie de faţă.

— Ce faci?

Dumnezeule, doar nu i se făcuse foame, nu? Gândul ăsta îmi trimise prin tot corpul un tremur plin de răutate.

— Pot să-i miros. Au fost patru, între care şi Hennessey. O miros pe mama ta în perna asta. Au luat-o cu ei. Şi nu i-a curs destul sânge pe aici încât să fie moartă.

Uşurarea şi frica mă făcură aproape să cad din picioare. Mai era încă-n viaţă, cel puţin era posibil. Bones adulmecă din nou în jur ca un câine mare şi blond, urmând mirosul care-l făcu să coboare din nou pe scări. L-am auzit intrând iar în bucătărie şi mi-am dat seama că îl adulmeca acum şi pe bunicul Joe. Era prea cumplit ca să-l mai pot privi. Cu blândeţe, am întors-o pe bunica pe spate. Ochii ei deschişi păreau să mă privească acuzator. *Asta-i numai din vina ta!* păreau să strige ei în tăcere. Înăbuşindu-mi un scâncet, i-am închis şi am înălţat o rugă la cer ca ea măcar să se odihnească în pace, pentru că eu n-aveam să-mi mai găsesc niciodată liniştea.

— Coboară, Pisoiaş. Vine cineva.

Brusc, am ţâşnit pe scări în jos, ferindu-mă de sângele lunecos care le păta. Bones ţinea ceva mototolit în mână şi mă împinse afară pe uşă, în timp ce şi-l băga sub centură. O maşină se auzi scârţâind pe şosea, cam la doi kilometri distanţă, iar eu am mai scos două pumnale. Ţineam de-acum patru, câte două în fiecare mână.

— Ei să fie?

Aşa speram. Nu-mi mai doream nimic altceva decât să le sfâşii pe bestiile care făcuseră asta. Bones stătea lângă mine cu picioarele depărtate şi ochii mijiţi.

— Nu, sunt oameni. Le aud bătăile inimii. Hai să mergem.

— Aşteaptă! M-am uitat în jur disperată, cu mâinile şi hainele mânjite de sângele familiei mele. De unde o să ştim unde au dus-o pe mama? Nu plecăm până nu aflăm asta, puţin îmi pasă cine vine!

El sări pe motocicletă şi o întoarse, îndemnându-mă cu o mişcare din cap să mă sui.

— Au lăsat un bilet. Era în cămaşa bunicului tău. L-am luat. Haide, Pisoiaş, au ajuns deja.

Într-adevăr, ajunseseră. Maşina frână puternic, cam la o sută de paşi. Din ea ieşiră detectivul Mansfield şi detectivul Black cu armele scoase.

— Rămâneţi pe loc, chiar acolo! Să nu vă pună dracu' să vă mişcaţi!

Bones sări de pe motocicletă şi se postă în faţa mea cât ai clipi. Mă apăra de gloanţele care-l puteau răni pe el pentru scurt timp, dar mie-mi puteau face mult mai mult rău.

— Urcă-te pe motocicletă, Pisoiaş, murmură el prea încet ca ei să-l poată auzi. Am să mă sui şi eu în spatele tău. Trebuie să plecăm. Poate au sunat după ajutoare.

— Mâinile sus! Aruncaţi armele!

Mansfield se apropia cu paşi înceţi. Îndatoritor, Bones se supuse şi îşi întinse mâinile. Încerca să câştige timp.

Inima mi se făcu rece ca gheaţa, şi răceala crescu, acoperind durerea şi suferinţa. Bones se aştepta să se aleagă cu două gloanţe în spate când spălam putina. Sau să încerce să-i lase să-i pună cătuşe, apoi să-i plesnească. Ei bine, eu aveam alte idei.

Amândoi detectivii înaintau spre el, văzând în el principala ameninţare, ignorând prosteşte vechea zicală după care nu-i bine niciodată să subestimezi puterea unei femei.

Am ieşit din spatele lui Bones, cu palmele în aer, întoarse spre mine. Când Mansfield a mai făcut un pas înainte, am aruncat primul pumnal. Îi trecu drept prin încheietura mâinii, şi pistolul îi căzu la pământ. Înainte ca Black să poată reacţiona, am dat drumul celui de-al doilea cuţit. Căzu şi el, zvârcolindu-se în noroi şi urlând, ţinându-se cu cealaltă mână de antebraţ. Următoarele două pumnale îşi găsiră cu uşurinţă ţinta, într-o clipită ambele mâini le erau paralizate, cu lame de argint străpungându-le încheieturile.

Bones ridică o sprânceană la mine dar nu scoase un cuvânt, şi se urcă în spatele meu pe motocicletă, după care am pornit-o în goană.

Strigătele lor în urma noastră se pierdură în depărtare.

Douăzeci şi doi

Goneam pe drumuri desfundate, printre copaci, pentru a evita să fim văzuţi. În depărtare, mai auzeam ocazional sirene. Chiar dacă şedeam în faţă, Bones controla motocicleta. O manevra printre arbori la o viteză care în mod normal m-ar fi făcut să vărs de frică. Acum voiam să meargă mai repede.

Când ne-am apropiat de şosea, a oprit. Era întuneric de-acum, umbrele mistuiau lumina. Bones îşi culcă motocicleta pe o parte şi o acoperi cu câteva ramuri pe care le smulse dintr-un copac din apropiere. Autostrada era la vreo sută de metri distanţă.

— Stai aici. Nu durează mult, îmi promise el criptic.

Nedumerită, l-am urmărit cum iese pe şosea. Când ajunse la margine, se opri. Era un trafic moderat, căci trecuse de şapte şi majoritatea oamenilor ajunseseră deja acasă de la muncă. Din locul în care mă găseam, îl puteam vedea foarte bine. Ochii începură să arunce acele raze verzui pătrunzătoare.

Se apropie o maşină şi Bones îşi aţinti privirile asupra ei. Maşina dansă o clipă pe şosea, apoi încetini. El se duse în mijlocul carosabilului în timp ce maşina se îndrepta direct către el, iar culoarea ochilor lui deveni mai intensă. Maşina opri la un pas de el, iar Bones îşi smuci capul către marginea drumului, şi maşina se duse într-acolo ascultătoare.

Bones aşteptă până când motorul se opri, apoi deschise portiera din dreptul şoferului. Un bărbat la patruzeci de ani şedea la volan cu o expresie buimacă pe figură. Bones îl scoase afară din

maşină şi-l conduse până în locul în care aşteptam eu.

Cât ai clipi, îşi lipi gura de gâtul omului, iar nefericitul străin scânci uşor. Vampirul îi dădu drumul după câteva clipe, ştergându-şi buzele cu mâneca.

— Eşti obosit, spuse cu acel glas plin de rezonanţă. Ai să te întinzi aici şi ai să te culci. Când ai să te scoli, n-ai să-ţi faci griji în privinţa maşinii. Ai lăsat-o acasă şi ai ieşit la o plimbare. Vrei să te întorci pe jos până acasă, dar numai după ce ţi-ai făcut somnul. Şi eşti foarte, foarte sleit.

Ca un copil, omul se ghemui pe pământ şi îşi lăsă capul pe un braţ. Adormi instantaneu.

— Aveam nevoie de o maşină pe care să n-o caute ei, îmi oferi Bones o explicaţie.

L-am urmat în noul mijloc de transport. Când am ieşit pe autostradă, m-am întors spre el.

— Arată-mi biletul.

Cum înainte merseserăm pe o motocicletă, nu-i cerusem nimic, de teamă să nu se piardă, luat de vântul iscat de viteza noastră de o sută şi ceva la oră. Bones scutură puţin din cap şi scoase biletul din curea.

— N-ai să înţelegi. Ştiau că numai eu aveam să pricep.

Cu grijă, am desfăcut hârtia mototolită ce conţinea singurul indiciu unde se afla mama:

Recompensă. De două ori trecut de moartea zilei.

— Vor să spună că mai e încă-n viaţă?

— Oh, asta ar trebui să însemne. Dacă e să-i crezi.

— Tu-i crezi c-aşa e? Există vreun soi de… cod al onoarei între vampiri să nu mintă în privinţa ostaticilor?

Îmi aruncă o privire. Compasiunea de pe faţa lui nu mă alina defel.

— Nu, Pisoiaş. Dar Hennessey poate-şi închipuie că i-ar folosi la ceva. Mama ta mai e încă o femeie frumoasă şi ştii tu ce face el cu femeile frumoase.

O turbare ca un fier înroşit în foc mă fulgeră la cuvintele lui, dar măcar erau sincere. Minciunile nu mă ajutau, însă adevărul ar putea-o salva, dacă reuşeam să-mi ţin furia sub control şi să fiu deşteaptă, măcar o dată în viaţă.

— Când ar trebui să ne întâlnim cu ei? Presupun că au fixat o oră? La ce se aşteaptă?

Întrebările îmi răsăreau în minte mai iute decât le puteam formula în cuvinte, iar el îşi ridică o mână.

— Lasă-mă să găsesc mai întâi un loc unde să oprim, şi pe urmă discutăm. Nu vreau ca poliţia să ne dea de urmă, ca să nu înrăutăţim şi mai mult situaţia.

Am încuviinţat în tăcere din cap, apoi mi-am încrucişat braţele la piept. Bones mai conduse vreo douăzeci de minute, pe urmă viră pe o alee şi opri la un Motel 6.

— Aşteaptă aici o clipă, răspunse el privirii mele nedumerite.

După ce-am aşteptat zece minute în maşină, apăru şi parcă maşina în spatele clădirii. Nu ne găseam într-un cartier prea select, şi am aruncat o privire în jurul meu, surprinzând căutăturile de hienă ale unora dintre cei care pierdeau vremea pe-acolo.

— Haide, pe aici.

Ignorând restul oamenilor din jur, mă luă de mână când am ieşit din maşină şi mă conduse înăuntrul Camerei 326. Interiorul arăta la fel de sordid ca şi exteriorul, totuşi era ultima chestie care mă interesa.

— De ce-am venit aici?

Era evident că nu din raţiuni romantice.

— Ne-am pus puţin la adăpost, atragem mai puţină atenţie şi putem discuta fără să fim întrerupţi. Nimeni de aici n-o să observe mare lucru, dacă nu-i vorba de împuşcături dintr-o maşină în trecere. Şi poţi să te speli de sânge.

Fără să mă uit la mâinile mele înroşite, am întors ochii spre el:

— Avem destul timp pentru asta?

— Ore în şir, dădu Bones uşor din cap. Vor să ne întâlnim la două. Iată ce înseamnă partea cu „de două ori trecut de moartea zilei”. Miezul nopţii este moartea oricărei zile, iar ei au ales ora două după miezul nopţii. Presupun că ţi-au acordat destul timp ca să auzi de bunicii tăi şi să mă contactezi.

— Ce amabil din partea lor, am constatat cu vocea îngroşată de ură. Acum spune-mi ce oferă, dacă oferă ceva. Mă vor pe mine în locul ei? Să-şi dorească el momeala care a fost cât pe ce să-l ducă la moarte?

Bones mă duse la marginea patului şi mă aşeză pe el. Îmi simţeam tot trupul ţeapăn de furie şi de durere, iar el se lăsă pe vine în faţa mea şi-mi luă mâinile pătate de sânge. Nu aprinsesem lampa, dar n-aveam nevoie de lumină ca să-l pot vedea. Părul îi părea aproape alb sub razele lunii, iar contururile feţei îi erau ca o marmură însufleţită.

— Ştii că Hennessey nu pe tine te vrea, Pisoiaş… pe mine mă vrea. Nu s-a gândit nicio clipă la tine, în afară de felul în care s-ar putea folosi de tine. Îţi dai seama, scumpi, că vor scoate de la mama ta orice detaliu legat de tine vor putea. Nici eu nu te-am crezut când mi-ai spus cine eşti, numai vederea ochilor tăi m-a convins. Chiar dacă mama ta va fi constrânsă să le zică tot, probabil îşi vor închipui că aiurează şi nu-i vor da prea mare atenţie. Fără îndoială că deja ţi-au spart apartamentul, căutându-te peste tot. Detectivii ăia probabil că ţi-au salvat viaţa venind la tine azi-dimineaţă şi speriindu-te. În felul ăsta ai plecat de-

acolo. Or să-ţi găsească armele, dar ar putea foarte bine să creadă că sunt ale mele, că le ţin la tine fiindcă aşa e mai comod. Ei mă vor pe mine, şi eu am să mă dau pe mâna lor. Dar ei n-or să se aştepte la tine. Ăsta-i singurul nostru avantaj.

— Bones, nu trebuie să faci asta. Poţi să-mi spui unde-i ea şi mă duc eu. După cum ai spus, ei nu se aşteaptă la mine.

Era mama mea, aşa că, indiferent ce se întâmpla, eu plecam după ea, însă el nu trebuia să-şi găsească moartea încercând s-o salveze, când se putea foarte bine nici să nu mai fie în viaţă. Îşi lăsă capul în poala mea preţ de o clipă, după care îmi răspunse:

— Cum poţi să-mi sugerezi aşa ceva? Este vina mea, mai înainte de toate, că te-am amestecat în povestea asta, fiindcă ar fi trebuit să-mi urmez instinctul şi să nu îngădui asta. Pe urmă, ar fi trebuit să-l omor pur şi simplu pe Danny în noaptea aia, aşa cum am avut de gând. Sau măcar să-l fi făcut să uite cum s-a rănit la mână, şi atunci n-ar mai fi dat numele tău poliţiei. Dar eram furios, şi-am vrut să nu uite cine i-a făcut-o şi de ce. Sigur că eu am să mă duc. Până şi Hennessey, care habar n-are că te iubesc, ştie că o s-o fac. Nu mai contează dacă-i deja moartă şi nu mai e nimic de câştigat în afara răzbunării, tot am să mă duc, şi-ţi jur să smulg fiecare mână ce s-a atins de ea sau de bunicii tăi. Singurul lucru care mă sperie este gândul c-ai să mă vezi iar ca pe un monstru, pentru că asta-i faptă de vampiri.

Bones se uita lung la mine cu ochii împăienjeniţi de lacrimi trandafirii. Lacrimi de vampir. Atât de străini de dârele incolore şi sărate ce-mi brăzdau obrajii. M-am lăsat să alunec de pe pat pe podea şi l-am îmbrăţişat. Era singurul lucru constant şi solid din viaţa mea. Totul din jurul meu se năruia.

— Am să te iubesc până la moarte. Nimeni nu poate schimba asta. Indiferent ce-o să se întâmple

mai târziu, tot am să te iubesc.

Iluziile mele de astă-seară se risipiră. Aveam să cădem într-o capcană din care mai mult ca sigur n-aveam să mai ieşim. Chiar acum mama era îngrozită, asta dacă mai era în viaţă. Nu mai aveam nimic de făcut decât să aştept până mai târziu. Putea fi ultima oară în care eu şi Bones ne mai ţineam unul pe altul în braţe. Viaţa era prea scurtă ca să irosim până şi clipele din ea.

— Bones, fă dragoste cu mine. Simt nevoia să te am în mine.

El se dădu îndărăt până când mă putu privi în ochi, în timp ce-şi trăgea cămaşa peste cap. A urmat a mea, pe care a aruncat-o pe jos. Îmi scoase centura de la mijloc, îmi desfăcu pumnalele şi armele de foc şi-mi trase cizmele din picioare, cu tot cu ţepuşele prinse în ele. Spandexul de pe picioarele mele se întărise din pricina sângelui uscat, dar mi-am alungat din minte imaginea bunicilor doborâţi la pământ. N-aveau să se ducă prea departe. Aveam să-i revăd în coşmarurile mele tot restul vieţii. Dacă aveam să mai apuc să mai visez vreodată.

— Ştiu ce gândeşti, şi te înşeli. Asta nu-i ultima oară, Pisoiaş. N-am supravieţuit mai bine de două sute de ani ca să te găsesc şi pe urmă să te pierd din nou după cinci luni. Te vreau, dar n-am să-mi iau rămas-bun de la tine, pentru că o *să trecem* noi şi prin asta.

Mâinile lui Bones alunecară peste trupul meu cu atâta gingăşie, încât să fi fost toată făcută numai din firişoare de sticlă subţiri ca nişte fire de păianjen şi tot nu m-aş fi spart. Gura urmă mâinilor, iar eu am încercat să-i absorb atingerea sub degetele mele. Nici măcar o clipă n-am crezut că nu era pentru ultima oară. Totuşi, iubeam şi eram iubită la rândul meu, nimic nu era mai minunat pe lume. Cântărea mult mai greu decât înstrăinarea din toţi ceilalţi ani. Bones credea că

cinci luni era un timp prea scurt; eu eram uimită că mi se dăruise bucuria atâta timp.

— Te iubesc, gemu el – sau poate eu am spus-o.

Nu mai puteam face diferenţa. Graniţele se dizolvaseră între noi doi.

Am refuzat să mă spăl de sânge, dorind să-mi păteze mai departe pielea. Mai târziu, dacă mai trăiam, l-aş fi spălat doar după ce l-aş fi acoperit cu sângele făptaşilor. În sfârşit am înţeles şi eu de ce prietenul indian al lui Bones, mort de multă vreme, îşi pictase pielea înainte de a se duce să se bată. Era un simbol al profunzimii hotărârii sale pe care toţi aveau să-l vadă, iar sângele familiei mele era simbolul meu. Înainte de a termina ce aveam de făcut în noaptea asta, multe aveau să fie pictate pe mine, printre care şi gura mea.

Bones ridică problema şi de data asta am acceptat fără nicio ezitare. Sângele lui avea să mă facă mai puternică – temporar, e adevărat, dar nici n-aveam nevoie de mai mult. Ca un avantaj suplimentar, ar fi ajutat şi la vindecarea oricăror răni pe care fără îndoială aveam să le capăt. Cu cât mă vindecam mai iute, cu atât puteam omorî mai repede.

Mai întâi îşi făcu el plinul, ca o maşină care se alimentează cu benzină. În cartierul ăsta, îi luă doar câteva minute să găsească pe cineva care şi-o căuta cu lumânarea. Nefericitele victime au fost patru bărbaţi care credeau că s-au căpătuit cu un portofel. În schimb, s-au ales cu o deficienţă de fier în organism. Nu s-a mai obosit să-şi irosească puterea ochilor, i-a pocnit pur şi simplu cu un singur pumn care a intrat în contact cu fălcile lor într-un vârtej graţios ce-a descris un semicerc. Dacă situaţia n-ar fi fost aşa de cumplită, aş fi râs cum au căzut la pământ unul după altul, fără să clipească. Poate aşa să le mai vină mintea la cap şi să-i facă să vadă că din ticăloşii nu iese nimic bun.

Bones luă sânge de la fiecare dintre ei, iar faţa îi era îmbujorată şi sătulă când se întoarse la mine, cu paşi care nu mai atingeau pământul. Clătinând din cap, am pornit-o înapoi spre motel.

— Să te speli pe gură. Dacă mă săruţi, nu vreau să fac hepatită.

Mă acoperisem cu un scut de sarcasm, ca o armură de rezervă. Orice emoţii mai adânci decât arătam la suprafaţă trebuiau să mai aştepte, până când aveau să se strecoare afară din străfundurile sufletului unde le împinsesem.

Ascultător, îşi clăti gura cu apă când ne-am întors în cameră. Nu mai e nevoie să spun că niciunul dintre noi n-avea la el pastă de dinţi.

— Nu-ţi face griji, scumpi. Cu ereditatea ta, n-ai putea s-o iei nici măcar dac-ai vrea. Niciun fel de microbi sau de viruşi nu pot supravieţui în sânge de vampir. N-ai fost niciodată bolnavă, nu-i aşa?

— De fapt… nu. Dar lăsând microbii deoparte, e scârbos.

M-am minunat de argumentul lui. Nimeni nu pune preţ pe sănătate până nu se îmbolnăveşte, aşa că niciodată nu m-am întrebat cum de aveam o sănătate perfectă. Rămânea de văzut dacă mai apucam destule zile de trăit încât să fac şi eu un guturai măcar.

— Vino aici.

Bones şedea pe pat şi se bătu uşor pe genunchi. Ca un copil în vizită la Moş Crăciun în mall, m-am aşezat în poala lui. Aşa cum n-ar face niciun copil, mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său şi m-am pregătit să-i beau sângele cum mă pricepeam mai bine.

— Ai să-mi spui când să mă opresc?

Neliniştea îmi tulbura glasul. Asta n-avea să mă preschimbe, însă mă obliga să fac o scurtă plimbare pe un drum pe care n-aş fi vrut să mă abat.

— Promit.

Singurul său cuvânt mă linişti. El nu m-ar fi minţit niciodată.

— Mai zi-mi o dată de ce nu-mi dai încheietura mâinii?

Mi se părea oarecum mai puţin… greţos. Bones mă strânse mai tare.

— Pentru că atunci nu te-aş mai putea ţine în braţe. Nu mai trage de timp. Ştii ce ai de făcut.

Mi-am apăsat gura pe gâtul lui, în locul unde trebuia să-i fie jugulara. De vreme ce inima nu-i bătea, n-ar fi avut cum să ţâşnească sângele din arteră. Nu, trebuia să sug. *Ştii ce se zice,* mi-am spus în gând posomorâtă, în timp ce muşcam destul de tare pentru ca dinţii mei pătraţi să-i străpungă pielea. *Viaţa-i nasoală şi dup-aia mori.* Primul jet cald îmi întoarse stomacul pe dos, dar m-am forţat să-l înghit. O persoană normală ar înghiţi numai o jumătate de litru de sânge înainte ca organismul său să-l regurgiteze în mod firesc. Normalitatea mea nu fusese o problemă nici înainte, nu era nici acum. L-am muşcat iar, când rana începu să se închidă, iar Bones mă ţinu de ceafă şi mă împinse mai aproape.

— Mai tare.

Cuvintele fură rostite scurt, iar el lăsă să-i scape un mic icnet. De durere, sau de plăcere, n-am fost sigură şi nici n-am vrut să-l întreb.

— Mai mult, m-a îndemnat când am încercat să mă trag îndărăt.

Gustul aspru, de aramă, al sângelui său îmi strepezi gura. De data asta, cantitatea nici nu se mai compara cu cei câţiva stropi din ultimele luni. Am băut mai mult, ignorând impulsul de a-l scuipa din gură.

Ceva începu să se petreacă înăuntrul meu. Forţa fizică îmi spori, deschizându-şi tentaculele şi răspândindu-mi-se prin tot corpul. Totul devenea dintr-odată mai acut. Pielea lui sub mine emana un miros mai puternic decât observasem eu vreodată. Camera se umplu de duhoarea transpiraţiei de

adineauri a corpului meu şi a celor de dinaintea noastră. Zgomotul de fond făcut de oamenii din camerele de alături se amplifică, la fel ca şi sunetele care veneau de afară. Vederea îmi deveni de-o claritate cum nu mai avusesem niciodată. Umbrele întunericului începură să prindă relief.

Senzaţia pielii lui rupându-se sub dinţii mei deveni aproape senzuală. L-am muşcat mai tare, bucurându-mă deodată de felul în care sângele îi ţâşnea în gura mea. I-am smucit capul pe spate, l-am mai muşcat o dată şi m-am simţit *atât de bine!* Precum ceva aşteptat de o viaţă. Am început să mă încălzesc. Picioarele mi se strânseră în jurul mijlocului său, în timp ce mă lipeam de el, smucindu-i încă mai mult capul pe spate. Dintr-odată, sângele lui mi se păru… delicios.

— *Destul!*

Bones se smulse din gura mea, iar eu m-am luptat cu el, pentru că nu voiam să mă mai opresc. *Nu mai puteam* să mă opresc. Cu un mârâit, am încercat să-mi bag din nou dinţii în gâtul lui, dar el îmi răsuci braţele la spate şi se aruncă deasupra mea. Greutatea şi forţa trupului său mă potoliră.

— Relaxează-te doar. Respiră. Rezistă tentaţiei, Pisoiaş, o să treacă.

La început m-am zbătut, apoi nebunia care mă cuprinsese slăbi treptat, până când nu m-am mai uitat la Bones cu dorinţa de a-l seca de sânge. Expresia „sete de sânge” căpătase de-acum un înţeles cu totul nou pentru mine.

— Cum suporţi asta?

Respiram scurt, sacadat, iar el îmi eliberă braţele din strânsoarea lui de fier. Nu se ridică şi de pe mine, totuşi.

— N-o suporţi, nu în primele zile. Omori orice vietate din jurul tău ca să-ţi potoleşti setea când te cuprinde. După aceea, înveţi să ţi-o controlezi. Ce-ai avut tu a fost doar de poftă. Până săptămâna viitoare, efectele n-or să se mai simtă în organism. O să fii iarăşi tu cea veche.

Încrederea lui că aveam să mai apuc săptămâna viitoare era totală. Şi cine eram eu să-l contrazic?

— Îţi simt mirosul, i-am zis cu vocea plină de uimire, îmi simt propriul miros pe pielea ta. Simt toate mirosurile. Dumnezeule, sunt atâtea mirosuri în camera asta…

Dintre toate celelalte simţuri, doar amplificate, acesta din urmă era complet nou. Bones comentase deseori că nasul meu era doar de decor, de vreme ce era una dintre puţinele părţi ale corpului meu aproape omenească. N-am avut habar până acum ce incredibilă calitate putea fi simţul mirosului. Puteam fi oarbă şi surdă, dar să ştiu exact ce se petrecea în jurul meu numai după miros.

— Nu mi-am dat seama cât de diferite sunt lucrurile pentru tine. Cum poţi să treci pe lângă o toaletă publică şi să nu leşini?

Curios la ce-mi zbura mintea în cele mai absurde clipe!

— Prin puterea voinţei, puiule, zâmbi Bones şi mă sărută uşor.

— Aşa te simţi când eşti un vampir adevărat?

Asta era întrebarea. Era un sentiment de… bine. De superior. Ceea ce mă speria de moarte.

— Tocmai ai primit vreo doi litri dintr-un *nosferatu* bătrân. Fermentat vreme de două sute patruzeci de ani. Eşti ca un autostopist care se foloseşte pentru scurt timp de puterea mea, prin urmare, într-un fel, da, aşa. Vrei să zici că-ţi place?

Hei! Era ceva la care nici măcar nu-mi îngăduiam să mă gândesc, pentru că-mi plăcea al dracului de mult. Mă temeam că avea să-mi creeze dependenţă.

El îmi citi sentimentele în ochi şi ştiu că n-avea să primească niciun răspuns. În schimb, mă sărută mai apăsat, iar eu am gemut surprinsă. Până şi gustul lui era mai picant.

Când încetă sărutul, se uită la mine îndelung, fără să clipească.

— Când o să vină clipa, indiferent ce-o să găsim, vreau să eliberezi tot ce zace în tine. Nu te reţine de la nimic. Ai forţă şi vreau s-o foloseşti pe toată. Lasă-te în voia mâniei, hrăneşte-te cu ea. Ucide tot ce-ţi iese-n cale, om sau vampir, care te va împiedica să-ţi recuperezi mama. Ţine minte, dacă sunt acolo şi nu sunt în lanţuri, atunci sunt de-ai lui Hennessey şi-ţi sunt duşmani.

— Sunt gata.

În mintea mea, mi-am zvârlit conştiinţa într-un puţ adânc şi întunecat din care aveam s-o scot mai târziu. Presupunând că avea să existe pentru mine un „mai târziu".

Bones sări din pat cu o viteză şi o graţie cum numai vampirii puteau avea. În afară de mine, cea de-acum. Cu sângele lui curgându-mi prin vene, aproape că-l egalam în fluiditatea mişcărilor. El îşi pocni degetele şi îşi roti capul pe umeri, iar razele verzi care scăpărau din pupilele ochilor lui căprui-închis erau dublate de ale mele.

— Atunci, hai să mergem să-i omorâm pe toţi.

Douăzeci şi trei

Pumnalele şi țepuşele îmi erau băgate în cizme şi prinse de-a lungul coapselor. Sub curea mai aveam alte scule aducătoare de moarte. Am mers cu maşina ca să ajungem la întâlnirea cu oamenii lui Hennessey în acelaşi loc unde încercasem să-i luăm lui viaţa şi unde o lăsase pe Francesca. Iată ce însemna cealaltă parte a cripticului bilet. De acolo aveau să fie siguri că nu veneam cu ajutoare şi aveau să se îndrepte spre locul unde o ţineau pe mama. Bones nu-şi făcuse griji în privinţa armelor mele cam la vedere. De vreme ce Hennessey şi apropiaţii lui habar n-aveau că le puteam folosi, probabil că avea să-i amuze artileria mea de argint. Bones nu purta nicio armă la el, ştiind că, oricum, îi va fi luată. Planul său era îngrozitor în simplitatea lui: să-i lase să-l bage înăuntrul clădirii în care o ţineau ostatică pe mama, şi când aveau să ne înşele şi să n-o elibereze, aveam să mă năpustesc eu asupra lor.

— Dar dacă te înjunghie pe loc? am întrebat, şi stomacul mi se întoarse pe dos numai la gândul ăsta. Bones, nu poţi risca.

— Nu Hennessey, îmi aruncă el o privire cinică. El o să vrea s-o lungească pe mai multe săptămâni. Ţi-am mai zis, el niciodată nu omoară iute, din milă. Mai ales pe un tip care i-a pricinuit o groază de necazuri. Nu, o să vrea să mă audă implorându-l. O s-avem timp berechet.

Felul nonşalant în care-şi descria propria tortură şi moarte mă ului, de vreme ce eu însămi aveam sentimente foarte intense legate de acele chestiuni. La urma urmei, însă, el era doar practic. Planul nostru avea să meargă sau nu, iar dacă nu mergea, oricum nu mai exista şi un plan B.

— Bones.

L-am apucat de mână, şi ochii mei strigară tot ce nu mai aveam timp să-i spun. El îmi răspunse cu o altă strângere de mână şi un surâs degajat.

— Păstrează-ţi gândul, Pisoiaş. Intenţionez să încasez ce mi se cuvine.

Aproape că ajunsesem. El se aplecă spre mine ca să-mi şoptească, înainte să ne apropiem prea tare:

— Lasă-i să-ţi miroasă frica, aşa o să-i duci de nas. Nu te arăta puternică decât atunci când o să trebuiască să fii.

Ei bine, ăsta era cu siguranţă un sfat pe care-l puteam asculta. Mulţumită nasului meu cel nou, până şi eu puteam să miros cum emanam frică. Avea o duhoare dulceagă, îngreţoşătoare, ca de fruct putrezit. Să mă las în voia fricii doar de efect? O farfurie care pute, vine imediat!

Patru SUV-uri mari aşteptau în întuneric la marginea şoselei, în şir indian, cu luminile stinse. Maşina noastră se opri şi pe dată am fost înconjuraţi de şase vampiri. Păreau să se materializeze din nimic, dar, cu un sentiment de uşurare, am observat că mişcările lor mi se păreau aproape imperceptibil mai lente. *Viva sângele lui Bones,* mi-am zis în gând cu ironie. *Amin.*

— Deci aţi venit până la urmă.

Unul dintre ei stătea la fereastră, iar Bones lăsă în jos geamul şi îi aruncă o privire.

— Salut, Vincent. Ce surpriză să te văd aici.

Vorbea cu o voce atât de plictisită încât mă făcu să clipesc din ochi. În veci n-aş fi putut simula nepăsarea aia. Vincent surâse:

— Zi-mi Switch.

Ticălosul dracului! *Ăsta* era călăul lui Hennessey? Cel care făcea toate treburile murdare cu care patronul său nu se mai deranja? Switch arăta chiar mai tânăr ca mine, cu trăsături băieţeşti şi păr castaniu. Dumnezeule, avea până şi pistrui! Îmbrăcat în uniformă de cercetaş, ai fi jurat că-i unul adevărat.

— Mă mir că ai adus şi fata cu tine, continuă Switch.
— Ea a insistat să vină. Voia să-şi vadă mămica, n-am putut s-o fac să renunţe.
Iarăşi, tonul lui sec mă descuraja. Switch mă privi şi, docilă, mi-am lăsat neliniştea să-mi iasă prin pori. Zâmbetul i se lăţi pe faţă, iar colţii îi ieşiră la vedere printre buze.
— Drăguţă familie mai ai tu, Catherine. Scuze pentru bunicii tăi. Ştiu că nu-i politicos să mănânci şi să fugi, dar eram în criză de timp.
Cu un efort extraordinar, mi-am înăbuşit furia. Nu-i puteam lăsa să-mi vadă strălucirile verzi din ochi şi să le dezvălui surpriza. Slavă Domnului că ajunsesem să fiu expertă în controlarea privirii. Ticălosul ăla credea că avea să scape nepedepsit pentru că mă tachina în legătură cu uciderea bunicilor mei? Chiar atunci şi acolo m-am hotărât că de muream, aveam să-l târăsc după mine în moarte.
— Unde-i mama?
Nu eram capabilă de nicio persiflare nonşalantă, doar de ură absolută. La atâta măcar se aşteptase şi el.
— E-n mâinile noastre.
Un altul se apropie de Switch şi îl informă că nu observase pe nimeni care să ne urmărească. Switch se întoarse din nou spre Bones:
— Bun, hai să pornim pe drumul nostru. Să am încredere că n-o să rămâi în urmă?
— Nu-ţi mai face griji pentru mine, răspunse Bones pe acelaşi ton.
Switch scoase un mârâit şi se întoarse la vehiculul lui.
— Mi-e frică, am spus pe când o porneam, rostind cuvintele pe care le repetasem mai devreme.
Chiar şi la o distanţă de cinci maşini ne puteau auzi.

— Tu rămâi doar în maşină şi nu ieşi afară. Când mama ta o să intre-n ea, pleci imediat, da?

— Da, aşa am să fac.

Când o să ningă-n iad.

Mă mâncau palmele să-i rup cu mâinile goale. Ca la un semnal, am început să plâng, scâncind uşor, în timp ce în mintea mea număram clipele. Curând, foarte curând, aveau să afle ce vlăstar a ieşit dintr-unul de-al lor. Revanşele erau neplăcute, însă, întâmplător, erau şi specialitatea mea.

Drumul cu maşina a durat patruzeci de minute, până când am oprit la o casă dărăpănată, la vreo cincisprezece kilometri de autostrada interstatală. Era drăguţă şi izolată, cu o alee lungă. Locul ideal pentru un masacru. Bones opri maşina, dar lăsă motorul pornit. Ochii lui îi întâlniră pe ai mei doar pentru o clipă, după care cineva deschise cu smucitură portiera din dreptul lui.

— Capătul drumului. Hennessey zice c-o scoatem când intri tu.

Switch se afla din nou la portieră, acelaşi zâmbet maliţios îi încreţea faţa.

Bones ridică o sprânceană neagră la el.

— Nu prea cred, colega. Ad-o la uşă, ca s-o văd şi eu, şi pe urmă am să vin cu voi. Dacă nu, tu şi cu mine facem un dans chiar acum.

Blândeţea dispăruse din tonul lui, iar ochii îi ardeau cu flăcări verzui. Chiar dacă maşina ne era blocată de celelalte automobile din spatele ei şi eram înconjuraţi, Switch tot părea agitat.

— Poţi să-i auzi bătăile inimii acolo înăuntru. E-n viaţă, contracară el în defensivă.

Lui Bones îi scăpă un hohot de râs lipsit de veselie.

— Aud bătăile a şapte inimi acolo înăuntru, şi cine poate spune că vreuna e a ei? Ce-aveţi de ascuns? Avem o înţelegere sau nu?

Switch îi aruncă o privire urâtă, apoi, cu o smucitură a capului, trimise pe unul dintre ceilalţi vampiri înăuntru.

— Uită-te acum!

Am gemut. Prin fereastra luminată slab, silueta mamei fu împinsă la vedere. O mână o ţinea pe după gât, lipind-o de pieptul răpitorului ei. Sângele îi şiroia din cap, iar bluza îi era toată roşie.

— Aşa. Uite-ţi dovada. Satisfăcut?

Bones dădu o singură dată din cap şi ieşi din maşină. Imediat cei şase vampiri îl încercuiră. M-am mutat pe scaunul şoferului şi am blocat portiera. Switch îmi rânji prin geamul de la maşină.

— Aşteaptă acolo. O s-o scoatem afară şi pe urmă puteţi pleca.

Judecând după lipsa totală de interes pe care mi-o arăta, ori mama nu le destăinuise secretul naşterii mele, ori, aşa cum mă aşteptasem, ei n-au crezut-o. Slavă Domnului că există şi proşti!

Uşa din faţă se închise în urma lui Bones, iar eu am rămas singură în maşină, blocată din trei părţi de SUV-uri. Cineva o trase pe mama de la fereastră şi o ascunse vederii, spre uşurarea mea.

Un glas tună din casă, răsunând cu o veselie sinistră. L-am recunoscut pe dată ca fiind al lui Hennessey.

— Ei, uite cine a venit la petrecere! Ai grijă ce-ţi doreşti, Bones. De ani de zile, încerci să afli cine s-a implicat în afacerile mele, aşa că uită-te bine în jur. În afară de unul, aici suntem cu toţii.

Aşa deci, acolo sunteţi toţi. Bărbaţii care nenorociseră sute de alte vieţi, nu numai a mea. M-am gândit la toate familiile distruse de gunoaiele astea, ceea ce mi-a dat putere. Cu mâini tari ca piatra, am scos celularul şi am format numărul de pe cartea de vizită pe care mi-o dăduse detectivul Mansfield într-o altă viaţă, din cât mi se părea. Îmi răspunse un glas de femeie:

— Departamentul Şerifului din Districtul Franklin, e vreo situaţie de urgenţă?

— Da, am murmurat. Sunt Catherine Crawfield. Sunt între interstatala 71 şi 323, la doar câţiva

kilometri de şoseaua Bethel, într-o casă la capătul unei fundături. Mai devreme i-am străpuns pe detectivii Mansfield şi Black în mână cu pumnale din argint. Veniţi să mă luaţi.

Am închis pe când ea începea să bolborosească în telefon, şi am dat drumul iar la motorul maşinii. Uşa din faţă zbură din balamale şi Switch ţâşni afară din casă, mişcându-se cu o viteză neomenească. Mă auziseră vorbind la telefon, aşa cum mă şi aşteptasem. Veneau să mă reducă la tăcere. Cumva, în toate uneltirile lor, nu se gândiseră nici măcar o dată că Bones ar putea să mă pună să sun la poliţie. Întotdeauna trufia anunţa căderea.

Rânjindu-i sălbatic lui Switch, am pornit maşina. SUV-urile mă blocaseră din toate părţile, cu excepţia celei din faţă. *Gata sau nu, băieţi, acuma vin!*

Maşina ţâşni înainte, iar vampirul se feri să nu fie călcat doar sărind pe capotă. Imediat trase un pumn prin parbriz şi încercă să mă înhaţe, dar aveam deja în mână un cuţit. I l-am înfipt în gât şi l-am răsucit în rană. I-am spintecat grumazul şi m-am aplecat sub volan. În aceeaşi clipă maşina intră în zidul casei.

Se auzi o explozie spectaculoasă de lemn şi cărămidă când vehiculul năvăli prin fereastra din faţă. Scrâşnetul metalului şi al sticlei sparte era asurzitor. Fără nicio ezitare, am sărit prin parbrizul spart şi m-am rostogolit pe capotă, aruncând pumnale de argint în orice se mişca în faţa mea. Bones ştiu să se ferească, şi ţipete de durere însoţiră şuieratul motorului care fumega, care tuşea şi gemea în ghearele morţii.

Hennessey se găsea în ceea ce mai rămăsese din camera mare, împreună cu vreo douăzeci şi cinci de alţi vampiri. Dumnezeule, erau mai mulţi decât prevăzusem. Mama fusese zvârlită într-un colţ, legată de mâini şi de picioare. Ochii ei căscaţi şi neîncrezători erau aţintiţi asupra mea. Aburul

roşiatic al mâniei, pe care îl controlasem cu atâta grijă de când îi văzusem pentru prima oară pe bunicii mei zăcând morţi, erupse în mine, şi m-am lăsat în voia lui. Un răget de răzbunare îmi ieşi din gât, iar ochii începură să arunce fulgere de smarald.

Bones profită de felul în care le distrăsesem atenţia. Cineva tocmai îl lega în lanţuri în momentul în care le transformasem casa în garaj. Fiarele ce i se bălăngăneau la încheieturile mâinilor şfichiuiră aerul şi se înfăşurară în jurul gâtului celui mai apropiat vampir de lângă el. Cu o smucitură nemiloasă a verigilor, capul vampirului îi zbură de pe umeri, iar Bones se repezi într-un vârtej la următorul.

Trei vampiri se năpustiră la mine, cu colţii întinşi criminal, la fel ca şi cuţitele mele. Am sărit departe de colţii lor, în acelaşi timp izbindu-i cu picioarele, călcând peste unul dintre ei. Îndată am fost deasupra lui, străpungându-i inima şi sfâşiindu-i-o în bucăţi dintr-o singură lovitură, după care m-am rostogolit şi am repetat procesul cu următorii doi.

Un vampir cu părul negru avu prezenţa de spirit să se apropie de mama. Lansându-mă în aer, practic am traversat în zbor întreaga cameră şi i-am aterizat în spate. Argintul foşni şi îi pătrunse în inimă tocmai când întindea mâinile s-o atingă. O răsucire crudă a lamei de cuţit îl termină. Apoi am fost trântită la pământ de o izbitură şi azvârlită înainte. În loc să ripostez, mi-am lăsat trupul să se ghemuiască sub atacatorul care-mi zbură peste cap, în loc să se prăvălească peste mine. Niciunul dintre ei nu se aştepta la viteza mea. Înainte să mai apuce să atace din nou, se trezi ţintuit de peretele din spate, holbându-se prosteşte la mânerul de argint care îi ieşea prin piept. Cu unul dintre pumnale, am tăiat sfoara cu care era legată mama.

— Ieşi afară, acum. *Du-te!*

Am împins-o din calea unei alte serii de asalturi şi m-am înălţat în aer ca să aterizez în spatele a doi vampiri porniţi la atac. Dezlănţuindu-mi forţa sporită, i-am izbit cap în cap îndeajuns de tare încât să le sfărâm scăfârliile, apoi i-am înjunghiat pe amândoi în spate cu un tăiş în fiecare pumn. Forţa loviturilor mele îmi vârî mâinile prin trupul lor. Cu un mârâit plin de cruzime, m-am întors şi mi-am făcut scut din leşurile lor în putrefacţie. Colţi îndreptaţi spre gâtul meu au ajuns să sfâşie, în schimb, carne fără viaţă. Mi-am vârât cuţitul însângerat în următorul duşman, până când antebraţul îmi trecu de cutia toracică a vampirului care rămăsese înfipt în lamă. Înainte să se năpustească asupra mea următoarea trupă de *nosferatu,* am aruncat în ei trupul prin care-mi intrase celălalt braţ, încetinindu-i suficient încât să mă eliberez de cadavru şi să lansez alte pumnale din argint cu o precizie drăcească. Unul intră direct în ochiul unui vampir care înainta spre mine şi din gură îi ieşiră nişte ţipete ascuţite înfiorătoare, înainte ca un altul să-i aterizeze între colţi.

Se părea că smulgeam lamele de argint din trupurile celor morţi numai ca să le trimit în altele, într-un act de jonglerie morbidă. Eşuând cu această tactică, venea de acum rândul luptei corp la corp, chiar dacă era mult mai periculoasă. Am trăit extazul furibund de a răsuci capul cuiva cu atâta violenţă, încât se desprinse de pe umeri cu un pocnet. Apoi l-am aruncat ca pe o minge de bowling de-a curmezişul camerei, pentru a nimeri spatele unui vampir încleştat cu Bones. Acesta mai avea încă destul fier legat în jurul unei încheieturi, şi îl manevră atât de rapid încât se topi într-un vârtej cenuşiu.

Un bărbat încercă să se caţere pe maşina distrusă ca să mă încercuiască. Fără să mă opresc, i-am aruncat un cuţit în cap. Ceva din strigătul subit şi tăcerea ulterioară mă făcu să-mi dau seama că tocmai ucisesem o fiinţă omenească. Vampirii

nu se prăbuşeau aşa uşor. În mod curios, n-am simţit nici cea mai mică urmă de vinovăţie. Dacă luptau împotriva mea, atunci erau răi, indiferent că le bătea sau nu inima.

Sirenele urlau în depărtare, apropiindu-se tot mai mult. Era evident că Mansfield primise mesajul. Prin zidul prăbuşit al faţadei clădirii, am zărit scânteieri roşii şi albastre, o mulţime. O mică armată se îndrepta spre noi. Vampirii rămaşi încă în picioare le văzură şi ei şi începură să se împrăştie. Era exact ce speraserăm noi. Erau mult mai uşor de omorât când fugeau de noi cu spatele. Mai multe lame de argint intrară în carne vie, când o luară la goană printre ruinele casei.

Mă copleşi o stare de exultare păgână şi un urlet prelung de triumf în măcel îmi ţâşni din gât. Forţa lui făcu să tremure cioburile ce mai rămăseseră din geamurile casei, în vreme ce mă strecuram iute printre cadavre ca să mai găsesc pe vreunul pe care să-l distrug. Cu colţul ochiului l-am văzut pe Bones, zâmbind cu răutate şi sfâşiind în bucăţi un vampir care avusese ghinionul să-i stea în faţă. Un braţ plană peste întregul carnagiu, ca apoi să aterizeze în mormanul de trupuri rupte în bucăţi, urmat de un cap.

— Poliţia! Aruncaţi…

Vocea din megafon se înecă subit când reflectoarele lor luminară scena. Numai şase vampiri mai rămăseseră în viaţă, iar trei dintre ei erau străpunşi cu mai multe pumnale. Gloanţele începură să zboare din armele ofiţerilor care trăgeau nebuneşte în orice mai mişca, fără să ştie pe cine anume ţinteau. Asta îi făcu pe vampirii rămaşi în viaţă să se năpustească asupra poliţiştilor. Eu m-am lăsat în jos, căci gloanţele îmi făceau mult mai mult rău mie decât altora. Din acest punct jos de observaţie, i-am văzut pe Hennessey şi pe Switch, gunoaiele astea ticăloase, târându-se pe furiş pe lângă maşina zdrobită.

Ajunseseră aproape la deschizătura din zid, iar de-acolo puteau fugi spre pădurea din apropiere.

O ură clocotitoare răbufni în mine, şi n-am mai avut decât un singur gând limpede: *Numai peste cadavrul meu!* N-aveau să dispară nicăieri atâta vreme cât eu nu zăceam rece în ţărână.

— Hennessey! am mârâit. Am să vin după tine.

Acesta îşi întoarse capul cu o privire neîncrezătoare. Switch n-o făcu. El începu să se târască mai iute. Gâtul i se vindecase de când mă luptasem cu el mai devreme, iar din felul în care se grăbea, nu dorea reluarea meciului.

Nu-mi mai rămăsese decât un singur cuţit, dar era unul mare. Mâna mea se încleştă pe mânerul lui cu disperarea damnatului. M-am ghemuit, canalizându-mi întreaga energie, şi m-am repezit la ei, ignorând total gloanţele care şuierau în jurul meu. Switch era mai scund, şi şi-a folosit defectul în propriul avantaj, vârându-se sub carcasa răsucită a maşinii. Hennessey era un bărbat masiv. O ţintă perfectă, şi am sărit pe el cu toată furia care mă propulsa. Ne-am izbit amândoi de zidul casei.

Mai multă tencuială se prăvăli peste noi. Hennessey se repezi la gâtul meu, dar l-am îmbrâncit înapoi în aceeaşi secundă. Dinţii lui îmi intrară, în schimb, în claviculă. O durere acută mă fulgeră când colţii îmi sfâşiară carnea. Pentru că eram prinşi între maşină şi zidul care se prăbuşea, nu puteam să-l arunc de pe mine. Hennessey îşi scutură capul ca un rechin, mărindu-mi rana, în timp ce un braţ îi era prins, ca-ntr-o capcană, sub mine. L-am lovit brutal cu piciorul, dar el nu-mi dădu drumul. Era cea mai proastă poziţie pentru mine în încleştarea mea cu un vampir, şi de-asta mă antrenasem atât de mult cu cuţitele ca să omor de la distanţă, în mod ciudat, cuvintele lui Spade îmi răsunară în minte. *Pulsul ăla din jugulară e cea mai mare slăbiciune a ta…* Atât Hennessey cât şi eu ştiam că tot ce trebuia să facă el era să

continue, şi eram terminată. Fiecare mişcare a gurii lui îl apropia tot mai mult de gâtul meu.

Într-o zecime de secundă, am luat o hotărâre. *S-ar putea să mor, dar te iau cu mine.* Braţul liber cu care îl ţinusem până atunci la distanţă, mi l-am încolăcit în jurul lui. Hennessey îşi ridică îndeajuns capul ca să rânjească, cu sânge picurându-i din fălci, şi îşi apropie gura de gâtul meu neprotejat.

Chiar în clipa în care colţii i se lipeau de pielea mea, i-am străpuns spinarea cu pumnalul meu de argint. Întregul trup îi înţepeni, dar nu m-am oprit să văd dacă era destul. Am continuat să răsucesc şi să înfig mai adânc lama în carne, simţind cum se zvârcolea spasmodic cu fiecare mişcare a mea, până când încremeni cu totul. Gura de la gâtul meu nu mai era o ameninţare, devenise moale, şi când l-am împins de pe mine, era o greutate moartă la propriu şi la figurat.

N-aveam timp să sărbătoresc. Focurile de armă care se concentrau mai departe de casă mă făcură să-mi ridic la timp capul ca să-l văd pe Switch dispărând printre copaci. Se strecurase prin cordonul de poliţişti şi acum alerga să scape.

Am sărit să-l prind, dar un glonţ trecu şuierând prea aproape ca să nu mă las iar în jos.

— Bones! am ţipat. Switch scapă! O şterge printre copaci!

Bones străpunse cu pumnul grumazul vampirului cel mai apropiat de el, şi mâna îi ieşi prin ceafă. Patru gloanţe îl pătrunseră într-o succesiune rapidă, însă el abia dacă se uită la propriile răni. Nehotărârea îi contorsiona chipul. Dacă se ducea să-l prindă pe Switch, mă lăsa pe mine în urmă, pentru că scopul nostru fusese să ne facem nevăzuţi până sosea întreaga cavalerie. Nu prevăzusem numărul vampirilor dinăuntrul clădirii. Dacă n-am fi reuşit să scăpăm la timp, Bones s-ar fi folosit de propriul trup ca de un scut în vreme ce o luam la sănătoasa. Niciuna dintre

aceste opţiuni nu mai era de-acum valabilă, totuşi. Nu şi dacă intenţiona să-l prindă pe Switch.

Singurul lucru la care mă puteam gândi era bunica, privindu-mă tăcută, acuzator, şi bunicul prăbuşit pe podeaua din bucătărie.

— Prinde-l acum, vino după mine mai târziu. *Prinde-l!*

Ultimele cuvinte fură rostite într-un urlet de o vehemenţă dezlănţuită. Doream moartea acelei creaturi. O moarte adevărată, dureroasă. Orice altceva putea să mai aştepte.

Hotărându-se pe loc, Bones ţâşni prin cameră cu o viteză ce-ar fi depăşit orice automobil. Gloanţele erau prea lente ca să-l mai nimerească. Cât ai clipi, se făcu nevăzut.

Unul dintre vampirii rămaşi în viaţă luă iniţiativa şi zvârli în mine cu unul dintre pumnale. Lama de argint îmi intră adânc în coapsă, ratându-mi artera la câţiva centimetri. Ignorând durerea, mi-am smuls cuţitul din picior, şi i l-am trimis fără greş direct în inimă. M-a răsplătit cu un schelălăit agonizant.

Deodată, un pocnet îmi răsună în urechi şi am fost zvârlită într-o parte. Când mă ridicasem în şezut ca să-mi ţintesc pumnalul, altcineva mă ţintise pe mine. Metalul fierbinte îmi pârjoli carnea când glonţul îmi străpunse umărul. Gemând, mi-am pipăit rana şi am auzit glasuri deasupra mea:

— Nicio mişcare! Nicio mişcare! Mâinile sus, fir-ai a dracului să fii!

Un copoi tremurând ca varga stătea deasupra mea, flancat de alţi trei. Privirile lor speriate se roteau peste baia de sânge ce acoperea sufrageria. Mi-am ridicat încet mâinile, tresărind la junghiurile de durere ce-mi brăzdau umărul.

— Eşti arestată! şuieră un ofiţer panicat, ai cărui ochi îi jucau în orbite.

Duhoarea spaimei lui mă copleşi.

— Slavă Domnului! am răspuns.

Ținând seama de toate, era un final mai bun decât mă așteptasem.

Douăzeci și patru

Mi-au citit drepturile, ceva la care n-am dat prea multă atenţie, pentru că n-aveam nevoie de avertismentul Miranda ca să ştiu că era în interesul meu să-mi ţin dracului gura. Pe urmă, după o jumătate de oră în care am refuzat să răspund la vreo întrebare, în timp ce eram legată cu cătuşele de o targă în spatele unei ambulanţe, un copoi înalt şi costeliv îşi croi drum prin mulţime.

— O preiau eu, Kirkland.

Ofiţerul care-mi citise drepturile, Kirkland presupun, se opuse:

— Locotenent Isaac? Dar…

— Curând locul ăsta o să mişune de elicopterele presei, iar noi avem nevoie de nişte răspunsuri, aşa că nu mă lua tu cu „locotenent"! îl repezi omul.

— Hei, eu sunt împuşcată aici, oameni buni. Ştiţi voi, sângerare şi alte chestii de-astea, am ţinut eu să le pun în vedere.

— Gura, spuse scurt Isaac şi-mi desprinse cătuşele de targă.

Asistenţii medicali se holbau la el, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Isaac mă smuci, atunci, de cătuşele de la mâini, silindu-mă să-l urmez, provocându-mi o nouă durere în umăr. Kirkland îl privi uimit, dar nu mai zise nimic. Părea că abia aştepta să plece cât mai repede de acolo.

Locotenentul Isaac mă îmbrânci deloc delicat pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie fără număr. Singurul ei însemn oficial era lumina roşie care fulgera pe bord. M-am uitat în jur, surprinsă. Să fie procedura obişnuită?

— Sunt rănită, iar voi, bufonilor, vă ocupaţi de mine de o jumătate de oră. N-ar trebui să mă duceţi la un spital? am întrebat, în vreme ce Isaac pornea maşina.

— Gura, îmi repetă el, făcând slalom printre maşinile de poliţie din jurul proprietăţii în ruină.

— Pentru că orice avocat bun ar numi asta o încălcare flagrantă a drepturilor mele, am continuat, ignorându-i avertismentul.

El se uită la mine urât prin oglinda retrovizoare.

— Taci *dracului din gură!* lătră, accentuând fiecare cuvânt.

Nu mi se părea normal. Fireşte, era prima oară când eram arestată, dar totuşi. Am adulmecat aerul, cu o mină întrebătoare. Isaac avea un miros al lui, însă nu puteam detecta ce era. Nu eram obişnuită să identific lucrurile după miros.

După mai multe minute, Isaac trecuse complet de focarul de activitate al poliţiei şi ieşise pe şosea. Mârâi, cu satisfacţie parcă, apoi mă privi iar în ochi prin oglinda retrovizoare:

— Ce ruşine, Catherine! O fată ca tine, cu toată viaţa înainte, care dă cu piciorul la tot implicându-se într-un lanţ de trafic de carne vie. Ţi-ai ucis până şi bunicii ca să-ţi acoperi faptele criminale. Ce tragedie!

— Ofiţer Cap Pătrat, am spus cu un glas limpede, du-te-n mă-ta!

— Vai, ce limbaj! ţâţâi Isaac. Dar nu mă surprinde, din partea ta. Erai cât pe ce s-o vinzi până şi pe maică-ta, nu-i aşa?

— Trebuie să fii *cel mai prost*…, am început furioasă, apoi m-am oprit şi am respirat încă o dată adânc.

Isaac ştia prea multe, iar acum *eu* ştiam ce era mirosul ăla. Exact în momentul în care copoiul îşi flutura mâna în aer, m-am catapultat pe scaunul din faţă. Pistolul i se descărcă, dar glontele intră în bancheta din spate, nu în mine. Maşina viră primejdios când Isaac încercă să mă ia din nou în vizor.

L-am dat cu capul de volan. Am derapat la marginea drumului, din fericire liber căci era încă devreme. Am apucat volanul ca să îndrept maşina.

Când Isaac îşi ridică privirea câteva secunde mai târziu, ameţit şi însângerat, aveam în mână arma lui, îndreptată spre el.

— Trage pe dreapta fără grabă, altfel îţi împrăştii creierii peste tot.

Încercă să-mi smulgă arma din mână, însă l-am plesnit cu ea peste falcă înainte ca degetele lui s-o atingă măcar.

— Mai fa o dată asta, Renfield[20], şi-ai să vezi ce-ai să păţeşti!

Ochii i se căscară, iar eu am izbucnit într-un râs răutăcios.

— Mda. Ştiu ce eşti. Alege-ţi un nume: Renfield, sluga vampirilor, curvă de liliac, oricare. Puţi ca un vampir, şi nu doar ca aceia morţi. Când se ofilesc, duhnesc altfel, cine-ar fi crezut? Deci al cui trepăduş eşti tu? Al cui cur palid şi rece îl pupi, cu speranţa că-ntr-o zi o să fii şi tu preschimbat?

Isaac opri maşina. Eram deja pe marginea drumului.

— Faci cea mai mare greşeală din viaţa ta! spuse. Am tras de schimbătorul de viteze, pentru a parca, şi l-am apucat de boaşe înainte să apuce să ţipe. O făcu, totuşi, îndată ce i le-am strâns cu putere.

— Cine a fost? Cine te-a trimis să mă lichidezi?

— Du-te dracu'.

I-am strâns boaşele în mâini ca pe nişte bile antistres. Isaac scoase un scheunat piţigăiat care-mi provocă pe loc o durere de cap.

— Acum, te mai întreb o dată, şi *nu* mă înfuria mai tare. Cine te-a trimis?

— Oliver, îmi răspunse el, chinuit. A fost *Oliver!*

Ăsta nu era numele primarului. De fapt, nu era un nume de pe lista noastră cu suspecţi vampiri şi oameni.

— Ai face mai bine să mă convingi! Care Oliver?

— *Ethan* Oliver!

Am încremenit de uimire. Isaac scoase un chicotit înăbuşit:

— N-ai ştiut? Hennessey era sigur că Francesca i-a spus lui Bones.

— Ethan Oliver, şi l-am votat! *Guvernatorul* Ethan Oliver? E vampir?

— Nu, e om. Doar face afaceri cu ei.

Exact piesa care ne lipsea din tabloul general.

— *El* e partenerul din umbră al lui Hennessey! Dumnezeule mare, am *votat* pentru el. De ce-a făcut-o?

— Dă-mi drumul la boaşe! scrâşni Isaac.

Dimpotrivă, le-am strâns şi mai tare.

— Am să-ţi dau drumul când o să ai o logică, iar ceasul ticăie. Cu fiecare minut care trece, am să te strâng şi mai tare. N-o să mai rămâi cu nimic peste cinci minute.

— Vrea să candideze la preşedinţie şi se foloseşte de Ohio ca stat-cheie, se repezi Isaac să-mi destăinuiască dintr-o singură suflare. Oliver a dat peste Hennessey acum câţiva ani. Cred că s-a întâmplat când se ducea la păsărici. Hennessey a venit cu ideea să recolteze oameni pentru hrană, cum mai făcuse-n Mexic, şi Oliver a fost încântat. Problema e că tinerele frumuşele se vând cel mai uşor, dar treaba se impute când se adună o grămadă de tinere dispărute. Deci au făcut o înţelegere. Hennessey curăţă străzile de oameni fără adăpost, traficanţi de droguri, prostituate şi degenerate, partea lui din înţelegere, iar Oliver garantează dispariţia hârţogăraiei în legătură cu orice client căruia Hennessey vrea să-i asigure o fericire constantă. Dar asta înseamnă foarte multă muncă, aşa că Hennessey a început prin a face rost de adresele fetelor şi a opri rapoartele înainte de a mai apuca să fie întocmite. Mi-a uşurat *mie* treaba teribil de mult, căci n-a mai trebuit s-ascult toate smiorcăielile familiilor ălora. A ieşit perfect. Rata criminalităţii scade, economia creşte, alegătorii

sunt mulţumiţi, Oliver pare salvatorul statului Ohio… iar Hennessey câştigă o groază de bani.

Scuturam din cap neîncrezătoare în faţa cruzimii cumplite a întregii afaceri. Sincer, nu ştiam cine era mai rău: Hennessey, pentru ce făcea, sau Oliver, care poza în erou pe mormanul de oase ale sutelor de victime.

— Oliver te-a trimis să mă omori, e clar, dar cum rămâne cu mama mea şi cu celelalte fete care erau în casa aia? *Ce-aveţi de gând să faceţi cu ele* – şi ai grijă să nu mă minţi!

L-am strâns iar şi a mai scos un schelălăit, dar astfel l-am făcut să priceapă. Mi-a povestit mai departe, fără înflorituri.

— Oliver a înnebunit când a auzit că a descins poliţia la casa aia şi că unele dintre fete au fost recuperate în viaţă. Vrea să şteargă orice urmă care ar duce la el, aşa că eu trebuia să te împuşc pe tine şi pe urmă să plantez o bombă în spitalul unde le duc pe fete. Oliver avea de gând să pună totul în cârca extremiştilor musulmani. A observat cum a scăzut numărul de alegători ai lui Bush imediat după 11 septembrie, şi s-a gândit că asta o să-l propulseze în vârful piramidei ca următorul candidat la preşedinţie.

— *Nenorocitule,* am mârâit. Unde-i bomba?

— În portbagaj.

Am gândit rapid. Oliver se aştepta la un bubuit asurzitor în următoarele ore, şi când n-avea să se întâmple nimic, urma să trimită pe altcineva să termine treaba.

— Isaac, i-am spus pe un ton prietenos, tu vii cu mine. Îmi retrag votul.

Reşedinţa guvernatorului din Bexley era decorată festiv de sărbători. În faţa casei se afla un brad mare, împodobit cu lumini, ghirlande şi alte ornamente. Mai multe luminiţe erau răspândite în jurul faţadei, iar grădina era înţesată de flori de poinsettia ce suplimentau obişnuitele inflorescenţe

de sezon. Isaac parcă lângă gardul din fier forjat, nu prea departe de intrare.

— Ce crezi c-o să faci, o să suni la uşă? mă întrebă caustic.

Stăteam în spatele lui, pe banchetă, cu propriul lui pistol împungându-l în coaste. O energie de pe altă lume iradia de pe proprietate. Aha, să fie aici monştrii, foarte bine.

— Câţi sunt acolo? Ştii la ce mă refer.

El nu pretinse că nu ştie:

— Trei, poate patru vampiri, plus tipii obişnuiţi.

Judecând după bătăile inimii, erau vreo şase gărzi, fiinţe omeneşti. Poate că erau doar nişte dobitoci nevinovaţi care-şi făceau datoria. Sau poate că nu. Pentru vampiri n-aveam niciun fel de mustrări de conştiinţă, şi nu din motivele mele obişnuite. Dacă erau aici să-l păzească pe Oliver, ştiau al dracului de bine ce se petrece.

— Pe tine te cunosc? Gărzile? Ai mai venit aici şi înainte, nu?

— Tot timpul, rânji el dispreţuitor. Ai supărat pe cine nu trebuie, târfo. Sunt omul lui de încredere, trup şi suflet.

— Ă-hă.

Mi-am scos tricoul şi sutienul cu o singură mână, neluând arma de pe Isaac nicio secundă. Pe urmă mi-am acoperit rana din umăr cu părul, ca s-o ascund. Cât despre restul de sânge de pe mine… mă rog, nu mai puteam face nimic.

Ochii lui Isaac se căscară în oglinda retrovizoare.

— Trage drept în faţă şi zi-le că le-ai adus o bucurie de Crăciun, am spus calmă, rezemându-mă pe spate. Sunt sigură că n-ar fi prima oară. Şi ţine minte, am asta îndreptată spre ţeasta ta. Dacă mai spui şi altceva, îţi zbor dracului creierii.

Isaac rânji cu afectare. Ştiam că punea ceva la cale, dar speram să fie suficient de arogant să aştepte până când intram, după care s-o facă.

— Mişto ţâţe.

— Dă-i drumul.

O porni pe alee fără să mai aştepte un alt ordin. Când se apropie de ghereta gărzilor, am mutat arma în aşa fel încât să fie ascunsă privirii de şoldul meu. Când ajunse la poartă, Isaac lăsă geamul jos. Una dintre gărzi îşi scoase capul afară.

— Bună, Frankie, îl salută Isaac. M-am întors iar.

— A doua oară într-o singură zi, Jay? se miră omul. Pe cine ai acolo în spate?

Isaac lăsă şi-n dreptul meu geamul de la portieră, care era colorat. Când gardianul mă văzu, rânji cu ochii la sânii mei, apoi izbucni în râs.

— Nu contează. Cred că-i mai bine să nu ştiu. Exact la ţanc. Doamna tocmai a plecat acu' o juma' de oră.

— Asta *chiar* e exact la ţanc, tărăgănă Isaac, pe un ton mult mai încrezător. Ne vedem mai încolo, Frankie.

Am trecut pe poartă şi am parcat pe aleea cu sens unic spre casă. Tocmai voiam să-mi pun la loc tricoul, când cineva fără bătăi de inimă ieşi pe uşa din faţă, ca să-l anunţe.

— Ajutor! strigă Isaac şi îşi lăsă capul în jos.

Vampirul sări la maşină exact în clipa în care apăsam pe trăgaci. Dac-aş fi fost doar o fiinţă omenească, Isaac ar fi scăpat cu viaţă, însă eram pe jumătate vampir şi în plus cu doi litri de Bones în mine, aşa că n-avu nicio şansă. Capul locotenentului explodă. Sângele se împrăştie peste tot, mânjindu-mă pe mine şi geamurile.

În secunda următoare, portiera era smulsă cu totul, dar mi-a fost de ajuns ca să ţintesc din nou. Într-o succesiune fulgerătoare, am tras în gura căscată a vampirului, împingându-l înapoi, apăsând pe trăgaci iar şi iar, până când nu se mai auziră decât declicuri, apoi am sărit pe el.

Faţa îi era zdrobită. Se vindeca, dar cum unele bucăţi din craniu se apropiau de starea în care se găsea ţeasta lui Isaac, îi lua prea mult. Am înhăţat

uşurată un cuţit de la brâul său şi i l-am înfipt în inimă tocmai la timp ca să mă răsucesc pe călcâie şi să înfrunt alţi doi vampiri care se apropiau în fugă.

Unul venea prin aer. M-am lăsat în jos, ca să-l las să treacă peste mine. Ateriză pe maşină, în schimb, oferindu-mi acele clipe de care aveam nevoie ca să sar înainte şi să mă arunc pe partenerul lui. Lovitură după lovitură, şi căzu la pământ, cu o expresie de neîncredere întipărită pe figură. Subestimarea era cel mai grozav lucru de pe lume.

Celălalt vampir îşi veni în fire şi mă încercui, cu colţii sticlindu-i. Se auzeau ţipete din casă şi din ghereta gărzilor. Am auzit cum Frankie cere întăriri, apoi sunetul paşilor lui alergând. Fir-ar al dracului. Curând locul avea să mişune de copoi. Sau mai rău.

M-am dat înapoi şi m-am prefăcut că mă împiedic. Mutră cu Colţi căzu în plasă şi se năpusti înainte. Elanul lui făcu să i se înfigă cu atât mai adânc în piept cuţitul aruncat de mine. Încă mai mârâia când ateriză pe mine, dar m-am rostogolit înapoi într-o tumbă şi l-am trimis cu piciorul prin fereastra din faţă, apoi am sărit imediat după el. Mai bine să fie el hăcuit, şi nu eu, când îmi deschide drumul.

Focuri de armă izbucniră din casă şi din afara ei, pe când gardienii umani încercau să-şi apere patronul. L-am apucat pe vampirul muribund şi l-am aruncat în doi dintre cei mai apropiaţi trăgători, doborându-i la pământ. Pe urmă am alergat prin sufragerie, pe lângă căminul de piatră şi pe sub minunatul tavan cu grinzi, şi am luat-o în sus pe scări. În urma mea era haos, în vreme ce ei se întreceau să mă urmărească.

Nu m-am concentrat pe ei. L-am auzit pe Oliver vorbind la telefon, cerând ajutor, şi pe el mi-am focalizat întreaga atenţie. Am înaintat de-a lungul culoarului, luând ca reper bătăile accelerate ale

inimii lui, şi am dat buzna pe uşa care mă despărţea de prada mea.

Glontele destinat să-mi intre în piept îmi ciurui umărul când m-am năpustit, căci am văzut prea târziu pistolul. Oliver trase iar, lovindu-mă în picior. M-am prăbuşit, pentru moment năucită de impact şi blestemându-mi nechibzuinţa de a mă repezi înainte.

Frankie şi alţi doi gardieni urcară scările furibunzi. Nu m-am întors, ci am rămas cu privirea aţintită asupra lui Oliver, care îşi îndreptă arma spre mine cu o mână tare ca piatra.

— Isaac e mort, l-am anunţat cu un glas răguşit, în timp ce junghiurile de durere produse de gloanţe aproape că mă paralizau. N-o să mai fie nicio explozie la spital.

— Domnule guvernator! icni unul dintre bărbaţi. Sunteţi rănit?

Oliver avea ochi albaştri precum cerul, foarte limpezi şi strălucitori, iar părul castaniu era la fel de perfect aranjat ca şi în fotografiile lui de campanie.

— Frankie, Steven, John… ieşiţi dracului de-aici, se răsti el.

— Dar, domnule! protestară gardienii în cor.

— E-n genunchi şi o am în cătare, ieşiţi dracului afară! răcni Oliver. Acum!

În depărtare se tânguiau slab sirenele. Prea departe să le poată auzi şi ei. Cei trei bărbaţi ieşiră din încăpere. Oliver le făcu semn, cu o mişcare smucită a capului, să închidă uşa în urma lor. Mai rămăsesem doar eu cu guvernatorul în cameră.

— Tu eşti fata Crawfield? mă întrebă el, fără să mişte ţeava armei nici măcar un centimetru.

N-am mai făcut nicio mişcare, evaluându-mi în minte rănile şi observând, cu o reînnoită furie, că tapetul din camera lui avea arabescuri roşu cu albastru, iar pardoseala era din lemn tare. Oliver trebuie să fi fost violatorul mascat al lui Emily. Îi descrisese perfect camera.

— Poţi să-mi zici Cat.

— Cat, repetă el. N-arăţi aşa de dură, cum îmi pătezi toată podeaua de sânge. Spune-mi, unde ţi-e amicul? Vânătorul de recompense?

Sirenele se apropiau. Nu mai aveam prea mult timp.

— Presupun că-l omoară pe lacheul lui Hennessey, Switch. Eşti terminat, Oliver. Au fost distruşi cu toţii. O dată pentru totdeauna.

Mâna lui nu tremură.

— Chiar aşa? apoi îmi oferi un surâs de gheaţă: Mă rog, sunt şi mai mulţi de unde venea Hennessey. N-o să-mi fie prea greu să găsesc pe altcineva care să-şi dorească să facă bani ca el, cu mese incluse în preţ! Când am să fiu preşedinte, ţara asta o să treacă printr-o revizie completă. O să economisesc milioane din banii contribuabililor şi-o să curăţăm străzile de gunoaie. Drace, sunt chitit să-ncep cu cei care trăiesc din ajutoare sociale, apoi urmează azilurile de săraci. America o să fie mai puternică şi mai prosperă ca niciodată. Probabil c-or să revoce limita de două mandate după ce-o să intru eu în funcţie.

Maşinile scrâşniră la colţul străzii. Mai rămăseseră de-acum numai câteva secunde.

— Asta n-o să se întâmple!

— N-ai să mai apuci tu, îmi zâmbi el. Am de gând să te omor în legitimă apărare. Parcă şi văd titlurile din ziare: „Guvernatorul opreşte vitejeşte mâna criminalei care atenta la viaţa lui”. Procentul în sondaje o să crească astă-seară cu douăsprezece puncte.

— Ethan, am vorbit încet, auzind tropotul paşilor ce se apropiau de casă. Uită-te la mine.

Mi-am lăsat ochii să-l săgeteze cu raze verzui. Ai lui se căscară de uimire şi-n acea zecime de secundă cât i-am distras atenţia, l-am atacat, abătându-i arma din mână ca să se descarce în perete.

— Tu sângerezi… trebuie să fii om, dar ochii tăi… *ce* eşti tu? şopti el.

Flăcările de smarald îi luminau faţa, iar mâinile mele i se încleştară de grumaz.

— Eu sunt Moartea, am mârâit.

Paşii se auzeau tot mai aproape.

— Sau, cum ar zice Bones, Roşcata cu Coasa.

I-am sucit gâtul chiar în clipa când uşa se trânti de perete. Când şase poliţişti năvăliră înăuntru, strălucirea verde îmi dispăruse din ochi şi eu deja îmi ridicasem mâinile deasupra capului:

— Mă predau.

Douăzeci şi cinci

Trei polițiști stăteau de gardă în fața rezervei mele de spital. Eram la etajul unsprezece. Chiar evacuaseră aripa unde mă aflam, mi-am dat seama după tăcerea din celelalte camere vecine. Se pare că luaseră în serios asasinarea guvernatorului.

Doctorii veniseră întruna toată dimineaţa, ca să ofteze şi să se holbeze la mine, dar nu din cauza celui omorât de mine, ci pentru viteza cu care mă vindecam În câteva ore, cele trei răni de la gloanţe îmi dispărură fără urmă. Tăietura de cuţit nici nu se mai vedea. Semnele lăsate de colţii lui Hennessey lipseau cu desăvârşire. Toate zgârieturile şi vânătăile pieriseră, de parcă nici n-ar fi fost. Nici măcar nu mai aveam vreo intravenoasă în mine, cateterul îmi tot ieşea spontan din piele. Sincer, chiar m-am întrebat de ce n-am fost mutată încă într-o celulă obişnuită de închisoare, dar după experienţa cu Isaac, nu mă mai plângem de lipsa mijloacelor de transport puse la dispoziţia mea de poliţie.

La amiază, mai mulţi paşi se apropiară de rezerva mea. Cineva rosti:

— FBI.

Urmă o pauză, apoi uşa se deschise.

Intră un bărbat. Avea vreo cincizeci de ani şi era de înălţime mijlocie, cu un păr negru-cărbune, rărit, amestecat cu fire sure. Ochii îi avea la fel de cenuşii ca şi părul, dar pătrunzători. Scăpărau de inteligenţă. Însoţitorul lui, care închise uşa după el, era mult mai tânăr, să tot fi avut până-n treizeci de ani. Avea părul castaniu, tuns scurt. Ceva din felul în care se mişca trăda disciplina militară. Ochii lui, de un albastru intens, erau aţintiţi asupra mea cu o intensitate calmă.

— FBI, eh? Măi să fie, mă simt onorată.

Ei n-aveau nevoie de percepţii extrasenzoriale ca să-mi simtă sarcasmul. Bărbatul mai tânăr îmi aruncă o privire urâtă.

Păr Sur zâmbi în schimb şi păşi înainte cu mâna întinsă.

— Poate că tu nu eşti, dar eu cu siguranţă sunt. Mă numesc Donald Williams şi el e Tate Bradley. Sunt şeful unei unităţi FBI numită Divizia pentru Comportament Paranormal.

I-am strâns mâna fără tragere de inimă. Cei şapte ani de acasă mă împiedicară să n-o fac. Cu o mişcare smucită din cap l-am indicat pe Tate Bradley:

— Şi el? El nu e din Birou… nici celulită, nici colăcei.

Williams râse, arătându-şi dinţii puţin îngălbeniţi de la consumul excesiv de cafea sau tutun.

— Corect. Tate e sergent în Forţele Speciale, într-o unitate foarte selectă a lor. Astăzi mi-e gardă de corp.

— De ce-ai avea nevoie de o gardă de corp, agent Williams? După cum vezi, sunt legată cu cătuşe de pat.

Pentru subliniere, am zornăit cătuşele în direcţia lui. El îmi zâmbi cu îngăduinţă:

— Zi-mi Don, şi sunt un om precaut. De-aia Tate are la el un Colt 45.

Tânărul mă lăsă să întrezăresc arma din tocul prins la subsuoară. I-am zâmbit subţire, iar el îmi întoarse surâsul dezgolindu-şi dinţii cu o expresie duşmănoasă.

— Bun, tremur ca varga. Intimidată cum se cuvine. Acum, ce vreţi?

Nu că nu puteam ghici. Probabil că doreau să mărturisesc că eu l-am omorât pe guvernator, să le dau un motiv etc., dar eu aveam de gând să-mi trag fermoarul la gură şi s-o întind. Bones avea să apară curând, n-aveam nicio îndoială, şi împreună cu mama, aveam să ne ascundem. Mai erau încă doi

vampiri care scăpaseră şi ar fi prea periculos pentru mama să rămână expusă publicului, în cazul în care ar fi existat represalii pentru baia de sânge iscată de mine şi de Bones. Sânge de vampiri şi de politicieni.

— Eşti studentă la colegiu, ba cu note excelente, din câte am văzut. Îţi plac citatele din literatură?

Bun, un test de inteligenţă. Nu mă aşteptam la aşa ceva, dar o să le fac jocul.

— Depinde.

Don îşi trase un scaun, fără să fie invitat, şi se aşeză lângă patul meu. Bradley rămase în picioare, cu mâna pe patul armei.

— Ce-ai zice de ăsta din *Sherlock Holmes* de Sir Arthur Conan Doyle: „Când ai eliminat imposibilul, ceea ce mai rămâne, oricât ar fi de improbabil, e adevărul."

Un fior mă străbătu, ca un semnal de avertizare. Cei doi nu emanau vibraţii periculoase, aşadar nu credeam să fie alţi acoliţi ai lui Oliver sau Hennessey, dar era evident că nici ei nu trebuiau trataţi superficial.

— Ce-i cu el?

— Catherine, sunt şeful unei divizii care investighează cauzele nefireşti ale omuciderilor. Acum, majoritatea oamenilor consideră că orice crimă este nefirească prin natura sa, dar tu şi cu mine ştim bine că motivaţia lor poate depăşi până şi mânia oamenilor împotriva oamenilor, nu-i aşa?

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Divizia noastră nu e recunoscută public de Birou, continuă el, ignorându-mi remarca. De fapt, suntem o combinaţie de CIA, FBI şi forţele armate. E una dintre rarele ocazii când toate astea lucrează în armonie. Iată de ce l-am ales pe domnul Bradley ca să mă acopere, şi nu vreun răcan proaspăt ieşit din şcoală. El e antrenat să comande o nouă unitate de soldaţi, pregătiţi să dea o bătălie foarte specială. Una care se poartă sub nasul nostru şi pe teritoriul nostru de secole. Ştii

despre ce vorbesc, Catherine, o ştii mai bine decât oricine altcineva. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Vorbesc despre vampiri.

Măiculiţă, tocmai rostise cuvântul care începea cu „V”. Acum eram mai mult decât precaută… eram şocată.

— Nu eşti puţin cam prea bătrân ca să mai crezi în vampiri, Don?

Poate reuşeam să scap cu neobrăzarea. Poate că doar îşi încerca norocul cu o momeală foarte mare.

Don nu mai zâmbea acum. Expresia lui era de granit.

— Am studiat multe cadavre bizare de-a lungul carierei mele. Hoituri ce datau undeva de la sute de ani până la milenii în urmă, îmbrăcate, totuşi, în haine moderne. Acum, s-ar mai putea găsi o explicaţie la asta, dar nu şi patologiei lor. ADN-ul lor conţinea o mutaţie ce n-a mai fost niciodată documentată în toată istoria omenească şi cea a animalelor. Când şi când, mai dăm peste un astfel de cadavru neobişnuit, iar misterul din spatele lor s-a adâncit. Casa aia de azi-noapte era plină de asemenea leşuri ciudate, la fel şi cea a guvernatorului. Este cea mai mare serie de asemenea leşuri din câte am întâlnit vreodată, dar ştii care e cea mai mare descoperire a noastră? Tu.

Tonul lui Don coborî.

— Mi-am petrecut ultimele şase ore citind orice bucăţică de material am găsit despre tine. Mama ta a raportat un viol acum vreo douăzeci şi doi de ani şi a povestit despre un atacator neverosimil care i-a băut sângele. S-a considerat că delira din cauza şocului şi detaliile au fost ignorate. Pe urmă te-ai născut tu, cinci luni mai târziu. Şi ei nu l-au găsit niciodată pe făptaş.

— Şi ce-i cu asta? Mama a fost isterică din cauza traumei unui viol.

— Nu sunt de acord. Mama ta a spus adevărul adevărat, doar că nimeni n-a crezut-o vreodată. Anumite detalii descrise de ea erau prea aparte.

Subita strălucire verde a ochilor, colţii care se întrezăreau printre buze, forţa şi viteza incredibile, lucruri pe care n-ar fi avut unde să le audă în altă parte. Ceea ce face ca povestea ei să difere de toate celelalte e faptul că ţi-a dat naştere ţie. Ţie care, potrivit patologiei, ai aceeaşi tulpină de mutaţie în sânge ca şi misterioasele noastre cadavre. Mai puţină potenţă, dar nicio diferenţă în structura genetică. Vezi tu, Catherine, sunt onorat să te întâlnesc, pentru că am căutat pe cineva ca tine în întreaga mea carieră. Eşti una de-a lor şi, totuşi, eşti una de-a noastră, vlăstarul unei fiinţe omeneşti şi al unui vampir, ceea ce face din tine cea mai valoroasă descoperire din ultimele secole.

Ticălosul. Ar fi trebuit să fug mâncând pământul din casa guvernatorului, fir-ar ale dracului de gloanţe.

— Foarte interesantă povestea, dar mulţi oameni au tipuri rare de sânge şi mame psihotice. Te asigur că nu sunt cu nimic diferită de orice fată de vârsta mea. Mai mult, nici nu există asemenea fiinţe ca vampirii.

Nici măcar nu mi-a tremurat vocea. Bones ar fi fost aşa de mândru.

— Aşa să fie?

Don se ridică în picioare şi îi făcu un semn din cap lui Tate Bradley:

— Sergent, am să-ţi dau un ordin direct. Să-l duci pe loc la îndeplinire. Împuşc-o pe domnişoara Crawfield în cap, chiar între ochi.

Hei. Am sărit în picioare şi am smuls bara de metal a patului din stinghia ei sudată, lovind cu ea mâna care ridica pistolul către mine. Se auzi un pocnet de oase rupte. Din aceeaşi mişcare lină, l-am izbit pe Don peste rotule în vreme ce-i smulgeam lui Bradley arma din mână şi-i ţinteam capul cu o mână fermă.

— Aşa m-am săturat să tot fiu împuşcată, iar cineva ar trebui să vă înveţe şi pe voi, gagiilor, s-aveţi puţin mai mult respect pentru spitale!

Don, căzut cu faţa la podea, se ridică încet şi mă privi. Expresia de pe chipul lui era de pură satisfacţie.

— Eşti doar o fată normală şi nu există vampiri în realitate, aşa-i? A fost cel mai uluitor lucru pe care l-am văzut vreodată. Ai fost ca un vârtej. Tate nici măcar n-a avut timp să te ia în cătare.

Inima lui Tate Bradley bătea într-un ritm accelerat şi frica începu să-i iasă prin pori. Cumva, mi-am dat seama că spaima nu era o stare familiară lui.

— Ce vrei, Don?

Deci ăsta a fost micul lui test, pe care l-am trecut cu brio.

— Vrei, te rog, să-i dai drumul lui Tate? Poţi păstra pistolul, nu c-ai avea nevoie de el. E clar c-ai fost mai puternică fără el decât a fost sergentul meu cu arma în mână. Consideră asta un semn de bunăvoinţă.

— Ce mă opreşte s-ofer şi eu semnul meu de bunăvoinţă prin creierii lui? Sau ai tăi? am continuat maliţioasă.

— Am pentru tine o ofertă pe care ştiu că ţi-ai dori s-o asculţi. Dacă mor, mi-e mai greu să vorbesc.

Mă rog, unu la zero pentru el că reuşea să-şi păstreze calmul într-o situaţie de criză. Brusc, i-am dat drumul lui Bradley şi l-am îmbrâncit în cealaltă parte a camerei. El se împiedică şi căzu la podea lângă Don. Se auzi un ciocănit în uşă.

— Domnule, e totul în ordine acolo?

Gardianul părea îngrijorat, însă nu îndrăzni să-şi arunce o privire înăuntru.

— Totu-i în regulă. Rămâi la postul tău. Fără vizitatori. Nu deschide uşa până nu ţi se spune, răspunse Don cu un glas încrezător şi puternic.

Doar ochii îi mai trădau durerea pe care o simţea în genunchi.

— Şi dacă te-ai fi înşelat? Dacă soldatul tău mi-ar fi făcut o gaură în cap? Ar fi fost mai greu de

explicat.

Don mă cântări cu privirea.

— A meritat riscul. Ai crezut vreodată atât de mult în ceva încât să ucizi pentru asta?

Ar fi fost o ipocrizie din partea mea să neg.

— Care ţi-e oferta?

Don se ridică în şezut, tresărind de durere când îşi îndoi genunchii.

— Te vrem pe tine, desigur. Tocmai ai smuls o bară metalică din stinghia ei şi ai dezarmat un soldat antrenat special, şi astea când erai legată cu cătuşe de pat, şi într-o secundă. Nimeni în viaţă nu mai are viteza ta, dar multe chestii moarte o au. După ce te-am văzut la treabă, mi se pare că n-ai avea nimic împotrivă să distrugi acele chestii. Ai făcut o groază de victime printre ele, de fapt, dar mai multe or să te caute de-acum încolo. Ţi-ai pierdut anonimatul. Eu pot să ţi-l redau. Sigur, ştiam că Oliver era necinstit, dar nu puteam dovedi nimic, pentru că orice agent trimis de noi să-l verifice nu s-a mai întors niciodată înapoi. Tu eşti altfel. O să le trimitem acelor creaturi pe cineva pe măsura lor, şi toate acuzaţiile astea nu vor mai conta, deoarece Catherine Crawfield va muri, iar tu vei renaşte la noua ta viaţă. Cu toate trupele şi întăririle noastre, vei deveni una dintre cele mai preţuite arme din arsenalul guvernului Statelor Unite, pentru protecţia cetăţenilor faţă de primejdii pe care nici măcar nu şi le imaginează. Nu ăsta ţi-e rostul? N-ai ştiut-o dintotdeauna?

Uau, era convingător, iar dacă Timmie ar fi fost aici, s-ar fi simţit absolut răzbunat. *Existau* cu adevărat oamenii în negru, şi tocmai mi se oferise şansa să intru în rândurile lor. Am cântărit în minte oportunităţile şi avantajele, euforia unei vieţi noi fără teamă de poliţie, fără cadavre îngropate, fără să-mi mai ascund adevărata natură de cei din jurul meu. Cu numai şase luni în urmă, m-aş fi repezit să accept.

— Nu.

Unicul cuvânt rămase suspendat în aer. Don clipi din ochi.

— Ai vrea să-ţi vezi mama?

Îmi luase prea uşor refuzul. Puneau ceva la cale. Încet, am făcut semn din cap că da.

— E aici?

— Da, dar o s-o aducem noi la tine. N-or să te lase niciodată să mergi pe coridor, târând bara aia după tine. Tate, cere-i gardianului s-o aducă pe domnişoara Crawfield în cărucior pân-aici. Şi mai cere încă un scaun cu rotile. Artrita mea începe să mă supere.

Cu o privire amuzată şi îndurerată, îşi coborî ochii la genunchi. Un vag sentiment de vină mi se strecură în suflet.

— Ai cerut-o! am murmurat.

— A meritat, Catherine, fiindcă s-a dovedit c-am avut dreptate. Unele lucruri merită preţul consecinţelor.

Cu gândul la Bones, nu puteam fi mai de acord.

Expresia de pe chipul gardianului făcu toţi banii, când deschise uşa şi-l zări pe Tate Bradley ţinându-şi braţul rupt într-un unghi bizar, iar pe Don întins pe pardoseală. Bara de la pat era ţinută la locul ei de mâna mea, iar eu stăteam întinsă pe pat, nevinovată.

— Am alunecat şi colegul meu a încercat să mă ajute şi a căzut peste mine, îl lămuri Don când era clar că se petrecuse ceva.

Gardianul înghiţi în sec şi dădu din cap repede. Îl ajută pe Don să iasă din încăpere şi curând mama fu adusă într-un scaun cu rotile. Preţ de o secundă, mi-a trecut prin gând să sparg un geam şi să o iau la fugă împreună cu ea, însă dintr-o singură privire asupra chipului său mi-am dat seama că n-ar fi mers.

— Cum ai putut? mă mustră ea îndată ce se închise uşa, uitându-se la mine cu o expresie îndurerată de om trădat.

— Eşti teafără, mamă? Îmi pare aşa de rău de bunicul şi bunica. I-am iubit pe amândoi.

Lacrimile înăbuşite în mine au ţâşnit în sfârşit din ochii mei, iar eu m-am ridicat în capul oaselor şi i-am căutat mâna.

Ea se dădu înapoi de parc-aş fi fost contagioasă.

— Cum poţi să zici că-ţi pare rău? Cum poţi să zici lucrurile astea când *te-am văzut cu vampirul ăla*?

Tonul i se ridică până la strigăt, iar eu am aruncat o privire agitată spre uşă. Gardianul avea probabil să leşine. Deodată, figura ei căpătă o expresie rugătoare.

— Spune-mi că mă înşel. Zi-mi că m-au minţit, animalele alea care mi-au ucis părinţii şi m-au luat cu ei. Spune-mi că nu te regulezi cu un vampir!

Nu mai folosise niciodată cuvântul ăla faţă de mine şi suna urât în gura ei. Cele mai groaznice temeri ale mele se adevereau acum, când i-am văzut expresia de pe faţă. Aşa cum mă temusem, mă dispreţuia pentru ce făcusem.

— Mamă, am vrut să-ţi povestesc despre el. El nu e ca toţi ceilalţi. El e cel care m-a ajutat cu adevărat să-i omor, nu Timmie. Îi urmărea pe Hennessey şi pe cei din grupul lui de ani de zile.

— Pentru bani? mă biciuiră cuvintele ei. Oh, am auzit o groază de lucruri despre asta cât m-au ţinut la ei. Tot timpul vorbeau despre vampirul care omora pentru bani. Şi râdeau când vorbeau de tine, ziceau că mereu erau femei la mijloc când venea vorba de el. Ce-ai ajuns tu, Catherine, o târfa pentru vampiri?

Îmi scăpă un scâncet. Cât de josnică făcea să pară relaţia mea cu Bones.

— Te înşeli în privinţa lui. Şi-a riscat viaţa ducându-se în casa aia ca să te salveze!

— Cum putea să-şi rişte viaţa când e *mort*? Mort, şi a adus numai moarte cu el! Numai din cauza lui au venit criminalii ăia la noi acasă, şi e greşeala ta că te-ai făcut complicea lui! Dacă nu

te-ai fi culcat cu un vampir, părinţii mei încă ar mai fi în viaţă!

Dintre toate cuvintele ei, acestea din urmă m-au durut cel mai mult. Poate că nu eram în stare să dovedesc că n-aveam niciun amestec în moartea lor, dar n-aveam s-o las să-l învinuiască pe Bones.

— Nici să nu-ndrăzneşti, mamă. Nici să nu-ndrăzneşti! Ştiai ce fac încă de când aveam şaisprezece ani, tot timpul ieşeam în oraş după vampiri. Şi ai ştiut cât de periculoasă-i treaba asta. Tu ai fost singura dintre toţi care-ai ştiut, din cauza celor petrecute cu tata, şi totuşi m-ai încurajat în ce făceam, aşa că asta-i vina ta! Şi am făcut-o, şi-am continuat s-o fac, refuzând să mă opresc chiar şi după ce Bones m-a avertizat de nenumărate ori, aşa că asta-i vina *mea!* Chiar dacă nu l-aş fi cunoscut pe Bones, chiar dacă nu m-aş fi culcat în viaţa mea cu un vampir, bunica şi bunicul tot ar fi fost probabil omorâţi, pentru crimele la care amândouă am participat, fără el, chiar *înainte* de el. Eu şi cu tine ne-am mânjit mâinile cu sângele bunicii şi bunicului, nimeni altcineva. Nu el. Amândouă am ştiut că într-o bună zi or să ajungă până la noi acasă şi, în privinţa asta, suntem mai responsabile de moartea bunicilor mei decât ar putea fi el vreodată.

Chipul i se făcu alb, iar glasul, când şi-l recăpătă, era încet dar pătrunzător:

— Poate că ai dreptate. Poate că şi eu sunt responsabilă de uciderea părinţilor mei, şi va trebui să trăiesc cu vina asta tot restul zilelor mele. Dar nu trebuie să trăiesc lângă un vampir. Catherine, te iubesc, dar dacă tu ai să-ţi continui relaţia cu creatura aia, nu vreau să te mai văd niciodată.

Cuvintele alea mă loviră mai tare decât gloanţele. Credeam că sunt pregătită să le aud, dar m-au durut mai mult decât aş fi ştiut vreodată că puteau să mă doară.

— Nu-mi face asta, mamă. Eşti singura familie care mi-a mai rămas!

Ea se lăsă pe spate şi se îndreptă în scaun, cât o lăsau coastele care o dureau.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu tine. Te-ai lăsat coruptă. Creatura aia ţi-a pervertit conştiinţa şi a trezit întunericul din tine, aşa cum m-am temut mereu că are să se întâmple. Îmi pare atât de rău că animalele alea nu m-au ucis înainte să descopăr ce mamă proastă am fost.

Fiecare cuvânt al ei era ca un cuţit ce tăia în carne vie. Faptul c-a fost răpită şi şi-a văzut părinţii ucişi îmi distrusese orice şansă de a o face să înţeleagă că vampirii nu erau automat răi. Se îneca în propria furie şi nu aveam niciun mijloc s-o salvez.

— Sper ca oamenii ăia să-l prindă pe monstru şi să-l termine o dată pentru totdeauna, continuă ea. Atunci n-o să te mai chinui sub controlul lui.

Am ridicat brusc capul:

— Cine? Despre ce vorbeşti?

Ea mă sfredeli cu o privire sfidătoare.

— Le-am spus adevărul, celor care adineauri au ieşit de-aici. Le-am spus c-ai fost ademenită de una dintre creaturile alea şi că a izbutit să fugă din casa aia azi-noapte. Bărbatul mai în vârstă ştia de vampiri. Acum, îl caută, şi sper să-l taie-n bucăţele. Atunci ai să te eliberezi.

— Don! Vino-ncoace!

Acum am sărit din pat şi am deschis uşa, trântind-o de perete. Gardianul fu cât pe ce să-şi scoată arma când mă văzu în libertate, dar Don îl blocă rapid, în scaunul lui cu picioarele întinse, iar Tate îl urma îndeaproape.

— E OK, Jones. Situaţia e sub control.

— Dar ea… ea…

Gardianul se holba la bara de la pat ce se bălăngănea atârnată de cătuşele mele, în timp ce gura i se deschidea şi închidea la loc.

— Tu păzeşte uşa numai, îl repezi Bradley şi trecu pe lângă el, împingându-l deoparte cu mâna sănătoasă.

— Aţi avut o convorbire agreabilă, doamnelor? se interesă Don.

— Ticălos încrezut. Ce joc crezi tu că faci?

Don se arătă la fel de netulburat de parcă ar fi servit un ceai la un dejun oficial.

— Domnişoară Crawfield, vreţi să ne scuzaţi şi să ne lăsaţi câteva minute singuri cu fiica dumneavoastră? Gardianul vă va conduce înapoi în camera dumneavoastră.

Ea nu-şi luă la revedere de la mine, şi nici eu de la ea. Amândouă eram furibunde şi ne simţeam trădate. Spre deosebire de ea, totuşi, eu ştiam că n-aveam să încetez vreodată s-o iubesc. Era mama mea, indiferent ce se întâmpla. Îi puteam ierta până şi asta.

— Aşa, deci mama ta ţi-a spus că ne-a informat despre… relaţia ta cu un vampir? Ea crede că el te-a vrăjit într-un fel. E adevărat? Eşti în puterea lui?

— Numai dacă ne referim la sex, am ripostat fără să clipesc.

Lasă-i să creadă că era doar o relaţie fizică.

Bradley îmi aruncă o privire în care se citea un dezgust abia disimulat. Mă săturasem de asta.

— Oh, bagă-ţi-o-n cur, dacă mai intră ceva pe gaura aia de răcan!

Judecata mamei trebuia s-o înghit, însă nu trebuia să mai accept şi părerea lor.

Faţa lui se înroşi de indignare. Don îşi ascunse un zâmbet tuşind, şi răspunse:

— Fie cum zici tu, dar mi se pare remarcabil faptul că nu ne-ai declarat mai devreme strânsa ta asociere cu un vampir. Poate că tu înclini mai mult de partea lor decât dictează aparenţele?

— Uite ce-i, Don, cu cine aleg eu să mi-o trag nu-i treaba nimănui, decât a mea. El şi cu mine aveam scopuri similare. Ţi-a zis mama că şi el omora vampiri? Probabil c-a omis amănuntul ăsta în graba ei de a-l vedea şi pe el expediat pe lumea cealaltă. Aveam scopuri comune, ceea ce a dus şi

la ceva atenţii suplimentare. Nu c-ar fi fost ceva serios, el era doar în trecere.

— Doar în trecere? repetă Don pe un ton sceptic. Ăsta ar fi vampirul care i-a zdrobit mâna lui Danny Milton într-un bar prin noiembrie? Poliţia ar putea crede că-i imposibil să schilodeşti pe cineva cu o simplă strângere de mână, dar ei n-au mai luat niciodată în seamă acţiunile unui vampir până acum.

— Ei, ei, nu eşti tu un tip isteţ? În cazul în care n-ai auzit direct de la sursă, nenorocitul ăla de Danny a abuzat de mine pe când aveam şaisprezece ani. Am rugat un amic să-i dea o lecţie. Acum mâna lui n-o să mai ridice o vreme fustele altor fete minore.

Din nou, minciunile îmi zburară uşor de pe buze:

— Şi în cazul în care nu ţi-ai dat seama, pentru un vampir, a fi în trecere înseamnă să stea pe-aici câteva luni. Ei calculează timpul puţin mai altfel decât noi.

— Atunci o să ne spui detaliat unde se află el acum.

Asta venise de la Bradley, pe care încă îl mai ustura comentariul meu de adineauri. Râzând, am scuturat din cap.

— Sigur. Bună idee. Mă pui să torn un vampir care n-are nimic împotriva mea, să-l oftic când n-am habar dacă m-aţi putea proteja după aia. Sunt eu pe jumătate umană, dar nu proastă *de tot.*

— Ştii ce cred eu, Catherine? Cred că nu eşti proastă deloc. Don vorbea în surdină, cu acelaşi surâs agreabil uşor schiţat. Dimpotrivă, cred că eşti foarte, foarte deşteaptă. Ar trebui să fii, nu-i aşa, ca să ascunzi ceea ce eşti cu adevărat de ani de zile şi să te furişezi noaptea pe afară ca să-i distrugi pe vampiri. Dumnezeule, n-ai decât douăzeci şi doi de ani şi ai prins mai multe lupte decât majoritatea soldaţilor în uniformă. Cred că o să încerci să evadezi. Să-ţi iei mama cu tine şi să te faci

nevăzută, cu sau fără iubitul tău vampir. Dar există o mică problemă aici, aşa cum ai şi aflat deja. *Ea n-o să plece cu tine.* Vezi, ea nu te acceptă aşa cum eşti. După ce-a aflat de neobişnuita ta viaţă sexuală, e încă şi mai supărată pe tine. Va trebui s-o laşi în urmă ca să dispari. Când ai să-ţi iei tălpăşiţa, câte chestii vor ieşi din pământ şi se vor folosi de ea ca să ajungă până la tine? Câţi vampiri ai omorât? Pun pariu c-aveau prieteni. Oliver la fel. Şi toate linguşelile tale n-or să schimbe ce vede ea în tine. Ea te vede acum ca pe un vampir, şi n-o să se lase niciodată pe mâna unuia de bunăvoie. Ai putea foarte bine s-o omori chiar tu înainte să fugi, ar fi mai generos din partea ta.

— Ticălosule!

M-am năpustit din pat şi l-am izbit pe Bradley în cap când a încercat să mă blocheze. A căzut ca un bolovan la pământ. Apoi l-am apucat pe Don de gulerul cămăşii şi l-am săltat din scaunul cu rotile, până când picioarele îi atârnau în aer.

— Ne poţi lua viaţa la amândoi acum, Catherine, gâfâi el. Noi nu te putem opri. Poate că o să reuşeşti să ieşi pe fereastră fără să te alegi c-un glonţ. Poate că o să ajungi până-n camera ei, s-o arunci pe un umăr şi s-o iei cu tine, în vreme ce ea se zbate şi ţipă după ajutor. Poate o să pui mâna pe o maşină şi un paşaport fals, să te-ntâlneşti cu iubitul tău şi să fugiţi din ţară. Poate că o să reuşeşti să scapi în felul ăsta. Dar cât o să dureze până când ea o să te părăsească? Cât o să dureze până când ea o să fugă mâncând pământul de frica fiică-sii? *Şi apoi cât o să mai dureze până când o s-o descopere cineva şi o s-o pună să plătească pentru faptele tale?*

Don mă fixa cu ochii la fel de strâns pe cât îl ţineam eu de guler. În privirea lui am putut zări adevărul. Am văzut-o pe mama zbătându-se în fiecare clipă să scape, încercând probabil să se sinucidă, ca să se elibereze din chin, apoi fiind din nou răpită din cauza mea sau a lui Bones. Noi am

încerca s-o salvăm, fireşte, dar pe urmă ce se întâmpla dacă ea murea şi la fel şi Bones? Una era să-mi risc relaţia cu ea, dacă nu mai dorea să mă accepte din cauza celui pe care-l iubeam. Dar nu-i puteam cere să-şi dea viaţa ca să fiu eu fericită, şi nu puteam risca nici ca el să-şi piardă viaţa din acelaşi motiv. Am fi putut fugi în lumea întreagă, dar n-am fi reuşit să fugim de ceea ce zăcea în noi înşine şi care, până la urmă, ne-ar fi distrus pe toţi.

I-am dat drumul lui Don. Se prăbuşi la pământ, genunchii lui zdrobiţi nefiind în stare să-l susţină. Exista o cale de a asigura siguranţa atât a mamei, cât şi a lui Bones, şi nu cerea decât un singur sacrificiu. Al meu.

Am ştiut atunci că trebuia să accept oferta lui Don. Îmi sfâşia inima, dar să fi făcut altfel ar fi însemnat să-l condamn fie pe Bones, fie pe mama. Ura ei faţă de vampiri era atât de mare, că ar fi încercat să se sinucidă, sau să-l omoare pe el dac-aş fi vrut să evadez împreună cu amândoi. Şi ar fi trebuit s-o facem, cu atâta lume pe urmele noastre. Nu puteam fugi din calea amicilor lui Hennessey sau ai lui Oliver, a poliţiei, *plus* a unei agenţii secrete a guvernului Statelor Unite! Unii sau alţii tot ne-ar fi prins. Era doar o chestiune de timp. Dacă mergeam pe mâna lui Don, aş fi eliminat două dintre cele trei ameninţări la care eram expuşi, aşa încât şansele ca Bones şi mama mea să fie în siguranţă erau mult mai mari. Cum aş fi putut să refuz, dacă pretindeam că-i iubesc? În definitiv, iubirea nu însemna să fac numai ce era cel mai bine pentru mine. Însemna să fac şi ce era cel mai bine pentru ei.

— Ne-am înţeles, i-am zis lui Don, cu moartea în suflet. Dacă-mi îndeplineşti condiţiile.

— Numeşte-le. Am să-ţi spun sincer dacă sunt imposibile.

Se chinui să se aşeze din nou în fotoliul rulant, dar l-am urmărit cu privirea fără milă.

— Unu: eu comand orice echipă care vânează vampiri. În niciun caz n-am să stau să ascult de vreun nătărău cu trese şi butoni când vine vorba de vreo luptă. Sunt superioară oricăruia dintre oamenii voştri şi nu-mi pasă că sunt mai tânără. Totul se face cum spun eu, şi eu îmi antrenez şi îmi aleg oamenii. Dacă nu se ridică la standardele mele, atunci rămân acasă.

Vocea-mi era de granit, şi nici măcar n-am clipit. Atent, serios, el încuviinţă din cap.

— Doi: plecăm de-aici imediat şi nu ne mai întoarcem. Ai să uiţi de amicul meu vampir. N-am de gând să bag cuţitul pe la spate cuiva care m-a ajutat să-mi salvez mama şi nu mi-a făcut niciodată vreun rău. Dacă nu poţi accepta, atunci nu mai avem ce vorbi, pentru că, dacă vreodată am să aud altceva, o să-ţi doreşti mai mult decât o face mama acum să nu mă fi născut niciodată. Crede-mă, o să ai destui alţi vampiri morţi cu care să te joci până-mi termin treaba.

Don ezită doar o clipă, apoi ridică din umeri.

— Vreau să câştig războiul, nu numai o singură bătălie, spuse. Am să accept. Cu condiţia, bineînţeles, să nu mai iei niciodată contact cu el ori cu oricare dintre amicii pe care ţi i-ai făcut în rândul vampirilor. Nu vreau să-mi pun în pericol oamenii degeaba, nici să-mi expun divizia infiltrărilor, numai fiindcă-ţi place ţie cum e *ceva* în pat.

Accentul lui pe „ceva” era intenţionat. Aşadar avea şi prejudecăţi.

— Trei: trebuie să existe o înţelegere privitoare la durata serviciului. Până şi soldaţii se mai retrag după o vreme. Nu vreau să faceţi din mine sclava voastră pe toată durata vieţii mele naturale, indiferent cât de scurtă s-ar putea ea dovedi. Zece ani, niciun minut mai mult.

El se încruntă şi se ciupi de sprânceană:

— Şi dacă după ce trece limita asta încep s-apară situaţii speciale? Monştrii nu ne trimit

înştiinţări prealabile ca să ne avertizeze de nenorocirile pe care le pun la cale. Ce-ai zice de zece ani de activitate cu normă întreagă şi după aceea trei misiuni pe an, alese de noi, pentru încă trei ani?

— Trei misiuni pe an, fără să depăşească cu totul o lună. S-a făcut.

Treisprezece ani. E mult prea mult ca să mai sper ca Bones să mă aştepte până atunci, chiar dacă el nu mai îmbătrânea.

— Patru: ne instalezi pe mine şi pe mama în reşedinţe separate, dar amândouă în acelaşi loc. N-am de gând să mă mut ca o ţigancă dintr-o baracă-n alta, sau cum le ziceţi voi. Vreau o casă, nimic luxos, dar să fie a mea, şi un salariu. Dă-i şi mamei o locuinţă, însă nu prea aproape de a mea. Acelaşi stat, dar oraşele ar trebui să fie diferite. Înţelegerea cu ea o să continue chiar dacă eu am să mor în acţiune. Ea primeşte salariul meu în cazul în care sunt ucisă, ai priceput? Şi tot voi va trebui să vă ocupaţi de fetele care au fost salvate azi-noapte. Asiguraţi-le cea mai bună consiliere posibilă, o slujbă bună şi un acoperiş deasupra capului. Au fost alese tocmai pentru că nu au nimic. O să le înzestraţi voi cu lucrurile astea.

Don schiţă un zâmbet.

— Am fi făcut asta oricum, spuse. Ai să descoperi, dacă vei coopera cu noi, că putem avea o asociere reciproc avantajoasă pentru toţi cei implicaţi.

— Mă îndoiesc, am zis pe un ton obosit. Dar avem totuşi o înţelegere. În ultimul rând, dar nu şi cel mai puţin important, *refuz* să mă duc după vampirii care nu omoară oameni. Poate-ţi sună oximoronic, dar ştiu din experienţă că există vampiri care nu beau sângele altora decât atât cât să poată supravieţui, şi nu ucid inutil. Se pot hrăni de la cineva fără ca acela să mai ştie după aceea. O să distrug doar ucigaşi, nu cei care doar beau.

Găseşte-ţi pe altcineva să ţi-i omoare pe ăştia, şi noroc bun.

Tate Bradley se mişcă, gemând încet. Se ridică în şezut, apăsându-şi cu mâna capul care sângera. Bănuiesc că i-am crăpat un pic ţeasta. Se ridică în picioare, dar se clătină şi îmi aruncă o privire foarte urâtă.

— Dacă mă mai loveşti o dată, am să…

— Ce? Ai să sângerezi şi mai mult? Mulţam, dar eu nu beau decât gin tonic. Ăsta-i unul dintre atributele vampirilor care mie-mi lipseşte. N-am colţi, vezi?

Cu un zâmbet larg, mi-am dezgolit dinţii pentru el, întorcându-i privirea plină de răutate. Dacă mă ura de-acum, stai să vezi ce-o să mă mai deteste când începea antrenamentul cu mine. Atunci abia avea să ştie cu adevărat ce-i ura.

Don tuşi:

— Sunt sigur că vom găsi destui tipi nesuferiţi cu care să te ţinem ocupată, aşa încât să nu mai trebuiască să-i vânăm pe cei pe care-i crezi nevinovaţi.

Subînţelesul cuvintelor lui mă făcu să înţeleg că nimic din lumea morţilor vii nu era inofensiv după părerea lui. Dar potenţialul de a face rău nu se limita doar la vampiri. Ştiam de-acum asta din proprie experienţă.

— Atunci am terminat, spuse. Aranjez să fiţi luate imediat de-aici tu şi mama ta. Tate o să te însoţească la aeroport. Voi doi ar trebui să vă cunoaşteţi mai bine. Tate, fă cunoştinţă cu noul tău comandant de echipă, Catherine.

— Numele meu e Cat, îmi zbură de pe buze.

Totul în viaţa mea avea să se schimbe, dar încă mai ţineam la anumite lucruri.

Bradley deschise uşa, iar Don ieşi din nou în cărucior. Bradley se opri o clipă şi clătină din cap spre mine:

— Nu pot spune c-a fost o plăcere să te cunosc, dar ne vom revedea în curând. Încearcă să nu mă

mai faci să-mi pierd cunoştinţa data viitoare.

Am ridicat o sprânceană spre el, imitându-l pe vampirul pe care-l iubeam.

— Mai vedem noi.

Douăzeci şi şase

Spre lauda lui, Don se ținu de cuvânt în ceea ce priveşte aranjarea transportării mele. În decursul unei singure ore, aşteptam gata îmbrăcată în rezerva mamei, fără cătuşe la mâini. În sfârşit făcusem şi eu un duş, ca să mă curăţ de tot sângele de pe mine, şi cât am stat sub duş, mi-am permis să plâng, de vreme ce lacrimile mi se amestecau cu jetul de apă, care le camufla. Totuşi, coborându-mi acum privirea la mama, ochii îmi erau la fel de uscaţi ca nisipul.

— Ei?

Tocmai terminasem să-i spun despre ofertă şi că o acceptasem. Ceva din repulsie îi dispăru de pe faţă în timp ce-i vorbeam şi, într-un târziu, îmi luă mâna într-a ei.

— Faci ceea ce trebuie, spuse. *Singurul* lucru care să te salveze de la un viitor sumbru.

Amărăciunea mă părăsi ca un fum şi o mică parte egoistă din mine o urî. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi putut pur şi simplu să mă fac nevăzută împreună cu Bones şi să-mi duc restul zilelor cu bărbatul pe care-l iubeam. Totuşi nu era vina ei că le purta vampirilor o ură neînduplecată, aşa cum nu era vina mea că mă născusem. În acest caz, eram chit.

— Nu cred că o să mă salveze de la un viitor sumbru, dar aşa am să fac în orice caz.

— Nu fi caraghioasă, Catherine. Sigur că te salvează. Cât ţi-ai fi putut continua relaţia cu creatura aia până să te preschimbe într-un vampir? Dacă ar ţine la tine aşa cum pretinzi tu, atunci n-ar vrea să stea şi să aştepte să te vadă îmbătrânind, nu-i aşa? Apropiindu-te de moarte cu fiecare an care trece, la fel ca toţi oamenii. De ce, când te-ar putea transforma, prelungindu-ţi tinereţea la nesfârşit? Iată ce-o să facă din tine dac-ai să rămâi

lângă el, şi dacă n-ai fi aşa de oarbă, ţi-ai fi dat seama deja.

Oricât de puţin mi-ar fi plăcut să recunosc, ea dăduse glas unui subiect foarte evident, pe care îmi îngăduisem să-l ignor. Ce s-ar alege de relaţia noastră peste zece ani? Peste douăzeci? Peste mai mulţi? Dumnezeule, avea dreptate. Bones n-ar sta cu mâinile în sân, privind cum mă sting de bătrâneţe. Ar vrea să mă preschimbe, iar eu n-aş accepta aşa ceva niciodată. Poate că eram condamnaţi din start, iar prejudecăţile mamei şi oferta lui Don doar dovedeau acest fapt. *Poartă bătăliile pe care le poţi câştiga,* obişnuia să-mi tot repete Bones. Ei bine, nu puteam învinge în această bătălie, dar îi puteam oferi lui siguranţa. Puteam să-i ofer şi mamei siguranţa, apoi să folosesc ceea ce zăcea în mine pentru a-i putea ţine pe alţii în siguranţă. Privită în perspectivă, o inimă frântă nu era un preţ chiar atât de mare de plătit. Poate că era un viitor fără el, dar era totuşi un viitor. Ţinând cont de toate fetele pe care Hennessey pusese mâna şi care nu mai aveau aşa ceva, ar fi fost o insultă pentru mine să-mi irosesc viaţa care lor li se furase.

Se deschise uşa şi Bradley băgă capul înăuntru. Avea braţul prins într-o eşarfa şi un bandaj lângă tâmplă.

— E timpul să mergem.

Dând scurt din cap, am apucat marginea scaunului cu rotile al mamei şi l-am urmat pe Bradley pe coridorul spitalului, care fusese evacuat şi fiecare uşă de salon închisă. În spatele meu mergeau opt bărbaţi înarmaţi până-n dinţi. Se părea că lui Don îi era frică să nu-mi pierd entuziasmul.

Mai erau vreo două ore până se întuneca. Aveam să fim duşi cu maşina pe o distanţă scurtă până la un heliport, apoi aveam să zburăm cu un elicopter până în locul unde ne aştepta un avion militar. M-am aşezat pe bancheta din spate, împreună cu

mama. Tate ocupă locul din faţă al pasagerului, nefiind în stare să conducă cu braţul rupt. Un bărbat care se prezentă cu numele de Pete luă volanul. Ceilalţi gardieni ai mei ne flancau în trei vehicule, unul în spatele nostru, două de fiecare parte. Ca o ironie a sorţii, era exact aceeaşi formaţie folosită şi de vampiri azi-noapte. Am pornit la drum, iar eu am închis ochii, gândindu-mă că trebuia să găsesc o cale pentru a-mi lua rămas-bun de la Bones. Poate reuşeam să-i trimit un mesaj prin Tara. Ea ar fi ştiut cum să dea de el. Nu-l puteam părăsi fără să-i spun nimic.

Tate rupse tăcerea după câteva minute:

— Pete e un viitor membru al unităţii, Cather… scuze, Cat, se corectă el.

N-am deschis ochii.

— Doar dacă zic eu aşa – sau dormeai când am spus asta? Eu aleg echipa. Pete intră doar dacă trece testul meu, iar asta-i valabil şi pentru tine.

— Care-i testul? întrebă Pete pe un ton condescendent.

Ochii mei se deschiseră pe jumătate:

— Să văd de câte ori te ridici de jos după ce te bat până te las fără cunoştinţă.

Pete izbucni în râs. Tate nu râse. Poate că nu era chiar atât de prost pe cât îl crezusem la început. Privirea pe care mi-o aruncă trăda faptul că lua în serios fiecare cuvânt.

— Uite, mă fixă Pete cu ochii în oglinda retrovizoare, cu o expresie sceptică întipărită pe chip, ştiu că trebuie să fii ceva special, dar… ce dracu'?

Riposta lui Pete se termină într-un icnet când văzu un bărbat în mijlocul şoselei, pe banda noastră. Mi se tăie şi mie respiraţia, iar mama se apucă să ţipe:

— Ăsta-i *el!* Ăsta-i…

Tate ezită mai puţin. În secundele până ca maşina să-l lovească pe Bones, el îşi scoase pistolul şi trase prin parbriz în vampir.

A fost ca şi cum ne-am fi izbit de un zid din cărămidă. Coliziunea strivi botul maşinii. Geamurile explodară şi airbagurile din faţă şi din spate se umflară instantaneu. Împinsă în faţă cu violenţă, am auzit în spate scrâşnetul frânelor, când escorta noastră devie ca să evite să intre în noi. Cele două maşini aflate de-o parte şi de alta trecură pe lângă noi, apoi puseră frână, ca să încerce să se întoarcă. Încă mai venea trafic în spatele nostru. Vehiculele care se strânseseră la stânga şi la dreapta noastră se tamponară de maşinile care se întorceau. Zgomotul oţelului pe metal, în timp ce vehiculele se îngrămădeau într-un înfiorător efect de domino, era asurzitor.

Tate şi Pete stăteau aplecaţi peste centurile lor de siguranţă, cu sângele curgându-le şiroaie pe feţe din pricina sticlei sparte şi a contactului cu bordul. Se auzi sunetul unei portiere smulse din cadrul ei. Era cea din dreptul lui Tate. Prin fumul motorului distrus, l-am zărit pe Bones zâmbind cu gura până la urechi şi aruncând bucata din maşină ca pe un Frisbee uriaş în automobilul din spatele nostru. Acolo, ceilalţi gardieni se străduiau zadarnic să-l ochească aşa cum trebuie. Se împrăştiară când portiera intră prin parbrizul lor. Într-o clipită, şi cealaltă portieră urmă aceeaşi cale, iar mama se tângui, cuprinsă de o spaimă de moarte, când în clipa următoare el o smulse pe cea din dreptul meu.

— Salut, Pisoiaş!

În ciuda hotărârii mele anterioare, mă bucuram mult să-l văd. El îmi desfăcu centura de siguranţă şi o înhăţă pe mama când ea încercă să coboare de zor pe partea ei.

— Nu aşa de repede, mămico. Ne grăbim puţin.

Un geamăt dinspre locul din faţă îl făcu să-l izbească pe Tate în cap cu nonşalanţă.

— Nu-l omorî, Bones! N-aveau de gând să-mi facă rău!

— Aha… bine. Atunci să-i trimitem frumos în drumul lor.

Într-un vârtej, îl smulse pe Tate de la locul lui, pentru o clipă îşi apăsă gura de gâtul lui, apoi îl aruncă vreo cincisprezece metri în aer. Tate aterizǎ în iarba de la marginea drumului. Pete încercă să se târască mai departe, dar Bones îl înhăţă şi îl propulsă în acelaşi tip de zbor, cu un serviciu similar de răcoritoare la bord.

— Ieşi afară din maşină, scumpi, mă îndemnă Bones, iar eu am ţâşnit dintre resturile vehiculului.

Încă o mai ţinea pe mama de braţ. Ea plângea şi-l blestema în acelaşi timp.

— Or să te omoare, ştiu ce eşti tu! Catherine a…

Cuvintele mamei fură întrerupte de pumnul meu drept care-o izbi direct în falcă. Ea căzu fără să mai scoată niciun cuvânt. Printre ameninţările proferate de ea, ar fi divulgat prea multe lucruri, iar dacă Bones afla despre înţelegerea făcută de mine, m-ar fi convins s-o rup. Aş fi crezut orice garanţii imposibile mi-ar fi dat el, pentru că inima mea nu era deloc isteaţă.

Un glonte şuieră pe lângă noi. M-am lăsat la pământ, nedorind să fiu *iar* împuşcată. Bones aruncă o privire iritată în direcţia din care venea şi apoi apucă podeaua maşinii. Ochii mei se căscară, începând să înţeleg ce se întâmpla. Dumnezeule, el nu putea face asta, nu-i aşa?

Agenţii din maşinile din faţa noastră se baricadaseră în spatele unuia dintre vehiculele răsturnate şi trăgeau în noi. Se pare că primiseră ordin să se asigure că ajungeam la destinaţie în siguranţă, ori, dacă eşuau, că nu aveam cum să le scap. Planul A era ratat, aşa că trecuseră la Planul B. Bones le dărui un rânjet de lup când ridică maşina de la pământ. Se roti într-un semicerc pentru viteză maximă, după care bucata deformată de maşinărie zbură prin aer şi ateriză direct pe baricada improvizată a vehiculului agenţilor.

Se auzi o detunătură asurzitoare când maşina explodă în urma contactului. Un fum gros şi înţepător se răspândi în aer. În mijlocul acestui vârtej, cu picioarele depărtate şi ochii aruncând scântei verzi, Bones arăta absolut şi înfricoşător de magnific.

Haosul se instală pe autostradă. Traficul din celălalt sens al şoselei se blocă, pe măsură ce privitorii, cărora nu le venea să-şi creadă ochilor, se opreau şi căscau ochii la carnagiul din stânga lor. Fiecare secundă aducea cu ea un alt scrâşnet de frâne şi noi accidente. Bones nu se opri ca să-şi admire opera. Mă luă de mână şi o aruncă pe mama pe un umăr, pe când goneam înspre copaci, ca să ne ascundem.

O maşină îl aştepta la câţiva kilometri mai înainte, unde autostrada era liberă de dezastrul din urma noastră. Bones o depuse pe mama în spate, oprindu-se doar să-i lipească o bucată de bandă adezivă pe gură, înainte de a apăsa pe acceleraţie.

— Mă bucur că tu ai fost cea care ai adormit-o, scumpi. M-ai scutit de-o belea. Nu de la taică-tu ai luat tu răutatea, ci de la ea. M-a muşcat.

Pentru cineva care tocmai fusese lovit de o maşină cu şaizeci de kilometri pe oră, părea remarcabil de binedispus.

— Cum ai făcut asta? Cum ai oprit maşina? Dacă un vampir poate face aşa ceva, de ce nu m-a împiedicat Switch să intru cu maşina în casa de azi-noapte?

Bones fornăi batjocoritor:

— Căţelandrul ăla? N-ar fi putut opri un copilaş pe o tricicletă. N-avea decât vreo şaizeci de ani, scumpi, după calendarul vampirilor. Trebuie să fii un bătrân maestru vampir ca mine, ca să recurgi la un asemenea truc fără să te coste scump după aia. Crede-mă, doare ca o arsură. De-asta am luat câte o gură din gagiii ăia doi ai tăi, înainte să-i azvârl cât colo. Da' cine erau? Nu erau de la poliţie.

Subiectul trebuia tratat cu foarte mare grijă.

— Mmm, erau dintr-un departament al guvernului, nu mi-au zis care. Ştii, nu erau prea vorbăreţi. Cred că mă duceau într-o închisoare specială, ori ceva de genul ăsta, din cauza lui Oliver.

Îmi aruncă o privire:

— Ar fi trebuit să m-aştepţi pe mine. Puteau să te omoare.

— N-am putut s-aştept! Unul dintre copoii corupţi ai lui Oliver a încercat să mă împuşte, ba mai trebuia să pună şi o bombă în spitalul unde o duceau pe mama! Oliver a fost, Bones! A recunoscut, practic s-a lăudat cu felul în care-i „curăţa" Hennessey statul. Ca şi cum toţi oamenii ăia nu erau altceva decât gunoaie. Doamne, dacă l-aş ucide de zece ori, şi tot n-ar fi de ajuns.

— Ce te face să crezi că indivizii ăia care te luau cu ei nu erau tot oamenii lui?

— Nu erau. De altfel, nu i-ai prea tratat de parcă le-ai fi oferit prezumţia de nevinovăţie. Ai trântit o maşină peste toţi patru.

— Ei, nu-ţi face griji, spuse el nepăsător. Au sărit înainte de explozie. Iar dacă au fost prea tonţi şi n-au făcut-o, atunci au meritat să moară pentru prostia lor.

— A cui e maşina asta?

Eram într-un Volvo SUV negru, care încă mai mirosea a nou. Bones îmi aruncă o privire piezişă:

— A ta. Îţi place?

Am scuturat din cap:

— Nu a cui e *acum,* dar n-o să fie raportată curând ca furată?

— Nu, răspunse el. Ăsta era cadoul tău de Crăciun. E înregistrată pe numele din carnetul tău fals de şofer, aşa că n-au cum să-i dea de urmă. Sper să nu te superi c-ai pierdut surpriza, dar în situaţia dată, a fost cea mai bună opţiune a noastră.

Am rămas cu gura căscată, pentru că era evident că vorbea serios.

— Nu pot să accept! E mult prea scumpă!

În toiul tuturor acelor dezastre, iată-mă certându-mă pentru preţul prea mare al unui cadou de Crăciun. Normalul şi cu mine n-aveam să ne întâlnim niciodată. El scoase un oftat de exasperare.

— Pisoiaş, măcar o dată ai putea zice „mersi" şi atât? Chiar aşa, scumpi, n-am depăşit momentul ăsta?

Atunci mi-am amintit cu durere că, într-adevăr, depăşisem de mult momentul, doar că nu chiar aşa cum credea el.

— Mulţumesc. E frumoasă. Tot ce-aveam eu pentru tine era o geacă nouă.

Mai erau doar două săptămâni până la Crăciun, dar putea fi la fel de bine şi un mileniu.

— Ce fel de geacă?

Dumnezeule mare, cum aş avea puterea să mă despart de el? Ochii lui căprui întunecat erau mai frumoşi decât tot ce se putea cumpăra cu bani. Am înghiţit greu şi i-am descris-o, pentru că vorbind reuşeam să-mi reţin lacrimile.

— Ei, era lungă, ca un trenci. Din piele neagră, aşa încât ai fi arătat fantomatic şi misterios. Poliţia probabil a confiscat tot ce-a mai rămas din apartamentul meu distrus de vampiri. Era împachetată şi ascunsă în dulapul din bucătărie.

Bones îmi luă mâna şi mi-o strânse cu blândeţe. Acum nu mi-am mai putut opri lacrimile.

— Switch? am murmurat.

Mai bine să întreb mai târziu decât niciodată. Faptul că Bones era aici făcea întrebarea aproape retorică.

— Veştejit în Indiana. Labagiul ăla a fugit cu viteză maximă ore în şir. Îmi pare rău că m-am grăbit aşa cu el, Pisoiaş, dar voiam să mă întorc direct la tine. Când l-am prins, l-am străpuns cu o ţeapă şi l-am lăsat să putrezească în pădurea de lângă Cedar Lake. Cu toate cadavrele lăsate în urmă în casa aia, încă unul n-o să bată prea tare la ochi. De fapt, în Indiana mergem şi noi.

— De ce în Indiana?

Mă bucuram puţin că Switch era mort. Acum puteau şi bunicii mei să se odihnească în pace.

— Am un tovarăş acolo, Rodney, care o să vă facă rost ţie şi maică-tii de acte noi de identitate. O să înnoptăm la el şi plecăm mai departe mâine după-masă. Trebuie să fac câteva drumuri mâine ca să fiu pregătit. De acolo, o să ne ducem în Ontario pentru vreo câteva luni. O să le luăm urma şi ultimilor doi labagii, ia aminte la ce-ţi spun, dar o s-o facem discret, odată ce se mai răceşte scandalul cu Oliver. Când flăcăii tăi n-or să mai dea de nicio urmă de-a ta peste puţin, or să caute alte chestii de făcut.

Oh, de-ar fi atât de simplu!

— Cum de-ai ştiut când ne mutau?

El scoase un mormăit amuzat.

— Urmărindu-i. Când au golit un întreg etaj şi până la ieşirea din spate şi au adus gardieni înarmaţi care aşteptau lângă o grămadă de maşini, a fost clar. Am mers doar înaintea lor, în aşteptarea momentului prielnic.

Un zgomot înăbuşit dinspre bancheta din spate îmi atrase atenţia. Bones rânji:

— Se pare că mămica s-a trezit.

Douăzeci şi șapte

Spre surprinderea mea, Rodney era un zombi.

Mă aşteptasem cumva să fie vampir. Bones o ridică pe mama de pe bancheta din spate, cu banda adezivă încă lipită de gură, şi mi-o lăsă în grijă, în timp ce făcea prezentările. Rodney nici nu clipi măcar. Trebuie să fi fost obişnuit cu lumea care tot apărea pe la uşa lui legată fedeleş şi cu căluş în gură.

Am aşezat-o pe mama pe picioarele ei şi am strâns mâna lui Rodney pe cât am putut în vreme ce o ţineam pe ea să n-o ia la fugă.

— Îmi pare rău că te întreb aşa dintr-odată, Rodney, dar unde-i baia?

— Nicio problemă, e pe stânga, îmi răspunse el zâmbind.

— Mă-ntorc într-un minut, Bones, l-am asigurat, trăgând-o pe mama după mine. Vreau s-o spăl şi să stau puţin de vorbă cu ea.

— Nu te grăbi, scumpi.

Am încuiat uşa în urma noastră şi imediat am dat drumul la robinetul de la cadă. Pe drum încoace, reuşisem să-mi fac un plan, însă acum trebuia s-o conving pe mama să joace după cum îi cântam. Ea scotea mârâieli furioase prin căluşul ei, şi am oftat. Chiar şi cu apa curgând, Bones tot ne-ar fi putut auzi.

Am aruncat o privire precaută oglinzii din baie, pe urmă am lăsat să curgă apă cât mai fierbinte posibil. Curând, camera se umplu de abur. Bingo.

Am scris cu degetul pe oglinda de-acum aburită:

Plecăm mâine nu vorbi el o să te audă

Ochii ei se bulbucară.

— El l-a ucis pe cel care i-a omorât pe bunicul Joe şi pe bunica, mamă, am anunţat-o cu voce tare. N-o să-mi facă nici mie şi nici ţie vreun rău.

Ea scrise trei cuvinte lângă ale mele:

Plecăm fără el?

I-am făcut semn din cap că da, chiar dacă-mi venea să vărs.

— Ştiu că tu-i urăşti pe vampiri şi ştiu c-o să-ţi fie greu, dar va trebui să asculţi de mine o vreme.

El nu ştie, că ne-ar opri.

— Dă-mi puţin timp. Trebuie să ai încredere în mine. Vieţile noastre depind de asta.

Prefă-te indiferent ce se întâmplă.

— Rămânem aici la noapte, şi pe urmă mâine plecăm din ţară. E singura posibilitate.

Îmi tot repetam asta în minte. Aceasta *era* singura posibilitate. Doar că durea mai tare decât aş fi putut îndura.

— Ei? Ai de gând să fii rezonabilă? Pot să-ţi dau jos căluşul?

Ea mă privi cu asprime şi scrise pe oglindă:

Plecăm fără el promite-mi.

— Poţi să ai încredere în mine, am repetat. Îţi promit.

Mama dădu doar o dată din cap, iar eu i-am scos căluşul. Ea aruncă o privire uşii, dar nu scoase niciun cuvânt.

Am apucat unul dintre prosoapele cochete şi am şters cuvintele noastre de pe oglindă.

— Încearcă să te porţi drăguţ când ieşim de-aici.

Bones şi Rodney şedeau la o masă. Mama se uită urât la amândoi, dar nu mai spuse nimic. La

ea, asta *însemna* să se poarte drăguţ.

— Alegeţi-vă camerele de oaspeţi, una la etaj şi una la subsol, ne îndemnă Rodney.

— Arată-mi-o pe cea de la subsol, am zis imediat.

— Sigur, urmează-mă.

Am luat-o pe mama de braţ şi am coborât o scară până la subsol. Rodney deschise uşa unei camere de oaspeţi, dotată cu pături pufoase şi, mai important, fără ferestre. Am împins-o pe mama uşor înăuntru.

— E perfectă pentru tine, mamă.

Se holba prosteşte la mine pe când eu mă pregăteam să plec.

— Unde crezi că te duci? mă întrebă.

— La etaj. Cu Bones. Noapte bună.

Am trântit uşa după mine şi am urmărit cu o mulţumire sumbră cum Rodney o zăvora pe dinafară. Simplul fapt că avea o cameră de oaspeţi cu zăvor pe dinafară ar fi putut da naştere la comentarii, dar pe mine nu mă privea.

Aproape imediat se auzi o izbitură în ea.

— Catherine! Nu poţi să mă…

— Vorbim despre asta mâine, mamă, când o să fim singure. *Mâine.* Încetează cu tărăboiul, că i se face foame lui Rodney.

Deşi n-aveam cum să ştiu cât de adevărată era acea afirmaţie, el îmi făcu cu ochiul şi scoase un mârâit gros din gât. Camera se cufundă brusc în tăcere.

— Mersi pentru ajutor, i-am şoptit recunoscătoare. Ar fi bătut în uşă toată noaptea.

El zâmbi pe când urcam scările amândoi. Mai încuie şi uşa de la subsol şi-mi aruncă o privire cu subînţeles:

— În caz că totuşi nu se-astâmpără.

Bones mă aştepta în cealaltă cameră de oaspeţi, iar eu m-am aruncat direct în braţele lui, respirând adânc mireasma trupului său. Minute în şir n-am

făcut altceva decât să ne ţinem în braţe. Cu egoism am căutat să mă impregnez de prezenţa lui lângă mine. Ştiam bine că asta era singura cale, dar – vai, Doamne! – cât de dureroasă mai era.

— Ţi-am spus eu c-o să trecem şi peste noaptea aia, scumpi. Nu m-ai crezut.

— Nu, i-am răspuns încetişor. Nu te-am crezut. Dar ai avut dreptate şi amândoi am supravieţuit. Asta-i tot ce contează. Înseamnă mai mult decât orice pentru mine.

— Vrei să zici mai mult decât orice pentru mine.

El îşi lăsă în jos capul şi îşi atinse buzele de ale mele. Drept răspuns, mi-am încolăcit braţele în jurul lui şi m-am lipit de el atât de strâns, încât am ştiut că aveam să mă trezesc cu vânătăi a doua zi de dimineaţă.

— De ce plângi? şopti el.

Mi-am şters iute lacrimile de care nu-mi dădusem seama până atunci.

— Pentru că… n-aş putea suporta să ţi se întâmple ceva.

Mă sărută.

— Nimic n-o să mi se întâmple, îţi promit, spuse.

Şi eu promit. De fapt, pun capul jos c-aşa o să fie.

— Vreau să ştii că în ciuda a toate, mă bucur că te-am întâlnit, am zis cu o voce gâtuită. A fost cea mai norocoasă zi din viaţa mea. Dacă nu te-aş fi cunoscut, n-aş fi ştiut ce-nseamnă să mă iubească cineva, din cap până-n picioare, până şi părţile pe care mi le detest. Aş fi trecut prin viaţă cu un gol în suflet şi măcinată de vină, dar tu mi-ai arătat o lume nouă, Bones. N-o să pot niciodată să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, dar am să te iubesc în fiecare zi pân-am să mor.

Poate că avea să-şi amintească de cuvintele mele după ce plecam. Poate că nu avea să mă urască pentru ceea ce eram nevoită să fac.

— Pisoiaş, gemu el pe când mă trăgea către pat. Până să te întâlnesc, eu doar am *crezut* că trăiesc. Ai să mă iubeşti până la moarte? Asta nu-i nici pe departe aşa de mult…

Am blestemat fiecare rază de soare ce-şi râdea de mine cu apariţia ei. Bones îmi spusese deja că el şi cu Rodney aveau să fie plecaţi vreo patru ore, ca să se ocupe de ultimele pregătiri ale fugii noastre. Aveau să ia maşina lui Rodney, lăsându-mi mie Volvo-ul, în cazul că trebuiau să ne cheme să ne întâlnim cu ei. Tot ce mai rămăsese acum de făcut era ca el să plece, fără să ştie că nu aveam să ne mai vedem vreodată.

Rodney, zombiul cu viaţă domestică, pregăti micul dejun. Clătite şi omletă pentru mama şi pentru mine. Sub privirile mele ameninţătoare ea-şi mâncă porţia, părând să se înece la fiecare înghiţitură. Pentru că aşa era frumos, am mâncat mult mai mult decât aveam poftă, de fapt n-aveam niciun pic, însă nu doream să par nepoliticoasă. Unul dintre puţinele lucruri pentru care îi eram recunoscătoare lui Rodney era faptul că el îşi amânase pe mai târziu micul dejun, indiferent din ce consta el în mod obişnuit.

Când Bones o porni spre uşă, l-am surprins când m-am năpustit la el şi l-am strâns în braţe. Mi-am îngropat capul în gâtul lui. *Nu te pot lăsa încă să pleci. Nu pot să fac asta. E prea curând!*

— Ce-i asta? Nici n-am plecat bine şi ţi s-a făcut dor de mine?

I-am răspuns, cu inima strânsă:

— Mereu o să-mi fie dor de tine cât o să fii plecat.

Echilibristica mea era puţin periculoasă, însă nu m-am putut opri să nu i-o spun.

El mă sărută, dureros de tandru. L-am ţinut în braţe şi m-am luptat cu disperare să nu plâng. *Asta doare aşa de tare! Cum aş putea să te las să pleci? Cum să mă despart de tine?*

Cum ai putea să n-o faci? se împotrivi logica mea. *Îl iubeşti? Atunci dovedeşte. Ţine-l în siguranţă.*

Fără milă, mi-am înghiţit lacrimile. *E mai bine să faci asta acum decât mai târziu. Ştii bine că asta-i decizia corectă. O să trăiască mult mai mult decât tine şi o să te uite până la urmă.*

M-am tras înapoi, atingându-i foarte uşor faţa:

— Dă-mi geaca ta.

Până şi-n clipa în care mă mai desfătam în ultima lui îmbrăţişare, îmi băteam ultimele cuie în sicriu. Bones o trase de pe el, ridicând întrebător o sprânceană neagră.

— În cazul în care trebuie să venim să ne întâlnim cu tine, i-am explicat. E frig afară.

Bones îmi dădu haina decolorată din denim pe care o purtase cu o zi în urmă, când provocase blocajul a patruzeci de maşini pe autostradă, iar eu am îndoit-o sub braţ. Îmi mai atinse pentru ultima oară fruntea cu buzele, pe când mă pregăteam să închid uşa după el. *Poţi s-o faci. Lasă-l să plece. E singura cale.*

— Ai grijă, Bones. Te rog frumos… ai grijă.

— Nu-ţi face griji, scumpi, surâse el. Mă întorc cât ai clipi din ochi.

Am rămas uitându-mă prin vizor mult timp după ce ei se făcură nevăzuţi, apoi am căzut în genunchi, lăsându-mă pradă suferinţelor unei inimi zdrobite. Am plâns până m-au usturat ochii şi abia mai puteam respira. Despărţirea de el durea mult mai crâncen decât mă duruseră gloanţele alea.

Douăzeci de minute mai târziu, m-am ridicat în picioare. Eram o altă persoană. Nu mai aveam timp pentru lacrimi. Aveam o treabă de făcut. *Îţi joci cartea care ţi-e dată,* aşa zicea Bones mereu. Ei bine, nu degeaba mă născusem pe jumătate vampir, iar acum aveam şansa să dovedesc asta. *Haideţi, veniţi la mine, veniţi cu toţii, sugătorilor! Roşcata cu Coasa e gata pentru voi!*

M-am dus la mama şi i-am vorbit într-o şoaptă grăbită. Să începem cu începutul.

— Îmbracă-te, plecăm. Acum, am să-ţi spun exact ce trebuie să zici, şi să te ferească Dumnezeu să nu repeţi fiecare blestemat de cuvânt.

Elicopterul plana sus pe cer, ca o uriaşă insectă mecanică. La insistenţele lui, Don Williams fu coborât în scaunul lui cu rotile pe terenul accidentat, alături de alţi zece agenţi care se răspândiră în zonă. În mijlocul decorului m-am aplecat deasupra cadavrului lui Switch. Nu-mi fusese greu să-l găsesc. Bones îmi spusese că-l lăsase în pădurea de lângă Cedar Lake. Cu noul meu nas, l-am adulmecat curând după sosirea noastră acolo. Switch purta acum o haină din denim peste rămăşiţele lui descompuse, şi un pumnal de argint se iţea grotesc din spinarea lui.

Chiar dacă stătea aşezat, Don tot comanda acţiunile.

— Ăsta-i el? mă întrebă pe când se apropia.

— El e.

Don îşi coborî privirea asupra cadavrului de nerecunoscut şi se încruntă:

— N-a mai rămas nimic din el în afară de oase.

— Nostim că spui asta, i-am răspuns pe un ton plat. Exact aşa i se zicea. Bones.

Vântul rece mă făcu să tremur de frig. Am aruncat în jur o privire la peisajul mohorât, la copacii desfrunziţi şi la pământul sterp.

— E mort, ce atâta grabă? Când ai sunat, ai zis că dacă nu venim într-o oră, plecai pentru că era prea periculos să mai aştepţi. Ei bine, au trecut patruzeci şi cinci de minute şi el nu pare să se ducă nicăieri.

M-am ridicat şi am rămas în picioare lângă scaunul cu rotile.

— Pentru că ieri m-a prevenit că or să vină vampiri ca să-şi ia revanşa pentru ce s-a petrecut acum două nopţi. Oliver avea amici colţoşi. Echipa

nu-i formată, iar eu nu pot să mă bat cu ei de una singură. De vreme ce pun preţ pe propriu-mi gât, nu doresc să ajung hrana lor. Ia-mă pe mine şi pe mama de aici. Acum.

— Îl luăm şi pe el cu noi, insistă Don. O să vrem să studiem cadavrul.

Am ridicat din umeri.

— Studiaţi cât vreţi, dar vă sugerez să băgaţi viteză. Vampirii pot simţi carnea de om de la mulţi kilometri depărtare. Oricare dintre băieţii tăi rămaşi aici să cotrobăie prin conurile de pini ar putea deveni o gustare copioasă al dracului de repede.

— De ce te-aş crede? întrebă Don, privindu-mă cu atenţie.

Mi-am trecut mâna prin păr, de parcă m-aş fi enervat.

— Pentru că nu eşti atât de idiot pe cât pari. Şi oamenii tăi răniţi ieri trebuie mutaţi imediat. Vampirii or să încerce să scoată informaţii de la ei şi sunt sigură că agenţii tăi ştiu lucruri pe care n-ar fi bine să le împărtăşească morţilor vii.

Îşi aţinti ochii asupra mea câteva clipe prelungi, iar eu i-am întors privirea fără să clipesc. Într-un târziu, îşi chemă trupa. Luase o hotărâre.

— Hai să debarasăm, oameni buni. Strângeţi tot, plecăm în cinci minute. Cineva să sune la spital şi să transporte tot personalul rănit în Medevac[21] în pas alergător. Nicio destinaţie de sosire trecută pe listă. Stanley, ia cadavrul ăla şi împachetează-l rapid, decolăm în cinci minute.

Se iscă un iureş când oamenii alergară să-i urmeze instrucţiunile. În timp ce făceau ultimele pregătiri, m-am aşezat lângă mama. Îmi luă mâna într-a ei fără niciun cuvânt.

— Domnişoară Crawfield. Don se apropie în zgomotul roţilor ce zdrobeau crenguţele căzute pe jos. Mai e ceva ce aţi dori să adăugaţi la descrierea făcută de fiica dumneavoastră a celor întâmplate? Orice?

Mama îşi ridică privirea la el şi clătină din cap neînduplecată.

— Cum aş putea? Îmi pierdusem cunoştinţa. Animalul ăla m-a lovit iar. Când mi-am revenit în simţiri, Catherine îl omorâse. Vezi-l cu ochii tăi, uite-l acolo.

Don îşi mută privirea de la una la alta. Niciuna dintre noi n-a şovăit. El scoase un oftat:

— Atunci, doamnelor, veniţi cu mine. Elicopterul o să ne ducă la aeroport. Hai să mai încercăm o dată.

Opt ore mai târziu, străbăteam lungul coridor al spitalului militar din Houston, Texas, alături de Don în cărucior.

— S-a rezolvat?

Mormăi aprobator.

— Catherine Crawfield a fost oficial omorâtă de FBI după ce a încercat să evadeze în cursul unui transfer. Iată ce explicaţie am dat ambuteiajului de ieri. Cadavrul unei oarecare trece acum drept al tău.

Am încuviinţat din cap. Nu-mi părea rău decât că Timmie avea să creadă chestia asta. Sau poate că nu. *Era* un fan înrăit al teoriei conspiraţiei.

— Şi motivul meu de a-l omorî pe Ethan Oliver?

— Un act nepremeditat de violenţă absurdă, zâmbi Don cu răceală. Ţinând cont de campania de propagandă a lui Oliver, am zis că s-ar potrivi.

Nu i-am zâmbit şi eu, dar în sinea mea i-am dat dreptate.

— Tate a cerut să mă vadă?

— Îndată ce se scoală. Doctorii îl ţin departe de analgezice, altfel discuţia ar fi cam unilaterală.

— Cât de grav e rănit?

Cinică, întrebam mai mult din curiozitate decât de grijă.

— Două picioare rupte, două braţe rupte, şase coaste rupte, fractură de claviculă, nas spart, ceva

hemoragii interne, zgârieturi şi o mare deficienţă de fier. Are nevoie de săptămâni întregi de îngrijiri.

— Mai vedem noi, am murmurat.

Tate Bradley era tot numai ghips şi bandaje. Pleoapele îi fluturară când am intrat pe uşă.

Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat.

— Bună, am spus.

O privire îndurerată o întâlni pe a mea.

— Sunt destul de bun pentru echipa ta, Cat?

Doar o şoaptă răguşită îi mai rămăsese din voce, dar cuvintele lui aproape că-mi smulseră un zâmbet. Aproape.

— Vrei să ai parte de genul ăsta de durere în mod regulat?

— Drace, da, răspunse în şoaptă, dar ferm.

Am scuturat din cap sardonic:

— Atunci felicitări, Tate. Eşti primul membru al echipei. M-am ridicat şi m-am întors cu faţa la Don: Cheamă o soră şi pune-o să-mi ia nişte sânge. Cel puţin juma de litru. Pune-i să-i facă lui Tate transfuzie cu el.

Don îmi aruncă întrebător o privire piezişă:

— Nici măcar nu ştii dacă aveţi aceeaşi grupă. Trebuie mai întâi să-ţi facă analizele.

— Sunt compatibilă cu orice tip de sânge, am izbucnit în râs. Jumătate din sângele care-mi curge-n vene e de vampir, îmbogăţit cu *nosferatu* străvechi. Forţa suplimentară o să-mi dispară din organism în câteva zile, aşa că-ţi sugerez să vă folosiţi de ea cât încă se mai poate. Iată Lecţia numărul 1 din materia Eu Ştiu Ce Voi Nu Ştiţi: sângele de vampir vindecă. O să se pună pe picioare până mâine-seară. Trebuie să începem antrenamentul imediat. Avem o groază de făcut.

Mi-am suflecat mâneca, în timp ce Don suna după un asistent medical.

— Ce alte lucruri o să-mi mai spui pe care eu să nu le ştiu? mă întrebă.

Ochii mei scăpărară scântei de smarald în direcţia lui, şi el icni când lumina lor i se aşeză pe

faţă.

— Nici măcar nu-ţi poţi imagina…

Mai târziu, când mama şi cu mine am fost instalate într-un dispozitiv militar, mi-am îngăduit să mă gândesc la Bones. Trebuie să se fi întors acasă la Rodney de câteva ceasuri bune şi să fi găsit biletul lăsat de mine. În termeni concişi, încercasem să-i explic de ce nu-mi mai puteam păta mâinile cu sângele celor dragi. Indiferent cât de deştept aranja el lucrurile, mai devreme sau mai târziu autorităţile tot ar fi ajuns la noi. Sau ne-ar fi găsit unul dintre vampirii care scăpaseră cu viaţă. Sau mama ne-ar fi stricat relaţia datorită urii ei şi a tentativelor inevitabile de a fugi de noi. Sau timpul ar fi fost principalul nostru duşman, pe măsură ce eu îmbătrâneam şi el nu. Trebuia să jucăm cartea ce ne era dată, cu toţii. Să purtăm bătăliile pe care le puteam câştiga.

Şi totuşi, când, într-un târziu, am reuşit să aţipesc, în acea stare puţin conştientă în care logica e absentă şi visele încep să se nască, aproape c-am auzit glasul lui Bones. Îmi şoptea aceeaşi promisiune pe care mi-o făcuse cu luni în urmă, la începutul legăturii noastre, şi m-am întrebat dacă era un semn, dacă el chiar vorbise serios.

Dac-ai să fugi de mine, am să te urmăresc. Şi am să te găsesc…

Cuprins

[1] În limba engleză, *cat* înseamnă „pisică”, iar *raven,* „corb”.

[2] În limba engleză, *bones* înseamnă „oase”.

[3] E vorba de Gabriel Van Helsing, vigilent vânător de monştri din filmul *horror* din 2004 *Van Helsing,* în regia lui Stephen Sommers.

[4] În limba engleză, Drumul Piersicului.

[5] Revistă britanică de decoraţiuni interioare, publicată pentru prima oară în 1896, editată astăzi de Fundaţia Hearst, care a preluat-o din 1934.

[6] În original, *pussy,* un diminutiv pentru felide, dar şi un apelativ argotic pentru organele genitale feminine.

[7] Sit-com american (1982-1993).

[8] Titlul original: *Night of the Living Dead.* Celebru film de groază, producţie americană independentă a regizorului George A. Romero, din anul 1968, după care s-au făcut încă două *remake*-uri.

[9] Serie americană de scurtmetraje de groază din 1982, în regia lui George A. Romero, după scenarii de Stephen King.

[10] Discotecă din Manhattan, New York, extrem de populară şi renumită în lumea întreagă, care a funcţionat între anii 1977 şi 1981. A fost considerată cel mai faimos club de noapte din toate timpurile.

[11] În traducere, „Uluitoare graţie divină”, imn bisericesc ale cărui versuri au fost scrise de clericul şi poetul englez John Newton (1725-1807).

[12] În traducere, „Strigă la diavol”, cântec ce face parte din albumul omonim al formaţiei heavy metal *Motley Crüe* (1983). Textul cântecului conţine referiri la sex, violenţă, droguri şi revolta tinerilor.

[13] În traducere, „Nu te teme de moarte”, cântec din albumul *Agents of Fortune* al formaţiei rock *Blue Oyster Cult* (1976).

[14] Pe data de 11 mai 1996, un avion Douglas DC-9-32 care efectua o cursă internă pe ruta Miami-Atlanta a dispărut de pe radar şi avionul s-a prăbuşit în parcul naţional Everglades din Florida, la vest de Miami, cu o viteză de 800 km la oră, având la bord 110 pasageri.

[15] Mineral fictiv, prezent în seria filmelor cu Superman, de culoare verde, în stare fie lichidă, fie cristalină, cu efecte nocive, derivat din numele planetei de unde provenea Superman, Krypton.

[16] În limba engleză, „cazma, hârleţ”, iar în limbajul argotic al englezei americane, „negru, cioroi”.

[17] Serviciu american Online gratuit de orientare geografică, deţinut în proprietate de AOL.

[18] Companie americană de vânzări, înfiinţată în 1959, care foloseşte marketingul multinivel, pentru a-şi promova produsele. Comercializează cosmetice, bijuterii, electronice, suplimente alimentare şi asigurări.

[19] Uneori scris şi K-Mart, lanţ american de magazine cu preţuri reduse, fondat în 1962, al treilea ca mărime din lume, după Walmart şi Target.

[20] R.M. Renfield, personaj din romanul lui Bram Stoker *Dracula,* internat în azilul de nebuni condus de dr. John Seward. Se dovedeşte a fi sub influenţa Contelui Dracula, care face un pact cu el, cerându-i să-l venereze.

[21] Sau Medivac, prescurtare de la *Medical evacuation,* elicopter militar special ce oferă servicii medicale, în special de evacuare a răniţilor de pe câmpul de luptă sau de la locul vreunui accident.

Table of Contents

Table of Contents